

Giới thiệu Sứ Thiên Nga

Bạn đang theo dõi câu chuyện ngôn tình sủng trong tác phẩm Sứ Thiên Nga của tác giả Lão Lâm. Người vẫn luôn là thiên nga đẹp nhất mặc dầu vẻ bề ngoài sắc đẹp khó cưỡng của người không phải là ngoài tuyệt mỹ nhất.

Câu chuyện về thiên nga xấu xí và hoàng tử biến thái có kết thúc hạnh phúc hay không? Mời bạn đón xem truyện hay này nhé.

Bạn đang đọc truyện *Sứ Thiên Nga* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Cha Bàng Cùng Hiền ngay từ lúc hần còn rất nhỏ đã qua đời vì bạo bệnh. Trong ấn tượng của hần, cha luôn lấy tay che miệng khẽ ho, thân thể thật yếu ớt.

Nhưng cha rất thích ôm Bàng Cùng Hiền vào trong lồng ngực, thanh âm thuần hậu trầm thấp kể chuyện cổ tích cho Bàng Cùng Hiền nghe.

Là chuyện cổ gì thì giờ Bàng Cùng Hiền đã không còn nhớ rõ, chỉ biết sau khi cha mất, trong thư phòng của người vẫn còn lưu giữ rất nhiều sách đồng thoại.

Trên đầu trang bìa cuốn “Vịt con xấu xí” có 1 dòng chữ Hán cực kì đẹp mắt đề rằng: “Dù không có vẻ ngoài xinh đẹp, nhưng đây vẫn là chú thiên nga đơn hậu nhất”

Bàng Cùng Hiền từ nhỏ tự biết mình xấu xí, nhưng hần không tự ti, hần tin tưởng vững chắc rằng chỉ cần mình thiện lương thì nhất định sẽ có người chấp nhận làm bạn với hần.

Nhưng mãi cho đến khi tốt nghiệp tiểu học, Bàng Cùng Hiền đều không có bất kì bạn bè nào, trải qua vô số lần dọa khóc bạn học cùng trang lứa, Bàng Cùng Hiền không còn muốn bước ra khỏi nhà nữa, những cuốn sách cha để lại trong thư phòng vô tình chung lại là người bạn tốt nhất của hần.

Trong sách có rất nhiều điều thú vị, tất cả câu chuyện cổ đều có một kết cục tốt đẹp cho người tốt bụng. Bàng Cùng Hiền càng thêm tin tưởng mình giờ đây chỉ là đang trong quá trình tiến đến một kết cục hạnh phúc về sau, tương lai hần mong đợi sẽ vô cùng mỹ mãn tốt đẹp.

Tỷ tỷ Bàng Cùng Hiền rất đẹp, hiển nhiên nàng chán ghét Bàng Cùng Hiền, mụ mụ thì bận rộn nhiều việc. Bàng Cùng Hiền không giống những đứa trẻ khác tìm cách gây náo động để người khác phải quan tâm, hần chỉ yên tĩnh trốn trong thư phòng, nguyện vọng lớn nhất của hần là không gây phiền phức thêm cho bất kì ai nữa.

Bàng Cùng Hiền rất sợ lớn lên vì càng lúc gương mặt hần càng dị dạng, tạo ấn tượng cho người khác thêm âm trầm dọa người. Bạn học không ai thích tiếp cận hần, cho dù ngồi cùng 1 chỗ hay tới gần hần đều tỏ vẻ khiếp hãi. Ánh mắt Bàng Cùng Hiền lúc này vừa không cam chịu vừa hèn mọn lại càng khiến người ta thêm chú ý hần.

Không ai vì tính cách Bàng Cùng Hiền nhu nhược mà khi dễ hần, trong nhà không ai quan tâm hần, trong trường học bạn học đều tránh không muốn cùng hần tiếp xúc, giống như hần là một loại sinh vật bản thù nào đó, nếu như không thật sự cần thiết, cả khinh bỉ cũng lùi.

Bàng Cùng Hiền lúc nào cũng cúi đầu rất thấp, dù cho đi học cũng không dám ngẩng đầu nhìn bảng đen, dần dần thành tích học tập trở nên kém cỏi.

Tỷ tỷ hần vốn không muốn cùng hần học chung 1 trường, liền nhân cơ hội này nghĩ ý muốn hần đi học bổ túc, mụ mụ thì không quan tâm đến những việc này, thầy giáo trong trường cũng chẳng tìm hần để trao đổi, nhưng Bàng Cùng Hiền cảm thấy không thể tiếp tục như vậy được, hần nhất định phải tự thân cố gắng hết mức tốt nhất.

Vì vậy Bàng Cùng Hiền sau khi học xong ở trường là tự học, hần không có thú vui nào khác, tìm đọc sách vở để bổ sung kiến thức chiếm hết tất cả thời gian của hần.

Bàng Cùng Hiền rất may mắn, tuy bộ dáng của hần đột biến gen xấu xí vô cùng, nhưng bù lại hần có một bộ óc khỏe mạnh cực tốt.

Dần dần, kiến thức trong trường học đã không thể nào thỏa mãn Bàng Cùng Hiền, hần học thêm rất nhiều kiến thức bên ngoài, thậm chí đem toàn bộ chương trình cao trung học trước toàn bộ.

Nhất là không cần phải... Bàng Cùng Hiền thật sự không muốn rời khỏi nhà nữa bước, Bàng Cùng Hiền không đi nhà sách, hần mua sắm toàn bộ sách vở trên Internet, tiền tiêu vật mụ mụ cho cũng khá đủ để dùng, cho đến một ngày kia, Bàng Cùng Hiền kiếm được trên mạng một bộ sách nguyên bản tiếng Pháp cực kì tinh mỹ.

Bản dịch cuốn sách này Bàng Cùng Hiền đã sớm xem qua trước đó, là một cuốn tiểu thuyết lớn, nội dung chứa nhiều đạo lý mà Bàng Cùng Hiền cho là

hữu ích. Liệu nguyên bản tiếng Pháp cũng sẽ như vậy chăng?

Mang theo mỗi hồ nghi như vậy, Bàng Cùng Hiền bắt đầu tự học tiếng Pháp.

Ngôn ngữ cần thông thạo mới có thể tích lũy tri thức. Bàng Cùng Hiền lúc đầu học vô cùng chật vật, nhưng dần dần cũng đạt được tiến bộ khiến cho hắn cực kì thỏa mãn.

Sau khi tốt nghiệp cấp 2, Bàng Cùng Hiền quyết định mua bộ sách hắn muốn, sách nguyên bản vô cùng đắt, Bàng Cùng Hiền phải tốn hết tiền lễ Tết và tiền mừng tuổi của mình để mua, nhưng thật đáng giá, sau khi Bàng Cùng Hiền xem sách qua một lượt lại càng thấm thía thật sự đáng giá.

Trong sách kể về vị hoàng tử, chàng cực kì hoàn mỹ, thiện lương, bao dung, phi thường anh tuấn, chàng yêu 1 nàng công chúa, nhưng rồi chàng bị anh em mình hãm hại, trên bước đường lần trốn chàng đã phải trải qua bao nhiêu khổ khổ, đến cả vị hôn thê của chàng cũng bị người anh em cướp mất.

Cuối cùng, vị hoàng tử trở về, thành công đoạt lại vương vị, chàng cưới cô gái xấu xí bần hàn năm xưa đã ra tay tương trợ chàng trong lúc khổ khó.

Bàng Cùng Hiền cực thích vị hoàng tử kia, hắn cảm thấy nếu những lời nói của vị hoàng tử kia là chân thật, nhất định chàng sẽ đồng ý cùng hắn làm bằng hữu, bởi vì chàng đã từng nói với cô gái xấu xí “Về ngoài chỉ là lớp ảo ảnh, chỉ có tâm hồn thánh thiện mới là vàng ròng không thay đổi”

Lời nói của vị hoàng tử kia cùng cha hắn rất giống nhau, cho nên chàng nhất định sẽ là 1 người giống như cha hắn, thích hắn, kết bạn với hắn.

Bàng Cùng Hiền lên cao trung học, dù thành tích của hắn là tân sinh có điểm số cao nhất, nhưng vì bộ dạng hắn dị dạng, không đủ điều kiện để trở thành đại biểu tân sinh, điều này làm cho Bàng Cùng Hiền có chút thất vọng.

Cuối cùng đại hội tân sinh hắn không tham gia, cũng không phải vì trong lòng oán thán, mà là vì hắn biết ở nơi đó không ai hy vọng hắn xuất hiện, Bàng Cùng Hiền không muốn người khác thấy phiền toái. Từ lúc cấp 2, chỉ khi nào đi học hắn mới tới trường, còn mấy cái đại hội thể dục thể thao, mấy cái chào đón tân sinh, mấy cái lễ tốt nghiệp, cho tới giờ hắn đều không tham gia.

Rất nhiều bạn học từ xa nhìn thấy hắn, khoa tay múa chân chỉ chỗ, nhỏ giọng hoặc lớn tiếng bàn tán. Bàng Cùng Hiền cúi đầu thật thấp, cố bước nhanh lên đến phòng học.

Hậu quả thường thấy của việc đi không nhìn đường thế này là đụng vào người khác, Bàng Cùng Hiền va vào người đi ngược chiều với mình, nhưng ngạc nhiên nhất là chính hắn lại là người được đỡ.

Bàng Cùng Hiền cuồng quýt ngẩn đầu, nhìn thấy người đang đỡ lưng hắn, Bàng Cùng Hiền nháy mắt ngỡ mình đang nằm mơ... Hoàng tử?

Đây không phải là hoàng tử, là Tần Duyệt, Tần Duyệt thậm chí không thèm liếc Bàng Cùng Hiền, sau khi hắn vừa đứng vững là lập tức buông tay, quay sang người bị Bàng Cùng Hiền va vào khi này, vịn lấy vai hỏi “Không sao chứ?”

Đó là... Công chúa?

Tất nhiên đây cũng không phải là công chúa, là Trần Nghệ Gia, có điều từ khi nàng đi học đến giờ, đều được mệnh danh là Công chúa.

Trần Nghệ Gia té không nhẹ, nhưng lại không nổi đóa. Dù được Tần Duyệt đỡ dậy sau, cũng vẫn nén giận, chỉ khẽ nhú mày nói với Bàng Cùng Hiền “Sao không xin lỗi?”

Bàng Cùng Hiền bối rối không biết phải làm thế nào cho phải, hắn thậm chí muốn xin lỗi, nhưng bạn học trước đây rất chán ghét khi nghe hắn nói chuyện, chỉ cần hắn mở miệng bọn họ sẽ dùng ánh mắt không mấy thiện cảm nhìn hắn, hoặc là xì xào bàn tán, Bàng Cùng Hiền trong lòng rất lo lắng, việc hắn bị người khác chán ghét là chuyện đương nhiên, nhưng hắn không muốn bị “Hoàng tử” hay “Công chúa” chán ghét.

Trần Nghệ Gia nhìn thấy Bàng Cùng Hiền, đôi lông mày khẽ thoáng lên vẻ kinh ngạc, nhưng cũng không phải là cái nhìn chán ghét gì, nàng vỗ vỗ bụi trên người xong, hướng Bàng Cùng Hiền nói đi dõm “Từ rày về sau đi đường nhớ mở to con mắt ra nha”

Đó không chỉ là công chúa, bề ngoài đã là công chúa, nội tâm có cùng một linh hồn bằng vàng với cô gái xấu xí trong truyện.

Bàng Cùng Hiền lần đầu tiên gặp mặt Trần Nghệ Gia, trong lòng đã có ý nghĩ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Sửu Thiên Nga* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Editor: Sweet

.....

Tần Duyệt cùng Trần Nghệ Gia là học sinh năm nhất, bởi vì bọn họ từ trường cấp 2 trực thuộc học liên thông lên, nên tại cao trung cũng nhiều người biết rõ.

Bàng Cùng Hiền không cần tốn công tìm hiểu cũng có thể nắm được chuyện của hai người họ, mà cho dù hắn muốn nghe chẳng nữa cũng không có ai nguyện ý nói chuyện với hắn.

Dù đã tránh vào một góc khuất, Bàng Cùng Hiền vẫn có thể nghe được các nữ sinh đang xì xào to nhỏ về chuyện của Tần Duyệt.

Nhà của cậu ta rất lợi hại, ông cậu ta hình như là tham mưu trong quân đội, cha là nhân viên cấp cao chính phủ, trong gia đình có người theo thương trường, là thiếu gia bọc điều đích thực.

Trần Nghệ Gia và Tần Duyệt là thanh mai trúc mã, tất cả mọi người đều cho rằng bọn họ là một đôi, hai người bọn họ cũng không phủ nhận điều này.

Thật là một cặp hoàn mỹ, Bàng Cùng Hiền lấy làm hâm mộ.

Trong lòng của hắn, Tần Duyệt là hoàng tử, Trần Nghệ Gia là công chúa.

Mỗi ngày đến trường, chỉ cần nghe tin tức về mối quan hệ của “Hoàng tử” và “Công chúa”, Bàng Cùng Hiền đã cảm thấy hôm nay thật ý nghĩa.

Bàng Cùng Hiền thậm chí sinh ra ảo tưởng, mình cũng trở thành một tác giả nổi tiếng, ghi chép lại câu chuyện về chàng hoàng tử và nàng công chúa thời nay.

Hoàng tử hơi lạnh lùng, lại đối với công chúa cực kì quan tâm, công chúa xinh đẹp, thánh thiện, hai người vốn là bạn từ thuở nhỏ, như hình với bóng, cuối cùng sống bên nhau hạnh phúc mãi mãi về sau.

Kết cục tốt đẹp như vậy y như chuyện cổ tích xa xưa.

Trong ảo tưởng của Bàng Cùng Hiền, hoàng tử và công chúa đối đầu với kẻ phản diện số 1 trong câu chuyện của họ.

Đường Mạnh nghe đâu là con trai của lão đại xã hội đen, bởi vì lúc trước đi học trường cũ đánh nhau náo loạn, bị đuổi học phải chuyển đến nơi đây, kết quả tính tình vẫn không chút thay đổi, bị lưu ban một năm

Lúc đó là vào thời điểm nghỉ giải lao giữa giờ, Bàng Cùng Hiền ngồi tại chỗ của mình cúi không biết ghi chép cái gì, kỳ thật vẫn đang nghe lén các nữ sinh thảo luận chuyện hôm nay của “Hoàng tử”

“Này!”

Bàng Cùng Hiền không nghĩ sẽ có người nói chuyện với hắn, cúi đầu không trả lời, không ngờ một cuốn vở bay đập thẳng vào đầu hắn sau đó.

Bàng Cùng Hiền lần đầu tiên bị tập kích kiểu này, đầu óc choáng váng nhìn đồng sách vở trên mặt đất, cúi xuống nhặt, trên bìa có ghi nhãn tên, hình như lúc điểm danh hắn có nghe qua cái tên này, nhưng không rõ là ai.

Bàng Cùng Hiền lo lắng muốn cúi đầu, lại không kiềm được đã đưa mắt nhìn qua một lượt xung quanh xem ai là người ném vở.

Đối diện là một nam sinh đang trừng mắt với hắn “Năng muốn chết, mày kéo màn che lại coi”

Bàng Cùng Hiền sững người, gã đó... nói chuyện với mình?

Bàng Cùng Hiền hốt hoảng liều mạng gạt đầu, tức thì vội vã đi kéo màn, bởi vì tay hắn quá ngắn, màn che bị túm hết xuống cả.

Bàng Cùng Hiền khần trương đến ứa cả mồ hôi, vội đứng dậy treo lên bệ cửa sổ, vội tay để kéo màn, nhưng vóc dáng hắn quá nhỏ, căn bản là với không tới.

Làm sao đây, làm sao đây, hắn phải làm tốt việc này mới được.

“Làm cái quái gì thế này!”

Gã sinh khí, gã sinh khí...

Bàng Cùng Hiền nước mắt nhanh chóng ứa cả ra, chưa từng có người nào chủ động bắt chuyện cùng hắn, lại càng không có người yêu cầu hắn làm bất cứ chuyện gì, đây là lần đầu tiên, cũng có thể là lần duy nhất, Bàng Cùng Hiền thật hy vọng mình có thể làm tốt.

Nhưng càng muốn hoàn thành nhanh thì sẽ càng vội vã, kết quả giật toạc cả một mảng màn lớn khỏi cửa sổ.

Đường Mạnh tối qua đi bơi đêm, mệt mỏi muốn chết, lại còn bị nắng từ bên khung cửa rọi vào ngay vị trí của gã, mắt gã bị chói không chút thoải mái, nữ sinh trong lớp lại quá ồn ào, làm cho Đường Mạnh cảm thấy phiền vô cùng. Ngẩng đầu, thấy ngồi bên cạnh cửa sổ có một kẻ quái dị, Đường Mạnh mới

cát tiếng kêu hân, nhưng hân không thèm đếm xỉa tới gã, Đường Mạnh thuận tay cầm cuốn vở của đứa ngồi phía trên ném về hướng đó.

Người quái dị bị đánh trúng, rõ ràng thấy hân ngồi trên ghế xây xắm cả mặt mày, may mà gã không dùng lực, may mà đó chỉ là một cuốn vở, nếu như là gây gộc thì người quái dị kia còn không lăn ra chết sao.

Người quái dị cầm lấy cuốn vở rơi trên mặt đất, phát hiện gã đang trừng mắt với hân.

Người quái dị trông thật là đáng sợ, dường như là cái loại yêu ma gì đó từ dưới giếng bò lên, làm cho Đường Mạnh trong lòng hơi khiếp hãi, bất quá gã tuyệt đối sẽ không bao giờ thừa nhận mình sợ.

Gọi người quái dị kéo màn, người quái dị lập tức run rẩy đi làm, kết quả lại kéo toạc xuống cả một mảng màn lớn.

Ngay khi Đường Mạnh cho rằng người quái dị cố tình gây sự với gã, mới phát hiện cả hai tay người quái dị đều run run, trong mắt lại ngân ngấn nước, nhìn sơ qua cũng thấy rõ ngay từ đầu không có ý như vậy.

Đường Mạnh cũng không biết mình đang nghĩ gì, gã đột ngột đứng lên đi lại gần “Xuống đi”

“Nhanh thôi, nhanh thôi sẽ ổn” Người quái dị giọng đang run, âm lượng nhỏ đến mức Đường Mạnh còn nghe không rõ.

“Bảo mày đi xuống thì đi xuống, đừng dài dòng”

Bàng Cùng Hiền lần đầu tiên bị người khác quát, ở nhà, mẹ và tỷ tỷ vốn rất ít khi cùng hân trò chuyện chứ đừng nói chi. Hân sợ hãi, lập tức rời khỏi bệ cửa sổ, cúi đầu đứng qua một bên, sợ đến mức nước mắt muốn rơi xuống mà không dám chớp, tỷ tỷ đã từng nói hân khóc cực kì khó xem.

Đường Mạnh động tác lạnh lẽo nhảy lên bệ cửa sổ, chỉ chốc đã đem bức màn treo lại hoàn hảo, nhảy xuống, thuận đà kéo màn lại, ánh nắng lập tức bị che hơn phân nửa.

Lúc Đường Mạnh xoay người muốn rời đi, Bàng Cùng Hiền vội vàng cầm lấy cuốn vở để trên mặt bàn: “Lý, Lý... đồng học...”

Đường Mạnh quay lại “Mày gọi ai?”

“Là... cậu... cậu...” Có điều mấy chữ này, Bàng Cùng Hiền lí nhí trong miệng, thoát nhìn nhu nhược vô cùng, nhưng trên tay vẫn giữ chặt cuốn vở đưa về phía trước.

Đường Mạnh tròn mắt nhìn Bàng Cùng Hiền “Mày không biết tao?”

Hả? Đây là ý gì vậy?... Khó hiểu quá, chẳng lẽ..... Gã muốn kết bạn với mình??

Bàng Cùng Hiền hoảng hốt ngẩng đầu, Đường Mạnh lập tức nhăn tít lông mày, người quái dị này thật sự xấu, vóc dáng cũng cực nhỏ, tại sao thầy giáo lại để hân học chung 1 lớp với mọi người vậy?

“Cuốn vở này không phải của tao”

Bàng Cùng Hiền mở to mắt, rồi lập tức bối rối cúi đầu thấp xuống “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, tôi nhầm rồi, thật xin lỗi, thật xin lỗi...”

Bàng Cùng Hiền da vừa vàng vọt lại vừa đen, hai tay cầm lấy cuốn vở như hai cành cây khô gãy, nói không phải loài người Đường Mạnh tin liền.

Bàng Cùng Hiền cúi đầu xin lỗi, bên tai có một nhúm tóc nhỏ lòa xòa xuống, lộ ra lỗ tai nhìn yếu yếu, vành tai thịt thịt làm người ta nghĩ muốn xoa nắn thử.

“Uhm” Đường Mạnh tiếp nhận cuốn vở trong tay Bàng Cùng Hiền, thuận tay ném cho cái tên nam sinh ngồi phía trước đã bị dọa đến mặt xanh lè, rồi mới hỏi Bàng Cùng Hiền “Mày tên là gì?”

Bàng Cùng Hiền nhăn nhó nửa ngày, ấp úng, ngẩng đầu nhìn lên Đường Mạnh “Bàng... Cùng Hiền”

“Tên gọi không tệ lắm, tao là Đường Mạnh, nhớ kỹ”

Nếu như muốn Bàng Cùng Hiền nói thật thì, hiện tại hân mới cảm nhận được này giờ trôi qua đúng là cực kì nguy hiểm, hân cũng từng nghe qua danh tiếng của Đường Mạnh, nhưng lại hoàn toàn không biết mình và gã học chung 1 lớp, thầy giáo trước giờ điểm danh cũng chưa từng gọi qua tên gã.

Trước mắt, bạn học mới kết thân (Theo ý hân là thế), lại chính là Ma Vương không ác không làm trong truyền thuyết.

Bộ dáng Bàng Cùng Hiền lúc kinh ngạc cực kì khó coi, hơn nữa bởi vì quá sức kinh ngạc, hân cũng quên cả sợ sệt, tròn to con mắt, khề nhếch môi nhìn Đường Mạnh sững sờ.

Bàng Cùng Hiền suy nghĩ cái gì, Đường Mạnh chỉ cần nhìn là biết, tuy nhiên thật là xấu quá đi, có điều có thể mơ hồ nhìn thấy trong miệng hân đầu lưỡi hồng nhạt nho nhỏ, làm cho Đường Mạnh nhớ tới con mèo mình nuôi, lập tức đối với Bàng Cùng Hiền cũng không mấy chán ghét.

“Đường..Đường đồng học...! Cậu thật là người tốt!” Bàng Cùng Hiền đột nhiên lớn tiếng nói ra,

Bàng Cùng Hiền lần đầu tiên nói chuyện lớn tiếng thế này, thanh âm trong trẻo, cao cao, khá là êm tai.

Đường Mạnh đột ngột phá lên cười, gã vỗ vỗ bả vai Bàng Cùng Hiền, tuy là dùng ít lực, nhưng cũng khiến Bàng Cùng Hiền khụy cả chân xuống.

Đường Mạnh cười càng lớn tiếng: “Mày thật thú vị “

Lại gần lúc này, có thể thấy trên làn da vàng vọt lại ngăm đen khô đét của Bàng Cùng Hiền ần ần mặt hồng.

Đường Mạnh cúi xuống nhìn quyển vở đầy những nét chữ thanh tú đoan chính đang mở ra trên bàn của Bàng Cùng Hiền “Mày viết gì vậy? “

Bàng Cùng Hiền vốn thân thể đang cứng đờ lại càng thêm hóa đá, muốn lấy tay che đi quyển vở của mình, lại bị Đường Mạnh đoạt trước một bước.

Đường Mạnh vóc dáng rất cao, gã liền giơ cuốn vở lên không trung đọc, như vậy Bàng Cùng Hiền không cách nào với tới, mà Đường Mạnh cũng có thể nhìn rõ mặt chữ.

Đường Mạnh xem một hồi, lông mi chợt nhú lại, bàn tay khoát lên vai Bàng Cùng Hiền cũng lập tức thu về.

“Mày rốt cuộc là nam hay nữ? “

Bàng Cùng Hiền hốc mắt đều đỏ cả, bất chợt nhảy dựng lên đoạt lấy vở ôm vào ngực, Đường Mạnh cũng trả cho hắn.

Lúc này, chuông vào học cuối cùng cũng vang lên.

Các học sinh đều lục đục trở về chỗ ngồi học của mình, Đường Mạnh cũng vậy, chỉ khác là lần này gã không có nằm dài ra bàn mà ngủ, không rõ gã đang suy tư điều gì, tay chống cằm ngăn người.

Cứ như vậy suốt hai ngày, Đường Mạnh chỉ ngẩn người chăm chú nhìn về phía Bàng Cùng Hiền.

Bàng Cùng Hiền có thể cảm nhận được tầm mắt của gã, nhưng vẫn giả bộ không biết, đầu càng thêm cúi thấp.

Trong lớp, các bạn học cũng không rõ đã xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy không khí phía sau lớp học của hai người này cực kì quỷ dị.

Sau khi Bàng Cùng Hiền nhập học được học kì đầu tiên, đã có kết quả kì thi, cũng như mọi lần, Bàng Cùng Hiền là học sinh có điểm cao nhất toàn khóa

Nhưng hắn không nhìn kĩ bảng xếp hạng, cho nên không biết người xếp thứ 2 chính là Tần Duyệt.

Bạn đang đọc truyện *Sửu Thiên Nga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Editor: Sweet

.....

Vừa tan học, Đường Mạnh bước khỏi phòng học hướng về phía WC.

“Này, đồng học bên kia!”

Người vừa nói thanh âm nghe qua hơi lớn tiếng, cũng không khó nghe, chỉ là trong giọng nói có cái vẻ ra lệnh làm cho Đường Mạnh cảm thấy quen quen, bởi vì chính gã cũng hay dùng cái giọng ra lệnh này khi nói chuyện.

Nhìn qua hai bên một chút, xác định bên cạnh gã rõ không có người nào khác, Đường Mạnh mới xoay người, nhìn ra sau thấy một đôi nam nữ đang đứng. “A?”

“Cậu học trong lớp này sao?”

“Đúng vậy, thế thì sao?” Đường Mạnh lười biếng nhìn nam sinh vẻ mặt lạnh lùng cao hơn gã một chút kia, Đường Mạnh rất không thoải mái, chỉ liếc sơ nam sinh này gã đã cảm thấy khó chịu, không rõ lý do vì sao cả.

“Phiền cậu đi gọi Bàng Cùng Hiền ra cho tôi “

Lại là cái giọng điệu ra lệnh ấy, Đường Mạnh bước tới gần nam sinh ấy vài bước “Có gì sao?”

Nam sinh quét ánh mắt từ trên cao nhìn xuống Đường Mạnh “Chỉ vì tôi muốn gặp cậu ta”

“Muốn gặp thì tự mày đi tìm đi, bọn thiếu gia tao là ai mà phải gọi người cho mày, mày nghĩ mày là ai hả?” Lời nói đầy mùi thuốc súng, thế nhưng nam sinh kia tuyệt nhiên không sợ, đôi con ngươi đen thẳm trước sau nhìn không rõ tâm tình, vẫn chỉ giữ một thái độ nhàn nhạt lạnh lùng.

Nữ sinh bên cạnh khẽ đẩy nam sinh qua một bên “Thôi đi, để em đi gọi cậu ấy ra”

Đường Mạnh lúc này mới nhìn thấy nữ sinh kia, một mái tóc dài đen bóng, đuôi tóc khẽ xoắn tự nhiên, lông mi cong vút, mắt to tròn, mũi tinh xảo, mỗi lúc nói chuyện thì mọng mọng căng căng khiến người khác say mê, quan trọng nhất là đáng người cực kì hấp dẫn.

Đường Mạnh ngả ngón thối âm thanh huyết sáo, nữ sinh kia không lấy làm giận, còn mỉm cười với gã

Đường Mạnh lập tức cảm giác tim mình đập có chút không bình thường.

Nữ sinh đứng ở cửa ra vào lớp học, hướng vào trong phòng học trao đổi.

Chỉ chốc lát sau, một bé cá nhỏ bước ra, vừa tới cửa lập tức cúi đầu thấp xuống, tay không ngừng vắn xoắn lấy vạt áo mình.

Nữ sinh hơi có chút bất ngờ “Cậu chính là Bàn Cùng Hiền?”

Bàn Cùng Hiền cúi đầu, lòng bàn tay nhanh chóng đỏ mề hôi.

Lần đầu tiên có người ngoài đến tìm, đó lại là công chúa nữa... Bàn Cùng Hiền cảm thấy hồ hấp của mình đã không còn ổn nữa.

Trần Nghệ Gia hình như không ghét bỏ bộ dáng đáng sợ của Bàn Cùng Hiền, nàng còn vươn tay sờ lên đầu của hắn, cười nói “Vóc người cậu bé nhỏ thật a~.”

Trần Nghệ Gia cao 1m73, tất nhiên cảm thấy Bàn Cùng Hiền như thế rồi, Bàn Cùng Hiền nhận thấy mặt mình nóng bừng, đứt quãng hỏi “..Tìm..tìm..tôi..tôi..có...có..chuyện..gì?”

“Không phải tôi tìm cậu, là Tần Duyệt” Trần Nghệ Gia tự nhiên giơ một ngón tay chỉ về phía sau.

Bàn Cùng Hiền thật sự kinh ngạc, hắn một mực cúi đầu nên hoàn toàn không biết cửa ra vào có bao nhiêu người đang đứng, lúc này vừa nghe tin hoàng tử cũng đến đây, càng làm hắn sợ đến mức không dám ngẩng đầu.

Tất nhiên, cũng không biết được trong ánh mắt của Đường Mạnh lúc này đã hiện lên những mưu tính.

Trước mặt đã xuất hiện thêm một đôi giày, Bàn Cùng Hiền cảm thấy tim mình muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Ngẩng đầu”

Bàn Cùng Hiền bối rối lắc đầu.

“Ngẩng đầu” Tần Duyệt cất giọng lạnh lùng, không có dấu hiệu tức giận, ngữ khí trước sau chưa hề thay đổi.

Bàn Cùng Hiền vẫn tiếp tục lắc đầu, nước mắt hắn nhanh chóng chảy cả ra, hắn không phải không muốn ngẩng đầu, hắn chỉ sợ hắn sẽ dọa khiếp Tần Duyệt.

“Ngẩng đầu”

Trần Nghệ Gia tựa hồ muốn hòa giải không khí căng thẳng này, nàng nói với Bàn Cùng Hiền “Không có gì đâu, anh ấy chỉ muốn nhìn thấy người đứng nhất”

Bàn Cùng Hiền không rõ ý nghĩa của lời nói công chúa, bởi vì không hiểu, cho nên cảm thấy Tần Duyệt muốn gặp hắn, ắt có nguyên nhân gì đó rất quan trọng.

Bàn Cùng Hiền miễn cưỡng ngẩng đầu mình lên một chút, nhưng cũng là nâng lên tí chút thôi, ánh mắt len lén nhìn Tần Duyệt.

Bàn Cùng Hiền đỏ mặt, nhưng không có người nào nhận ra.

Hắn không biết về mặt mình như thế này thoạt nhìn dọa người biết bao, không tốt chút nào.

Tần Duyệt lập tức nheo con mắt lại, Trần Nghệ Gia cũng lộ ra vẻ bất đắc dĩ, Đường Mạnh tiến lại cười ha ha.

Bàn Cùng Hiền biết rõ Đường Mạnh đang đến, lập tức cúi đầu xuống, như con chuột nhắt nhỏ xám xịt cong đuôi tháo chạy trở về phòng học.

Trần Nghệ Gia quay đầu mỉm cười với Tần Duyệt “Thật thú vị.”

Thế nhưng người trả lời nàng lại là Đường Mạnh “Là thứ biến thái thú vị”

Tần Duyệt liếc nhìn Đường Mạnh, không nói, Trần Nghệ Gia cũng không nờ nọ nụ cười, mắt hứng trùng mắt với Đường Mạnh

Đường Mạnh bước đến bên cạnh Tần Duyệt, lấy tay khoác lên vai cậu ta, Tần Duyệt nhanh chóng né sang một bên, thế nhưng Đường Mạnh cũng không vì sợ né tránh này mà tức giận.

“Mày là Tần Duyệt?” “Đây là lần đầu tiên Đường Mạnh nhìn thấy Tần Duyệt, mặc dù trước đây cũng có nghe đám nữ sinh ồn ào đồn thổi về cậu ta không ít, nhưng gã mặc kệ vì chẳng có liên quan gì đến gã “Phòng chừng, tiểu biến thái xấu xí kia đang cực kì phản khởi, hẳn đang yêu mày yêu muốn chết đó, còn gọi nào là hoàng tử, hahaha...”

Đường Mạnh phải quay đầu lại vì Tần Duyệt đã xoay người bỏ đi.

Trần Nghệ Gia kinh ngạc vô cùng “Anh nói sao cơ?”

Đường Mạnh tiến đến bên cạnh nàng “Anh vô tình nhìn thấy nhật ký của tiểu biến thái đó, hẳn là đồng tính luyến, hơn nữa hẳn quả thật thích cái tên đẹp trai kia, khen ngợi tẩm tặc, rõ ràng hẳn thấy tên kia là mê như điều đồ...”

Vừa nói, Đường Mạnh vừa cố tình huyếch nhẹ chạm vào vai của Trần Nghệ Gia, ánh mắt một mực dán vào bộ ngực của nàng.

Trần Nghệ Gia đại khái bởi vì quá kinh ngạc, hoàn toàn không phát giác những cử chỉ mờ ám của Đường Mạnh, ngay lúc Đường Mạnh đang tính lần tới, Trần Nghệ Gia đột nhiên xoay người thoát ly khỏi bờ vai của gã, tiếp theo nhắc chân một phát, đá ngay vào bên dưới của Đường Mạnh.

Đường Mạnh hét to một tiếng, lấy 2 tay ôm lấy hạ bộ té lăn ra mặt đất.

Trần Nghệ Gia khinh miệt hừ một bước, nhanh chóng bỏ đi.

“Nam sinh xấu xí dị dạng nhất cái trường này là một tên đồng tính luyến, hơn nữa còn không biết xấu hổ mà đi thích Tần Duyệt” Chuyện này nhanh chóng truyền khắp trường học.

Từ đó về sau hễ tan học, ở cửa ra vào của lớp học tụ tập rất nhiều cái đầu chụm vào nhau, tất cả đến để xem Bảng Cùng Hiền trong truyền thuyết của trường.

“Cái quái gì vậy, thật đáng ghét nha...”

“Ngươi thấy được hẳn sao? Hẳn ra sao, sao không thấy ngẩng đầu lên?”

“Không ngẩng đầu lên đã thấy xấu, nhìn xem đầu hẳn thật dị dạng”

“Trời ạ, có nhìn thấy cái mũi của hẳn không? Cực kì gớm nha, có phải nó bị lệch không vậy?”

“Quá kinh khủng, ta muốn ói cả ra rồi...”

Nữ sinh không chút lưu tình nói những lời tổn thương Bảng Cùng Hiền, nhằm biểu hiện sự sợ hãi của mình, khoa trương hô to gọi nhỏ chứng tỏ cho mọi người thấy về “nhạy cảm yếu đuối” của mình

Nam sinh vừa nói vừa cười, có đôi khi còn cầm phấn hay máy bay giấy ném vào Bảng Cùng Hiền, Bảng Cùng Hiền bất an cúi đầu, mặc cho bọn họ nói, không có chút nào phản kháng, dường như, không một ai nhận ra toàn thân hẳn đều run rẩy.

Trong lớp, đám bạn học vốn tránh xa hẳn cũng bắt đầu hướng hẳn chỉ trỏ, lấy hẳn làm trò đùa, cứ như Bảng Cùng Hiền là kẻ xấu xa nhất vậy.

“Miễn là tới cuối cùng sống yên ổn vừa đủ, ít ra không trở thành biến thái là được, hahahaha”

Thanh âm của bọn họ không chút kiêng dè, dường như cố ý muốn cho Bảng Cùng Hiền nghe được vậy.

Cuối cùng, đến thầy giáo cũng biết chuyện này, gọi Bảng Cùng Hiền vào văn phòng.

Bảng Cùng Hiền vốn cũng rất nhỏ nhắn, hiện tại lại hận không thể càng cố co người mình thêm lại né tránh đi ánh nhìn của người khác, dù như thế này chỉ càng làm cho người khác cảm thấy hẳn thật thấp kém.

Thầy giáo khẽ liếc Bảng Cùng Hiền, nhưng không chịu nổi phải đem ánh mắt dời đi “Bảng đồng học, dạo gần đây trong trường có tin đồn, thầy biết rõ trò vô tội, nhưng ảnh hưởng thật không tốt, trò cũng hay bị người khác khi dễ, thầy đề nghị trò về nhà nghỉ ngơi vài ngày, đương nhiên không cần phải ghi chép gì cả, trò chịu không?”

Bả vai Bảng Cùng Hiền rụt xuống, run rẩy không lên tiếng.

Thầy giáo càng biểu hiện rõ vẻ chán ghét, nhưng vì thành tích học tập của Bàng Cùng Hiền cực kì xuất sắc, khó thể mở miệng nói những lời không hay “Có cần thầy và gia đình trò trao đổi với nhau không?”

“..Em..”

“Sao?”

Bàng Cùng Hiền hơi ngẩng lên một chút “Em...muốn đi học”

Thầy giáo thờ dài “Đồng học, với thành tích của trò, trò không cần lo lắng, hơn nữa theo quan sát của thầy, trò đi học đâu đều không ngẩng lên, học tập của trò đều là thông qua sách, bài tập cả năm trò đều đã làm xong hết rồi. Dừng trình độ của trò, học nhảy lớp cũng không thành vấn đề “

Bàng Cùng Hiền lắc đầu “Em muốn đến trường”

Thầy giáo bày ra vẻ khó hiểu “Trong nhà của trò có phải là...có vấn đề gì không?”

Cũng có thể vậy thật, có một đứa con như thế này, dù cho thành tích tốt cách mấy, cũng không thể nào khiến người ta muốn quan tâm chăm sóc, người nhà của nó có khi cũng chẳng muốn nhìn thấy mặt nó mỗi ngày.

Bàng Cùng Hiền vẫn đang kiên trì, thanh âm run rẩy nghẹn ngào “Em muốn đến trường..”

Bàng Cùng Hiền cũng biết trong trường học, học được chẳng bao nhiêu tri thức, hắn chỉ là không muốn mình càng lúc càng biến thành kẻ quái gở.

Bàng Cùng Hiền đối với cuộc sống tràn ngập hy vọng, tin tưởng tương lai sẽ trở nên tốt đẹp hơn, hắn hy vọng được người ta tiếp nhận, muốn mình sẽ được hòa nhập với những người khác, dù chỉ có thể ở trong một góc trốn nhìn lên, hắn cũng sẽ có cảm giác mình không hề cô độc.

Bàng Cùng Hiền cảm thấy nếu hắn rời khỏi trường học, hắn sẽ chính thức biến mình thành một quái nhân.

Cho nên cho dù bị đồng học lấn mạ, hắn cũng kiên trì muốn ở lại trường học.

Lần nói chuyện này chỉ càng khiến cho chủ nhiệm lớp chán ghét sự ngoan cố muốn đến trường của đứa học trò xấu xí này, nhưng vì ông là thầy giáo, không thể bắt buộc một học sinh có thành tích ưu tú, không có bất kì vi phạm nội quy nào không được đi học.

Bàng Cùng Hiền đi khỏi văn phòng thầy, tại góc rẽ, khe vụng trộm xoa xoa nước mắt đã nhịn nửa ngày hôm nay.

“Này”

Bàng Cùng Hiền hoảng sợ, xoay người muốn chạy trốn, lại bị một người giữ chặt bảu lấy cánh tay của mình khiến hắn đau quá bật kêu.

Đường Mạnh lập tức buông tay Bàng Cùng Hiền ra, gãi gãi đầu mình một cách không được tự nhiên.

“Không sao chứ?”

Bàng Cùng Hiền dựa lưng vào tường, co thân mình lại, tuy nhiên vẫn không ngẩng đầu, có điều hắn cũng không bỏ chạy nữa.

Bạn đang đọc truyện *Sin Thiên Nga* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Editor: Sweet

.....

“Này, nói gì đi chứ?” cách biểu hiện của Đường Mạnh rất hung hăng, nhưng nếu lắng nghe kĩ sẽ phát hiện trong giọng nói gã có sự lo lắng.

Bàng Cùng Hiền vẫn không nói gì, vuốt ve cánh tay vừa bị Đường Mạnh làm đau, dường như chuẩn bị thời cơ để chạy trốn

Đường Mạnh 1 tay chống lấy vách tường “A, mày còn làm gì ở trường học này vậy?”

Bàng Cùng Hiền lắc đầu, không đáp.

Hắn không hận Đường Mạnh, tuy hắn biết rõ hiện tại hắn bị khi dễ khắp nơi đều là do Đường Mạnh rêu rao hắn là đồng tính luyến ái, nhưng hắn thật không hận Đường Mạnh, trong sách đã dạy rằng, thù hận khiến đôi mắt con người ta mờ đi vì mù quáng, hắn cố gắng khoan dung với tất cả những người miệt thị hắn chung quanh, hắn cho rằng là do bản thân mình chưa đủ cố gắng hoặc vì thời điểm thích hợp chưa đến, nhưng rồi sẽ có một lúc nào đó, người ta không còn quan tâm khuyết điểm bên ngoài của hắn mà nguyện ý kết bạn với hắn, nhất định con đường cuộc sống tốt đẹp như vậy đang đợi chờ.

Bàng Cùng Hiền không hận bất kỳ kẻ nào, hắn chỉ sợ, rất sợ...

“Nghe theo lời thầy đi, ngoan ngoãn xin nghỉ hoặc là chuyển trường cũng được, người như mày không hợp với trường học đâu!”

Ý của Đường Mạnh là, đã có tin đồn đồng tính luyến ái, Bàng Cùng Hiền ở trường học này đừng mong có cơ hội ngẩng đầu, huống chi bề ngoài hắn như vậy, vốn đã bị người khác kỳ thị sẵn rồi, chỉ bằng thành thật ở nhà, không phải thoải mái hơn sao

Nhưng thái độ Đường Mạnh lúc này ai trông thấy cũng sẽ đều nghĩ rằng gã đang đe dọa Bàng Cùng Hiền

Đường Mạnh so với Bàng Cùng Hiền cao hơn hắn hai cái đầu, cho dù gã hiện tại không đứng thẳng nhưng cũng là từ trên cao nhìn xuống, Bàng Cùng Hiền lại đang cố gắng hết sức đem mình co cụm lại

Bàng Cùng Hiền nửa ngày không nói câu nào, cánh tay khô đét như que củi không ngừng run, khóc nhiều quá khiến cả vai Bàng Cùng Hiền nấc lên từng đợt, ngay lúc Đường Mạnh chịu không thấu sắp nổi điên lên, chợt nghe thấy âm thanh rất nhỏ nhưng trong trẻo thanh thúy, không giống như âm thanh người thường.

Tôi... chỉ muốn... có bạn!”

Đường Mạnh cảm thấy trong lòng gã có một cánh tay vô hình xuất hiện bóp nghẹn tim gã, làm cho toàn thân gã phút chốc cứng đờ.

Đường Mạnh có dự cảm rất không ổn.

“Đồng học, các người lại làm gì vậy?”

Đường Mạnh đang đờ người, khoảnh khắc quay đầu lại nhìn thấy Trần Nghệ Gia chợt cảm giác như được cứu rỗi.

Tần Duyệt trước sau vẫn là đáng vẻ băng giá ấy, nét mặt anh tuấn không lộ ra chút biểu hiện, cậu lạnh lùng nhìn lướt qua cơ hồ muốn đem Bàng Cùng Hiền thu rút lại, một lát sau, mới xoay người bước vào văn phòng thầy giáo.

Trần Nghệ Gia tiến tới, khẽ đẩy Đường Mạnh ra, ôn nhu hỏi Bàng Cùng Hiền “Đồng học, cậu không sao chứ?”

Bàng Cùng Hiền vồn vã lắc đầu, bởi vì lắc quá mức khiến cho gân cổ của hắn rút lại, làm cho hắn thoát nhìn có vẻ rất ngộ nghĩnh.

Trần Nghệ Gia khẽ cười “Mỗi lần nhìn cậu thế này thật thú vị!”

Bàng Cùng Hiền cảm thấy chân mình sắp không còn giữ vững được nữa, hắn muốn ngã ập cả xuống.

Trần Nghệ Gia ngắt người lên, nhìn Đường Mạnh, trong ánh mắt hiện rõ ý cảnh cáo.

“Không nên tốn thời gian đi bắt nạt người khác như vậy!”

Đường Mạnh gượng gạo gạt đầu, mỉm cười với Trần Nghệ Gia cực kì thô thiển.

Trần Nghệ Gia nhíu mày, xoay người đi, hất nhẹ đuôi tóc về phía gã, Đường Mạnh lấy tay khẽ chạm mái tóc kia, nhưng không bắt lấy, hành động giống như lông từ đưa ngón tay lên mũi hít nhẹ, cổ ý nói lớn tiếng cho Trần Nghệ Gia nghe được “Thơm quá...”

Trần Nghệ Gia hơi khựng lại nhưng không dừng bước, tiếp tục đi vào văn phòng thầy giáo.

Đường Mạnh đối với Trần Nghệ Gia cảm giác vừa buồn cười vừa tức giận, nàng trong tâm trí gã không giống với bất kì nữ sinh nào khác, vì sao lại thế bản thân gã cũng không hiểu rõ, nhưng tóm lại, gã thật sự rất thích nàng.

Thích một người con gái như vậy không mất sĩ diện chút nào, bên cạnh Trần Nghệ Gia còn có một tên hoàng tử băng giá, Đường Mạnh chỉ cần tượng tượng đến cảnh sau này gã đoạt lấy Trần Nghệ Gia, trên gương mặt Tần Duyệt sẽ méo mó phơi ra bộ dáng không cam lòng, trong lòng gã đã nổi lên một cỗ sáng khoái không thôi.

Bàng Cùng Hiền không biết Đường Mạnh suy nghĩ cái gì, lén lén lút lút, thừa dịp gã không chú ý, đào tẩu, tuy nhiên, chỉ vừa chạy không được bao xa đã bị Đường Mạnh nắm cổ áo kéo lại.

“Tĩnh đi đâu?”

Đường Mạnh ôm lấy Bàng Cùng Hiền, cầm gã gác lên vai Bàng Cùng Hiền, khiến hắn sợ đến mức không dám cử động.

”Hai chúng ta giờ thành một phe đi. Mà y vừa nói cái gì nhỉ? Kết bạn? Cứ vậy đi, tỏ chút lòng thành, giờ đây hai đứa mình là bạn bè“

Đầu Bàng Cùng Hiền ong cả lên, Đường Mạnh xoay người hẳn lại, gãi vron tay giờ về phía Bàng Cùng Hiền, Bàng Cùng Hiền ngơ ngác không biết phải phản ứng thế nào.

”Sao vậy? Không nề tình à?“ Đường Mạnh tất nhiên nổi giận, bất chợt không biết nghĩ ra gì, bật cười haha ”Không việc gì đâu, tao không chê mày là đồng tính luyến, không có việc gì cả không có việc gì cả “

Nói rồi khoác lấy bả vai Bàng Cùng Hiền nhưng thật chất là nửa như túm hấn trở về phòng học.

Đến tối về tới nhà, Bàng Cùng Hiền rất không an tâm.

Hắn biết rõ bộ dáng của mình ra sao, luôn phải hứng chịu ánh mắt cùng lời nói không mấy tốt đẹp từ người khác, nhưng Đường Mạnh lại khiến cho Bàng Cùng Hiền cảm thấy không giống vậy.

Trên giường trăn trở lật qua lật lại đến nửa đêm, Bàng Cùng Hiền mới nhẹ nhàng xuống giường, do dự mãi quyết định đến gõ cửa phòng tỷ tỷ.

So với hấn, tỷ tỷ lớn hơn 3 tuổi, lại tốt nghiệp trung học nên chắc sẽ biết câu trả lời.

Cửa mở ra, tỷ tỷ hấn đang đắp mặt nạ dưa leo, việc nhìn thấy Bàng Cùng Hiền là chuyện hoàn toàn ngoài ý muốn của nàng, sững sờ một lúc lâu mới hỏi ”..Sao...“

”Chị..“ Bàng Cùng Hiền nắm lấy áo ngủ của mình, đưa mắt hỏi ”Cái gì là đồng tính luyến ái ?“

Tỷ tỷ hấn quên luôn cả việc mặt mình đang đắp mặt nạ, miệng mở to cả thành hình chữ O ”Sao em lại hỏi chuyện này cơ chứ?“ Lập tức hai lát dưa leo trên mặt rớt xuống đất.

Trong trường học, rất nhiều bạn học gọi hấn như thế, ngay từ đầu, Bàng Cùng Hiền chỉ tưởng đó là một từ ngữ miêu tả hình dáng bên ngoài của hấn, vì không dễ mình thêm khổ sở, dù cho hấn không hiểu rõ, cũng không cố đi tìm hiểu, có điều hình như không phải như vậy ”Nếu được, em có thể mượn máy tính của chị lên dò chút không?“

Bàng Cùng Hiền dùng tiền tiêu vặt để mua sách, thỉnh thoảng lên internet mua đồ, máy tính hấn sử dụng là của tỷ tỷ.

”Em không tra chữ đó trong từ điển à?“

Giờ đây đến lượt Bàng Cùng Hiền ngạc nhiên ”Trong từ điển có sao?“

Hấn vốn cho rằng đây là từ ngữ kiểu mới, thật không biết trong từ điển cũng có ”Cám ơn chị, em về tra từ điển đây.“

Tỷ tỷ vội vàng kéo Bàng Cùng Hiền lại ”Đợi một chút... Em vào đây trước đi“

Trong lòng Bàng Cùng Hiền rất muốn nhanh chóng trở về để tra từ điển, nhưng đây là lần đầu tiên tỷ tỷ chủ động mời hấn vào phòng nàng, Bàng Cùng Hiền chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời đi vào.

Sau khi đóng cửa lại, tỷ tỷ đem dưa leo trên mặt lột sạch xuống hết, chỉ phía giường ”Ngồi đi“

Bàng Cùng Hiền được chăm chút chu đáo thế này rất lấy làm kinh ngạc, hấn ngồi không yên chút nào ở mép giường

Tỷ tỷ kéo cái ghế qua ngồi đối diện Bàng Cùng Hiền ”Tiểu Hiền, nói cho chị nghe, có người gọi em là ”Đồng tính luyến ái sao“ sao?“

Bàng Cùng Hiền cúi đầu thấp xuống, dù cho tỷ tỷ đã từng nói rằng rất ghét bộ dáng nhút nhát nhu nhược của hấn, hấn vẫn không có cách nào có dáng vẻ giống người bình thường như nàng mong muốn, có điều lần này tỷ tỷ của hấn so với lúc bình thường kiên nhẫn hơn.

Sau khi Bàng Cùng Hiền đã tiếp thu đủ lời nói của tỷ tỷ, mới nhẹ nhàng gật đầu.

”Như vậy a“ Tỷ tỷ trầm ngâm nửa ngày, rồi mới thử hỏi ”Có phải là người cùng người quan hệ rất tốt...Bạn bè à? “

Bạn bè?

Kết bạn? Chút lòng thành, hiện tại 2 chúng ta sẽ là bạn bè.

Những lời Đường Mạnh nói hồi chiều quay lại trong tâm trí hấn, nhưng mà, hấn có thể tin tưởng gã được sao?

Bàng Cùng Hiền từ hồi tiểu học cho đến cấp 2 đều không kết bạn với bất kỳ ai, nhưng lúc này lại không chút phản bác, tỷ tỷ hấn tự cho rằng thế là đã có đáp án.

”Là..nam?“

Bàng Cùng Hiền cảm thấy nghi hoặc, đầu không tự giác nghiêng qua một bên, mái tóc đảo qua một bên gương mặt lộ ra vành tai đáng yêu.

Tỷ tỷ hao tổn tâm trí vỗ vỗ trán mình, sau, mới châm chọc nghiêm túc nói với Bàng Cùng Hiền ”Tiểu Hiền, con đường này cực kỳ không dễ đi, em cần phải ngàn vạn lần hiểu rõ“

”Dạ” Tuy không hiểu rõ là gì, nhưng tỉ tỉ vì hấn nên mới nói vậy, điều này Bàng Cùng Hiền biết.

Sau khi từ phòng của tỷ tỷ ra, Bàng Cùng Hiền lập tức tiến vào thư phòng, lấy ra một quyển từ điển to nhất, cẩn thận tra cứu.

Hóa ra “Đồng tính luyến ái” là như thế, hấn chỉ nghe qua các học sinh khác nói, hoàn toàn không nghĩ tới lại là ba cái thứ đó.

Một lúc sau, dù cho da của Bàng Cùng Hiền vừa đen vừa vàng, nhưng có thể thấy sắc mặt hấn bắt đầu biến hóa, đầu tiên là trắng bệch, tiếp theo xanh lét, cuối cùng đầy hắc tuyến...

Đêm đó, Bàng Cùng Hiền lần đầu tiên tiếp xúc với một thế giới mà hấn chưa từng bao giờ nghĩ đến

Bạn đang đọc truyện *Sin Thiên Nga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Editor: Sweet

.....

Bàng Cùng Hiền lén lén lút lút đi lại trong sân trường, so với trước kia càng thêm lo lắng sợ hãi.

“Này! Đứng lại! Người quái dị!”

Đuổi theo Bàng Cùng Hiền trong trường học nhất quyết không tha chỉ có Đường Mạnh, tay chân gãi dài, vuron tay một phát là thế túm gọn được Bàng Cùng Hiền, nhưng gãi lại thích chơi trò mèo vờn chuột, thành thành thoi thoi đi theo phía sau Bàng Cùng Hiền, thích thú quan sát bộ dạng bối rối của Bàng Cùng Hiền.

Bàng Cùng Hiền đột nhiên nghỉ một tuần lễ, hôm nay cuối cùng cũng ló dạng, làm cho Đường Mạnh suốt một tuần lễ qua đang nhàm chán cuối cùng cũng lấy lại sự hứng thú.

Có điều, Bàng Cùng Hiền lại sợ hãi gãi như thế này, khiến cho Đường Mạnh cảm thấy thật kỳ quặc, gãi không muốn thế này chút nào, nhưng ngấm lại quả thật gãi cũng đã làm nhiều chuyện quá quắc.

Bàng Cùng Hiền là đồng tính luyến, đây là vấn đề của hấn, gãi chỉ vô tình lộ nó ra ánh sáng thôi mà. Cho nên xét ra cũng đâu phải hoàn toàn là lỗi của gãi.

Thấy Bàng Cùng Hiền đang đi lên lớp, Đường Mạnh tâm tình tốt chào hỏi hấn, ai ngờ đâu cái người quái dị này lại xoay người bỏ chạy, làm gãi nhất quyết muốn xem hấn có thể chạy đến đâu.

“Rần” Bàng Cùng Hiền cúi đầu đi đường đã thành thói quen, nhưng thường ngày hấn đi bộ nên tốc độ rất chậm, lần này bởi vì quá chú ý đến Đường Mạnh ở phía sau, không cẩn thận đã va vào người khác.

Bàng Cùng Hiền đáng người thấp bé, không có chút khí lực nào cả, nói là hấn đụng người ta, nhưng chính hấn lại là người bị văng ra, mắt thấy sắp ngã xuống đất, lại được chính người hấn đụng phải vuron tay đỡ lấy.

Một hồi hoa mắt, lúc ngẩng đầu lên, nhận thấy người đang ôm lấy lưng mình là ai, Bàng Cùng Hiền lập tức toàn thân cứng đơ.

“Hi” Trần Nghệ Gia ở một bên chào Bàng Cùng Hiền, nhưng bởi vì Bàng Cùng Hiền quá sợ hãi, hoàn toàn không chút phản ứng.

“Còn muốn người khác vuốt ve mày bao lâu?” Đường Mạnh đột ngột tăng tốc độ xông lại, giật mạnh bả vai Bàng Cùng Hiền ra, hại hấn thiếu chút nữa ngã sắp xuống.

Bàng Cùng Hiền phục hồi lại thần trí, theo thói quen tiếp tục cúi đầu xuống, hồi sau, mới không chút tự nguyện đi về phía Đường Mạnh.

Đường Mạnh ra dáng vẻ đang bảo vệ vờ vịt giấu môi với Trần Nghệ Gia.

Tần Duyệt liếc nhìn Bàng Cùng Hiền phía sau lưng Đường Mạnh một lúc rồi mới tiếp tục đi thẳng về phía phòng học.

Nhưng Đường Mạnh không có ý định buông tha “Chờ một chút!”

Tần Duyệt ngay cả liếc mắt cũng không thèm ngó Đường Mạnh.

“Đại thiếu gia làm chuyện tốt, cũng không để cho người ta nói tiếng cảm ơn sao?” Nói xong Đường Mạnh kéo bả vai Bàng Cùng Hiền ra.

Đường Mạnh thật không có dùng lực, chỉ vì Bàng Cùng Hiền quá nhỏ gầy, bị gã kéo thôi cũng khiến hắn lão đảo vài bước nhưng trước sau vẫn một mực cúi đầu.

“Xấu xí... Người đó, còn không nói tiếng cảm ơn với người ta, người đụng vào người ta, người ta còn đỡ giúp người, cái này nếu như là vào hồi xưa, thì phải lấy thân báo đáp rồi...”

Trần Nghệ Gia bên cạnh Tần Duyệt cười trộm, Tần Duyệt nhìn nàng một cái, thái độ lãnh đạm thoáng chốc mềm đi, thậm chí buông một tiếng thở dài.

Đường Mạnh thu tất cả vào trong mắt, đáng vẻ bốn cột cửa gỗ lập tức biến mất, nhìn gương mặt tươi cười kia của Trần Nghệ Gia, mọi chuyện đối với gã chợt nghiêm túc hẳn.

Gã đẩy Bàng Cùng Hiền “Nói mau đi”

Không biết từ lúc nào, bốn người bọn họ đã bị các học trò khác bao vây xung quanh dòm ngó, trên lầu cũng có rất nhiều cái đầu vươn ra hóng chuyện.

Cũng đúng thôi, đây chính là bốn người nổi danh nhất trường học này, hoàng tử cùng công chúa thì không cần phải nói rồi, Đường Mạnh không biết mặt thì cũng phải biết tiếng, Bàng Cùng Hiền xấu xí bậc nhất cùng tin đồn đồng tính luyến ái, tất nhiên ai cũng rõ.

Bốn người như vậy, nhất là Tần Duyệt cùng Bàng Cùng Hiền, hai người khác biệt to lớn đến thế, Bàng Cùng Hiền lại thầm mến Tần Duyệt, thế mà cả hai đang đứng cùng một chỗ.

Bọn họ đứng ở đó làm gì vậy? Tất cả mọi người đều nhìn không được hiểu kỳ.

Bàng Cùng Hiền hoàn toàn không nghĩ tới việc đụng phải Tần Duyệt ở chỗ này, lại là sau khi hắn biết được ý nghĩa của chữ “Đồng tính luyến ái”; Bàng Cùng Hiền sợ hãi, hắn chưa bao giờ biết là còn có một kiểu người như vậy. Hắn tìm đọc rất nhiều sách, tỷ tỷ cũng nhiệt tâm tìm cho hắn rất nhiều sách vở liên quan, nguyên 1 tuần lễ qua, Bàng Cùng Hiền mỗi ngày đều xem, từ lúc đầu kinh hoàng cho đến sau khi sáng tỏ mọi chuyện, cuối cùng hắn cũng hiểu đây không phải là một loại bệnh.

Không cần trị liệu, nhưng nên uốn nắn.

Có rất nhiều quốc gia vì trị liệu đồng tính luyến ái, dùng điện giật, bỏ đói, dùng cực hình, nhưng cuối cùng vẫn không có cách nào sửa được tính hướng của người đồng tính.

Còn mình thì sao? Liệu có thể uốn nắn trở lại người bình thường không?

Bàng Cùng Hiền vì luôn cúi đầu, cơ hồ chưa có mấy lần được nhìn ngắm bộ dáng Tần Duyệt, nhưng lại khắc sâu trong tâm trí không thể nào quên được, còn có giọng nói lãnh đạm của cậu ta, còn có nhiều mối quan hệ mà hắn hằng ảo tưởng.

Bàng Cùng Hiền thường xuyên ảo tưởng Tần Duyệt trong trang phục hoàng tử Tây phương, trên đầu đội vương miện khéo léo tinh xảo nạm kim cương, sau đó, cậu ta từ trên lưng một con ngựa trắng bước xuống, dắt ngựa đi vào vườn hoa cùng ngắm hoa với công chúa.

Có điều, vị công chúa kia, đôi khi là Trần Nghệ Gia, nhưng mơ hồ có đôi khi lại là...

Chẳng lẽ hắn thật sự thích Tần Duyệt? Bởi vì, bởi vì mọi người nói hắn là đồng tính luyến ái, đồng tính luyến ái là thích người cùng giới với mình, mà nếu nói như vậy thì người hắn thích chính là... đại khái chính là hoàng tử Tần Duyệt...

Bàng Cùng Hiền vốn không có cách nào để lý giải tâm tình của mình, điều này và bài tập khoa học tự nhiên hoàn toàn không giống nhau, càng nghĩ càng loạn.

Càng không rõ tâm tình của mình, hắn càng không biết làm cách nào để đối diện với Tần Duyệt, thật sự đối với hắn đây là một khó khăn quá lớn...

Vì làn da hắn vừa đen vừa vàng, không ai biết rằng mặt Bàng Cùng Hiền lúc này đang nóng lên như sắp bị thiêu cháy, hô hấp không thuận, trống ngực đập như sắp nhảy tung ra ngoài.

Bàng Cùng Hiền sợ cực kì, hắn chưa từng trải qua việc như vậy bao giờ.

Thấy Bàng Cùng Hiền đưa tay ôm lấy ngực trái, Đường Mạnh có chút kinh ngạc, chẳng lẽ cái kẻ quái dị này muốn ngay lúc này tại nơi đây thổ lộ tâm tình?

Chỉ muốn hắn mở miệng nói câu cảm ơn thôi, không đến nỗi phải như vậy chứ.

Đúng là không chuyện gì là không thể xảy ra được, ai cũng không có cách nào phán đoán trước cuộc sống này.

Ngay lúc Bàn Cờ Hiền cơ hồ sắp đột quy đến nơi, bỗng nhiên xảy ra một sự kiện ngoài ý muốn...

Tần Duyệt chảy máu mũi...

Người phát hiện việc này đầu tiên không phải bản thân cậu ta mà chính là Trần Nghệ Gia “Duyệt! Cái mũi của anh!”

Tần Duyệt đưa tay sờ soạng phía dưới mũi, máu chảy cũng không nhiều, cậu ta khẽ nhủ nhủ mày.

Trần Nghệ Gia nâng cầm Tần Duyệt lên “Khăn tay của anh đâu?”

“Quên mang” Tần Duyệt ngẩng đầu lên bình thản như người chảy máu mũi không phải là cậu ta vậy “Phiền em!”

“Em chỉ có khăn giấy”

Trần Nghệ Gia vừa lấy ra một chiếc khăn giấy nhàn nhạt mùi thơm tỉnh giúp Tần Duyệt lau mũi, lại bị cậu ta đưa tay gạt đi “Lấy ra”

“Không cần đến mức phải thế chứ” Trần Nghệ Gia nếu nói là bạn gái thì giờ lại càng giống tỷ tỷ hơn

Lúc này cũng có một nữ sinh đưa khăn tay qua “Cái này...nếu như...”

Tần Duyệt liếc mắt hững hờ nhìn qua, nâng tay áo của mình chà sát mũi, rồi làm lúi bủ đi

“Duyệt” Trần Nghệ Gia thấy Tần Duyệt bỏ đi vội kêu với theo, nàng quay lại nữ sinh kia xin lỗi “Thật có lỗi, anh ấy không thích khăn có mùi thơm”

Nữ sinh nhìn chiếc khăn tay mới sớm nay được chính mình xịt lên chút hương hoa, uể oải gật đầu.

Lúc này, một đôi cánh tay khô quắc đưa qua một chiếc khăn vuông “Của tôi...Được không?”

Khăn tay là màu nâu sẫm, trông vô cùng sạch sẽ, được gấp lại vô cùng chỉnh tề, nhìn không ra là khăn tay của nam

“Cảm ơn” Trần Nghệ Gia nhận lấy, có chút ngạc nhiên nhưng vẫn nhìn Bàn Cờ Hiền tươi cười “Tôi sẽ nói anh ấy trả lại cho cậu cái mới”

Bàn Cờ Hiền bối rối lắc đầu “Tôi, trong nhà của tôi còn có rất nhiều, không cần”

Bàn Cờ Hiền thanh âm rất êm tai, tuy lúc hắn nói chuyện cơ mặt vặn vẹo làm cho người ta cảm thấy khiếp đảm, kì lạ là trong lúc này không đến nỗi đáng sợ như vậy, bình thường nhìn thần sắc khiếp nhược của hắn rất dễ làm kẻ khác nảy sinh sự chán ghét, nhưng lúc này cũng không còn thấy chán ghét nữa.

Trần Nghệ Gia nhận lấy khăn tay xong vội đuổi theo hướng Tần Duyệt đi khi nãy, người hiếu kỳ cũng dần dần tản mát.

Có mấy tên nam sinh gan tị Bàn Cờ Hiền được nói chuyện với Trần Nghệ Gia, tâm trí không thoải mái, cố ý lúc Bàn Cờ Hiền đi ngang qua, nói vài lời khó nghe.

Bàn Cờ Hiền thân thể cứng đờ, nhưng nhanh chóng trầm tĩnh lại, đầu cũng cúi thấp xuống dưới.

Đường Mạnh nói không nên lời những cảm xúc trong gã, nếu là gã trước kia sẽ hùa theo khi dễ một ít cho sướng người, nhưng xem đáng về đặc ý há hê của lũ nam sinh kia làm cho gã chán ghét thêm

Đường Mạnh đột nhiên quàng tay lên bả vai Bàn Cờ Hiền, lớn tiếng nói “Này! Vừa rồi đùa nào nói gì, lặp lại lần nữa xem!”

Mấy tên nam sinh bị gọi lại, quay đầu thấy Đường Mạnh, cùng nhìn nhau mấy cái, vội vàng bỏ chạy hết.

“Hừ” Đường Mạnh lớn tiếng tiếp tục nói “Từ hôm nay trở đi, hắn chính là thể thân của tao! Ai dám nói hắn một câu thử xem xem!”

Đám đệ tử xung quanh không thiếu, Đường Mạnh thanh âm đặc biệt lớn, đám đệ tử ngay trên lầu cũng có thể nghe rõ được.

Tất cả mọi người ngây ngốc cả ra, kinh kinh ngạc ngạc biểu lộ, trong lòng Đường Mạnh như đang bay lên, cảm giác mình đã thành tựu một sứ mạng vĩ đại.

Gã từ hôm nay trở đi không chỉ biết đánh nhau ức hiếp người khác, gã còn bảo vệ người cô thế, gã thật vĩ đại...

Có điều Bàn Cờ Hiền lại không hiểu chuyện chút nào, né tránh Đường Mạnh khoác tay lên vai hắn, rất nhanh bỏ chạy về phía phòng học

Đường Mạnh nhìn theo bóng lưng nhỏ gầy của Bàn Cờ Hiền, hắn chọc gã giận đến mức răng nghiến chặt lại, nhưng chẳng ai xung quanh dám mở miệng cười.

Đường Mạnh đành phải kiềm nén biểu lộ, làm ra vẻ không thèm để tâm, bước về phía phòng học.

Bạn đang đọc truyện *Sửu Thiên Nga* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Editor:Meo Meo

Beata Reader: Sweet

.....

Hôm nay trên lớp học, Đường Mạnh không ngủ, Bàn Cùng Hiền vẫn không hề hay biết như xưa, hắn vẫn bình thường co cụm lại tại vị trí của mình cúi đầu lắng nghe nội dung sớm đã được hắn thuộc lòng.

Chuông tan học vừa vang lên một tiếng, trên bục giảng thầy giáo chưa kịp nói câu tan học thì Đường Mạnh đã đứng lên, đi đến bên cạnh Bàn Cùng Hiền

“Đi theo tao”

Nói xong Đường Mạnh tự mình bước khỏi lớp qua cửa sau lớp học, đi xuống lầu rồi mới chợt nhận thấy có điểm kì kì, quay đầu lại, Bàn Cùng Hiền vốn không đi theo sau hắn.

Đường Mạnh mặt đỏ mặt trắng, thờ phỉ phò trở lại phòng học, Bàn Cùng Hiền quả nhiên vẫn còn ngồi lì ở bàn học, đầu còn cúi thấp hơn nữa.

Bàn Cùng Hiền tất nhiên nghe Đường Mạnh gọi mình đi ra ngoài nhưng hắn không nghĩ mình với Đường Mạnh có bất kì mối quan hệ gì, trong nhận thức Bàn Cùng Hiền cho rằng tốt nhất mình vẫn nên ngồi yên trong phòng

Nhưng mà hắn sai rồi...

Đường Mạnh lần nữa trở lại phòng học, các học sinh khác muốn cười cũng không dám cười, nhất là khi mặt mày Đường Mạnh đang tràn đầy tức giận trông giống như muốn giết người đến nơi.

Bàn Cùng Hiền hiểu rõ tình hình hiện giờ của mình ra sao, nên đem mặt úp cả trên ghế, làm bộ mình cũng không biết gì hết.

Đường Mạnh rất rất tức giận, cái tên quái dị này dám đùa với gã!

Không thèm khách khí, gã một tay nắm tóc Bàn Cùng Hiền kéo lên, buộc hắn ngẩn đầu, cánh tay kia thì nắm ở cổ hắn, phứt chốc đem Bàn Cùng Hiền nhấc lên.

“A..Ai...Ai...Ai ai ai...”

Đường Mạnh không thèm quan tâm Bàn Cùng Hiền kêu la như thế nào, cũng không thèm quan tâm đến động tác chống chọi của Bàn Cùng Hiền, giờ đây hắn chỉ còn có thể dùng chân giãy giụa mà thôi.

Cơ hồ không có cách để hô hấp, Bàn Cùng Hiền lần đầu tiên bị nâng lên cao như thế, thậm chí có thể thấy được trần nhà hành lang trường học.

Bị kéo xuống cầu thang, sức nặng toàn thân đều giao cho Đường Mạnh, hắn không cách nào biết được mình đang bị lôi đi đâu.

Chờ đến khi đến được bồn hoa sau trường, Bàn Cùng Hiền thiếu chút nữa đã bị Đường Mạnh bóp chết. Gã một tay đem Bàn Cùng Hiền ấn ngồi xuống trên bồn hoa, Bàn Cùng Hiền ho khan nửa ngày trời mới có thể dừng lại nổi.

“Mày đừng cho rằng tao sẽ không dám đánh mày”

Bàn Cùng Hiền rụt người lại, trải qua chuyện vừa rồi hắn đã xác định được Đường Mạnh thật sự sẽ đánh hắn. Nhìn thấy Bàn Cùng Hiền đang hoảng sợ, Đường Mạnh tâm tình có điểm tốt lên một chút,

“Nói, vì sao vừa rồi tao gọi mày lại không đi theo?”

Dù cho hô hấp đã thông nhưng do Đường Mạnh ghim yết hầu làm hắn rất đau, Bàn Cùng Hiền hai tay đặt trên cổ mình không dám hó hé một tiếng.

“Nói chuyện!”

“...” Bàng Cùng Hiền bị gã rống lần nữa càng thêm hoảng sợ, không biết nói gì, còn lộ ra dáng vẻ muốn chạy trốn.

Đường Mạnh đang nổi điên, thấy bộ dáng Bàng Cùng Hiền nhu nhược, còn có ý định lên muốn trốn, lửa giận càng thêm dâng cao

“Mày mà dám chạy, tao sẽ bắt mày về, đập mày một trận!”

Đường Mạnh nghiêng răng nghiêng lợi nói, Bàng Cùng Hiền cho tới lúc này chưa bao giờ bị người ta hù dọa như thế, sợ đến mức không dám cử động nữa. Đường Mạnh thấy lời đe dọa của mình có hiệu quả, trong lòng rất thỏa mãn, gã ngồi xuống bên cạnh Bàng Cùng Hiền

“Chỉ cần mày nghe lời, tao khẳng định sẽ không đánh mày nhưng nếu mày lại giống như lúc này, coi thường mệnh lệnh của tao, tao sẽ...”

Bàng Cùng Hiền thật sự sợ hãi, trong đầu một mớ hỗn loạn, thoáng cái tâm trí hiện lên bản tin từng được xem trên tivi. Bao lực học đường, trấn lột, lường gạt...

Đường Mạnh nói muốn đánh hắn nhưng lại bảo chỉ cần hắn ngoan ngoãn nghe lời thì sẽ không. ...ý có phải là muốn trấn lột tiền của hắn?

Đường Mạnh dùng mắt thường nhìn qua thôi cũng biết được Bàng Cùng Hiền hiện tại đang phát run, gã thật không cảm thấy mình nói gì quá đáng, nhưng Bàng Cùng Hiền phản ứng đến thế cũng khiến gã nảy sinh một chút áy náy nho nhỏ.

“Không phải tao nói rồi sao, nếu mày không nghe lời mới đánh mày.”

Trong lòng Bàng Cùng Hiền nghĩ thầm, gã quả nhiên là muốn lấy tiền của mình.

“Hic “

Bàng Cùng Hiền hay cúi đầu khiến Đường Mạnh không thể nhìn thấy mặt của hắn, nhưng ở trên đùi hắn, Đường Mạnh thấy được vệt nước rớt xuống ướt một mảng đi.

Bàng Cùng Hiền khóc không chút tiếng động, chỉ có điều toàn thân hắn thì cứng đờ mà lại còn run rẩy rất nhiều

Đường Mạnh từ nhỏ đến lớn tính cách đều như một tiểu bá vương, hôm nay hắn đe dọa Bàng Cùng Hiền, tính ra cũng chả là việc gì sát so với cuộc đời gã cả, nhưng cách phản ứng của Bàng Cùng Hiền thật khiến cho Đường Mạnh có chút không thể thích ứng được.

Chưa từng an ủi người khác nên gã không biết phải nói gì cho phải vào lúc này cả, lời nói mà vọt ra khỏi miệng thì không thu hồi lại được đó chính là quy tắc của nam nhân Đường gia.

Lúc này Đường Mạnh không biết nên làm gì cho phải, nhưng thân thể đã nhanh hơn đầu óc của gã một bước, tay gã đã đặt lên trên bả vai của Bàng Cùng Hiền.

Bàng Cùng Hiền thân thể cứng lại, không dám run rẩy nữa.

Đường Mạnh cho rằng như vậy thật sự có hiệu quả, thế là tay càng dùng sức, kéo thân thể đang hoá đá của Bàng Cùng Hiền vào trong ngực.

Bàng Cùng Hiền thật sự không có run rẩy nữa vì hắn đã sớm bị dọa chết ngắt, cứ nghĩ là mình sắp bị đánh đến nơi

Đúng là rất dọa người...

Bàng Cùng Hiền đã quên mình còn có miệng để nói chuyện, trong đầu một trận loạn thất bát tao cả lên khiến hắn không biết nên làm gì nữa, tuy Bàng Cùng Hiền đã là học sinh cấp 3 nhưng kinh nghiệm ứng xử với bạn bè của hắn so với học sinh tiểu học còn không bằng.

Ngoại trừ người cha trong ký ức, dường như không còn ai ôm qua hắn như vậy, nói chuyện với hắn như vậy...

Người này hiếp đáp hắn như thế, không phải là muốn đánh hắn sao?

“Thành thật như vậy không phải rất tốt sao, sau này mày chỉ cần nghe lời tao là được, tao sẽ không hại mày, tao cũng sẽ không để người khác nói xấu mày nữa, kì thật mày cũng không đến nỗi xấu như vậy...” Lời nói này cực kì trái lương tâm nhưng Đường Mạnh lại nói rất tự nhiên, dường như thật sự là như vậy, “Mày không phải thích Tần Duyệt sao? Sau này hai chúng ta xem như là cùng một hội, tao nhất định giúp mày chinh phục hắn.”

Bàng Cùng Hiền vẫn không nói gì, Đường Mạnh không còn tức giận giống như lúc này nữa, kẻ trong ngực gầy quá, ôm thấy cần tay vô cùng nhưng Đường Mạnh lại không muốn buông tay.

Thằng nhóc này không phải là học sinh cấp 3 sao? Sao người lại nhỏ gầy như vậy, dường như chỉ cần dùng chút lực là có thể mang hắn bẻ gãy đi, chỉ dùng hai cánh tay ôm lại là đã có thể đem cả người hắn giấu vào trong ngực.

“Ai, dù là nói giúp mày nhưng cũng là giúp chính mình, mày xem bạn gái của Tần Duyệt không phải rất xứng đôi với tao sao?” Đường Mạnh cứ như vậy tự nhiên đem tay còn lại khoát lên bả vai Bàng Cùng Hiền, cứ như vậy mang hắn ôm vào trong ngực, “Tao nhìn người tuyệt đối không làm, xem về mặt Tần Duyệt là biết hắn thuộc loại bị liệt dương sớm tiệt, “cái đó “của hắn sao mà so được với tao “

Đường Mạnh tự dùng ý kiến bản thân đánh giá Tần Duyệt cho Bằng Cùng Hiền nghe, bởi vì Bằng Cùng Hiền không phản bác mà càng đắc ý.

Trong lòng gã nghĩ thầm người quái dị này tuy thích Tần Duyệt nhưng lại không biết rõ Tần Duyệt bằng gã

Mà trên thực tế là Bằng Cùng Hiền vì quá kinh hãi trong lòng nói không nên lời, hơn nữa hắn cũng không biết bệnh liệt dương sớm tiết là gì đi...

“OK, cứ quyết định như thế, sau này hai chúng ta cùng một hội! Sau này mày phải biết nghe lời tao nói rõ chưa?”

Bằng Cùng Hiền vẫn không có chút nào phản kháng, lúc Đường Mạnh kéo cổ tay hắn đi, hắn cũng chỉ dám vùng vẫy chút ít nhỏ nhoi.

“Làm trò gì vậy? Mày nghĩ rằng tao và mày đã thế này, tao còn làm đau mày sao?” Bằng Cùng Hiền bị ép ngấn đầu, Đường Mạnh chứng kiến khuôn mặt hắn, tâm tình tốt đẹp vừa rồi thoáng cái toàn bộ bay đi, âm giọng thật không tốt nói, “tao không phải nói sau này thành bạn tốt của mày sao, sao có thể khi dễ mày nữa, ghé tay thế đi”

Bằng Cùng Hiền không chịu, Đường Mạnh nổi giận dùng ngón tay kéo tay hắn.

“A...” Bằng Cùng Hiền cuối cùng không chịu nổi đau đớn nữa kêu lên, thanh âm không lớn nhưng thanh thúy trong trẻo bên trong có chứa chút cầu khẩn yếu ớt.

Đường Mạnh vuốt cả tay, không hiểu sao tự giác thả bàn tay đang lôi kéo ra, không chỉ như vậy, trong lòng còn tuôn ra một cỗ nhiệt huyết khó hiểu.

“Tao kệ xác mày,” Đường Mạnh đảo mắt nhìn quanh, nhưng không ngó Bằng Cùng Hiền nữa, “sau này tao nói mày làm gì thì mày phải làm cái đó cho tao, có nghe hay không?”

“Ồ...” Bằng Cùng Hiền lần này thật sự khóc thành tiếng, tay rất đau, vừa rồi Đường Mạnh thật không lưu tình chút nào, ngón út tay phải dường như bị bẻ gãy a~, đang đau đến tê tê dại dại.

Nghe thấy tiếng khóc Đường Mạnh càng thêm nôn nóng trong người.

“Câm miệng” Một câu uy hiếp của gã nói ra nhưng lại không còn chút khí thế nào. “Dù sao, không cho phép mày làm lời tao nói! Có nghe hay không!”

“Ồ...” Bằng Cùng Hiền cúi đầu nắm lấy tay phải của mình, muốn xoa xoa lại không dám. Đau quá.

“Có nghe hay không! Gật đầu đi, gật rồi hôm nay tao tha cho mày!”

Bằng Cùng Hiền vội vàng gật đầu, một giọt nước mắt lớn rơi xuống.

Đường Mạnh cảm giác là lạ ở một chỗ nào đó trong người, tuy tiện nói vu vơ, liền xoa người đi.

Tiết học sau cũng sắp kết thúc, thoải mái mà trốn học đi, dù sao trong cái trường học này cũng không có ai dám ngăn gã

Bạn đang đọc truyện *Sửu Thiên Nga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Editor:Meo Meo

Beata Reader: Sweet

Bằng Cùng Hiền bất tri bất giác đã trở thành người hầu của Đường Mạnh, cái này đương nhiên không phải do hắn nguyện ý nhưng hắn không có dũng khí để nói không với Đường Mạnh

Hắn vẫn như trước cúi đầu, chỉ khi đi học, lợi dụng lúc thầy giáo xoay lưng viết bảng mới lặng lẽ nâng lên hạ xuống, nhằm giảm bớt cơn đau cổ.

Hắn không nhận ra các đồng học xung quanh đối với mình châm chọc khiêu khích đều giảm hẳn, cũng không biết có mấy kẻ không thức thời muốn tìm hắn gây sự đều bị Đường Mạnh hung hăng kéo vào WC đánh cho một trận.

Đường Mạnh đôi khi sẽ bắt Bằng Cùng Hiền ngẩng đầu lên nhưng khi hắn ngẩng lên thì Đường Mạnh lại không cách nào che giấu nỗi sự chán ghét trong mắt.

Đường Mạnh có khi sẽ lệnh cho hắn ngồi nói chuyện nhưng sau đó lại vì bộ dáng ăn nói quanh co và sợ sệt của hắn mà sinh khí.

Bàng Cùng Hiền không biết có thật bạn bè đều đối xử với nhau như vậy hay không. Đường Mạnh thoát nhìn rất chán ghét hắn, lại không thèm quan tâm đến hắn, thấy hắn sợ sệt cũng sẽ rất sinh khí, nhưng Đường Mạnh lại không giống như trên ti vi đã nói, muốn trấn lột tiền của hắn

Đúng vậy, Bàng Cùng Hiền cho rằng Đường Mạnh là bạn bè của mình, cuộc đời này cuối cùng hắn cũng có một người bạn.

Còn một điều này nữa, Đường Mạnh thường mang Bàng Cùng Hiền đến phòng học của Tần Duyệt.

Lúc đầu, các bạn học khác còn nhìn hắn chỉ trò nói này nói nọ, Đường Mạnh giận dữ, lật ba cái bàn lớn, đập hư hai cái ghế. Sau đó, ngoại trừ Tần Duyệt và Trần Nghệ Gia, mọi người thấy Đường Mạnh đều trốn đi.

Gã này trong phòng học lớp khác đập hư bàn ghế là chuyện rõ như ban ngày nhưng không có thầy cô nào dám tìm gã nhắc nhở, Trần Nghệ Gia cũng không tỏ vẻ giận dữ, Tần Duyệt vẫn giữ một thái độ lạnh lùng nhàn nhạt.

“Em đã nghe qua chưa cung? Giọng nói của nó so với cái mặt của nó cứ như là thiên đường với địa ngục đó!” Đứa bạn học thường bị Đường Mạnh chiếm chỗ ngồi mãi thành thói quen nên tự giác lánh đi thật xa, Đường Mạnh thì ung dung tại vị trí ngồi của đứa đó nói chuyện phiếm cùng Trần Nghệ Gia.

“Nghe anh nói thế em cũng có chút ấn tượng”

Trần Nghệ Gia là một nữ sinh xinh đẹp hào phóng, có vẻ như nàng không phải là người đáng ghét, có lẽ nàng đã từng không thích Đường Mạnh nhưng đó là chuyện trước đây, nhờ vào tài nịnh nọt của Đường Mạnh nay hai người đã có thể nói chuyện như bạn bè bình thường.

Bàng Cùng Hiền ngồi đối diện Đường Mạnh, hắn không ngồi trên ghế của người khác dù cho Đường Mạnh sẽ vì vậy mà nổi giận với hắn. Nhưng khi chủ nhân của cái ghế bị Đường Mạnh nắm đến trước mặt hắn, nắn ni hắn ngồi lên ghế của mình, Bàng Cùng Hiền phải miễn cưỡng bản thân ngồi lên đó, không để ý đến những chuyện này nữa.

Đối với Bàng Cùng Hiền mà nói việc bị các bạn học xa lạ nhìn chòng chọc bằng ánh mắt không thiện cảm thật là chuyện cực kỳ khó chịu, nhất là khi Tần Duyệt lại là một trong số này.

Có thể cùng Tần Duyệt ở chung một phòng học, lại còn gần như thế, chỉ nghĩ thôi cũng đã khiến Bàng Cùng Hiền không nhịn được mà trống ngực đập nhanh hơn.

Mỗi lần đến đây đều là nghe Đường Mạnh cùng Trần Nghệ Gia nói chuyện, Tần Duyệt thì chuyên chú đọc sách còn Bàng Cùng Hiền thì ngồi cúi đầu thật sát một mực không chế nhạo đập của mình.

“Bàng Cùng Hiền” Đường Mạnh kêu tên hắn, Bàng Cùng Hiền phất chốc thật hoảng hốt, “Nói vài lời gì đi mày?”

Lại là thế, muốn hắn nói gì đây?

“Gọi mày nói chuyện mày có nghe không! “ Cách nói của Đường Mạnh cực kì không tốt, Đường Mạnh dùng cái giọng thế này với ai khác thì ngay sau đó kẻ đó đã bị gã ăn vài cú đấm rồi.

Trong mắt mọi người Đường Mạnh đối xử với Bàng Cùng Hiền thật đặc biệt chỉ duy Bàng Cùng Hiền không biết.

Có Tần Duyệt bên cạnh, hắn thật không muốn để Tần Duyệt thấy cảnh Đường Mạnh không giữ nổi kiên nhẫn mà kéo tóc hắn hay hung hăng bóp cằm hắn lôi đi.

Cho nên hắn nhất định phải nói gì đó cho Đường Mạnh nghe.

Nhưng mà hắn thật sự không biết nói gì đây?

Đường Mạnh thấy bộ dáng sợ hãi nhu nhược của Bàng Cùng Hiền thật vô cùng chán ghét, có điều hiện tại gã đang ở trước mặt Trần Nghệ Gia không thể để mất hình tượng.

Đường Mạnh hung hăng bóp cằm Bàng Cùng Hiền nói: “Tao kêu mày nói chuyện mày có nghe không vậy! Đang ngủ à?”

Bàng Cùng Hiền chưa bao giờ muốn phản kháng, nhưng đây là ngoại lệ, hắn dùng khí lực của bản thân vùng vẫy không cho Đường Mạnh bóp cằm mình, điều này khiến cho lão đại Đường Mạnh đang trước mặt Trần Nghệ Gia tức giận phi thường.

Trần Nghệ Gia không những xinh đẹp mà còn rất thông minh, nàng tuyệt đối hiểu rõ Đường Mạnh hơn Bàng Cùng Hiền, thấy ánh mắt Đường Mạnh nhìn Bàng Cùng Hiền lộ ra tia hung ác, nàng liền ngay lúc ấy đưa ra một quyển sách, đặt trước mặt Bàng Cùng Hiền “Nếu không nói thì thử đọc một bài văn trong đây xem?”

Đường Mạnh thấy Trần Nghệ Gia chen vào, tạm thời nhẫn xuống một ít lửa giận trong nội tâm, gã hạ quyết tâm, tên quái dị này mà không thức thời gã sẽ lôi y ra đánh một trận.

Bàng Cùng Hiền thường ngày đều cúi đầu, bộ dáng sợ sệt thật khiến cho người ta chán ghét, hắn chưa vội nhận lấy sách giáo khoa của Trần Nghệ Gia,

hắn biết rõ nàng đang giúp mình, nhưng hắn nghĩ quả thật mình có thể được phép chạm vào sách của nàng sao?

Trước kia chỉ là nhất giúp sách vở rơi trên mặt đất của bạn học là bọn họ đã nổi điên với hắn, huống chi đây là sách giáo khoa của công chúa.

Nhưng nàng đã đưa đến trước mặt mình, hay là mình có thể cầm thử a?

Đường Mạnh vừa sắp nổi điên thì thấy Bảng Cùng Hiền vươn cánh tay run rẩy ra tiếp nhận sách giáo khoa.

Động tác của Bảng Cùng Hiền rất chậm, khiến cho ánh mắt mọi người nhìn không được đều rơi xuống tay hắn.

Tay của hắn trước sau vẫn như hai cành cây khô khó coi cẩn thận nhận lấy sách giáo khoa.

Từ lúc Đường Mạnh nổi giận thì mọi âm thanh trong phòng học đã biến mất, cơ hồ mọi người đều nhìn về phía bên này, có thể vì Bảng Cùng Hiền quá căng thẳng cùng sợ hãi nên không phát hiện ra sự yên lặng quỷ dị này.

Mở sách của Trần Nghệ Gia ra, thấy có một trang nội dung liên quan đến câu chuyện xưa “Con tàu của Noah “ (1)

Bảng Cùng Hiền không lật qua lật lại, mở đại một trang, thông thả nhỏ giọng đọc trong phòng học yên tĩnh.

“... Thượng đế thấy được hết thảy, ngài rất hối hận khi tạo ra con người, đối với những kẻ phạm phải tội lỗi của loài người, ngài rất đau buồn. Thượng đế nói: “Ta muốn mang tất cả con người, động vật, côn trùng, chim muông trên mặt đất tiêu diệt hết.” Nhưng ngài lại không nỡ đem những thứ ngài tạo ra huỷ diệt đi, ngài hy vọng những loài vật trên thế giới này có thể nghe lời và sửa chữa lỗi sai của mình, tạo lập một thế giới lý tưởng...”

Thanh âm Bảng Cùng Hiền rất nhẹ, giọng nói nhanh chóng trở nên chậm rãi, dường như có thể sẽ dừng lại bất cứ chỗ nào, thanh âm trong trẻo êm tai phát ra từ đôi môi mỏng của hắn.

Trong nháy mắt khi Bảng Cùng Hiền mở miệng mọi người đều bị hấp dẫn, thậm chí còn có người đến gần hắn để xem có thật là thanh âm kia xuất phát từ miệng hắn.

“...Ta muốn cùng người lập một ước định, Người, vợ con người, con trai con dâu đều sẽ được lên thuyền...”

Bảng Cùng Hiền rất lo lắng, thanh âm của hắn lại run rẩy, hắn muốn dừng lại, nhưng không có người nào bảo hắn ngừng nên hắn không dám. Tim đập như trống trong ngực, thậm chí hắn nghĩ mình sắp hít thở không thông. Tay cầm sách càng lúc càng run rẩy, Bảng Cùng Hiền phát hiện xung quanh thực an tĩnh.

Có chuyện gì đã xảy ra vậy? Còn có người nào nghe hắn không? Khi nào thì hắn có thể dừng lại?

Nội dung sách giáo khoa hắn đã rất quen thuộc, đây là một chương trong “Kinh Thánh Cựu Ước” (2), hắn rất thích và đã xem qua rất nhiều lần, bằng không với cánh tay run như vậy, một chữ hắn cũng không nhìn rõ được

Tiếng chuông vào học vang lên đã cứu lấy Bảng Cùng Hiền.

Bảng Cùng Hiền vội vã đứng lên, hai tay đưa sách giáo khoa trả lại cho Trần Nghệ Gia, Trần Nghệ Gia bị động tác bất chợt ấy làm cho sững sờ, nhất thời không có phản ứng, Bảng Cùng Hiền cắn môi, mang sách đặt xuống bàn. Sau đó giống như chú chuột xám nhỏ chạy mất khỏi phòng học.

Từ đầu đến cuối, Bảng Cùng Hiền đều cúi đầu, hắn không biết tất cả mọi người đánh giá về mình như thế nào, cũng không biết từ khoảnh khắc hắn mở miệng đọc, ánh mắt Tân Duyệt một mực dừng trên người hắn không rời đi phút nào, cho đến khi hắn bỏ chạy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Sin Thiên Nga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Editor: Sweet

Thời gian phảng phất chỉ trong nháy mắt, đã rời xa không cách nào chạm tới.

Học sinh năm cuối của cao trung không giống với các học sinh cao trung khác, áp lực rất lớn, phần lớn thời gian của học sinh cuối cấp là dùng để học tập, cố gắng mà vượt qua các kì thi.

Những năm tháng cấp ba cuối cùng đã trước mắt, Bảng Cùng Hiền bất chợt mới hay.

Gần ba năm trôi qua, đã xảy ra quá nhiều biến hóa.

Trong mắt tất cả mọi người, Tần Duyệt, Trần Nghệ Gia, Đường Mạnh, Bàng Cùng Hiền là một nhóm bốn người như hình với bóng.

Vào năm 2 phân ban, Tần Duyệt vào khoa tự nhiên, ba người kia đều vào khoa văn.

Bàng Cùng Hiền cùng với ba người kia không như người ngoài nhìn vào thấy tốt đẹp, luôn là Đường Mạnh kéo hấn đi gặp Trần Nghệ Gia

Phân ban xong, đổi lại là Trần Nghệ Gia đi tìm Tần Duyệt, Đường Mạnh đi theo, nhưng vẫn kéo theo cả Bàng Cùng Hiền.

Bàng Cùng Hiền len lén nhìn Tần Duyệt vài lần, trong ấn tượng hấn cậu ta lúc nào cũng ngồi đọc sách.

Nhưng mà, danh hiệu học sinh xuất sắc nhất toàn khóa chưa bao giờ thuộc về Tần Duyệt.

Trần Nghệ Gia nói bởi vì thành tích của Bàng Cùng Hiền lúc nào cũng cao hơn Tần Duyệt một chút, cho nên Tần Duyệt rất không phục, cũng đã thuê giáo sư về dạy kèm tận nhà, nhưng kết quả vẫn không chút nào thay đổi.

Cho nên Tần Duyệt đối với Bàng Cùng Hiền có chút địch ý.

Nghe thế, trong lòng Bàng Cùng Hiền cũng không rõ tâm tình mình ra sao nữa.

Có điểm tiếc hận, lại có điểm vui mừng, hấn nghĩ rằng, cho dù không như mình mong muốn nhưng ít nhất hấn cũng đã lọt được vào mắt của Tần Duyệt.

Ít nhất, ngay sau khi bảng thành tích được niêm yết, Tần Duyệt đều hung hăng trừng mắt với hấn.

Như vậy là đủ rồi. Bàng Cùng Hiền thỏa mãn.

Gần 3 năm, thời gian đã đủ để cho Bàng Cùng Hiền minh bạch một điều, hấn yêu thích Tần Duyệt.

Hấn là đồng tính luyến, thậm chí hấn từng cho là mình có bệnh mà sâu não thật lâu, người giúp hấn chính là tỷ tỷ của hấn.

Bàng Cùng Hiền và tỷ tỷ cảm tình đã tăng lên khá nhiều, có lẽ nàng không giống trước chỉ dùng ánh mắt chán ghét nhìn hấn, khi nàng ôm trong tay những sách tâm lý về đồng tính luyến ái đứng trước cửa phòng Bàng Cùng Hiền, Bàng Cùng Hiền đã khẽ khóc.

Bàng Cùng Hiền không có bệnh, chỉ vì đồng tính luyến ái không được đa số bộ phận người ta tiếp nhận thôi.

Trong lịch sử có rất nhiều nhà khoa học, nghệ thuật gia tài hoa bởi vì tính hướng mà đã bị hình phạt rất tàn khốc, chỉ bị nhục mạ trong lời nói thôi mà Bàng Cùng Hiền đã cảm thấy thống khổ, nếu như người nói những lời ấy lại là Tần Duyệt, chỉ nghĩ đến thôi Bàng Cùng Hiền đã cảm thấy cực kì đau lòng.

Không muốn bị Tần Duyệt chán ghét, không muốn bị cậu ta chán ghét, cho nên Bàng Cùng Hiền chỉ cần lẳng lặng thích là được rồi.

Bàng Cùng Hiền có khi thầm nghĩ, có lẽ Tần Duyệt cũng không bài xích đồng tính luyến ái, nhưng nghĩ tới những lời trên, Bàng Cùng Hiền lại càng thêm khổ sở.

Bề ngoài của mình, tính cách của mình, bản thân mình hết thảy đều không ổn, càng so sánh mình với Trần Nghệ Gia, Bàng Cùng Hiền lại càng biết mình không có khả năng được Tần Duyệt tiếp nhận.

Mà Đường Mạnh thì không cảm thấy như vậy, gã đối với Trần Nghệ Gia một mối tình si từ đầu đến cuối, từ lúc mới đầu lỡ mạng đến sau khi ghi khắc trong tâm, đến Bàng Cùng Hiền một kẻ tri độn mà còn có thể thấy được.

Chỉ là Trần Nghệ Gia đối với Đường Mạnh thái độ rất mập mờ, Đường Mạnh càng ngày càng lặng yên, không có nửa điểm tinh thần.

Tần Duyệt vẫn giống như trước đây, đối với mọi chuyện đều như không để vào trong lòng, với ai cũng lạnh lùng nhàn nhạt.

Tại năm 3, sau kì thi giữa học kỳ, trường học niêm yết thông báo đuổi học Đường Mạnh.

Bàng Cùng Hiền không thể nào tưởng tượng nổi.

Đường Mạnh đã từng ở lại lớp, hiện giờ chỉ cần qua nửa học kỳ là có thể tốt nghiệp, rốt cuộc đã làm ra chuyện gì để đến nỗi bị đuổi học.

Trần Nghệ Gia nghi bệnh, Bàng Cùng Hiền không có cách nào liên lạc với nàng.

Nghi đông và nghi hè, Bàng Cùng Hiền không liên lạc với bất kì người nào trong bọn họ, Bàng Cùng Hiền cũng không biết phải chủ động bằng cách nào, đối với Đường Mạnh là lừa, Trần Nghệ Gia là sợ, Bàng Cùng Hiền đều không muốn, chỉ với Tần Duyệt, hấn lại có suy nghĩ muốn liên lạc.

Đường Mạnh bị đuổi, lý do ghi là do hàm hồ, với năng lực của cha Đường Mạnh, dù cho bị đuổi cũng có thể trở thành tự nguyện chuyển trường mới đúng, lại còn bị dán thông báo nữa.

Gã rốt cuộc đã gây ra chuyện gì? Trần Nghệ Gia biết không? Tần Duyệt biết không?

Bàng Cùng Hiền muốn đi hỏi Tần Duyệt, nhưng hấn vẫn không dám.

Trần Nghệ Gia vẫn chưa trở về trường học, cứ như vậy một tháng trôi qua.

Không một ai để tâm Bàng Cùng Hiền, hấn theo thói quen tiếp tục thu nhỏ lại sự hiện hữu của bản thân đến mức thấp nhất, hướng chi đây là năm cuối thời khắc quan trọng, chẳng ai hơi đâu để tâm đến hấn.

Sau kì thi, Bàng Cùng Hiền bắt đầu trở thành tiêu điểm, cuối cùng thì cái danh hiệu học sinh xuất sắc nhất toàn khóa của hấn cũng bị tuột mất.

Bàng Cùng Hiền chưa bao giờ quan tâm đến điều này, nhưng đồng học trong lớp thì không cho là thế, bọn họ lén lút tụ họp một chỗ cùng bàn luận chuyện này, thanh âm càng lúc càng lớn, dù cho Bàng Cùng Hiền theo thói quen giả vờ như không nghe, nhưng vài từ ngữ vẫn cảm lại cứ lọt vào tay hấn.

Đường Mạnh...

Trần Nghệ Gia...

Bọn họ...

Đuổi học...

Cường gian...

Cường gian là gì Bàng Cùng Hiền biết rõ, đầu hấn đang cúi bắt giác nâng lên.

Trước khi thi giữa kì, Đường Mạnh rất khác thường, gã rất ít lời, thậm chí không chủ động nột Trần Nghệ Gia nữa, Bàng Cùng Hiền có lần lơ đãng liếc nhìn Đường Mạnh, khi đó không biết gã đang nghĩ gì, ánh mắt chăm chăm nhìn chòng chọc bóng lưng Trần Nghệ Gia.

Trong khoảnh khắc ấy, điều gì đó trong mắt của Đường Mạnh hiện lên, giờ đây hồi tưởng lại cũng khiến cho Bàng Cùng Hiền hiểu được ý nghĩa của ánh mắt đáng sợ ấy.

Đường Mạnh đã làm gì Trần Nghệ Gia?

Đến khi lấy lại được tinh thần, trái tim Bàng Cùng Hiền đập mãnh liệt, lòng bàn tay ẩm ướt mồ hôi, toàn thân phát run đứng trước cửa lớp học của Tần Duyệt.

Hấn phải hỏi, Tần Duyệt nhất định biết rõ chuyện gì đã xảy ra, sự thật chắc chắn không phải như người ta nói đâu.

Lớp của Bàng Cùng Hiền hiện giờ là giờ tự học, nhưng lớp Tần Duyệt thì không phải vậy.

Bàng Cùng Hiền cũng không hiểu sao mình có thể làm được như vậy, lúc trước chỉ nghĩ đến thôi đã là việc khó rồi, giờ đây hấn lại đang gõ cửa cắt ngang bài giảng của thầy giáo trên lớp ” Dạ...Thật xin lỗi...con...”

Ánh mắt mọi người trong lớp đều tập trung trên người của Bàng Cùng Hiền, dùng khí của hấn đã bị tiêu hết, những ánh mắt kia dường như có sức nặng vô hình, áp hấn cơ hồ thở không nổi.

Thầy giáo kia thấy Bàn Cùng Hiền áp a áp úng không yên, có chút mất kiên nhẫn, nhưng thấy Bàng Cùng Hiền run rẩy quá, ông lại không đành lòng. “Trò tìm ai?”

“Con...tim.Tần.đồng học”

“Tần Duyệt sao? Trò ấy vừa rời đi”

Bàng Cùng Hiền ngẩng đầu kinh ngạc, thầy giáo kia đứng gần nhất, nhìn thấy mặt của Bàng Cùng Hiền, bị hù đến mức không nói nổi câu nào.

Bàng Cùng Hiền lấy lại tinh thần vội vàng cúi đầu xuống xin lỗi “Thực xin lỗi...Thực xin lỗi...Thực xin lỗi...”

Bàng Cùng Hiền vừa xin lỗi vừa lùi về, sau khi nói liên tục mười tiếng xin lỗi mới quay đầu chạy trốn.

Tần Duyệt đi, Tần Duyệt vừa rời đi, cậu ta đang đi đâu, bây giờ không phải thời gian lên lớp sao?

Bàng Cùng Hiền ghé vào cửa sổ trên hành lang, nhìn quanh sân trường, quả nhiên nhìn thấy Tần Duyệt trong lớp đồng phục dưới đó.

Cậu ta không cảm cặp sách, đi khá nhanh, không biết có phải vì chân cậu ta dài hay không nữa

Bàng Cùng Hiền chạy về phía cầu thang, cố đuổi theo.

Lần đầu tiên Bảng Cùng Hiền vì sự chậm chạp của bản thân mình mà tức giận, dù tụt dốc phía sau vẫn cố bám, cuối cùng thờ hồng học ngẩng nhìn Tần Duyệt tại cổng sau của trường.

Cạnh Tần Duyệt còn có một chiếc xe màu đen có rèm che, từ bên trong hai gã đàn ông cao lớn bước xuống, kéo Tần Duyệt đi, lại bị Tần Duyệt phản kháng.

Nhìn sơ qua Bảng Cùng Hiền cũng biết 2 gã kia không có thiện ý, hấn không chút suy nghĩ vội vã chạy tới.

Nhưng hấn quá chậm, Tần Duyệt bước lên xe, rồi sau đó xe dần dần chuyển bánh tất cả đều lướt qua tầm mắt của Bảng Cùng Hiền.

Bảng Cùng Hiền cảm thấy quá mệt mỏi, mệt mỏi đến mức khiến hấn muốn nằm luôn trên mặt đất không bao giờ dậy nữa, chỉ vì nghĩ đến có thể Tần Duyệt sẽ gặp nguy hiểm, chứ còn bất kì những thứ khác hấn không muốn quan tâm nữa.

Hai gã áo đen kia như bọn mafia trên TV vậy, bọn họ vì sao lại tìm Tần Duyệt? Tại sao Tần Duyệt lại tự mình rời khỏi lớp học? Tại sao cậu ta lại chủ động bước lên xe?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì...

Hấn cái gì cũng không biết, chỉ có thể lo lắng, hấn thật sự là...Quá vô dụng...

Rõ ràng là bạn thân 3 năm...Là những người bạn đầu tiên của hấn...

Bảng Cùng Hiền đuổi theo xe hơi chạy bon bon phía trước, hô hấp khó khăn, phổi rất đau, chân dường như bị tạt thủy ngân, hấn còn có thể chạy đến giờ hoàn toàn là dựa vào ý chí.

Lúc này một chiếc xe thể thao màu hồng dừng lại bên cạnh hấn “Tiểu Hiền, chuyện gì xảy ra với con vậy?”

“Mẹ!” Bảng Cùng Hiền khóc lóc gõ cửa xe “Mẹ, đuổi nhanh lên, nhanh đuổi theo mau”

Bà cho đến giờ chưa từng thấy con mình lộ ra bộ dạng lo lắng đến mức này, vội vã cho hấn lên xe, thuận theo hướng Bảng Cùng Hiền chỉ mà mãnh liệt nhả ga.

“Xảy ra chuyện gì, nói cho rõ coi”

Nước mắt Bảng Cùng Hiền rơi không ngừng, không biết có phải bị ủy khuất gì hay không đây, dù mẹ không thích đứa con trai này, nhưng hấn bị người ngoài khi dễ, cũng khiến bà tức giận không thôi.

Bảng Cùng Hiền vốn không biết nói gì với mẹ, hấn thậm chí ngay cả lý do lo lắng của bản thân cũng không có cách nào giải thích được, hấn chỉ đoán rằng, đoán rằng Tần Duyệt có lẽ đang bị người ta uy hiếp.

Hấn tức, hấn tức khi những người bạn tốt của mình xảy ra chuyện, hấn lại tuyệt nhiên không biết chút gì.

Hấn thất bại, không giúp đỡ gì nổi, bằng không Đường Mạnh cũng vậy, Trần Nghệ Gia cũng vậy, Tần Duyệt cũng vậy, hy vọng bọn họ sẽ tìm đến hấn nhờ giúp đỡ.

Có phải là vì hấn quá vô dụng?

Nước mắt Bảng Cùng Hiền rơi không ngừng, một chữ cũng không chịu nói, mẹ không muốn ép hấn nữa, đành chuyển tâm lái xe.

Khoảng 1 giờ sau, cuối cùng sau khi mẹ Bảng Cùng Hiền với tài lái xe vô địch như diễn xiếc ngoài đường, đã nhìn thấy cỗ xe màu đen có rèm che chở Tần Duyệt

“Ai ở trên xe đó?”

“Bạn...bạn của con...”

Lần đầu tiên nghe nói con mình có bạn, Bảng mẹ phân khởi “Bạn của con? Nam hay nữ?”

Bảng Cùng Hiền căng mắt nhìn chăm chăm chiếc xe kia, chỉ sợ nó đột nhiên biến mất trong mắt hấn.

Bảng mẹ là người lớn, dù không rõ tình huống, nhưng xem thần sắc của con mình, trong lòng có dự cảm không tốt.

“Muốn báo cảnh sát không?”

“Không được!”

Đứa con lần đầu tiên lớn tiếng với bà, Bảng mẹ rất kinh ngạc.

Hắn nhớ tới lời đồn gia đình Đường Mạnh là xã hội đen, như vậy hai người mặc đồ đen đó có thể là người của Đường Mạnh.

Cũng không biết có phải thật Tần Duyệt đang gặp nguy hiểm không, một khi làm thì không sao, nhưng nếu là thật thì rất nguy hiểm.

Nhưng không thể cứ thế mà để mặc được.

Nửa giờ sau, bọn họ đi tới một nhà xưởng bỏ hoang.

Bàng mục mục chú ý đi theo sau, sợ bị phát hiện nên duy trì khoảng cách với chiếc xe màu đen che rèm.

Xe màu đen che rèm đi tới một cái kho hàng cũ phía trước, hai gã mặc đồ đen trong xe lần này cực kì thô lỗ, Tần Duyệt giãy giụa ra sau bị một trong hai người họ hung hăng đánh Tần Duyệt một cú.

Bàng Cùng Hiền nhìn Tần Duyệt bị lôi vào kho hàng, tim trong ngực đang đập như trống dồn bất chợt muốn ngừng cả lại.

“Bảo cảnh sát đi!”

Bàng Cùng Hiền vẫn lắc đầu, run run tháo dây an toàn “Con...con..đi”

“Con đi làm gì?”

“Con đi xem...”

Lời nói còn chưa vững, thì làm được cái gì.

“Không được, bảo cảnh sát trước đi”

“Mẹ, van cầu mẹ, không cần báo cảnh sát trước đâu...Kỳ thật, kỳ thật con có một người bạn, nhà hắn, trong nhà hắn là như vậy đấy....”

“Là xã hội đen?”

Bàng Cùng Hiền khẽ gật đầu.

Bàng mục mục bật cười “Chẳng lẽ một màn vừa rồi, là do người bạn của con đang giận dữ sao?”

Bàng Cùng Hiền không biết cái nguyên nhân hắn đưa ra nhiều người không chấp nhận được, trước khi hắn kết giao với Đường Mạnh chưa từng có bất kì bạn bè nào, vội vã gật đầu với mục mục.

“Con đi xem một chút”

Bàng mục mục giữ chặt Bàng Cùng Hiền đang định xuống xe, nhìn hắn thật sâu.

Bàng Cùng Hiền lần đầu tiên không tránh né ánh mắt mục mục, trời biết hắn khẩn trương đến mức không biết đường lảng tránh nữa rồi.

Bàng mục mục cuối cùng buông tay Bàng Cùng Hiền ra “Mười...không năm phút, năm phút nữa cho dù con thấy được gì, cũng phải lập tức trở về, bằng không mẹ báo cảnh sát ngay”

Bàng Cùng Hiền nghĩ ngợi: “Mười phút...”

Bàng mục mục lần đầu tiên cảm thấy bà không kiểm soát được đứa con mình chưa từng yêu thương này “Được, mười phút”

Bàng Cùng Hiền chợt nở nụ cười, hắn cũng không biết tại sao lại cười, hắn cười hết sức khó coi, vốn mặt hắn dị dạng, cơ thể cứng ngắc, cười quả thật là dọa người.

Khá may là cửa kho hàng không có ai trông coi cả, Bàng Cùng Hiền đáng người lại cực kì thấp bé, tuy động tác của hắn lại chẳng mấy linh hoạt.

Trong ánh mắt của mục mục, hắn dần dần lặng lẽ biến mất vào gian phòng cũ nát của nhà xưởng bỏ hoang này...

Bạn đang đọc truyện *Sin Thiên Nga* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Editor: Sweet

Trong kho hàng còn có rất nhiều đồ cơ giới bị vứt đi cùng hàng hóa, những thứ này che chắn cho Bảng Cùng Hiền rất tốt, thuận lợi đi vào mà không bị người ta phát hiện.

Trước khi Bảng Cùng Hiền tìm thấy Tần Duyệt, đã nghe tiếng của Trần Nghệ Gia vang lên

“Anh điên rồi”

Cô ấy cũng ở đây? Bảng Cùng Hiền lại gần một chút để nghe cho rõ, đột nhiên chất giọng khàn khàn của kẻ đang bị Trần Nghệ Gia chất vấn vang lên, khiến hần giật thót cả người.

“Tôi có điên cũng là do cô bức tôi điên mà thôi”

Đường Mạnh đang ở đây? Tần Duyệt?

Càng tới gần, trong lòng của Bảng Cùng Hiền càng sợ hãi vô cùng, hần chú ý ép người xuống, ghé thân nấp vào sau một lô hàng hóa, lén lút nhìn về phía tiếng nói phát ra.

Đường Mạnh đang đứng, người đồ đen giờ đã có một, hai, ba, bốn...Bảy người, trong đó có 2 người giữ chặt lấy vai Trần Nghệ Gia, nàng đang giãy giụa không ngừng muốn đứng lên.

Tần Duyệt...Quỳ rạp trên mặt đất.

Bảng Cùng Hiền nhìn không thấy mặt Tần Duyệt, chỉ thấy cậu ta khẽ cựa cựa trên đất.

Đường Mạnh lúc này mới sực nhớ đến sự tồn tại của Tần Duyệt, liền tiến tới hung hăng đá vào hai chân Tần Duyệt.

Bảng Cùng Hiền vô ý thức che miệng lại, hần sợ mình sẽ bật kêu to.

“Đường Mạnh!” Trần Nghệ Gia muốn đứng lên, lại bị hai người hai bên ấn ngồi xuống lần nữa, nàng hầu như nhụt chí “Đủ rồi, Đường Mạnh, thật sự đủ rồi, chuyện của chúng ta không liên quan đến anh ấy”

“Chúng ta? Từ lúc bắt đầu không phải là ” chúng ta ”!” Đường Mạnh ngồi xổm người xuống, một tay nắm tóc Tần Duyệt kéo lên, buộc cậu ta phải ngẩng đầu, lộ ra gương mặt tràn đầy bùn đất hòa cùng máu của Tần Duyệt “Con mẹ nó, mày rõ ràng vì cái thứ tiểu bạch kiếm này, đùa giỡn với tao”

“Là lỗi của em, là em sai, Đường Mạnh, cầu anh, anh mau buông anh ấy ra đi...”

Trần Nghệ Gia cuối cùng không thể khống chế nổi, khóc thành tiếng, Đường Mạnh quả nhiên thả tóc Tần Duyệt xuống, ném cậu ta đi 1 lần nữa.

“Nói sớm quá nhỉ? Đường Mạnh ta cũng có thể để cho cô đùa giỡn sao?”

Đường Mạnh một lần nữa đứng lên, hung hăng đập vài cái vào bụng Tần Duyệt

“Đủ rồi, đủ rồi! Đường Mạnh! Đừng có đánh nữa mà!”

Đường Mạnh mỗi một cước đều không lưu tình, đá đến mức bản thân cũng thờ hồng hộc, phải dừng lại lấy hơi “Cái tên tiểu bạch kiếm này rốt cuộc có chỗ nào tốt? Tại bây giờ mê hần thế là sao? A?”

Đường Mạnh không giống như lúc bình thường, gã đi tới đi lui trước mặt Tần Duyệt và Trần Nghệ Gia, gã rất tức giận, rất bức bối, gã muốn hành hạ Trần Nghệ Gia cho hả giận, nhưng tay gã chưa chạm đến nàng thì gã đã thu tay về, kể đó, gã sẽ bức tức xoay qua chỗ khác mà hung hăng giẫm đạp Tần Duyệt.

Tần Duyệt mới đầu cũng rất ngoan ngoãn, Đường Mạnh chuyên gia đá vào bụng của cậu ta, Tần Duyệt quỳ rạp trên mặt đất khoanh tròn, lấy tư thế bảo vệ cơ thể.

Cậu ta biết rõ lúc này không nên kích thích Đường Mạnh thêm nữa.

Khi Đường Mạnh truyền lời đến “Muốn Trần Nghệ Gia không có việc gì thì phải mau tới đây” cậu đã chuẩn bị tâm lý cho chuyện này.

Tần Duyệt biết, biết rõ Trần Nghệ Gia vì muốn thử lòng cậu nên mới có ý thân mật cùng Đường Mạnh, cũng biết Đường Mạnh một mực thích Trần Nghệ Gia, rốt cuộc không rút chân ra nổi, cuối cùng lại bị Trần Nghệ Gia nhất quyết cự tuyệt.

Hơn nữa, có sự đến mức này cũng là do cô gái thông minh kia phạm phải một sai lầm ngốc nghếch nữa là đi nói thẳng với Đường Mạnh chuyện mình lợi dụng gã.

Đường Mạnh từ nhỏ đến lớn vốn sống ngoài vòng biên giới của luật pháp, thậm chí là cả pháp luật của thế giới, cha hần là đại ca, vô luận trong nhà hay bên ngoài gã đều giữ bản tính của thiếu gia xã hội đen, tuy nhiên mấy năm nay gã che giấu điều này rất tốt, hoặc do gã cố tình dè dặt nó lại...nhưng ngay

khi biết được Trần Nghệ Gia chỉ lợi dụng gã, tất cả mọi thứ đã bùng nổ...

Sự tình phát sinh vô cùng đột ngột, dù Đường Mạnh không thực hiện được hành vi đó, nhưng đã khiến Trần Nghệ Gia bị thương, gia đình của nàng cũng không phải tầm thường, huống chi một cô gái chú trọng nhất là chuyện danh tiết, Trần gia ngay cả trong trường học lẫn ngoài đời đều tạo áp lực rất lớn đối với Đường gia.

Đường Mạnh vô cùng hối hận, cho dù gã đã ngừng tay nửa chừng chưa có làm gì cả, gã còn đang chưa kịp suy tính làm cách nào nhận trách nhiệm và xin lỗi, thì gã đã bị đuổi học rồi, tiếp theo trong nhà liên tục xảy ra chuyện, ừ ừ biết bao nhiêu trở ngại và uy hiếp ập đến.

Sau khi cha gã điều tra tất cả mọi chuyện, đều là do Trần gia gây ra.

Đường Mạnh rất phẫn nộ, loại phẫn nộ này bao phủ hết lương tri của gã, không còn chút áy náy nào nữa.

Trần Nghệ Gia tuy sai, nhưng Đường Mạnh lại không thể động đến nàng, thế là gã đem Tần Duyệt ra thành chỗ trút giận.

Gã muốn trước mặt Trần Nghệ Gia...Giết hắn, hoặc là...

Đường Mạnh sống chết đánh đập Tần Duyệt, những kẻ mặc đồ đen thì đứng một bên, giám sát nhất cử nhất động của Tần Duyệt, phòng ngừa cậu ta đột nhiên tấn công Đường Mạnh.

Tiếng kêu khóc của Trần Nghệ Gia dường như không còn đến tai Đường Mạnh nữa, gã càng ngày càng điên cuồng, hai mắt đỏ hết cả lên.

Tần Duyệt cảm thấy nếu không phản kháng, cậu nhất định sẽ bị đánh đến chết.

Tần Duyệt là đứa trẻ xuất sắc nhất của Tần gia, bà nội quá cố trước kia rất yêu thương cậu, ông nội thì yêu ai yêu cả đường đi đối với cậu cũng tốt nhất, cậu lại là con một. Tuy nhiên, cậu trước giờ chưa bao giờ khoe khoang nhà của mình cho bất kì ai, nhưng tất cả đều biết, nói cậu là hoàng tử hình như cũng chưa đủ.

Cậu chưa bao giờ trải qua chuyện thế này.

Tần Duyệt cho rằng chuyện này từ đầu đến cuối cậu chẳng làm sai qua bất cứ chuyện gì cả, cậu đối với Trần Nghệ Gia từ trước đến giờ vẫn vậy, là nàng ta bị Đường Mạnh đeo đuổi, cảm thấy cậu không đủ nhiệt tình nên mới lợi dụng Đường Mạnh để thử cậu. Cậu mặc dù thừa biết Trần Nghệ Gia nghĩ gì, nhưng đó chỉ là sự ngây ngô vớ vẩn, căn bản không đáng để cậu ta để mắt.

Trần Nghệ Gia là bạn gái của cậu, Đường Mạnh suýt chút nữa cường bạo nàng, cậu còn chưa tìm Đường Mạnh tính sổ, thế mà Đường Mạnh còn dám tìm cậu gây hấn.

Tần Duyệt chỉ là tính tình lãnh đạm, không phải là vô tri vô giác.

Cuối cùng cậu giơ cánh tay lên, ngăn Đường Mạnh vùng chân tung cú đá.

Đường Mạnh không chút phòng bị, gã không ngờ tới Tần Duyệt còn có khí lực như vậy, lão đảo một cái, thiếu chút nữa đã ngã sấp xuống.

Tần Duyệt không vội đứng dậy, bên cạnh còn đó đám mặc đồ đen đang nhìn chòng chọc cậu.

“Thật sự là đủ rồi...”

Thanh âm Tần Duyệt có chút khàn khàn, nói xong mấy chữ này ngưng lại thờ ơ.

Trần Nghệ Gia không khóc nữa, Đường Mạnh cũng đứng nguyên tại chỗ, dần dần khôi phục thần trí, mà Bàn Cung Hiên đang núp ở phía sau thì một tay bịt miệng, một tay túm chặt phần áo trước ngực.

Có chuyện gì vậy...Có chuyện gì vậy...Có chuyện gì vậy...

“Chớ nhà có tang thì còn phải núp một góc mà khóc” Tần Duyệt vừa nói vừa chậm rãi đứng lên – “Hay mày muốn cho cô ấy thấy mày thật thống khổ, thật đáng thương biết bao”

Đường Mạnh trong phút chốc trừng to mắt, kể đến bắt đầu nheo mắt lại.

Cánh tay trái Tần Duyệt không tự nhiên rũ xuống, cậu không để ý máu cùng bùn đất lem lem đầy trên mặt mình, mặt đối mặt với Đường Mạnh, không một chút e dè hoặc lùi bước, phảng phất như người chiếm hết ưu thế mới chính là cậu.

“Đưa ra yêu cầu hợp lý đi, tao sẽ thỏa mãn mày, tao không có thời gian để cùng mày chơi trò diễn khổ ở đây”

Đường Mạnh đột nhiên cười ha hả, cười đến quỷ dị, Trần Nghệ Gia lo lắng hết nhìn Tần Duyệt lại nhìn Đường Mạnh.

Bàn Cung Hiên trong lòng thầm lặng cầu nguyện, hy vọng tình huống hiện tại mau chóng qua đi, chấm dứt đi.

Tiếng cười giấu cợt của Đường Mạnh chợt dứt, không để mọi người kịp phản ứng gã đã lao tới Tần Duyệt, gã toàn lực đưa ra nắm đấm, nhưng chưa kịp đụng tới Tần Duyệt, thân thể gã đột ngột bắn ra xa.

Bảng Cùng Hiền thấy được, Trần Nghệ Gia thấy được, tất cả mọi người đều thấy được.

Tất cả mọi người đều thấy được Đường Mạnh đưa ra một quyền kia đánh tới, Tần Duyệt duỗi chân ra, đập mạnh vào bụng Đường Mạnh.

Cậu ta ưu nhã ra đòn như chỉ vừa mới nhấc chân lên, dường như không sử dụng chút khí lực nào cả, Đường Mạnh lại bị đập đến mức cả người bò ra trên mặt đất, Tần Duyệt thoải mái buông chân xuống.

Tần Duyệt một bước cũng không di chuyển.

Khi tất cả mọi người vẫn còn chưa kịp phản ứng gì, Tần Duyệt ngẩng đầu, mắt rũ xuống, tự nhiên đến vậy, rồi lại lạnh lùng đến cực điểm nói: “Mày có phải muốn biết hay không, mày rốt cuộc có điểm gì không bằng tao?”

Đường Mạnh bị đập bất ngờ, cả người sát rạp trên mặt đất không thể động đậy, tuy có thể nghe được những lời Tần Duyệt nói, lại hoàn toàn không vô được đầu óc.

“Mày điểm gì cũng không bằng, toàn thân, từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài, điểm nào cũng không bằng”

Tần Duyệt cúi người nhìn một Đường Mạnh bất phục, tiếp tục nói “Thằng ngu cùng người quái dị ở một chỗ là đủ rồi, tao và tụi bây, không phải cùng một tầng lớp người, rõ chưa?”

Bảng Cùng Hiền không biết tay của hắn đang siết chặt hơn nữa, hắn chỉ thấy không cách nào hô hấp, phổi rất đau, tim cũng đau, trong thân thể mỗi một chỗ đều đau, dường như bị kim đâm, bị vỏ ngựa dày xéo, bị hỏa thiêu, bị băng trụ đập, lực phủ ngũ tạng đều bị phá hủy thành từng mảnh nhỏ, cuối cùng không thể hồi phục được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Sửu Thiên Nga* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Editor: Sweet

“Thằng ngu cùng kẻ quái dị ở chung một chỗ là đủ rồi...” Tần Duyệt chợt nhấn mày, cậu chỉ muốn hạ nhục Đường Mạnh, cậu không rảnh lắm chuyện này, cho nên chỉ có thể tận dụng hết khả năng biểu đạt của mình để miệt thị, tại sao lại lôi cả cái tên hay bám đuôi theo Đường Mạnh kia mắng chung với gã, chính cậu cũng không rõ “...Tao và tụi bây không cùng một tầng lớp người, hiểu chưa?”

Đám người mặc tây trang màu đen vội vàng đến đỡ Đường Mạnh đang quỵ rạp dưới đất, còn vây kín Tần Duyệt lại, có người nhào vào đánh lén, nhưng Tần Duyệt lách người, tránh kịp.

Tuy không ngừng tung ra những ngón đòn phòng thân đã được huấn luyện qua, nhưng cậu đối mặt với rất nhiều tên đồ đen trường thành cao to, cậu không nắm chắc phần thắng, hơn nữa lại còn vương Trần Nghệ Gia ở bên.

Đường Mạnh bụng lầy bụng ngồi dưới đất, hất tay kẻ muốn dìu gã đứng dậy, hai mắt đỏ ngầu hung dữ trừng mắt nhìn Tần Duyệt, nhưng chúng không có chút áp lực nào đối với Tần Duyệt bây giờ.

“Không cùng một tầng lớp người? Là ai, là ai một lần duy nhất cũng chẳng vượt qua nổi cả một tên quái dị? Mãi mãi chỉ xếp thứ 2 !”

Tốt, Đường Mạnh đụng trúng nỗi đau của Tần Duyệt.

Tần Duyệt không quan tâm người khác nhìn cậu ra sao, cậu không quan tâm bất kì chuyện gì quá nhiều, cậu chỉ quan tâm đến mỗi bản thân mình.

Cậu có được rất nhiều thứ, dễ như trở bàn tay, bằng không chỉ cần cậu cố gắng, không có bất cứ thứ gì cậu không chiếm được.

Sau khi Tần Duyệt vào cao trung ngay tại học kì đầu tiên đã cực kì cố gắng, cậu cần lấy được danh hiệu học sinh xuất sắc nhất toàn khóa, như vậy có thể thuận lợi cho việc cậu vào được hội học sinh của trường. Đó là mục tiêu của cậu, tất nhiên cậu muốn hoàn thành nó tốt nhất, cậu chắc đến chín phần là cậu có thể đạt được danh hiệu học sinh xuất sắc nhất toàn khóa, nhưng Bảng Cùng Hiền đã trở thành thứ ngoài ý muốn.

Cậu như bị sét đánh khi biết tin mình thua, đây là lần đầu tiên, đối thủ còn là một kẻ quái dị hay rụt rè sợ hãi.

Tần Duyệt không phục, thế là cậu càng thêm cố gắng, cả một năm học thêm phụ đạo cộng với chương trình trên lớp, kết quả trên bảng thành tích, danh hiệu học sinh xuất sắc nhất toàn khóa vẫn không phải là cậu.

Lại thêm lời đồn kẻ quái dị là đồng tính luyến, mà người hấn thích lại chính là mình.

Tần Duyệt đối với những tin đồn như vậy, thậm chí đến phản ứng cũng lười, cậu lờ tất cả những đề thi ra làm năm mươi lượt, dùng cách này để trừng phạt sự thua cuộc của bản thân.

Từ đó về sau, cậu cố gắng ba năm, ba năm đều là danh hiệu học sinh xuất sắc hạng hai toàn khóa.

Vì thế cậu cự tuyệt cả lời mời của hội học sinh, tự học luôn cả chương trình đại học.

Nhưng cái kẻ vốc dáng thấp bé, tự ti cùng cực, đầu cũng không dám ngẩng lên kia lại luôn đứng trên cậu.

Bàng Cùng Hiền giờ đây dùng khí nhìn lên cũng không có, hấn dựa lưng vào rương hàng hóa, cổ gồng dẹp loạn trái tim đang co rút.

Tần Duyệt không nói gì, nét mặt của cậu cũng không thay đổi, nhưng ánh mắt nhìn Đường Mạnh không giống lúc trước.

Đường Mạnh cuối cùng biết mình đã đụng trúng vào nỗi đau của Tần Duyệt “Haha, sao vậy, tầng lớp cao quý, bị một kẻ quái dị đánh bại, cảm giác thế nào? Mỗi khi trời tối có phải đều liều mạng đọc sách? Đến vậy mà cũng không thắng nổi, có phải vì cái này của mày” Đường Mạnh chỉ chỉ vào đầu “Quá ngu!”

“Đúng rồi, kẻ quái dị còn là một tên đồng tính luyến ái, yêu mày muốn chết, sao thế? Muốn ngủ cùng nó không? Có thể nhờ vậy mà mày moi ra được bí quyết học tập của nó đó ...hahahaha...ngu xuẩn”

Tần Duyệt quả thật vì bị lời chuyện thành tích học tập ra nói mà sắc mặt thay đổi, Đường Mạnh vừa cảm thấy buồn cười vừa cảm thấy đáng giận.

Gã quay đầu về phía Trần Nghệ Gia nói: “Cô rốt cuộc thích nó điểm nào? Thích nó bị một tên đồng tính luyến ái yêu à?”

“Câm mồm!” Cước bộ Tần Duyệt lao đảo hấn xuống, làm đám người mặc đồ đen vây quanh cậu cũng khẽ động theo, nhưng không ai dám tiến lên khống chế cậu.

Trần Nghệ Gia không đành lòng nhìn thấy tự tôn của Tần Duyệt bị giẫm đạp “Đừng nói nữa...”

“Tại sao không thể nói! Hấn là hoàng tử của tên biến thái! Bàng Cùng Hiền giống ruồi bọ, thì hấn cũng chỉ là cục shít”

“Đừng nói nữa”

“Mày mới không phải là vậy sao, mày và hấn luôn ở cùng nhau, kỳ thật, hai thằng tụi bây sớm đã gian díu rồi! Mày mới là kẻ biến thái”

“Thối lắm! Cái bộ mặt kinh khủng của hấn với mày mới là thích hợp nhất”

Tần Duyệt đột nhiên cười lạnh: “So ra mày còn hợp hơn, một lũ chó”

“Cũng đúng thôi, mày bị đuổi học rồi, lần thi này bằng thành tích đã công bố, học sinh xuất sắc nhất khóa là tao. Tao thừa nhận hấn rất lợi hại, nhưng lần này tao thắng, còn mày thì không vậy, mày cả đời cũng không thắng được tao” Tần Duyệt bước lao đảo về phía trước một bước dài. “Nghệ Gia...”

Trần Nghệ Gia mặt mũi lấm lem nước mắt nhìn Tần Duyệt, nàng dường như chưa từng nghe thấy Tần Duyệt dùng thanh âm ôn nhu như thế nói chuyện với nàng, cứ như đang quuyền rũ nàng vậy “Nói, em yêu anh đúng không?”

Đường Mạnh không cách nào khống chế hét lên “Tần Duyệt thắng khôn!”

“Nói cho hấn biết, em vĩnh viễn cũng không yêu hấn – biến thái, cường gian không được, bày trò diễn khổ như thằng điên trong viện tâm thần”

“Mày câm mồm”

Tần Duyệt không thèm nhìn Đường Mạnh, tiếp tục nói với Trần Nghệ Gia “Nói cho hấn biết đi...”

“Tần Duyệt”

Lúc Đường Mạnh rút thứ được giấu trong áo ra, đám người tây trang vây xung quanh Tần Duyệt lập tức đều tản ra hết.

Khi Tần Duyệt phát hiện được điểm không ổn, Đường Mạnh đã giơ lên vật màu đen kia, hòng súng tới ôm hướng về phía Tần Duyệt.

Cậu không nghĩ tới việc Đường Mạnh sẽ mang theo thứ này, cũng không tin Đường Mạnh có đủ dũng khí để nổ súng.

Cậu chỉ cảm thấy thân thể đột nhiên bị văng ra xa, tiếp theo đó toàn thân bị ném vào mặt đất, tất cả xương cốt trên cơ thể đều đau đớn.

Lúc tiếng súng vang lên, khiến mảnh tai cậu như muốn vỡ ra.

Kể đến, một ai đó ngã sấp xuống người cậu, tuy không nặng, nhưng xung động cùng với việc Tần Duyệt đang khấp người bị thương, khiến cho cậu đau đến đến hoa cả mắt.

“Tần Duyệt” Trần Nghệ Gia kêu lên, nằng hất bả vai khỏi đám người giữ lấy, chạy vội tới.

Nàng sững sờ trước, sau đó vội vã đỡ người ngã trên thân Tần Duyệt.

“Tiểu Hiên! Tiểu Hiên!”

Tần Duyệt dần bớt hoa mắt, nghe thấy cái tên lạ lẫm mà Trần Nghệ Gia gọi, mới chậm rãi mở mắt ra.

Nhìn thấy một dáng người nho nhỏ, trên trán phủ tóc lòa xòa không thấy rõ mặt, hấn tựa vào trong ngực Trần Nghệ Gia, phía trên vai phải tràn máu, đồng phục dần dần bị thấm ướt.

Trần Nghệ Gia lo lắng liếc Tần Duyệt, rồi mới vuốt mớ tóc lòa xòa của người trong ngực mình, lộ ra một gương mặt mới chỉ nhìn thôi đã thấy xấu kinh khủng.

Một bên xương gò má so với bên kia bất đồng, cái cằm cũng lệch, cái mũi nhỏ nhắn nhếch nhếch, dường như không có cả mũi vậy, vốn dĩ gương mặt ngăm đen nay lại ánh lên màu vàng vọt, con mắt nhú chặt lấy, bởi vì đau đớn mà lông mày cũng nhăn lại.

Tần Duyệt miễn cưỡng nâng thân thể mình dậy: “Nhanh... bóp lấy miệng vết thương của hấn, để mất máu nhiều quá hấn sẽ chết..”

Trần Nghệ Gia bối rối nhìn Tần Duyệt, lại nhìn Bàn Cùng Hiên, lại nhìn Tần Duyệt.

Bảo nàng giữ chặt tay nơi lỗ vết thương máu không ngừng tuôn ra kia, nàng thật sự không dám.

Tần Duyệt đành phải chịu đựng đau đớn trên người, xô dịch một chút, dùng tay ấn chặt trên vết thương của Bàn Cùng Hiên, nhưng một chút hiệu quả cũng không có, Bàn Cùng Hiên bị bắn xuyên qua vai, máu lại từ phía sau lưng chảy ra.

Đường Mạnh cùng đám người mặc đồ đen không biết làm cách nào đã lên đi hết, cả kho hàng giờ chỉ còn có 3 người bọn họ.

“Có mang điện thoại không?” Tần Duyệt hỏi.

Trần Nghệ Gia lớn như thế rồi lần đầu tiên nhìn thấy nhiều máu như vậy, ngay cả khi Đường Mạnh cưỡng ép nàng, kỳ thật cả quần áo nàng cũng không có xé mở, hiện tại nhìn máu chảy tràn trệ thể này, làm cho cả người nàng không thể không chế run rẩy lên.

“Phải đưa cậu ấy đi bệnh viện...”

“Tiểu Hiên? Tiểu Hiên? Con ở đâu?”

Không biết là ai ở cửa kho hàng gọi vọng vào, nghe giọng là của phụ nữ.

“Cậu ấy ở đây! Mau gọi xe cứu thương!” Tần Duyệt rống xong, trước mắt từng đột biến thành màu đen, cậu cắn chặt môi ép bản thân mình chống đỡ.

“Tiểu Hiên xảy ra chuyện gì?” Người phụ nữ mang giày cao gót bước vào kho hàng trông trái phát ra những tiếng vang lớn, ngay khi bà chứng kiến con trai mình nằm trong vũng máu, mặt mũi trắng bệch cả ra.

“Mau gọi xe cứu thương”

Bàn mục mục cũng không phải loại mệnh phụ phu nhân, bà vừa tiến đến bên cạnh vừa lấy ra điện thoại trong người, gọi xe cứu thương.

Kể đó, bà xem xét miệng vết thương của con mình, bà từng có một tình nhân là xã hội đen, có lần hấn bị thương, chính bà đã bao miệng vết thương cho hấn.

“Cháu không sao chứ?” Bà hỏi Trần Nghệ Gia.

Trần Nghệ Gia lo đến phát run, một chút phản ứng cũng không có.

Bàn mục mục nhìn quanh nơi đây chỉ có một cô gái cao cao, còn bên kia là một cậu trai mặt mũi lấm lem bùn đất và máu.

Tần Duyệt nói “Cô ấy không sao đâu”

“Cháu và cô phải cùng nhau, đem Tiểu Hiên lên xe cô, nó không chịu nổi đến khi xe cứu thương tới đâu, phải lập tức đưa đi bệnh viện liền”

Nói xong cũng không để ý phản ứng của Trần Nghệ Gia, bà cởi áo khoác của nàng, quấn quanh vết thương của Bàn Cùng Hiên cầm máu.

“Cháu ở lại một mình được không?” Bàn mục mục hỏi Tần Duyệt.

Tần Duyệt gật gật đầu.

Bảng mù mù cũng gật đầu, cùng với Trần Nghệ Gia, hai người dùng sức nâng Bảng Cùng Hiền đi ra ngoài.

May mắn là Bảng Cùng Hiền đáng người thấp bé, không có nặng mấy, hai người phụ nữ trong lúc nguy cấp đều phát huy sức mạnh tiềm tàng, rất nhanh đem hân ra ngoài.

Tần Duyệt cuối cùng không kiên trì nổi, ngã trên mặt đất, nhưng không lập tức hôn mê.

Đầu óc cậu khẽ quay chậm lại hình ảnh lúc cậu chuẩn bị bị bắn, khi đó dường như cậu nghe được tiếng súng sau khi viên đạn xuyên thấu cơ thể, còn cho là mình nhất định trúng đạn rồi.

Tại sao hân lại đột nhiên xuất hiện... Từ lúc nào vậy...

Lại đi đỡ đạn cho mình rõ ràng vậy... Hân có mục đích gì?

Đúng rồi, kẻ quái dị còn là một tên đồng tính luyến ái, yêu người muốn chết!

Hồi tưởng lại lời nói của Đường Mạnh lại, Tần Duyệt không vui nhú lông mày, rồi sau, mới dần dần bị bóng đêm bao quanh, cuối cùng mất đi ý thức.

Bạn đang đọc truyện *Sứ Thiên Nga* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Editor: Sweet

Có vật gì đó trên thân thể cậu rạch qua rạch lại, không đau, chỉ đôi chút ngứa.

Tần Duyệt muốn mở mắt ra nhưng dù cố gắng nửa ngày cậu chỉ có thể hé hé một chút nơi khóe mắt.

“Bác sĩ, người bệnh hình như tỉnh”

Không biết là giọng của ai đang nói, khó chịu vì không thể nghe rõ, Tần Duyệt lại càng muốn tỉnh dậy mau, nhưng hiện giờ toàn thân cậu bị thương rất nặng, điều cậu có thể làm cùng lắm chỉ là khẽ lắc lư đầu mình một chút.

“Tăng lượng thuốc mê lên”

“Dạ”

Trước mắt một mảng sáng chói lóa khiến mắt cậu đau buốt, mơ hồ xuất hiện một bóng người.

“Đừng sợ, cậu đang làm giải phẫu, tỉnh lại là tốt rồi, nhưng giờ hãy ngủ đi”

Tần Duyệt nghe được lời nói, cậu đột ngột mở bừng hai mắt nhưng rồi lại chậm rãi khép mắt lại, một y tá bỗng hốt hoảng la toáng lên, có ai đó bị thương rất nặng đang được chuyển đến.

Sau đó người y tá đó còn nói gì thì Tần Duyệt đã không còn chú ý nữa, cậu chỉ theo phản xạ nhìn về phía ồn ào.

Chuyện gì đang xảy ra cậu cũng không nhận ra rõ lắm, chỉ mơ hồ biết rằng bên kia cũng có một người khác đang được các y bác sĩ vây quanh lại.

Khi ý thức sắp rời xa, điều cuối cùng cậu thấy được là một đôi cánh tay khô quắc như cành củi.

Lần tới tỉnh dậy, giác quan đầu tiên hoạt động là khứu giác, bệnh viện có mùi khó ngửi, dù cho rất nhạt, Tần Duyệt vẫn cảm giác cực kì khó chịu.

Mất đảo một vòng, có điểm thốn, tuyến lệ tràn ra nước giúp giảm bớt sự đau rát, nhờ vậy mới có thể mở mắt ra được.

“Tần Duyệt”

Người gọi tên cậu là ông nội, giọng của ông so với người thường to, rõ, có lực hơn rất nhiều, cho dù lời nói đối với đứa cháu nội mà ông yêu thích nhất đã rất là ôn hòa rồi, nhưng người ngoài nhìn vào vẫn thấy rất nghiêm khắc.

Mắt của cậu dần dần nhìn rõ, ông nội ngồi gần cậu nhất, kể đến là cha, mẹ, hình như còn có tất cả thân thích ở đây nhưng có thể là do bọn họ không

dám đến quá gần Tần Duyệt, chỉ đứng ở xa nhìn vào.

Cha và mẹ đều cúi đầu xuống, hành động hết như mỗi khi ông nội lên tiếng vậy, chỉ lúc Tần Duyệt mở mắt tỉnh dậy thì mới dám ngẩng lên nhìn cậu một lần, sau đó đầu càng cúi thấp xuống hơn nữa.

“Đi gọi bác sĩ”

Một người ngồi gần cửa nhất vội vàng đứng lên đi ra ngoài.

“Tần Duyệt, cháu còn nhớ mọi việc xảy ra như thế nào không?”

“Nhớ rõ” Cổ họng của cậu rất đau, nhưng vẫn kìm cái đau trên thân thể, cánh tay trái bị bó bột, bên sườn trái chỉ cần thờ một hơi là làm cậu đau đến nhủu cả mảy.

”Hừ” Ông nội kể bên hừ lạnh, đứng nhìn cha mẹ Trần Nghệ Gia cùng cha mẹ của Tần Duyệt, nhưng lại chỉ cất lời nói với cha mẹ của Tần Duyệt “Ta đã sớm nói qua loại sự tình này không cần phải gấp gáp, hiện tại tốt quá rồi, vì một đứa con gái chưa xuất giá vào nhà này mà đã như thế này rồi, may mà có người đỡ đạn cho nó, nếu không mệnh của nó thế nào rồi! Ai đền cho ta một đứa cháu nội này đây”

Trần ba ba vội vã đứng dậy “Thưa ông, việc này là Nghệ Gia không tốt, tôi sau khi trở về nhất định sẽ nghiêm giáo nó”

“Đó là chuyện nhà của các vị, nói với ta làm gì?”

Trần ba ba xấu hổ không biết nói gì hơn nữa, chỉ có thể đứng yên một bên.

Bác sĩ đến rất mau, dẫn đầu là một vị bác sĩ thoạt nhìn rất trẻ, vóc dáng cao cao, làn da trắng bóc, tay anh còn trắng hơn nữa vốn dĩ do bị độc thủy ngân xâm hại lúc trước. Đôi mắt ẩn sâu cặp kính, miệng có chút không yên cứ huyền huyền cảm râm.

Anh ta vừa đến đã quét mắt nhìn một lượt khắp mọi người trong phòng “Nhiều người thế này làm sao không khí có đủ cho bệnh nhân”

Tần lão gia đối với vị bác sĩ trẻ này rất tin tưởng, lập tức phát tay “Không có việc gì thì trở về hết đi”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, kể tiếp, tất cả cáo từ rồi đi, chỉ để lại cha mẹ Tần Duyệt cùng 1 nhà ba người Trần Nghệ Gia ở lại.

Bác sĩ kiểm tra miệng vết thương và vết giải phẫu của Tần Duyệt, hỏi sơ qua mấy vấn đề, Tần Duyệt đều nhin đau trả lời.

Bác sĩ quay đầu nói với y tá: “Sử dụng thuốc cho cậu ta, cứ theo như đơn đã kê, dùng thuốc giảm đau giảm sốt”

Y tá gật gù đầu lập tức đi ra ngoài, bác sĩ khẽ gật đầu với Tần lão gia.

Tần lão gia lúc này mới chợt nghĩ đến, vội hỏi “Đứa bé kia thì thế nào?”

“Viên đạn không mắc kẹt ở trong người, chỉ là mất máu nhiều quá, còn đang hôn mê” Bác sĩ lạnh lùng quét mắt về phía Tần Duyệt “Nhưng nguy hiểm đã qua rồi”

Tần Duyệt lần đầu tiên nhìn thấy người có ánh mắt còn lạnh hơn cả mình, đã thế lại giống như đang chỉ trích cậu, nội tâm Tần Duyệt rất không thoải mái, miệng vết thương lại phát đau, khiến cậu trở nên cau có.

“Đứa bé kia có ân với Tần gia chúng ta, ta mong anh chiếu cố cậu ta hơn”

“Tất nhiên, cậu ta ở phòng bệnh kế bên, đang được trị liệu tốt nhất”

“Người nhà của cậu ta thế nào?”

“Cha đã qua đời, mẹ và chị hiện giờ đều đang ở bên cạnh”

Tần lão gia nghĩ nghĩ, lấy quai trọng trong tay chỉ về phía cha Tần Duyệt “Tần Phụng, con đi xem, có gì chúng ta ghé thăm cậu ta chút”

“Dạ”

“Con cũng muốn đi” Trần Nghệ Gia đôi mắt sưng đỏ, thoạt trông rất tiêu tụy “Con cũng muốn đi thăm cậu ta được không?”

Tần lão gia quay đầu nhìn Tần Duyệt, Tần Duyệt gật gù đầu ” Vậy mọi người đi chung với nhau đi ”

Đường Mạnh nổi sùng, trong phút chốc, chuyện này không còn là chuyện bình thường nữa rồi.

Bằng Cùng Hiền được đưa đến bệnh viện này, vốn đây không phải là bệnh viện mẹ hắn đưa hắn tới, hắn được chuyển qua sau đó. Tần gia không muốn lộ những việc đã xảy ra, nên tìm cách đưa hắn đến một bệnh viện thân quen của mình mà phong bế tin tức.

Bệnh viện này và bên Tần gia có chút quan hệ sâu xa, bác sĩ rất được tin nhiệm trong việc điều trị và chăm sóc, nhân viên ở đây nói năng lại thận trọng.

Sự việc phát sinh nơi kho hàng đã được dọn dẹp sạch sẽ.

Tần Duyệt còn chưa tốt nghiệp cao trung, nhưng cũng đã trưởng thành, lần cuốn vào vụ đầu súng này đối với tương lai của cậu ta có ảnh hưởng rất lớn, nhất là khi Tần lão gia còn muốn cậu ta tiến vào con đường chính trị mai sau.

Không thể ngầm thủ tiêu Đường Mạnh, Tần gia bên ngoài là danh môn vọng tộc, Đường gia lại là trùm thế giới ngầm xã hội đen, nếu như muốn ngầm ngầm làm chuyện này, kinh động Đường gia, thật sự không dễ dàng.

Điều này không có nghĩa là Tần gia bỏ qua không truy cứu, nhưng bọn họ cần phải có thời gian để lên kế hoạch chu đáo, dù sao Tần gia có được như hôm nay, không phải là do xúc động nhất thời mà được.

Tần Duyệt trên giường bệnh nằm một tuần lễ, ông nội chỉ tới vào ngày đầu tiên, còn lại đều do cha mẹ cậu đến trông nom.

Trần Nghệ Gia cũng thường đến, có điều Tần Duyệt đối với nàng so với trước kia còn lạnh hơn, kỳ thật Tần Duyệt cũng không biết xảy ra chuyện gì, chỉ là nhìn Trần Nghệ Gia hờ một chút là rơi lệ, mặt sầu não, cậu không kiên nhẫn nổi, Trần Nghệ Gia khóc càng nhiều, cậu càng cảm thấy phiền.

Cuối cùng ngay khi Tần Duyệt sắp nhịn không được mà phát điên với Trần Nghệ Gia, tin vui đến, cậu có thể xuống giường đi đi lại lại được.

Cánh tay trái Tần Duyệt gãy xương hai nơi, xương sườn rạn 4 cái, xương đùi phải bị một vết nứt nhỏ, nhưng trải qua 1 tuần tu dưỡng, đã có thể nhẹ nhàng xuống đất đi qua đi lại.

Nhờ vậy tâm tình Tần Duyệt khá hơn nhiều, cuối cùng cậu cũng hỏi được điều mà cậu vương vấn bấy lâu nay.

“Cậu ta...Cái người cùng vào viện với tôi, cậu ta sao rồi?”

Lạc Ninh – Anh ta là bác sĩ chịu trách nhiệm về Tần Duyệt, nếu như nói Tần Duyệt là người lãnh đạm, thì anh ta chính là ngàn năm băng giá, Tần Duyệt cảm giác, anh ta rất chán ghét mình, nhưng ông nội đã an bài Lạc Ninh làm bác sĩ cho cậu thì nhất định phải tin tưởng khả năng chữa trị của anh ta.

Vốn chuyện này cũng không khiến Tần Duyệt giận dữ gì cho cam.

Lạc Ninh thường ngày tính tình ôn hòa thế nhưng lại lạnh lùng liếc nhìn Tần Duyệt “Tĩnh, nhưng không thể cử động”

“Hắn có nói gì không?”

Lạc Ninh lúc này mới chuyển mắt về phía Tần Duyệt, nêu ra nghi vấn bấy lâu trong lòng mình “Cậu ta tình nguyện chờ cho cậu thật à?”

Tần Duyệt sững sờ, trong phút chốc tỏ ý tứ của Lạc Ninh. Anh ta cho rằng mình ép buộc người kia, anh ta cho rằng mình lấy người kia làm tấm bia đỡ đạn.

Tần Duyệt sắc mặt chuyển đen.

Lạc Ninh lại nở nụ cười, có điều không biết anh ta đang cười rộ lên hay là đang chế giễu người khác “Tôi nghe nói mục tiêu của hung thủ là cậu”

“Đúng là tôi” Tần Duyệt thái độ cũng rất không tốt.

“Tại sao lại trúng cậu ta vậy?”

Là vì người kia tự mình xông vào, nhưng Tần Duyệt không cách nào mở miệng nói được, không biết tại sao

Lạc Ninh từ trong phòng bệnh của Tần Duyệt bước ra, biểu cảm lập tức thay đổi, bước chân cũng nhẹ nhàng hơn hẳn, anh xoay người vào phòng bệnh của Bàn Cùng Hiền.

Mụ mụ và tỷ tỷ của Bàn Cùng Hiền không có ở đây, Lạc Ninh bước chân thật khê khàng trên đất, như sợ đánh thức Bàn Cùng Hiền.

Đến lúc Lạc Ninh đến gần giường bệnh, anh chợt nở nụ cười, phảng phất như núi tuyết tan chảy vạn vật thức tỉnh, người khác thật không thể tưởng tượng nổi Lạc Ninh vốn lãnh khốc lại có thể có nụ cười ôn nhu như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Sin Thiên Nga* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Editor: Sweet

Rốt cuộc cảm giác có người đang tới gần mình, Bàng Cùng Hiền mở ống nghe khỏi tai, cười với Lạc Ninh.

Bàng Cùng Hiền gương mặt bầm sinh là vậy, cho dù hấn có cười thật tươi, thoát nhìn chỉ càng trông quái dị, Lạc Ninh lại phụt cười một tiếng.

Bàng Cùng Hiền không biết vì sao bị cười, do lúng túng, hấn đâm ra có chút sợ sệt vị bác sĩ khó hiểu này.

“Em đang nghe gì thế?”

Vừa nhắc đến chuyện này, về sợ sệt của Bàng Cùng Hiền thoáng chốc không còn nữa

“Là chương trình radio do các bác sĩ thực hiện, rất thú vị, rất thú vị”

Nhìn thấy Bàng Cùng Hiền đã có chút hưng phấn, bác sĩ Lạc vẫn giữ nguyên biểu tình đến dịu hấn, vai phải Bàng Cùng Hiền còn bị thương, một thời gian dài chỉ có thể nằm nghiêng sẽ rất dễ bị tê, cũng cần một chút vận động nhỏ.

“Phải không, đang nghe đến đâu rồi?”

” Tur Mã, Tur Mã Siêu Quần, a, là, là ” Anh hùng vô lệ ” vĩnh viễn bất bại, chính là Tur Mã Siêu Quần ” (1)

Bàng Cùng Hiền không biết biểu đạt cảm xúc hiện giờ của mình làm sao, hấn cho tới giờ chưa xem qua tiểu thuyết võ hiệp, không biết cái gì là giang hồ ân oán, cái gì là khoái ý ân cừu, những thứ này cùng những thứ trước kia hấn đọc hoàn toàn khác biệt, ở đây cũng có yêu hận, nhưng ở mức độ cao cấp hơn, những tiểu thuyết phương Tây đầy chất lãng mạn trữ tình, không thể nào có cái khí phách hào hùng một nộ cười tiêu biến bao hận tình như vậy.

Mà bộ “Anh hùng vô lệ” qua giọng đọc diễn cảm của Lạc Ninh lại càng làm cho hấn thấy rõ sự khác biệt này, hấn cảm nhận sâu sắc hơn về những góc cạnh của tác phẩm, nhắm mắt lại là có thể thấy ngay những hình ảnh trong đầu mình, giống như cả người lạc vào một cảnh giới kì lạ.

Điều này và việc ngồi ở trong căn phòng âm cúng, thưởng thức một ly hồng trà, nhàn nhã đọc một cuốn sách nguyên bản cảm giác hoàn toàn khác biệt.

Điều này làm cho huyết mạch trong người Bàng Cùng Hiền nhện không được mà sôi trào theo, vừa thoải mái lại vừa pháp phùng.

“Vẫn còn đang nghe cái này sao?”

“Vâng, hôm nay là lần thứ 2 rồi”

Lạc Ninh dịu Bàng Cùng Hiền nửa ngồi dậy, cẩn thận tránh miệng vết thương, chỗ bị đạn bắn xuyên qua đã được anh chấm chút bôi thuốc vào buổi trưa rồi, hiện tại chỉ cố ý đến thăm Bàng Cùng Hiền mà thôi.

“Bác sĩ, em muốn xem một chút sách...” Không biết có phải do có động lực từ việc nghe radio hay không, Bàng Cùng Hiền bỗng lấy dũng khí đưa ra yêu cầu, trước kia hấn sẽ tuyệt đối không bao giờ dám đưa ra lời thỉnh cầu nào cả.

“Được thôi”

Bàng Cùng Hiền hưng phấn đến mức mắt sáng cả lên.

“Có điều tôi cho rằng phải đợi cho đến khi miệng vết thương của em hồi phục, chờ khi em có thể chính mình ngồi xuống thì mới có thể xem sách được”

Bàng Cùng Hiền thoáng chốc yên lặng, hấn vì dưỡng thương rất nhàm chán cho nên mới muốn xem sách, bác sĩ thấy thế liền đem MP4 cho hấn mượn, còn tìm rất nhiều sách nói download vào bên trong cho hấn nghe.

Lạc Ninh rất thích sự thuần khiết hiếm thấy của Bàng Cùng Hiền, anh từng này tuổi, xung quanh không ít những con cáo già xảo quyệt, ngay đến cả thiên chức cứu người trong bệnh viện mà cũng phải đấu đá gay gắt với nhau, trong trí nhớ của Lạc Ninh, từ khi tốt nghiệp tiểu học đến giờ anh chưa từng thấy qua một người đơn thuần, chân thực thế này.

Thậm chí về ngoại xấu xí của Bàng Cùng Hiền cũng không ngăn được sự yêu mến của Lạc Ninh đối với hấn, anh là bác sĩ ngoại khoa, gặp qua rất nhiều người có vết thương kinh khủng hoặc dị dạng bệnh hoạn, gương mặt của Bàng Cùng Hiền đối với Lạc Ninh mà nói, so với Tần Duyệt cũng chẳng mấy khác biệt.

Đây có lẽ cũng là chỗ đáng khâm phục của vị bác sĩ.

Việc này giống như tiếp xúc một loài động vật nhỏ hoang dã đầy cảnh giác, bởi vì chúng không có gì bảo vệ mình, sợ hãi bị tổn thương cho nên không muốn lại gần bất kỳ ai.

Có điều Bàng Cùng Hiền hơi khác một chút, Bàng Cùng Hiền không những sợ bị tổn thương mà còn rất tự ti. Nhưng nhìn hấn đang bắt đầu mở rộng tâm hồn của mình, Lạc Ninh có một loại cảm giác không thể diễn tả thành lời.

Lạc Ninh thấy Bàng Cùng Hiền theo thói quen lại nắm chặt chăn mền nâng lên cao, biết hấn muốn nói gì đó, lại cố ý không nói trước, đợi cho đến khi hấn

tự mở miệng hỏi.

“Bác sĩ...Mới từ...”Áy” bên kia à?”

Đây là nguyên nhân khiến Lạc Ninh hoài nghi Tần Duyệt khi để Bàn Cùng Hiền, lần đầu tiên Bàn Cùng Hiền tỉnh lại tiếp nhận kiểm tra mà đã hỏi thăm hiện trạng của Tần Duyệt trước rồi, tiếp theo, mỗi ngày đều hỏi, nhưng chỉ có ngày đầu tiên là nói tên của Tần Duyệt, sau đều một mực dùng từ ” Áy ” để gọi tắt, đây là một phương thức tự bảo vệ, không muốn đụng chạm vào một nỗi đau nào đó trong tâm hồn.

Sau này mỗi lần hỏi về Tần Duyệt, Bàn Cùng Hiền đồng thời vừa biểu hiện ra lo lắng, sợ hãi, thẹn thùng cùng những tâm tình phức tạp xen lẫn, đây không phải là do Lạc Ninh quan sát tinh tế, mà là do Bàn Cùng Hiền quá đơn thuần, tâm tình của hắn đều biểu hiện rõ trên mặt, chỉ cần chuyên chú nhìn mặt hắn là rất nhanh có thể phát hiện, nội tâm đứa bé này, phẳng phất như một viên ngọc xinh đẹp không chút tí vết, tàn mất ra những ánh sáng nhu hòa tinh tế, càng xem càng cảm thấy đáng quý, làm cho anh không nỡ nói muốn bảo vệ.

Lạc Ninh yên lặng một khoảng dài, ánh mắt chăm chú nhìn làm cho Bàn Cùng Hiền có chút kháng cự không được, đầu cúi thấp xuống theo thói quen.

Lạc Ninh đối xử với hắn không giống người khác, luôn cười với hắn, luôn nói chuyện rất ôn nhu với hắn, cho nên Bàn Cùng Hiền sau này gặp Lạc Ninh, có đôi khi đã quên thói quen này, đầu hơi nâng lên một chút để nhìn Lạc Ninh.

Ngay lúc Bàn Cùng Hiền lại cúi đầu xuống, Lạc Ninh vươn tay qua tóc hắn xoa nhẹ bả vai “Cậu ta rất tốt, lo lắng cho em nhiều hơn đi, em năm nay cấp 3 à? Rất quan trọng phải không? Tay phải của em trong thời gian ngắn không thể nào viết chữ lại được...”

Bàn Cùng Hiền thẹn thùng cười cười, một lần nữa ngẩng đầu, tay trái không tự giác loay hoay lau mồ hôi trên trán “Thầy giáo nói rằng, với thành tích lúc thường của em cũng đủ để tuyển thẳng...”

Lạc Ninh vuốt ve mái tóc của Bàn Cùng Hiền “A, bình thường thành tích của em tốt lắm à... Bao lâu rồi em không gội đầu sao? ”

Bàn Cùng Hiền loay hoay vuốt mồ hôi trán, tay đều run cả lên, đầu dần dần cúi thấp xuống, lộ ra một bên vành tai đáng yêu, xấu hổ nhiều khiến làn da vàng vọt nhiễm một mảng hồng.

Phòng bệnh cao cấp, lại là bệnh nhân do Tần gia đưa tới, đương nhiên có chăm sóc đặc biệt, chuyện gội đầu lau người mù mù và tỷ tỷ Bàn Cùng Hiền nghĩ rằng không cần quan tâm đến, hiện tại Bàn Cùng ở đây 1 tuần lễ rồi mà vẫn không thấy bóng dáng của họ.

Bây giờ tóc của Bàn Cùng Hiền đều lên nước cả, chỉ vì người ta lười biếng chăm sóc hắn.

Lạc Ninh nhú lông mày, có chút tức giận vì sự nhu nhược của đứa bé này, nếu như không phải vì tính cách của nó như vậy, làm sao mọi người lại có thể khi dễ nó đến thế. Trong tâm có chút không cam lòng “Tiểu Hiền...”

Thanh âm bác sĩ nhẹ nhàng, hình như không phải vì hắn không gội đầu mà chán ghét hắn, hốc mắt Bàn Cùng Hiền đều nóng lên, càng không dám ngẩng đầu.

“Tôi giúp em gội đầu được không? ”

Bàn Cùng Hiền giật mình rút bả vai lại, kết quả động đến miệng vết thương, làm hắn đau đến khản cả giọng

Lạc Ninh tâm tình dường như tốt hơn, lại còn đi vào phòng trong lấy một chậu nước bưng tới.

Bàn Cùng Hiền muốn từ chối, nhưng cuống họng hắn giờ rất đau, nói không ra một chữ, bác sĩ nhất định nhìn thấy bộ dạng muốn khóc của hắn, lại không tức giận, khiến trong tâm Bàn Cùng Hiền vừa cảm kích lại vừa cảm động.

Lạc Ninh nhân cơ hội hắn chưa thể nói lại được, đỡ hắn tựa vào giường, dù anh là bác sĩ nhưng những kiến thức căn bản của một hộ lý anh vẫn biết, khéo léo tránh động đến miệng vết thương của Bàn Cùng Hiền, anh giúp hắn gội đầu.

Khẽ vén tóc mái của Bàn Cùng Hiền lên, lộ ra gương mặt xấu xí kinh khủng, Bàn Cùng Hiền sợ rằng ánh mắt của Lạc Ninh nhìn mình lúc này sẽ đầy sự chán ghét hay kinh hãi, vì thế nhanh chóng nhắm chặt mắt lại.

Lạc Ninh chợt lên tiếng hỏi “Em nói được tuyển thẳng à, thế vào trường đại học nào?”

“A... là đại học X”

“Uh, cũng không tệ lắm, nhưng nếu em có thể chọn trường, thì em muốn chọn trường nào?”

“Em, em chưa có nghĩ tới” Bàn Cùng Hiền hồi hộp nói, hắn hận không thể cắn mất lưỡi của mình cho rồi.

Lạc Ninh dường như không để ý điều này “Em muốn vào chuyên ngành nào? Khám chữa bệnh à?”

Biết là Lạc Ninh hay nói giỡn, khoe miệng Bàn Cùng Hiền không nhịn được khẽ nhếch lên “Không đủ sức đâu a, em không làm được bác sĩ đâu”

“Đúng vậy, làm cái nghề chữa bệnh này như tôi thì phải tâm hồn sắt đá”

Ý của Bảng Cùng Hiền là người của hấn như vậy làm sao có thể làm công việc thần thánh như vậy, nhưng qua lời Lạc Ninh thì lại thành ra công việc này không xứng với hấn.

Bảng Cùng Hiền muốn giải thích, thoáng cái mở to mắt, nhưng thấy Lạc Ninh mặt cười như không phải cười, mọi lời muốn nói không thốt ra được.

Lạc Ninh chưa bao giờ làm công việc hộ lý bệnh nhân, không có kinh nghiệm về chăm sóc người bệnh, giờ đây lại đang giúp Bảng Cùng Hiền lau khô tóc “Tóc dài rồi, tôi cắt tóc giúp em nhé?”

Trong suy nghĩ của Bảng Cùng Hiền, Lạc Ninh là một con người toàn năng, hoàn toàn không nghĩ đến việc một bác sĩ làm sao biết cách hót tóc cho người khác, lần đầu tiên Bảng Cùng Hiền không ngượng ngùng mà đáp lại ý tốt của Lạc Ninh “Vâng”

Lạc Ninh cũng chỉ buột miệng, từ đó tới giờ anh chưa từng cắt qua những thứ như tóc tai lần nào, anh chỉ thường dùng kéo để xử lý ruột và mạch máu, hay cắt chỉ miệng vết thương. Anh những tưởng rằng Bảng Cùng Hiền sẽ như trước kia từ chối, chỉ cần hấn nói không cần thiết, Lạc Ninh cũng sẽ không nhắc lại giống như mấy lần trước, ép hấn từ lần này đến lần khác cho đến khi đáp ứng mới thôi.

Lạc Ninh phần khởi thấy sự tin tưởng của Bảng Cùng Hiền đối với anh dần tăng, nhìn mái tóc đen của Bảng Cùng Hiền lại càng kích động.

Hậu quả đã chứng minh, để cho Lạc Ninh hót tóc, ngay từ khi bắt đầu đã là một tấn bi kịch.

Vừa lúc đó, Tần Duyệt được Trần Nghệ Gia đỡ vào phòng bệnh của Bảng Cùng Hiền, gương mặt ngàn năm băng giá của cậu ta bắt đầu có chút vận vận.

Bạn đang đọc truyện *Sin Thiên Nga* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Editor: Sweet

Trước mặt Bảng Cùng Hiền không có gương, nơi này là bệnh viện, không phải tiệm cắt tóc chuyên nghiệp, khi Lạc Ninh vung tóc mái hấn lên, hấn vô thức lại cúi đầu, không cẩn thận chạm phải ngón tay của Lạc Ninh.

Ngón tay Lạc Ninh cực kì xinh đẹp, nhưng tái nhợt quá mức, mạch máu đều thấy rõ, có mùi hương thoang thoảng lẫn mùi của thuốc sát trùng, nhàn nhạt lạnh lạnh.

“Đừng nhúc nhích”

Bảng Cùng Hiền hiện tại ngay cả thở mạnh cũng không dám nữa, hấn quá mức chú tâm tới việc chạm phải ngón tay Lạc Ninh, hấn thật không kiềm nổi hơi thở, lại không thể giống như lúc trước cúi đầu thấp xuống nữa, Bảng Cùng Hiền khó chịu đánh nhắm mắt lại.

Vì mắt không nhìn thấy nên thính giác lại càng mẫn cảm hơn bình thường, vì để bản thân không quá mức chú ý đến đôi bàn tay ôn nhu trên đầu mình kia, Bảng Cùng Hiền tập trung suy nghĩ về nội dung cuốn tiểu thuyết trên radio vừa rồi.

Ngắm lại những giọng đọc êm ái cùng với lời văn đặc sắc khí phách đó, trong tâm Bảng Cùng Hiền lại tràn ra một sự hào hứng, khiến hấn dù bây giờ có đang ngẩng đầu ưỡn ngực cũng không lấy làm khó chịu nữa.

Bởi vì chuyên tâm suy nghĩ quá, cho nên không nghe thấy những âm thanh khác thường quanh mình, chờ đến khi ý thức được sự có mặt của người khác trong phòng bệnh, Bảng Cùng Hiền vừa mở mắt đã nhìn thấy Tần Duyệt chống gậy đi đứng bất tiện đang được Trần Nghệ Gia dìu lấy ở một bên.

Biểu cảm của Trần Nghệ Gia, Bảng Cùng Hiền không thấy được, bởi vì hấn vừa nhìn thấy Tần Duyệt là sắc mặt liền thay đổi, lập tức cúi đầu.

“Ai nha, đừng nhúc nhích...” Lạc Ninh thở dài “Đều tại em, khiến tôi cắt không được tốt, tác phẩm đầu tay của tôi thế là thất bại rồi”

Bảng Cùng Hiền vừa cúi đầu, ánh mắt Tần Duyệt lập tức chuyển sang người Lạc Ninh.

Kẻ này khi này vẫn còn là một tên bác sĩ lạnh như tiền, khinh thường cậu!

Đầu tóc Bảng Cùng Hiền hệt như bị cầu găm vậy, cao thấp không đều, mảng lớn trên đầu bị cắt xuống sát đến mức có thể thấy được cả da đầu! Rõ ràng kiểu đầu này không phải do Bảng Cùng Hiền chỉ mới khế cúi xuống một chút mà ra nông nổi vậy.

Lạc Ninh làm như không nhìn thấy sự có mặt của Tần Duyệt, ra về chuyên nghiệp nhanh chóng hót phẳng mái tóc, rồi mới tháo khăn quanh cổ Bảng Cùng Hiền “Ngẩng đầu tôi xem nào”

Bàng Cùng Hiền không có cách nào khác đành ngừng đầu. Lạc Ninh không hài lòng nâng cằm hắn lên, Bàng Cùng Hiền chưa từng bị người khác nhìn gần như vậy, hơn nữa Tần Duyệt lại làm hắn phân tâm, nên Bàng Cùng Hiền nhanh chóng nhắm chặt cả mắt lại.

Góc độ Tần Duyệt vừa đúng lúc nhìn thấy gương mặt Bàng Cùng Hiền được nâng lên, vài ngày không gặp, giờ nhìn lại gương mặt xấu xí của Bàng Cùng Hiền đột nhiên thấy có chút lạ lẫm, cậu dường như chưa từng ghi nhớ kỹ gương mặt của Bàng Cùng Hiền, chỉ biết là rất xấu, xấu có một không hai, không cần nhớ chính xác cũng sẽ không lầm đâu được.

“Thật sự...rất khó coi”

Lạc Ninh đột nhiên nói như thế khiến cả ba người kia đều không ngờ tới, Tần Duyệt thấy Bàng Cùng Hiền run lên một cái, trong lòng dâng lên một sự tức giận.

“Đều tại em không yên, phạt em lần sau phải để tôi cắt cho em nữa.”

Đầu Bàng Cùng Hiền không nhúc nhích được, chỉ có thể ừ một tiếng. Vừa rồi hắn vì bị bác sĩ chê hắn xấu mà rất khổ sở.

“Lần sau nhất định phải hót sao cho khoe hết vẻ đẹp của em”

Có lẽ bác sĩ không phải nói hắn, hắn đúng thật là rất khó coi, có lẽ bác sĩ chỉ đang nói về mái tóc... mà thôi...

“bác sĩ Lạc...” Lên tiếng chính là Trần Nghệ Gia, nét mặt của nàng có chút mất tự nhiên “Hình như có ca khám gấp, bên ngoài có rất nhiều y tá đang tìm anh...”

“A”

“Tìm anh này giờ rồi...”

Bàng Cùng Hiền vẫn bị gượng ép nâng cằm lên, ngửa đầu nhìn Lạc Ninh “Bác sĩ, mau đi đi...”

Nhất định là bác sĩ đã tốn thời gian quá lâu cạnh hắn, hắn cũng thật là, sao lại để bác sĩ phí thời gian làm việc chỉ để giúp hắn gội đầu, còn phải hót tóc nữa, làm bác sĩ nhất định bề bộn nhiều việc, đều tại hắn không tốt.

“Được rồi” Thờ ơ đáp lại lời của Trần Nghệ Gia, Lạc Ninh đối xử với Bàng Cùng Hiền rõ là đặc biệt, anh thậm chí khẽ mỉm cười với Bàng Cùng Hiền, rồi mới thật tự nhiên đặt một nụ hôn xuống gương mặt đang ngược lên đó.

Bàng Cùng Hiền như bị bom nổ, mặt nhanh chóng ửng hồng, bối rối không biết làm sao, con mắt không biết nên đặt vào chỗ nào mới đúng.

Lạc Ninh làm ra vẻ không phát giác được sự thay đổi của Bàng Cùng Hiền, cất kéo và khăn tay, đi ra cửa.

Lúc đi ngang qua Tần Duyệt còn cố ý nấn ná lại, đợi bọn họ mở cửa, mới bước ra ngoài.

Bàng Cùng Hiền hiện tại tâm tình đều bối rối, lần đầu tiên hắn được người ta hôn, là bác sĩ...

Cảm giác thật mềm mại, rất không giống với...

Bàng Cùng Hiền lấy tay chạm nhẹ vào nơi bác sĩ hôn qua, chuyện gì đã xảy ra, cả người hắn giờ đây như đang lơ lửng trên mây.

Tần Duyệt nhìn Bàng Cùng Hiền không nói gì, mà Trần Nghệ Gia cũng vì hành động của Lạc Ninh mà kinh ngạc “Anh ta...anh ta như vậy...Có phải là...quấy rối tình dục?”

Bàng Cùng Hiền nghe được bốn chữ “Quấy rối tình dục” liền phản xạ ngừng đầu nhìn về phía Trần Nghệ Gia, mặc dù sau đó nhanh chóng cúi thấp xuống, nhưng mặt hắn cũng đã kịp bị 2 người kia thấy rõ.

“Ôi trời...” Trần Nghệ Gia thậm chí vô thức thả tay Tần Duyệt “Mặt của cậu thật là hồng! Cậu không sao chứ?”

Bàng Cùng Hiền nhanh chóng mờ hôi tóa ra, bối rối khoát tay, “Không có...không có việc gì...”

Bàng Cùng Hiền này giờ cảm thấy có gì đó không ổn, lúc này mới nhớ đến, hóa ra tóc mái dài phủ che trước mặt mình đã không còn nữa

“A...” Bởi vì khua tay quá nhiều, động đến miệng vết thương, đau đớn khiến sắc mặt Bàng Cùng Hiền thoáng chốc trắng bệch.

Tóc mái đã bị Lạc Ninh dùng kéo hót gọn đi, mọi biểu tình của Bàng Cùng Hiền đều có thể dễ dàng bị Trần Nghệ Gia cùng Tần Duyệt nắm lấy.

“Chạm đến miệng vết thương rồi sao?” Trần Nghệ Gia vội chạy đến xem miệng vết thương của Bàng Cùng Hiền, không có chảy máu, vết thương buổi sáng được băng bó rất tốt, vì thế Trần Nghệ Gia cũng không dám tùy tiện mở ra xem

“Không...Không sao...”

“Gọi bác sĩ lại xem thử đi...”

“Không, không cần...” Bác sĩ bận rộn như vậy, chỉ đau chút chút thôi, không cần phải kêu bác sĩ lại.

Không biết làm cách nào Tần Duyệt đã chống gậy đi tới, cậu khễ đẩy Trần Nghệ Gia ra, ngồi xuống cạnh giường, đặt gậy qua một bên, rồi dùng tay gỡ những băng gạc quanh miệng vết thương ra xem.

Bảng Cùng Hiền không dám ngăn cậu ta lại, Trần Nghệ Gia cũng không dám có ý kiến.

Băng gạc bị xả xuống hết, rồi mới đến những lớp bông gòn, vì để tránh cho miệng vết thương của Bảng Cùng Hiền bị nhiễm trùng, cho nên ngoài lớp băng gạc bên ngoài còn có thêm một lớp bông gòn sát trùng được độn vào.

Dù chỉ nhìn thoáng qua, nhưng miệng vết thương đôi chút lở loét kia cũng khiến cho trái tim Tần Duyệt mãnh liệt chấn động.

Mặt không thể hiện chút biểu cảm gì, Tần Duyệt băng kỹ lại vết thương của Bảng Cùng Hiền một lần nữa, lạnh lùng nói “Miệng vết thương không có việc gì, cậu không cần phải lo lắng”

Phút chốc cơ mặt Bảng Cùng Hiền buông lỏng, có thể là vì không có tóc mái để che, phải trực tiếp để cho Tần Duyệt nhìn thấy gương mặt hân thể này thật không chút dễ dàng, chẳng dám chống lại ánh mắt của cậu ta.

Tần Duyệt tuy thái độ lạnh lùng, nhưng cách băng bó lại cực kì nhẹ nhàng, giống như sợ làm đau Bảng Cùng Hiền dù chỉ một chút.

Mới vừa rồi trong đầu Bảng Cùng Hiền còn tràn ngập nụ hôn của bác sĩ, giờ đây việc đó không biết đã bị quăng đến xó nào rồi.

Sau khi băng kỹ vết thương của Bảng Cùng Hiền, Tần Duyệt không có hành động nào khác nữa, cậu không mở miệng, Bảng Cùng Hiền cũng không dám mở miệng, Trần Nghệ Gia đành hòa hoãn nói “Tiểu Hiền, chuyện lần này thật sự rất cảm ơn cậu”

Bảng Cùng Hiền không thích nói đến việc này, nó khiến Bảng Cùng Hiền nhớ lại những lời nói của Đường Mạnh và Tần Duyệt tại nhà kho ngày hôm đó.

Kỳ thật, những lời ấy không phải lần đầu tiên Bảng Cùng Hiền được nghe, nhất là Đường Mạnh, trước kia gã vẫn thường hay nói như vậy.

Nhưng mà, ngay khi hắn đã cho bọn họ là ”Bạn bè ” của hắn thì đã không còn như lúc trước nữa, bị khinh thường như vậy, hèn mọn, điều này làm lòng của Bảng Cùng Hiền đau đớn, so với vết thương trên vai còn nhức nhối hơn.

“Người nhà của cậu?” Trần Nghệ Gia còn muốn nói gì đó nhưng đã bị Tần Duyệt đoạt lời.

“À..họ...” Bảng Cùng Hiền không biết vì sao Tần Duyệt đột nhiên hỏi như thế, trực giác mách hắn không thể nói lên sự thật, mụ mụ đi đánh bài với đám bạn, tỷ tỷ cùng bạn trai đi dạo phố. Nhưng lại không biết cách phải nói dối ra sao.

Tần Duyệt nhìn mắt Bảng Cùng Hiền đảo qua đảo lại, không đợi hắn trả lời, tiếp tục hỏi “Bọn họ thường xuyên như vậy à?”

“A, không, không phải, tôi đã đỡ hơn nhiều, mụ mụ cùng tỷ tỷ đều rất vất vả, tôi không sao, bọn họ, bọn họ chỉ là...” Bọn họ muốn nghỉ ngơi 1 chút, bọn họ không phải là không thương hắn, hắn rất thông cảm cho hai người họ.

“Ai chăm sóc?”

“A?” Cái này hắn thật sự không biết trả lời, “Tôi trước đó rồi...”

Trần Nghệ Gia cũng nhận ra có điểm không đúng “Có phải lúc nào cũng như vậy phải không?”

“Người, người vừa mới tới, đưa cơm, đưa, đối với tôi rất tốt”

Trần Nghệ Gia bắt đầu dĩ cười cười, những thứ công tác chăm sóc này là chuyện đương nhiên, Tần Duyệt ghét bị người xa lạ tiếp cận, cho nên mời người chăm sóc là chuyện không cần thiết, đều do người nhà Tần Duyệt đứng ra tự làm hết, hơn nữa cậu ta cũng không đến mức không thể tự chăm sóc bản thân.

Nhưng rõ ràng việc chăm sóc Bảng Cùng Hiền rất lười biếng, cầu thả.

Trần Nghệ Gia nhìn Tần Duyệt, cậu ta không nói gì.

Trần Nghệ Gia và Tần Duyệt ngồi một lúc, hỏi thăm vài câu rồi rời đi.

Bảng Cùng Hiền muốn bước xuống giường, nhưng động đến miệng vết thương thật đau, cuối cùng quyết định thôi vậy.

Trong phòng tắm có gương, hắn chỉ muốn nhìn thử qua mái tóc bác sĩ đã cắt cho hắn một chút, lúc này thật ghét quá việc bị thương.

Có điều, nếu như không phải hắn bị thương, mà là Tần Duyệt...

Thôi, chờ miếng vết thương khá lên, có thể đi soi gương sau vậy, hay đợi người chăm sóc đến, có thể nhờ người ta giúp hấn vào phòng tắm.

Buổi trưa, người xuống phòng bệnh của Bảng Cùng Hiền chăm sóc đột nhiên đã bị thay đổi sang một chị gái trẻ tuổi, cười lên cực kì xinh đẹp, nàng không giống người chăm sóc trước, nàng cả ngày đều ở cạnh Bảng Cùng Hiền. Có đôi khi Bảng Cùng Hiền chỉ khẽ cử động, nàng cũng biết hấn muốn làm gì.

Bảng Cùng Hiền trong lòng khẽ so sánh chị gái này với cái anh chăm sóc cũ, hấn càng ưa thích chị gái này hơn.

Có điều, mỗi khi hấn nghĩ đến chuyện muốn đi WC, lại có chút ngưng ngừng...

Bạn đang đọc truyện *Sin Thiên Nga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Editor: Sweet

Phòng bệnh của Bảng Cùng Hiền chợt trở nên náo nhiệt hấn lên, ngoại trừ chị gái chăm sóc và bác sĩ, Tần Duyệt và Trần Nghệ Gia đều mỗi ngày đến thăm

Mụ mụ cùng tỷ tỷ tới giúp hấn thay đồ, dường như toàn bộ thế giới đều tập trung xoay quanh hấn mà chuyển động, trong lòng Bảng Cùng Hiền có loại sợ hãi và vui sướng không nói nên lời.

Hấn sợ chậm trễ công việc của bác sĩ, sợ làm cho chị gái chăm sóc chán ghét, sợ Tần Duyệt cứ nhìn chòng chọc mặt hấn mà không nói lời nào, cũng sợ... Trần Nghệ Gia...

Bảng Cùng Hiền sợ rằng một khi hấn lại coi bọn họ là bạn tốt lần nữa, thì bọn họ sẽ lại thốt ra những lời khinh thường hấn.

Vốn dĩ những lời nói ngày đó trong kho hàng của Đường Mạnh và Tần Duyệt đã ăn sâu vào trong đáy lòng hấn, luôn luôn dầy xé hấn đau còn hơn những nỗi đau da thịt.

Mỗi khi nhớ tới điều này Bảng Cùng Hiền thường giấu mình vào trong chăn, để không ai nhìn thấy vẻ bối rối của hấn, không phải hấn kiên cường gì, mà là hấn không muốn mình trở thành trò hề để càng nhận thêm sự chán ghét.

Tóc mái của Bảng Cùng Hiền đã bị cắt đi, khiến cho hấn khoảng thời gian đầu không thể thích ứng kịp, trước kia còn có tóc mái che phủ để nhìn lén, hiện tại không có gì để che chắn, cho dù hấn cúi đầu thấp như thế nào, cũng không cách nào ngăn cản được cái nhìn của người khác.

Bảng Cùng Hiền và Tần Duyệt đều là học sinh cấp 3, đã đến thời kì quan trọng của cuộc đời học sinh, Bảng Cùng Hiền quyết định chấp nhận việc tuyển thẳng, nhưng Trần Nghệ Gia lẫn Tần Duyệt còn muốn thử đi thi đại học.

Trần Nghệ Gia sức học không bằng hai người bọn họ, cho nên bị bắt trở về học thêm.

Vết thương của Tần Duyệt không tốt, hơn nữa với thành tích của cậu ta mà muốn đậu nguyện vọng 1 cũng không mấy khó khăn, người trong nhà của cậu cũng thấy được việc cậu ở lại bệnh viện chăm sóc sẽ tốt hơn.

Buổi sáng hôm nay, chị gái chăm sóc bởi vì có việc nên tới muộn một chút, bác sĩ sau khi ghé qua kiểm tra xong thì cũng phải đến phòng giải phẫu.

Tần Duyệt bình thường lúc này sẽ đi xuống dưới lầu qua lại một chút, nhưng có lẽ bởi vì hiện tại trời đang mưa lâm lâm, thế nên cậu tự một mình đến phòng bệnh của Bảng Cùng Hiền.

Đây là lần đầu tiên hai người cùng chung một chỗ, Bảng Cùng Hiền chợt dạ khó hiểu, gần đây hấn luôn cảm thấy Tần Duyệt có gì đó muốn nói với hấn.

Có điều bọn họ có gì để nói với nhau cơ chứ? Chẳng lẽ lại là những chuyện trong nhà kho ngày hôm đó?

Bảng Cùng Hiền nhớ tới những lời nói và giọng điệu của Tần Duyệt lúc ấy bỗng cảm thấy ngực khó chịu, rốt cuộc mình lại đỡ đạn giùm cho Tần Duyệt, nghe mụ mụ bảo tất cả tiền thuốc men đều do gia đình Tần Duyệt bỏ ra, ở được phòng bệnh tốt thế này, còn có bác sĩ cùng nhân viên chăm sóc tốt vậy, nhất định là do Tần gia đã chi ra rất nhiều tiền.

Hấn sao có thể không ngại mình đang làm phiền người khác quá nhiều, cho dù không có những lời nói đó của Tần Duyệt, hấn cũng muốn tránh đi không muốn nhớ tới những việc cũ.

Bảng Cùng Hiền cúi thấp đầu miên man suy nghĩ, càng lúc lại càng bất an, ngón tay mất tự nhiên bắt đầu xoắn vào nhau.

Đã không có tóc mái dài phủ phủ khiến người ta sồn gai óc, mọi biểu tình biến hóa trên gương mặt của Bàng Cùng Hiền đều được Tần Duyệt thu vào trong mắt.

Trong khoảng thời gian này, Tần Duyệt thường thường chăm chú nhìn vào mặt của Bàng Cùng Hiền, rõ ràng xấu như thế, nhưng Tần Duyệt không thể không chế mình nhìn.

Cậu muốn nói lời cảm ơn với Bàng Cùng Hiền, nhưng nhìn thấy vẻ mặt dị dạng cùng sợ hãi của kẻ này, không sao mở miệng được.

Rõ ràng là hấn giúp mình, vì sao trái lại hấn lại bất an đến thế?

Bàng Cùng Hiền rất đơn thuần, đây là điều mà trong lúc này Tần Duyệt cuối cùng rút ra được.

Hắn đơn thuần không giống một con người tí nào, mà giống như những động vật nhỏ như con miêu, con cún, lại là loại miêu, cún lúc bé nữa chứ.

Bàng Cùng Hiền cho dù nhận thấy được tầm mắt của Tần Duyệt, nhưng cũng cần có người mở miệng nói chuyện với hấn trước mới gạt đi tâm lý e sợ đã trải qua, Bàng Cùng Hiền lúc lắng nghe lời người khác nói rất chuyên chú, lúc trả lời lại rất cẩn thận, nói ra một câu dài nào đó cũng cân nhắc nhiều lần.

Nhất là vào thời điểm đối mặt với bác sĩ, Bàng Cùng Hiền trông có vẻ rất tin cậy anh ta, ở trước mặt anh ta rất hiếm khi hấn cúi đầu, Tần Duyệt phát hiện, mặc dù thỉnh thoảng vị bác sĩ kia sẽ có những hành động mờ ám và khi dễ Bàng Cùng Hiền, nhưng tất cả đều không phải ác ý.

Bàng Cùng Hiền tự ti đã thành khuôn, đối xử với hấn tốt quá sẽ làm hấn bất an, chỉ có thể như người bình thường đối xử với hấn, hấn mới có thể dần dần mở rộng cõi lòng mình.

Điều này vị bác sĩ kia đã làm được, anh ta dùng thái độ của một nhân viên chăm sóc đối đãi với Bàng Cùng Hiền, nhưng chỉ riêng với cậu thì anh ta lại bài xích rất rõ ràng.

Đương nhiên, điểm này người trì độn như Bàng Cùng Hiền cũng không nhận ra. Hấn hiện tại nhất định còn tưởng rằng giữa cậu và vị bác sĩ kia có mối quan hệ rất tốt.

Tần Duyệt im lặng, khiến cho ánh mắt của cậu lại càng thêm nóng bỏng, trán của Bàng Cùng Hiền nhanh chóng toát đầy mồ hôi.

Phút chốc vô tình không chú ý chạm phải bộ sách để đầu giường khiến cho cả người Bàng Cùng Hiền giật nảy lên một chút.

Tần Duyệt khẽ nhíu mày, ở cạnh Bàng Cùng Hiền bao lần mà lại không phát hiện những cuốn sách này “Đó là gì vậy?”

“A...Đó...là sách...”

Tần Duyệt không hiểu vì sao lại có hứng thú muốn xem thử mấy quyển sách kia, đến lúc cậu ý thức được thì cậu đã buộc miệng hỏi rồi.

Khoảng chừng hai phút sau, Bàng Cùng Hiền mới cẩn thận hỏi lại “Muốn...muốn xem thử à...?”

“Có được không?”

Tần Duyệt theo thói quen khách sáo, ai ngờ Bàng Cùng Hiền thế mà lại thật do dự.

Mấy cuốn sách vớ vẩn thôi, làm gì mà luyến tiếc giữ vậy.

“Đây là...của bác sĩ...cho tôi mượn...”

“À, thì ra là vậy” Nếu có Trần Nghệ Gia ở bên cạnh lúc này hấn sẽ nghe được giọng cậu đã bắt đầu giận dữ.

Bàng Cùng Hiền sờ soạng mấy cuốn sách bên cạnh, còn đang đắn đo xem có nên hay không đưa cho Tần Duyệt, cái này không phải của hấn, hấn không tự ý quyết định được.

“Tôi sẽ không mang đi”

Mấy ngày nay Tần Duyệt đến thăm Bàng Cùng Hiền, nhưng mỗi lần đến đều đi cùng với người khác nữa, Tần Duyệt luôn luôn ít nói, chưa bao giờ chủ động nói chuyện với Bàng Cùng Hiền như bây giờ. Hiện tại cậu ta cảm giác mình như một ông bác biến thái đang dụ dỗ con nít.

Bàng Cùng Hiền cuối cùng quyết định đem sách cho Tần Duyệt mượn, thấy Tần Duyệt không để ý, hấn nâng đầu lên chút, ánh mắt theo từng trang sách mà chuyển động.

Tần Duyệt liếc mắt đại qua hai lượt thôi, nhưng nhìn thấy ánh mắt của Bàng Cùng Hiền không chớp nhìn chăm chú vào sách trên tay cậu, Tần Duyệt cố ý không trả cho hấn.

“Là truyện võ hiệp?”

“Cậu biết à?”

Tốt, hẳn cuối cùng đã nhìn mình. Nhưng Bàng Cùng Hiền nhanh chóng cụp mắt xuống, tiếp tục nhìn chăm chú vào cuốn sách trên tay Tần Duyệt.

“Biết một chút” Cho dù không xem qua loại sách này, cũng đã từng xem một ít film ảnh trên TV, Kim Dung Cổ Long đương nhiên cậu biết đến.

“Thế...cậu thích không?”

“Chỉ biết thôi...Tôi không xem loại sách này!”

“Xem đi hay lắm” Sự phản kích của Bàng Cùng Hiền khiến Tần Duyệt bất ngờ “Thật sự nên xem”

Hắn đang đề nghị mình xem cái này à?

Tần Duyệt nhìn cuốn sách trong tay ghi “Quyển tám”, hay thật, cũng khá dài đấy....

Bàng Cùng Hiền hoàn toàn nhận ra biểu tình của Tần Duyệt ” Tôi, tôi cho cậu mượn...”

Nói xong lời này Bàng Cùng Hiền có chút hối hận, nhưng sách thật sự rất hay, liên tưởng tới hiện tại, hẳn có thể nhìn Tần Duyệt như vậy, có thể cùng Tần Duyệt nói chuyện như vậy, nhất định cũng bởi vì hắn đã xem qua bộ sách này, sách này có thể khiến con người ta tràn ngập dũng khí!

Tần Duyệt vươn tay cầm sách đưa trả Bàng Cùng Hiền, Bàng Cùng Hiền lập tức cảm giác như bị dội gáo nước lạnh, vừa nãy ngay cả lông mi cũng nhướng lên hết, hiện tại hận không thể đem chính mình giấu đi.

“Được thôi”

Bàng Cùng Hiền nâng đầu lần nữa vui sướng nhìn Tần Duyệt, Tần Duyệt vẫn như cũ, gương mặt không lộ chút biểu cảm nào, vẫn lạnh lùng, Bàng Cùng Hiền thậm chí đang nghĩ rằng có phải mình đã nghe lầm, thì Tần Duyệt chợt nói “Phiền cậu vậy”

Tiểu thuyết võ hiệp có thật sự đem cho người ta dũng khí hay không, không ai có thể kết luận, nhưng không thể nghi ngờ nó đã tiếp dũng khí cho Bàng Cùng Hiền.

Vào buổi sáng mưa dầm hôm ấy, lần đầu tiên chủ động thân cận, Tần Duyệt không biết việc chấp thuận ấy đã đặt nền móng cho tình bạn của bọn họ, sau này trải qua một quá trình vun đắp và phát triển cuối cùng đã đạt tới một mức độ không cách nào khống chế nổi...

P.S: Quảng đời đại học, chúng ta đến đây

Bạn đang đọc truyện *Sin Thiên Nga* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Sau khi lên đại học, ty ty chờ hắn đến trường, khuôn viên trường đại học không cho xe taxi vào, nhưng xe tư gia thì có thể.

Vừa mới vào khuôn viên trường không được bao lâu, chợt nghe ty ty than ngắn thở dài, hối hận thẳng vì đã không tiếp tục đi học.

Tiểu Hiền cũng không biết vì sao nàng than thở, mái tóc hắn bị bác sĩ xén ngắn đã dài ra được một ít, Bàng Cùng Hiền từ nhỏ tóc ra rất chậm, gần bốn tháng mà tóc mái cũng chưa có chạm được đến hàng lông mi. Kiểu đầu tuy rằng nhìn hơi kì kì nhưng so với bộ dáng âm khí trầm trầm lúc trước đã là tốt lắm rồi.

Trong khoảng thời gian nằm viện dưỡng thương này, chị gái chăm sóc lúc nào cũng giúp đỡ hắn, còn có cả bác sĩ, Tần Duyệt và Trần Nghệ Gia sau khi xuất viện cũng đến thăm hắn, tất cả mọi người đều đối tốt với hắn, làm cho Bàng Cùng Hiền có thêm chút dũng khí.

Cộng thêm việc khao khát đến trường, tuy rằng đi xe đến nơi này mất khoảng 3, 4 tiếng đồng hồ, nhưng môi trường mới đã rót vào trong lòng Bàng Cùng Hiền một ma lực kỳ diệu, cảm thấy được bản thân mình ở nơi này sẽ rất tốt.

Thời điểm Bàng Cùng Hiền đến, học kỳ quân sự đã chấm dứt, cho nên không có đàn anh ra đón hắn.

Vừa ở chỗ giáo vụ lo xong thủ tục, bạn của ty ty Bàng Cùng Hiền gọi điện thoại đến, các nàng ấy cũng đang ở trong thành phố này, hẹn đi shopping với nhau.

Thói quen của Bàng Cùng Hiền là không muốn làm ty ty khó xử, khuyên nàng đi chơi cùng bạn bè.

Hắn đã trở thành một nam thanh niên trưởng thành, không thể ý lại ty ty, huống chi nơi này sẽ là chỗ hắn học tập và sinh sống, bản thân không quen thì

không thể ở được.

Tỷ tỷ nghe xong thì cảm động không thôi, mạnh mẽ hôn cái chóc vào mặt Bàng Cùng Hiền, làm cho Bàng Cùng Hiền đỏ mặt không ngừng, may mà không có ai nhìn thấy.

Bàng Cùng Hiền tuy rằng ít rời khỏi cửa, nhưng cảm nhận phương hướng rất tốt, một mình tìm được ký túc xá của nam sinh, trong lúc đi tất nhiên cũng bị một ít sinh viên khe khẽ xì xào nhỏ to, thời tiết lại thật nóng, hành lý lại nặng, đệm chăn hần còn chưa tới nhận, hần muốn đem hành lý của mình lên ký túc xá trước, bằg không hần hoàn toàn không thể ôm được hết.

Cũng có một số sinh viên khóa trên tiến lại, chủ động yêu cầu trợ giúp hần, nhìn ánh mắt bọn họ chân thành và đôn hậu, Bàng Cùng Hiền thụ sủng nhược kinh không biết nghĩ sao lại cự tuyệt cứng rắn.

Đối phương tưởng Bàng Cùng Hiền tức giận, không có thuyết phục nữa, có trời biết hần không có chút tức giận nào cả, ngược lại cảm kích đến muốn chết.

Nhưng không phải ai cũng nhận ra được người nào là sinh viên mới của trường, cũng chẳng có ai có thể nhìn thấy được biểu cảm cực nhỏ trên gương mặt dị dạng của Bàng Cùng Hiền.

Cho dù như vậy Bàng Cùng Hiền vẫn vui vẻ không thôi, lên đại học, thật rất tốt!

Cuối cùng cũng tìm được ký túc xá, ở lầu sáu, giáo viên phụ trách ký túc xá khăng khăng kêu học trò giúp Bàng Cùng Hiền đem hành lý lên lầu.

Bàng Cùng Hiền lo lắng đến phát đờ, một câu cảm ơn rồi lại thêm một câu cảm ơn, vị nam sinh cao lớn đã đi mất hút từ bao giờ.

Nhìn cửa phòng treo biển 615, Bàng Cùng Hiền không giống như trước kia do dự, lập tức lấy tay gõ gõ cửa.

Trong đại học toàn người tốt, Bàng Cùng Hiền đã rút ra điều này.

Mở cửa chính là một nam sinh tóc húi cua, vẻ mặt cậu ta đầy phấn khởi mở cửa, tiếp đó hét thảm một tiếng, nghiêng ngã lao đảo về phía sau, phản xạ thần kinh cực tốt, bằg không nhất định đã ngã bệt xuống đất.

Bàng Cùng Hiền bị tiếng hét của cậu ta dọa khiếp, thụt vai mở to mắt nhìn, cùng một dáng vẻ bị hoảng sợ.

“Gi thế này...” Người nọ lau lau mồ hôi trên trán “Là người à...”

“Đúng...Thực xin lỗi...” Hần lại dọa người nữa rồi.

Người nọ dường như không để ý “Không có việc gì, không có việc gì, cậu là sinh viên mới à? Ở ký túc xá này phải không?”

Bàng Cùng Hiền cổ cứng ngắt gật đầu, đại loại là thế...

“Cậu tên gì?”

“...Bàng...”

“Bàng Cùng Hiền” Bàng Cùng Hiền chỉ vừa mới nói họ thôi thì đã bị người kia gọi trống ra hét “Vào đi, vào đi”

Người nọ hoàn toàn không giống như mới vừa bị hần dọa qua, nhiệt tình kéo hần vào ký túc xá, còn giúp hần mang hành lý.

“Tôi là Lương Thế Duy, sau này chúng ta chính là bạn cùng phòng, đây là giường của cậu”

Trên giường mỗi người đều có đề tên, cho nên sẽ không có chuyện nằm nhầm giường.

“Chăn đệm của cậu đâu?”

Mới vừa dọa qua đối phương, Bàng Cùng Hiền có đôi chút khó nói, nhưng Lương Thế Duy chuyển biến quá nhanh, làm cho Bàng Cùng Hiền thật mơ hồ.

“Còn chưa đi nhận à?”

“À, vâng...”

“Không được đâu, chăn nệm trong trường học rất mỏng, ngủ không ổn, cậu không mang từ nhà theo sao?”

Bàng Cùng Hiền lắc đầu.

“Có định đi mua không? Vừa đúng lúc tôi đang rảnh, tôi đưa cậu đi”

Bàng Cùng Hiền cũng không biết diễn tả thế nào, kỳ thật không đợi hắn kịp nói, Lương Thế Duy đã đưa ly nước cho Bàng Cùng Hiền “Uống đi, trời nóng lắm, nên bổ sung nhiều nước mới không bị cảm nắng”

Bàng Cùng Hiền ngoan ngoãn tiếp nhận, một ngụm nuốt xuống, hắn thật sự rất khát.

“Uống xong tôi dẫn cậu đi mua cái này cái nọ, ở ký túc xá phải chuẩn bị nhiều thứ, bởi vậy mới nói nhàn hạ hay cực khổ đều là do bản thân thôi”

Bàng Cùng Hiền gật đầu nghiêm túc, uống một ly rồi lại thêm một ly, sau đó bị Lương Thế Duy kéo đi đến khu lân cận trường học mua chăn nệm.

Bàng Cùng Hiền bình sinh lần đầu tiên gặp được người như Lương Thế Duy, sau này hắn mới biết được, đây là tác phong của cậu ta từ trước tới giờ.

Lương Thế Duy bảo hắn mua một miếng nệm lót mềm xốp, còn có đệm dày cùng chăn bông, cả thảm khăn nữa, Lương Thế Duy nói với thời tiết hiện tại, buổi tối trải thảm khăn là được rồi, nhưng mà nếu nhiều ngày liền như thế này thì không ổn.

Sau khi trở về phòng ngủ, Lương Thế Duy để Bàng Cùng Hiền ngồi xuống nghỉ ngơi, còn mình thì lại đi ra ngoài, trong chốc lát đem nệm chăn trường cấp quay trở lại “Tôi giúp cậu trải giường chiếu”

Bàng Cùng Hiền hiện giờ chỉ biết nghe theo lời nói của Lương Thế Duy, hắn thậm chí không biết nói lời cảm ơn ra sao với cậu ta, chỉ có thể lắng nghe Lương Thế Duy nói không ngừng, rồi dùng sức gật đầu.

“Tôi, tôi đến giúp....” Bàng Cùng Hiền quên bèn luôn đây là giường của hắn.

“Không cần, nhìn cậu ăn uống thiếu thốn, chút việc nhỏ này giao cho tôi là được rồi, cậu đừng có mà sợ uống nệm mới, đợi buổi tối rồi cậu mới biết tôi không nói quá, đây là nơi cậu phải ngủ suốt 4 năm trời đây, phải tìm cách sao cho thoải mái nhất”

Động tác Lương Thế Duy thuần thục nhanh nhẹn, Bàng Cùng Hiền chỉ có thể ở một bên mà gật đầu, nhìn đôi môi Lương Thế Duy thật khô, mới nhớ tới việc rót nước.

Lương Thế Duy cũng không khách sáo, tiếp nhận nước tu một hơi, lấy tay lau lau miệng, cười lộ ra hàm răng trắng sáng “Cảm ơn nhiều”

Bàng Cùng Hiền cũng không rõ vì sao mình lại kích động, máu hắn đang sôi trào, từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ hắn trải qua cảm giác này.

“Cám ơn, thật sự cảm ơn” Nghẹn nửa ngày cuối cùng hắn mới nói ra được.

Lương Thế Duy cười cười xoa xoa tóc của Bàng Cùng Hiền “Không có việc gì, giúp đỡ lẫn nhau là việc đương nhiên.”

Buổi chiều, Tiết Dương mới dọn đến, cậu ta mặc một bộ cánh đất tiền xanh nhạt, kính mát màu trà, tóc tai chải chuốt tỉ mỉ, còn ở sau lưng buộc một kiện trang sức làm từ lông thú.

Tiết Dương đem kính mát gỡ xuống “Các cậu ở phòng này luôn à? Sau này mọi người là anh em với nhau”

Mẹ của Tiết Dương cũng đến, Tiết Dương đứng ở một bên nhân nhả nhìn chỗ này, chỗ kia, đi xem phòng tắm, kiểm tra dưới sàng, cuối cùng cũng chịu động tay động chân, lắp đặt máy tính. Mà mẹ của cậu ta thì ở cạnh bên không ngừng hoạt động, Lương Thế Duy vốn người không muốn nhàn hạ, theo giúp mẹ của cậu ta, cùng phụ trải giường cho Tiết Dương.

Tiết Dương trưng ra một thái độ đương nhiên, bình thản nói một câu “Cảm ơn”

Bàng Cùng Hiền kinh ngạc nhìn gương mặt xinh đẹp của Tiết Dương, vóc dáng cậu ta thật tinh tế, ngũ quan lại hài hòa hoàn mỹ, vừa rồi lúc mở kính mát ra, còn nhìn thấy đôi mắt của cậu ta là màu xanh biếc, cùng quần áo trên người cậu ta cực kì tương xứng

Đúng, còn có cả việc Tiết Dương nhìn thấy bộ dạng của Bàng Cùng Hiền tuyệt đối không kinh ngạc, Bàng Cùng Hiền lần đầu gặp loại tình huống này, trong lòng phức tạp không nói nên lời.

“Xảy ra chuyện gì à?”

Tiết Dương đã bắt đầu chơi game trên máy tính, nghe tiếng mẹ cậu ta hét lên vẫn chưa vội quay đầu lại.

“Đứa nhỏ này....Nó...”

Mẹ cậu ta nói chuyện ấp úng, dường như nhận ra mình vừa làm tổn thương đứa nhỏ này, hối hận không thôi, Bàng Cùng Hiền cảm nhận được, cũng không trách bà.

Tiết Dương một bên chơi game, quay đầu lại nhìn Bàng Cùng Hiền, mặt đối mặt nhìn thẳng đánh giá, đây là lần đầu tiên bị đánh giá kiểu như vậy, Bàng Cùng Hiền lo lắng không thôi

Tiết Dương bĩu môi “Yên tâm, ngoại trừ các cô gái xinh đẹp ngang cỡ tôi, tất cả mọi người còn lại đều là bí đồ”

Bàng Cùng Hiền sững sờ vài giây, suy nghĩ cẩn thận đây là mình bị châm chọc hay là đang được khích lệ, còn nhìn về hướng Lương Thế Duy cầu cứu,

nhưng cậu ta lại đang dùng ánh mắt sùng bái nhìn Tiết Dương.

Đúng vậy, Lương Thế Duy trước kia thường xuyên bị nữ sinh quở trách vì tính cách mình, bị nam sinh bài xích, cực kì mong ước trở thành một người tự tin cuồng vọng không ai kiềm chế được.

Tiết Dương khi ở nhà chính là kiểu người như vậy, sau khi sắp xếp mọi việc ổn thỏa thì để mẹ ra về.

Thế là ba người bọn họ liền ngồi yên một chỗ kể chuyện phiếm, nói là nói chuyện phiếm, thật ra là Lương Thế Duy hỏi chuyện Bảng Cùng Hiền, Bảng Cùng Hiền cạnh bên lắng nghe trả lời, Tiết Dương vừa chơi game vừa quay về hóng chuyện.

Cũng không biết hàn huyên như thế được bao lâu, Tiết Dương cuối cùng bỏ đi lớp vô nguyên trang lạnh lùng, hòa vào cùng Lương Thế Duy.

“Nhà của tôi, mọi người đều gọi tôi là Tiểu Cửu, sau này các cậu gọi tôi là Tiểu Cửu đi”

“Nhà của tôi mọi người không có thói quen gọi nữ danh, đều gọi trực tiếp tên thôi”

“Ừ, vậy còn cậu?”

Bảng Cùng Hiền đột nhiên bị hỏi vấn đề này, có chút lo lắng, có lẽ vừa rồi bị bầu không khí nói chuyện của bọn họ ảnh hưởng, lần này không có suy nghĩ lâu, cuồn ngón tay nhỏ giọng nói “Tiểu Hiền...”

“Các cậu đều có à, tôi đây cũng muốn có nữ danh, vậy các người kêu tôi...”

“Lương Mama” Tiểu Cửu đột nhiên nói.

“Hả? Cái gì?”

“Cậu chăm lo chuyện này chuyện nọ y chang mấy bà mẹ, cho nên kêu cậu Lương Mama”

“Thật khó nghe, tôi không chịu”

“Bác bỏ!”

“Kháng nghị!”

“Kháng nghị không có hiệu quả”

“Khiếu nại!”

“Bớt xàm ngôn đi”

“Ô ô ô...” Lương Thế Duy bắt đầu giả khóc “Tiểu Hiền cậu phân xử đi...”

Thật ra Bảng Cùng Hiền cũng thấy đây là tên gọi cực thích hợp với cậu ta, Bảng Cùng Hiền hiểu được mama chính là người mẹ, tình thương của người mẹ là vĩ đại nhất trên đời, biệt danh của Tiểu Cửu với Lương Thế Duy là một lời khen ngọt.

“Đấy, cậu ta không nói lời nào, nhất định cũng cảm thấy rất thích hợp với cậu!”

“Các cậu khi dễ người khác”

“Hai so với một, sau này cậu chính là mama của phòng 615, hahahaha...”

Bảng Cùng Hiền cũng bị không khí bao trùm, theo Tiểu Cửu cười ngả trái ngả phải, bất tri bất giác được Tiểu Cửu vô cùng thân thiết quàng tay vô cổ, Lương ma ma còn không hết hy vọng ôm kéo ống quần của hắn.

Đây là cuộc sống đại học sao, thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Sửu Thiên Nga* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Mỗi khi trời tối tắt đèn đi ngủ, Bàng Cùng Hiền đều nhắn tin cho Tần Duyệt, chỉ vài chữ ngắn ngủi mà thôi, hắn rất sợ quấy rầy thời gian của Tần Duyệt. Có khi tin nhắn được phản hồi, Bàng Cùng Hiền sợ ảnh hưởng đến việc nghỉ ngơi của người khác, đổi đi động sang chế độ rung, sau khi hắn gửi tin nhắn đi rồi vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại tối om gần 10 phút, phòng khi mình bỏ sót tin nhắn của Tần Duyệt.

Nghĩ tới việc hắn đã có thể mờ lì trở thành bạn bè với Tần Duyệt, Bàng Cùng Hiền không kiềm được đỏ mặt, mặt của hắn dày quá rồi.

Đó là vào một buổi chiều trước ngày Bàng Cùng Hiền xuất viện, cậu cùng Trần Nghệ Gia đến bệnh viện thăm hắn, đề tài vẫn chỉ do một mình Trần Nghệ Gia khơi gợi, ai bảo hắn và Tần Duyệt không phải loại người thích tám chuyện làm gì.

Chờ Trần Nghệ Gia hết đề tài để nói, Tần Duyệt đột nhiên hỏi Bàng Cùng Hiền “Có muốn gì không?”

Tần Duyệt nghĩ rất đơn giản, cậu chỉ muốn đền bù tổn thất cho Bàng Cùng Hiền, không muốn thiếu nợ ân tình của hắn, dù ông nội đã đền bù tiền bạc cho họ, nhưng Tần Duyệt có thể xác định, những thứ này đều không thể đền được Bàng Cùng Hiền.

Cậu muốn báo đáp Bàng Cùng Hiền, nhưng tuyệt đối không có khả năng thích hắn.

Vấn đề mà Tần Duyệt hỏi, Bàng Cùng Hiền cũng đã cân nhắc trong lòng rất nhiều lần nhưng khi được hỏi đến, Bàng Cùng Hiền dường như vẫn bất ngờ. Hắn chỉ vẫn vơ mà thôi, không nghĩ tới sẽ thành hiện thực.

Hắn không biết được điều Tần Duyệt suy tính lại là, nếu như hắn nói muốn cậu thích hắn hoặc kết giao gì ấy, Tần Duyệt sẽ cho hắn một khoản tiền hoặc tiếp tục khất nợ ân tình đó. Bàng Cùng Hiền tất nhiên sẽ không cầu Tần Duyệt thích hắn, Tần Duyệt vĩnh viễn cũng không thích hắn, bên cạnh cậu ta đã có cô công chúa xinh đẹp Trần Nghệ Gia xứng đôi đứng cạnh.

Chỉ có hắn là không xứng.

Vậy nên, Bàng Cùng Hiền sau khi suy nghĩ kỹ trong lòng rất nhiều lần rồi mới đánh bạo mượn gan hùm nói ra ” Chúng... chúng ta trở thành bạn bè...”

Tiểu Mập là người cuối cùng đến nhận phòng, nó y chang cái biệt danh của nó

Bàng Cùng Hiền trước tới giờ chưa từng thấy người nào mập đến thế, khi nó lần đầu tiên đến phòng 615, mở hôi như ướt sũng cả người nó, tóc bết dính cả vào mặt. Tuy như thế này là rất vô phép, nhưng Bàng Cùng Hiền thật sự cảm thấy nó rất ngốc, đây là dùng tiêu chuẩn của người thường để đánh giá.

Tiểu Mập mặc mặc được những người khác đón tiếp nồng nhiệt, Lương Mama ân cần giúp nó chỉnh giường chiếu. Lúc tối, mọi người còn đến quán lẩu mà Lương mama đề nghị để dùng bữa nữa.

Quán lẩu Lương Mama đề nghị không ngon như lời cậu ta nói, cái bàn thoát nhìn rất cũ, những tấm khăn trải bàn chấp vá, bọn họ còn ở trong một không gian chật hẹp không có điều hòa.

Nhưng không khí thì quả thật rất tuyệt, cái miệng Lương Mama ngoại trừ lúc ngủ thì chẳng bao giờ khép lại, lải nhải suốt, thế mà lại không làm người khác chán ghét, chỉ có... hơi hơi dài dòng.

“Các cậu có biết phòng ngủ của chúng ta trước kia là gì không?”

Bàng Cùng Hiền chính xác run lên một chập, cách nói chuyện của Lương Mama cùng ánh mắt cậu ta làm cho hắn nhớ tới khi còn đang nằm viện, chị gái chăm sóc kể cho hắn mấy chuyện quái dị ở bệnh viện. Hắn rất sợ những chuyện này, cực kỳ sợ. Bàng Cùng Hiền đã từng lỡ xem qua một mẫu chuyện kinh dị, hậu quả là suốt một năm hắn không thể nào ngủ ngon giấc được.

May mắn là Lương Mama không có kể mấy chuyện quái dị, chỉ nói rằng phòng 615 trước kia dành cho chủ tịch hội học sinh ở, nhưng lần này chủ tịch hội học sinh là nữ cho nên phòng 615 để lại cho đám tân sinh.

Tiểu Cửu liếc Bàng Cùng Hiền, cười thầm.

“Cạch!” Tiểu Mập đột nhiên buông đũa, toàn bộ thịt mỡ trên người bởi vì kích động mà rung cả lên “Thằng kia muốn chết sao mà đưa ông đĩa rau! Ông muốn ăn thịt”

Hóa ra Lương Mama thấy nó béo quá, muốn cho nó bổ sung thêm nhiều rau dưa, lại sợ Tiểu Mập ăn không đủ no, không ngừng gấp, làm hại Tiểu Mập một miếng thịt cũng không đụng đến được.

Tiểu Mập rõ ràng đang tức giận, nhưng những người khác đều bật cười, Lương Mama tranh thủ gấp cho Tiểu Mập miếng thịt, Tiểu Mập mặt đỏ hồng, rồi mới há miệng thật lớn nuốt.

Hương vị lẩu lúc này tuy thật bình thường nhưng thấy Tiểu Mập ăn vui vẻ, thật có một loại cảm giác tốt đẹp đến mức không thể nói thành lời. Lương Mama vẫn lải nhải như trước, cậu ta nói chuyện với một người mà cứ y như nói chuyện với nhiều người. Năng nổ đến mức Bàng Cùng Hiền vãi cả mồ hôi, rõ ràng chỉ có bốn người, lại có một cảm giác rất náo nhiệt.

Tiểu Cửu một mực cầm đầu ăn, thỉnh thoảng sẽ đáp lại vài câu của Lương Mama, chờ đến khi giặt mình ngó lại, Lương Mama và Tiểu Mập đều xoay quanh cậu ta nói chuyện phiếm.

Tiểu Cửu nói rất nhiều, lần đầu tiên có người ở trước mặt Bàng Cùng Hiền nói về thời niên thiếu của mình.

Thế giới của Tiểu Cửu cũng giống như người kia, lời nói và việc làm của cậu ta, phong độ, lễ nghi, còn có đôi khi lộ ra ánh mắt cao ngạo cũng làm cho Bàng Cùng Hiền rất sững sốt.

Tiểu Cửu và Tần Duyệt không giống nhau, cũng không giống Đường Mạnh, cho dù bọn họ đều có cùng một loại khí chất.

Xong một bữa cơm, bốn người chỉ vừa mới quen đã không còn chút nào ngăn cách, sau khi nghe kể chuyện phong tình không biết thật giả ra sao của Tiểu Cửu, Tiểu Mập rất cảm khái “Cậu như thế mà không bị nhiễm bệnh, thật lợi hại nha”

Tiểu Cửu kí đầu Tiểu Mập một cái, bức nó chạy không thoát “Thằng xấu xí này, nói lại lần nữa xem xem”

Buổi tối tắt đèn, mọi người hưng phấn vẫn chưa hết, tiếp tục hàn huyên.

Hóa ra Bàng Cùng Hiền, Tiểu Mập cùng Tiểu Cửu không có tham gia học kì quân sự, Tiểu Cửu do lười, Tiểu Mập là do trong nhà sợ nó vất vả.

Bàng Cùng Hiền nghe mấy cái này cũng không hiểu lắm nên cảm thấy yên tâm.

Tiểu Mập không có tính cách kiên cường và vẻ ngoài của Tiểu Cửu, cũng không bình thường như Lương Mama, nó có bề ngoài mập mạp, một chút giản dị, cùng tích cách như con một sách, thật sự nó là cái loại rất dễ bị bắt nạt trong trường học.

Nhưng có rất nhiều điều trùng hợp cùng tất nhiên, khiến cho Tiểu Mập từ nhỏ đã được người ta cưng chiều, mấy cái trò bắt nạt không đáng đó nếu so ra thì chẳng là bao, Tiểu Mập chỉ là không hay nói chuyện tự tiện và cũng là do lần đầu tiên xa nhà nên có hơi sợ tiếp xúc với người lạ mà thôi, so với Bàng Cùng Hiền, nó dễ cởi mở tâm lòng hơn nhiều.

Bàng Cùng Hiền không biết vì sao sau khi nghe Tiểu Mập nói nó rất được cưng chiều thì lại thả lỏng người thờ phào, kỳ thật đáp án rất đơn giản, Bàng Cùng Hiền rất sợ có người cũng trải qua việc bị xa lánh trong bầu không khí trường học không chút nào thoải mái, y như hắn lúc xưa.

Đến lúc hỏi tại sao Bàng Cùng Hiền không tham gia học kì quân sự, Bàng Cùng Hiền chỉ lặng lẽ đỏ mặt.

Bởi vì hắn đỡ cho Tần Duyệt một thương đã khiến cho hắn phải nghỉ ngơi rất nhiều, hắn không muốn cho những người bạn mới kết giao với hắn lo lắng.

Nhưng Bàng Cùng Hiền không biết nói dối, đành phải nhỏ giọng nói ra nguyên nhân “Tớ... bị... thương...”

Lương Mama lập tức ngồi bật dậy, hỏi hắn còn đau hay không.

Tiểu Cửu thì leo lên giường nhường người về phía Bàng Cùng Hiền, nhường được nửa thân thì lấy tay dùng sức cời y phục của hắn.

“Không có việc gì, không có việc gì, không cần phải...Đừng...quần áo của tớ, cậu...” Bàng Cùng Hiền không ngờ tới Tiểu Cửu lại mạnh đến thế, đến lượt Lương Mama cũng leo lên “Các cậu...các cậu đừng như vậy...Thương...Trên...Trên bả vai”

“Sao vậy, sao thế, tại sao, cái đó...việc này?”

“Đây là cái gì? Một lỗ thủng nhỏ? Sao lại có vết thương này?”

“Đó là...do có viên đạn...bắn xuyên qua...”

Kết quả nguyên một buổi tối Bàng Cùng Hiền bị những người khác vây quanh thăm vấn.

Không ai từng hỏi qua hắn chuyện này, mụ mụ và tỷ tỷ cũng không biết gì nhiều về chuyện của hắn, ngoại trừ dưỡng thương bên ngoài, tất cả mọi chuyện đều không hỏi tới, thậm chí cũng không hỏi hắn nguyên nhân tại sao. Từ nhỏ đến lớn không ai hỏi qua Bàng Cùng Hiền đã xảy ra chuyện gì, có sự vì sao, có đau hay không, có sợ không, cũng như có quá nhiều người đã tiêm nhiễm cho hắn rằng, bởi vì bộ dáng của hắn quá dọa người, khiến cho các tiểu đồng học của hắn phát khóc, nên hắn mới bị đồng học xa lánh.

Trong phòng ngủ tối om, Bàng Cùng Hiền bởi vì bị bạn cùng phòng chất vấn cảm động đến rối tinh rối mù, hắn thậm chí không biết mình đã nói những gì. Đầu óc quá loạn, căn bản không có cách nào suy nghĩ kĩ càng mà đem ngọn nguồn câu chuyện kể hết cho bọn họ.

“Cậu ngốc à?” Tiểu Cửu đột ngột nói rồi mới trở về giường của mình.

Sau đó, nguyên một buổi tối là nghe Lương mama kể lể về một danh sách dài những nữ sinh mà cậu ta đã từ bỏ.

Bàng Cùng Hiền lén lấy điện thoại đi động nhấn vài chữ, hôm nay so với bình thường đã muộn hơn rất nhiều, không biết Tần Duyệt ngủ chưa.

Những dòng chữ chạy trên màn hình phát sáng, nhưng cuối cùng Bàng Cùng Hiền cũng không gửi tin đi.

Buổi tối này, bọn họ nói rất nhiều bí mật, nhưng điều trọng yếu quý giá nhất vẫn giữ sâu trong lòng.

Cuộc sống đại học trôi qua thật nhanh, đến lúc giật mình nhìn lại thì một ngày đã trôi qua rồi.

Bàng Cùng Hiền cùng Tiểu Cửu học ở tầng trên, Lương Mama bởi vì tính cách cậu ta quá sức bao đồng cho nên bị mọi người châm chọc là đồ đàn bà, Tiểu Mập lại được cả một đội nữ sinh bảo vệ hết sức chặt chẽ.

Ngoại trừ lúc đến trường, khi về phòng ngủ có thể nghe thấy được rất nhiều chuyện trên trời dưới đất thú vị, có đôi khi Bàng Cùng Hiền lo lắng đầu óc hẳn không có cách nào chứa đựng như thế quá nhiều những thông tin đổi mới hàng ngày, nhưng may mắn thay, trước mắt hẳn đều có thể tiếp nhận.

Lúc mới đầu, bạn học của Bàng Cùng Hiền cũng thật sự khiếp sợ đáng về bên ngoài của hắn, nhưng tất cả chỉ là những âm thanh bàn tán rất nhỏ, đến cả giáo sư cũng chỉ nhìn nhiều nhất hai con mắt hắn mà thôi.

Có đôi khi có một số nữ sinh tò mò chủ động tới hỏi hắn, bộ đáng hắn như vậy là do bẩm sinh hay do nhiễm chất độc phóng xạ gì đó.

Sau đó nữ sinh đến tìm hẳn đó sẽ được Tiểu Cửu nghiêm khắc thưởng cho hai cục long não (bó tay, chỗ này có nghĩa là Tiểu Cửu tức mấy con bé đó ngu ngốc nên quăng cho cái gì đó về tẩy não)

Mọi người hình như đối với bộ đáng hắn cũng có nhiều hiểu kì, nhưng cũng chẳng kéo dài bao lâu.

Điều này làm cho người thường xuyên bị lăng mạ cũng như bị khi dễ như Bàng Cùng Hiền có chút chưa hoàn toàn tiếp nhận được, nhưng đây là chuyện tốt, có phải không?

Ngay vào thời điểm Bàng Cùng Hiền nghĩ thế, đã có một chuyện nhỏ xen vào.

Anh rể của Tiểu Cửu đến vùng lân cận trường học làm việc, gặp Bàng Cùng Hiền cùng Tiểu Cửu tiện thể mời bọn họ đi ăn cơm, Bàng Cùng Hiền muốn từ chối, có điều Tiểu Cửu rất nhiệt tình kiên quyết túm hắn đi.

Lúc ăn cơm rõ ràng rất tốt, chờ sau khi trở về phòng ngủ, Tiểu Cửu bắt đầu không nói chuyện cùng Bàng Cùng Hiền nữa.

Đến tối sau khi tắt đèn, Tiểu Cửu đột ngột ngồi dậy, động tác của cậu ta quá mạnh mẽ, khiến người khác không cách nào mà không chú ý.

Bàng Cùng Hiền chỉ thấy trong phòng ngủ tối om, một bóng người đối diện mình trên giường, hơi cứng ngắt xoay đầu dùng thứ âm thanh lạnh lẽo nói “Tiểu Hiền, trên giường cậu nhiều người như vậy, đừng chen chúc...”

Hai con mắt Bàng Cùng Hiền bị dọa đến mức muốn rớt ra, trên giường của hắn chỉ có một mình hắn, không có người nào khác cả, không có người nào khác cả, không có người nào khác....

Ngay từ đầu, Bàng Cùng Hiền cho rằng cuộc sống đại học là: trước tiên sẽ bị bạn cùng phòng xa lánh, thế mà ngoài ý muốn họ lại tiếp nhận hắn. Cảm động pha lẫn cảm kích, Bàng Cùng Hiền đối với bạn học đại học vừa thương vừa sợ, kết quả không ngờ hắn lại bị khinh thường mãnh liệt đến mức vượt hơn cả sự tưởng tượng của hắn.

Ngay khi hắn nghĩ đại học là một môi trường đầy sự khoan dung, thì người bạn cùng phòng bình thường vẫn đối xử tốt với hắn lại lấy chuyện hắn cực kì sợ hãi ra dọa hắn.

Tất cả mọi thứ đều là giả, thế mà hắn cứ nghĩ mình sẽ được tiếp nhận, con người hắn như vậy căn bản không xứng để có bất kì loại bạn bè gì!

Nếu hắn không thay Tần Duyệt đỡ một thương, Tần Duyệt sẽ không chịu làm bạn cùng hắn!

Hắn là cái loại người thế này...Hắn là cái loại người thế này...

Tiểu Mập nhẹ nhàng nói với Bàng Cùng Hiền “Ngày hôm qua các cậu làm gì?”

“Chúng tớ gặp được anh rể Tiểu Cửu...”

Nguyên một đêm hôm qua Bàng Cùng Hiền không ngủ được, cố gắng hồi tưởng bản thân đã làm gì mạo phạm đến Tiểu Cửu hay không, nhưng nghĩ hoài cũng không ra. Buổi sáng rõ ràng vẫn còn rất tốt, đến bữa cơm chiều cũng vậy, sau bữa cơm chiều Tiểu Cửu đột nhiên lãnh đạm hẳn xuống...

Hắn không có làm ra việc gì sai cả....Đó là do Tiểu Cửu vốn dĩ chán ghét hắn...

Nước mắt từng chút tràn đầy, hốc mắt khê phiem hồng, tất cả đều được cái kẻ đang len lén liếc trộm Bàng Cùng Hiền kia – Tiểu Cửu thu hết vào trong mắt.

Tiểu Cửu bật như lò xo nhảy xuống giường đi về phía Bàng Cùng Hiền.

Tiểu Mập nghĩ là Tiểu Cửu chịu hết nổi thái độ của Bàng Cùng Hiền, muốn dùng vũ lực để xử Bàng Cùng Hiền, nên nó vội vã đứng che chắn trước mặt Bàng Cùng Hiền.

Lương Mama cũng vội ngăn lại “Tiểu Cửu! Cậu đừng kích động! Có chuyện gì từ từ nói! Cậu bình tĩnh một chút!”

Tiểu Cửu đặc biệt thành khẩn nói “Hiên! Tớ sai lầm rồi! Cậu tha thứ cho tớ”

Nếu không phải Lương Mama chặn phía trước, lưng của cậu ta tựa hồ sẽ cong 90 độ

Bàng Cùng Hiên thật sự bị dọa cực điểm, hắn chưa bao giờ gặp chuyện như vậy, lúc thì đối xử hằn tốt, lúc thì khi dễ hắn, nếu Tiểu Cửu đánh hắn, cũng tốt hơn là dùng cách hành xử kì quái này để dọa hắn, Bàng Cùng Hiên thật sự sợ “Cậu đừng khi dễ tôi...Đừng khi dễ tôi...Tôi...Tôi đi gặp thầy xin đổi phòng ngủ....” Hay là hắn vốn nên dọn ra khỏi trường học ra ngoài ở...

Lương Mama “Đừng nha đừng nha, Tiểu Hiên cậu đừng đi, có chuyện gì từ từ nói...”

Tiểu Cửu “Tớ sai lầm rồi, tớ thật sự sai lầm, cũng không dám nữa... Tiểu Hiên, cậu đừng khóc, tớ chỉ là có chút ghen tị, vốn không có chuyện gì với cậu cả, cậu đừng...”

Tiểu Mập “...Ghen tị...”

Tiểu Cửu “.....”

Cuối cùng chân tướng rõ ràng. Ngày hôm qua hai người muốn đi ăn cơm, vô tình đụng phải anh rể Tiểu Cửu đến trường học làm việc, xong xuôi mọi sự sẵn mời bọn họ cùng nhau dùng cơm. Anh rể thật rất quan tâm mang xé hộp đất tiền dẫn bọn họ đi ăn hải sản, cuối cùng còn chở hai đứa về lại trường học, có điều từ đầu đến đuôi Tiểu Cửu vốn không vâng lời chỉ nghe được mãi có một câu “Em phải chịu khó học tập chút, Tiểu Hiên so với em đáng yêu hơn nhiều”

Tuy rằng Bàng Cùng Hiên không hiểu được nhiều, nhưng mà Tiểu Cửu thoát nhìn có vẻ rất thành khẩn, cậu ta còn lớn giọng sỉ vả chính mình là kẻ hư vinh, vô sỉ, Bàng Cùng Hiên tựa hồ không còn lý do gì để tức giận. Có điều vẫn còn trần trờ một chuyện “Cậu, cậu nói, có người ở trên giường của tớ, còn bảo tớ quay đầu lại nhìn, nhìn...Có thật không vậy?”

“Già, già, tất cả là già, tớ nói hươu nói vượn, biết cậu sợ nên mới có tình vậy”

Bàng Cùng Hiên lập tức quyết định, cả đời này sẽ không làm chuyện gì để Tiểu Cửu ghi hận.

Bạn đang đọc truyện *Sửu Thiên Nga* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Editor: Sweet

Lễ Giáng Sinh là sinh nhật của Bàng Cùng Hiên, hắn đương nhiên sẽ không chủ động nói ra, nhưng từ một tháng trước, Tiểu Cửu cùng Lương Mama đã đem ngày sinh của từng người trong phòng lướt qua rồi.

Tiểu Cửu “Có thể sinh vào ngày này, cậu rất vinh dự đó”

Bàng Cùng Hiên cười haha, hắn không thích sinh nhật mình, đương nhiên hắn không thể nói hắn chán ghét vì sao hôm nay lại là ngày sinh của hắn. Vào ngày này tỷ tỷ cùng mục mục đều có những bữa tiệc riêng của họ, không có người nào cùng hắn thổi nến ăn bánh kem, hai năm qua hai người ấy chỉ tặng quà cho hắn.

Bàng Cùng Hiên sau này đọc sách mới biết, lễ Giáng Sinh tại Châu Âu là thời điểm gia đình cùng nhau quây quần.

Toàn bộ thế giới chỉ có riêng nhà mình là cảm giác lạnh lẽo nhất, Bàng Cùng Hiên tự mình an ủi nhưng cũng không làm cách nào thích được, có điều riết rồi hắn cũng quen.

Trước ngày sinh nhật mấy ngày Bàng Cùng Hiên kỳ thật lặng lẽ chờ mong, chờ mong bọn Tiểu Cửu sẽ cùng ở chung với hắn trong ngày sinh nhật, mà không tham dự vào dạ tiệc Giáng Sinh. Có điều rất nhanh chóng, Bàng Cùng Hiên đã cảm thấy đây chỉ là ý nghĩ của riêng mình, nhưng rất ích kỷ, hắn rõ ràng bởi vì bản thân không thể tham gia vào dạ tiệc Giáng sinh mà lại hy vọng người khác ở cùng với hắn.

Không phải hội học sinh cấm Bàng Cùng Hiên tham gia, mà là hắn sợ quấy rầy nhã hứng của người khác, nên không tham gia vào các hoạt động cộng đồng.

Tiểu Cửu không biết nguyên nhân nào mà cãi nhau lớn với cái đám hội hotgirl sinh viên, trở lại phòng ngủ đập bàn lớn tiếng tuyên bố cấm phòng 615 tất cả mọi người tham gia dạ tiệc Giáng Sinh.

Bàng Cùng Hiên không biết nguyên do, muốn nói gì đó mà chen miệng vô không được, tiếp theo Tiểu Cửu đột ngột tuyên bố vì ngày 25 được nghỉ nên muốn mọi người cùng nhau đi dạo phố

Có lẽ, bọn họ nhớ rõ sinh nhật của hắn.

Có lẽ bọn họ sẽ tặng hắn quà hoặc là một sự bất ngờ nào đó.

Bảng Cùng Hiền kỳ thật rất muốn tham gia dạ tiệc Giáng sinh để xem nó như thế nào, mỗi lần nói gì đó dính đến chuyện này thì Tiểu Cửu sẽ trừng mắt với hắn, cuối cùng hắn hay bất cứ ai cũng không dám nhắc đến nữa.

Ngày 25 tới, hết thấy mọi chuyện đều an bình, rửa mặt xong đi căn tin ăn cơm, bởi vì là ngày nghỉ, bọn họ lại tới sớm, cho nên còn có rất nhiều sự lựa chọn.

Nhìn gương mặt lũ bạn cùng phòng yên ổn không có chuyện gì cả, Bảng Cùng Hiền nghĩ, có lẽ bọn họ đã quên sinh nhật hắn.

Bảng Cùng Hiền rất ít ra ngoài mua đồ, cho dù hắn đã coi mở hơn nhưng vẫn không quen đứng trước ánh mắt của đủ loại người xa lạ mà thân nhiên được.

Tại Tiểu Cửu lớn tiếng nói, lớn tiếng cười, dù cho người qua đường vội vã không kịp nhìn thấy Bảng Cùng Hiền, cũng sẽ bị âm thanh huyền ảo của bọn họ mà kiềm không được liếc qua.

Bảng Cùng Hiền biết rõ khi bốn người bọn họ đứng chung một chỗ, sẽ bị bạn học trong trường đùa gọi là “Tân Phong Cảnh” (Kỳ Quan Mới)

“Tân ” là tân sinh mới, “Phong Cảnh” có nghĩa là chỉ cần bọn họ đứng ở nơi nào, bốn người cùng tụ tập một chỗ sẽ luôn hấp dẫn ánh mắt người khác nhìn vào.

Có cảm thấy kinh diễm, có cảm thấy kinh hãi, có cảm thấy buồn cười...]

Bảng Cùng Hiền ngẫm lại cũng hiểu được rất thú vị, hắn lớn lên rất xấu, Tiểu Mập rất béo, Lương Mama lải nhải so với Tiểu Cửu cũng chả kém, còn có Tiểu Cửu, cậu ta bị đàn anh cùng đàn chị trong trường gọi là “Búp bê già”, cái nickname này là vì cậu ấy có vẻ ngoài tinh xảo hết như vẻ ngoài của búp bê BJD (1)

Bảng Cùng Hiền từng thấy một số nữ sinh khoe loại búp bê này, thật sự rất xinh đẹp, trong đó có một con nhìn rất giống Tiểu Cửu, có điều chủ nhân của con búp bê kia lại là một nam sinh.

Tóm lại bọn họ khác biệt rất lớn, mà lại thích hành động tập thể nên trở thành “Tân Phong Cảnh” của sân trường, vì thế Tiểu Cửu cực kỳ đắc ý, cậu ta cho rằng mình mới là “Tân Phong Cảnh” duy nhất trong mắt người xem.

Trong lúc miên man suy nghĩ rồi mới phục hồi lại thần trí, Bảng Cùng Hiền thiếu chút nữa bị mở quần áo trên tay chìm chết, bước chân lảo đảo.

“Tiểu...Cửu...Nhiều quá...”

Tiểu Cửu khẽ quay đầu “Có ổn không?” lại chỉ chỉ vào một cái mảnh kéo “Đi vào thử xem”

“Ai? Ai?”

“Ai? Đương nhiên là cậu, hôm nay không phải sinh nhật sao” Nói xong Tiểu Cửu sẽ cơ hồ không thèm để ý tới đẩy Bảng Cùng Hiền vào phòng thử áo, còn giúp hắn kéo rèm.

Bảng Cùng Hiền có chút ngờ ngác nhìn phòng thử đồ bằng gỗ trắng được ngăn cách, qua 30s mới có phản ứng lại, hóa ra bọn họ không có quên ngày sinh nhật hắn.

“Tiểu Hiền, thay đồ xong chưa? Tổ kéo rèm”

“A, rồi, không, a, rồi, chưa chưa, còn cái này...một chút...”

“Chờ cậu 30s..Nhanh...hai mươi...mười...chín ”

Bảng Cùng Hiền đành phải vội vàng đem quần áo trong tay để qua một bên, lấy đại một bộ mặc vào.

Tiểu Cửu tiếp tục tặng quà cho hắn...A...A...

Tiểu Cửu không chỉ chăm quần áo cho Bảng Cùng Hiền, còn dẫn hắn một lần nữa chỉnh sửa kiểu tóc, đáng tiếc chỉ mua quần áo thôi là đã khiến cho thể lực Bảng Cùng Hiền toàn bộ tiêu sạch.

Cái nhìn của Tiểu Cửu rất giỏi, chọn quần áo rất nhanh chóng, nhưng mỗi một thứ đều muốn Bảng Cùng Hiền thử qua sau đó mới bình luận bàn tán, tóm lại, người mệt nhất chính là Bảng Cùng Hiền.

Cuối cùng đợi khi có thể ngồi xuống, hai cái đùi Bảng Cùng Hiền đã muốn rụng, mà ba người khác lại đang đầu võ mồm.

Tiểu Cửu “Để xem còn nên đi chơi chỗ nào?”

Tiểu Mập “Tớ chỉ muốn đi ngủ”

Lương Ma ma “Tớ chẳng muốn đi đâu cả”

Tiểu Cửu phẫn nộ “Ngày sinh nhật của Bằng Cùng Hiên các cậu dám làm mất hứng”

Tiểu Hiên thêu thảo “Tớ cũng không muốn đi dạo”

Tiểu Cửu khó chịu “Các người làm mất hứng quá”

Lương mama nhìn đồng hồ trên tay một chút “Đến bốn giờ chiều rồi, cậu không thấy mệt à?”

“Mệt mới hả?” Tiểu Cửu đắc ý nói “Vậy nên mới đi dạo tiếp đi chứ”

Tiểu Mập xì xào “Cậu ta muốn cho tất cả mọi người trong thành phố xem quần áo mới của cậu ta”

Lương mama nói “Còn có cả kiểu tóc mới”

Tiểu Mập và Lương Mama đồng thanh nói “Khoe của!”

“Tớ cam tâm tình nguyện”

Cuối cùng tốt nhất vẫn là tiến hành dân chủ biểu quyết, ba người quyết định trở về nghỉ ngơi, thế là cả bọn toàn bộ đều trở về nghỉ ngơi.

Lên xe buýt công cộng Tiểu Cửu miệng cũng không ngừng luyên huyên, nhất là sau khi có người nhìn về phía bọn họ, cậu ta lại còn nói lớn tiếng hơn.

Bằng Cùng Hiên trong lúc bất tri bất giác, quên luôn cả thói quen cúi đầu của hắn.

Đến cổng đại học, Bằng Cùng Hiên gặp được một người không tưởng.

Quả là thật sự ngoài ý muốn của hắn, ngoài ý muốn đến mức khiến hắn quên cả ba người kia, chạy chậm về hướng người nọ.

“Cậu...cậu...đến rồi...” Hắn muốn hỏi người ấy tại sao lại đến đây, nhưng hắn lại sợ Tần Duyệt nói là vì sinh nhật của hắn, hắn sợ...

Sắc mặt Tần Duyệt có thể nói là cực kì khó coi, anh vốn rất không có kiên nhẫn, thế mà lại đứng ở chỗ này đến hai giờ.

“Điện thoại di động của cậu?”

“Tớ quên mang theo...” Bằng Cùng Hiên cười ngây ngốc.

“Sau này, không được quên” Tần Duyệt cơ hồ nghiêng răng nghiêng lợi nói, có điều Bằng Cùng Hiên dường như không để ý, hôm nay hắn rất cao hứng.

Cuối cùng nhớ tới những người khác “Tớ, tớ và bạn cùng phòng vừa mới đi mua đồ”

“Hừ” Cái này nhìn vào là thấy rõ, Tần Duyệt còn đang tức giận, đáng tiếc Bằng Cùng Hiên lại không biết anh ta đợi mình xin lỗi.

“Muốn giới thiệu sơ không?” Hắn nhớ rõ khi bạn bè Tiểu Mập tới, bọn họ cũng được mời lại, bạn bè Tiểu Mập cũng rất đẹp trai, có điều Tần Duyệt vẫn hơn...

Tần Duyệt nhìn ba người đứng cách đó không xa, từng người đều rất đặc sắc, một người béo như cá nóc, một người mặt trăng điểm quá lố, một người khác nhìn rất bình thường, có điều đứng ở giữa hai kẻ như vậy nên cũng tạo sự chú ý lắm.

Hơn nữa còn thêm Bằng Cùng Hiên, cái phòng này quả thật rất “Đặc biệt”

“Ba mẹ tôi bởi vì công tác nên phải ở lại đây qua lễ giáng sinh, cậu có muốn đến tham dự cùng chúng tôi không?”

Nụ cười của Bằng Cùng Hiên thu lại một chút, nếu không phải đã ở cùng bệnh viện hai tháng, Tần Duyệt nhất định giờ này không nhận thấy được biểu tình thay đổi của Bằng Cùng Hiên

Ta ở chỗ này chờ người hai giờ, người nếu như dám nói với ta rằng người không đi...

“Tớ...Tớ nói chuyện với bọn họ một chút, được không?”

Sắc mặt Tần Duyệt xem như giãn ra một chút, gật đầu cho phép Bằng Cùng Hiên lại trao đổi với bạn cùng phòng.

Bạn đang đọc truyện *Sửu Thiên Nga* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18

Editor: Sweet

Bước ra xe mở cửa, Tần Duyệt ngồi vào ghế trước.

Anh vì sự ngốc nghếch chờ đợi Bằng Cùng Hiền trước cửa trường học hai giờ của mình mà cực kì tức giận đến mức bốc khói.

Hoàn toàn không cần phải như vậy.

Trần Nghệ Gia có lẽ bởi vì áy náy, mới nhắc anh hôm nay là sinh nhật của Bằng Cùng Hiền, vừa đúng lúc bọn họ lại ở chung trong một thành phố, không bằng gọi Bằng Cùng Hiền cùng lại.

Sau đó Trần Nghệ Gia lại lập tức phủ định đề nghị của mình “Tiểu Hiền then thừng như vậy, nếu biết là đến tiệc tùng thì chắc không chịu lại. Nên gọi điện hỏi thăm trước không?”

Tần Duyệt đối với mấy chuyện đó đều không có hứng thú, cảm thấy cuộc sống của anh dường như không tìm được phương hướng để đi ngay khi Trần Nghệ Gia nói lời chia tay.

Nàng rõ ràng đã bị tên du côn Đường Mạnh cướp mất, thậm chí là sau khi gã đó đã bị tổng cổ ra khỏi biên giới.

Từ lúc Bằng Cùng Hiền và Tần Duyệt ở tại bệnh viện dưỡng thương, đã xảy ra rất nhiều chuyện, có thể nói là trong một ngày đảo lộn cả thành phố này lên. Cha Đường Mạnh thân thể không tốt, ngay khi biết chuyện chịu đả kích cực lớn, còn đang suy nghĩ làm cách nào để nhận lỗi với Tần gia, thế mà đứa con ông vẫn thường hãnh diện là cử chỉ ngông cuồng giống mình lại sống chết không chịu nhận sai lầm, hai người to tiếng một trận, chấn động tâm lý khiến cho thân thể cha Đường Mạnh suy sụp.

Thế lực Đường gia hiện tại hoàn toàn do chú của Đường Mạnh nắm giữ, lão biểu đạt thành ý cực kì áy náy với Tần Gia, hơn nữa ưng thuận rất nhiều hứa hẹn. Tần gia vốn cũng không muốn đem Đường gia đuổi cùng giết tận, hiện nay lại có được lời hứa hẹn của lão đại Đường gia, so với việc dây dưa gây rắc rối với một thế lực xã hội đen chỉ bằng nuôi trồng lực lượng của mình nhanh chóng càng ít tổn sức càng tốt.

Đường Mạnh bị cưỡng chế ra khỏi nước, trong thời gian ngắn gã sẽ không trở về.

Tần Duyệt biết Trần Nghệ Gia bởi vì áy náy nên không cự tuyệt liên lạc với Đường Mạnh, mà cha Đường Mạnh bệnh tình chuyển biến xấu, Đường Mạnh cũng không thể nhanh chóng trở về nhìn mặt cha gã lần cuối.

Tần Duyệt không muốn làm một thằng đàn ông ích kỷ, Trần Nghệ Gia đến nói với anh rằng Đường Mạnh gửi thư liên lạc với nàng, anh cho nàng tự mình quyết định.

Kết quả, anh lại bị Trần Nghệ Gia đá. Tần Duyệt không biết mình rốt cuộc là có điểm gì khiến cho nàng thấy anh kém hơn một gã lưu manh, hơn nữa còn lại một kẻ tập hợp những thứ xấu xa, lại vốn có tiền án không tốt.

Có điều Tần Duyệt sẽ không chủ động đến hỏi Trần Nghệ Gia.

Bọn họ trước đó không lâu mới nói lời chia tay, còn chưa kịp thông báo cho cha mẹ hai bên.

Cha Tần Duyệt bởi vì công tác mà phải ở lại thành phố này qua lễ giáng sinh, mẹ anh cũng đến để bên cạnh chồng, vài người thân thích của Tần Duyệt ở chỗ này đề nghị mở một bữa tiệc, thế là cha Tần Duyệt mở tiệc chiêu đãi mời cả cha mẹ của Trần Nghệ Gia.

Tần Duyệt cùng Trần Nghệ Gia tuy quyết định làm bạn bè, lại sợ sau khi nói ra sự thật sẽ khiến cho cha mẹ hai bên khó xử cho nên quyết định đợi sau khi kết thúc tiệc sẽ nói.

Có điều sau khi đến khách sạn, các trường bối ánh mắt mập mờ làm cho Trần Nghệ Gia rất xấu hổ, Tần Duyệt càng nhìn không được nhớ tới việc anh bị một gã lưu manh mang tiền án đánh bại, nên không khí giữa hai người rất kì quái.

Điện thoại Bằng Cùng Hiền không ai tiếp, Trần Nghệ Gia lại gọi một lần nữa, vẫn như cũ.

“Quên đi vậy, cậu ấy sợ người lạ như vậy, cho dù anh có đến tìm cậu ấy, chưa chắc cậu ấy sẽ đến đâu” Trần Nghệ Gia nói thế chỉ tính đùa một chút.

Tần Duyệt nghe xong có chút không thoải mái “Chưa hẳn”

Vậy nên, Tần Duyệt đầu bốc khói chạy đến chỗ trường học của Bằng Cùng Hiền. Có lẽ đầu quá nóng, thấy Trần Nghệ Gia bộ dáng dè dặt như thế kia,

càng làm cho Tần Duyệt hiểu được mình đã thật sự bị vứt bỏ, loại cảm giác thất bại này làm cho Tần Duyệt cực kì nóng nảy.

Nhưng anh là Tần Duyệt, không thể bởi vì tình cảm cá nhân mà làm ảnh hưởng đến không khí của các bậc trưởng bối.

Đến trường học mới biết Bàng Cùng Hiền đã rời khỏi. ..., nếu giờ lập tức trở về, Tần Duyệt chỉ tưởng tượng tới ánh mắt của Trần Nghệ Gia là đã khiến anh muốn đánh người. Anh dứt khoát chờ, tuy rằng đầu đã bắt nóng, nhưng lửa giận lại càng thêm đầy.

Một tên quái dị, thế mà dám để anh phải chờ lâu.

Càng nghĩ càng tức, càng đợi càng lạnh, lại không muốn đi đến quán nhỏ gần đó cho ấm. Tần Duyệt tưởng tượng đến mặt của kẻ quái dị kia, còn có vẻ mặt đối với ai cũng hoảng sợ của hắn mà cảm thấy nguội nguội.

Vừa xấu vừa nhất gan, còn là một tên đồng tính luyến ái, lại còn dám thích anh! Thích Tần Duyệt anh! Thay anh đỡ một thương thì thế nào, cũng không thể làm cho anh mềm lòng với kẻ quái dị đó được, dùng tiền là có thể đem kẻ quái dị đó xử lý, cần gì phải làm bạn bè này nọ!

Mỗi tối trước khi đi ngủ đều nhận được một tin nhắn của kẻ quái dị, phần lớn chỉ có hai chữ “Ngủ ngon”, thật sự quá nhàm chán!

Anh không cần phải đến cái chỗ này, đứng ở đây đợi, trông kẻ quái dị trở về trường học! Chứng kiến cái dáng vẻ còng lưng cúi đầu trước mặt người khác như thể hận không thể đem mình giấu đi của hắn thật đáng thẹn.

Tần Duyệt cho đến bây giờ không nghĩ tới bản thân lại có thể đối xử với một người ác độc đến thế, nhất là khi người đó lại chưa bao giờ thương tổn tới anh.

Nhưng trời càng lúc càng lạnh, lạnh đến mức khiến Tần Duyệt nghiêng răng nghiêng lợi, nếu có người quen nhìn thấy nhất định phát hiện mặt của anh đã xám ngắt.

Có điều Tần Duyệt khi ở cao trung được xưng là hoàng tử không phải không có nguyên nhân. Dù hiện tại tâm tình anh hồng lét, lạnh đến mức muốn giậm chân, nhưng nét mặt bên ngoài của anh vẫn không chút biểu tình, hai tay cắm vào trong túi áo khoác, hấp dẫn vô số nữ sinh đi ngang qua.

Đến khi cái bóng đáng sợ hãi xuất hiện phía trước, anh đã nghe thấy vài tiếng cười to khoa trương

Kẻ quái dị thay đổi rất nhiều, tất nhiên, mặt của hắn vẫn xấu như lúc trước, nhưng ánh mắt đã không còn như xưa.

Người bên cạnh nắm lấy tay của hắn (Kỳ thật chỉ là do mua gì đó quá nhiều, Lương Mama cùng Tiểu Hiền cùng xách lấy, có điều cánh tay của Tiểu Hiền ngắn quá, đại bộ phận sức nặng đều phụ thuộc Lương Mama, Tiểu Hiền chỉ làm màu thôi. Tuy nhiên hai người tay dựa vào nhau rất gần, còn xách lấy rất nhiều đồ, cho nên nhiều người nhìn vào tưởng bọn họ đang dung dăng dung dề nắm tay) còn có người bá cổ của hắn, mặc dù hắn cơ hồ không nói gì, nhưng nhìn vào là biết được, hắn chính là trung tâm của những kẻ khác.

Tần Duyệt đột nhiên cảm thấy rất không thoải mái, lửa giận có lẽ do tâm lý ác độc của anh bùng lên lúc này giờ đã qua rồi, hiện tại anh chính là cực kì không thoải mái, loại cảm giác này gần tới mức “Phẫn nộ”, nhưng lại hoàn toàn không giống thế.

Tần Duyệt biết rõ cảm giác này do người quái dị kia gây ra.

Bàng Cùng Hiền tiến lại bên cạnh xe hơi, lén liếc nhìn Tần Duyệt, rồi mới len lén nở nụ cười.

Bàng Cùng Hiền đến khách sạn, sau khi nhìn thấy Trần Nghệ Gia hắn mới hiểu được tính chất của bữa tiệc sẽ như thế nào, sợ tới mức lập tức muốn trở về.

“Không có gì đâu, để mấy bác người lớn hoạt động, chúng ta chỉ cần ở một bên ăn chút gì là được rồi” Trần Nghệ Gia vỗ về.

Đáng tiếc, Bàng Cùng Hiền biết mấy lời an ủi cùng sự thật luôn khác xa nhau, cho dù hắn chiều cao khiêm tốn, ít ai để ý đến sự tồn tại của hắn, nhưng khi hắn cùng Trần Nghệ Gia và Tần Duyệt đồng thời xuất hiện, nhất định sẽ bị ánh mắt của mọi người soi mói.

“Tần Duyệt, con tới đây” Cha Tần Duyệt sắc mặt khó coi, gọi con mình vào một góc “Tại sao nó lại ở đây?”

“Cậu ta là khách của con”

“Con biết rõ...”

“Cậu ta là bạn của con, đã cứu mạng con, vừa hay học ở trong này, con chỉ muốn cùng cậu ta ôn chuyện, ông nội sẽ không cảm thấy con làm gì đó không đúng đâu chứ?” Ông nội Tần Duyệt ghét các lễ hội của nước ngoài, cho nên chưa bao giờ tham gia lễ giáng sinh hay các loại lễ hội châu Âu khác, Tần gia chủ yếu là muốn hội họp nhân tài nên mới tốn tiền chuẩn bị bữa tiệc sang trọng như vậy.

“Không cần đem ông nội con ra áp đặt ta” Cha Tần Duyệt rõ ràng không biểu hiện nhu nhược giống như khi ở trước mặt ông nội Tần Duyệt, có điều sự nghiêm khắc cùng khí thế của ông trong mắt Tần Duyệt chẳng đáng để vào.

“Con không còn cách nào khác để có thể lý giải cho bố hiểu rõ hơn ngoài cách này” Nói xong, Tần Duyệt thần nhiên xoay người rời đi. Đối với cha mình, anh cũng không tôn kính là bao, người có thể làm anh tôn kính quá ít, chỉ có duy nhất một mình ông nội.

May mà Bàng Cùng Hiền, Tần Duyệt không cần phải giới thiệu cho người khác. Người nào không biết thì để cha nói, cha rõ ràng không muốn để cho người khác biết đứa con trai duy nhất của ông lại có một người bạn như vậy, người khác có hỏi thì cũng thân nhiên nói người này là bạn học đã từng trợ giúp Tần Duyệt trong việc học tập.

Khách khứa đều là người có mắt nhìn, gặp chủ nhân không muốn nói chuyện nhiều, rất nhanh chuyển sang đề tài khác.

Trần Nghệ Gia từ nhỏ đều có liên kết với Tần Duyệt, mà Tần Duyệt hiện tại lại có liên kết với Tần lão gia, ai muốn gây dựng mối quan hệ với Tần gia thì đều đổ dồn lấy lòng bọn họ. Tần Duyệt trước kia đã không thích như vậy, huống chi ngay bây giờ bọn họ đã chia tay. Hoàn hảo là lần này có sự hiện diện của Bàng Cùng Hiền, nấy trường bối của Tần Gia đỡ phải đối phó với mấy vị khách có hứng thú với Tần Duyệt.

“Tiểu Hiền – cậu xem cây thông Noel bên kia”

“Thật đẹp ” Trần Nghệ Gia vẫn ở bên cạnh Bàng Cùng Hiền tìm đề tài nói chuyện phiếm, mà ánh mắt của những người khác cũng rất nhanh từ trên người bọn họ dời đi, Bàng Cùng Hiền trở nên dễ thở hơn chút.

“Phía dưới này toàn là quà tặng, chút nữa chọn lấy một cái đi”

“A, cái này”

“Không sao, lễ Giáng sinh mà, vốn chính là ngày người lớn tặng quà cho những đứa nhỏ chúng ta ” Trần Nghệ Gia nở một nụ cười trên mặt lộ ra má lúm đồng tiền đáng yêu, “Thần thích của cha Tần Duyệt đều đã từng ở bên nước ngoài, cho nên rất chú ý những điều này, đi lấy một cái đi, đó là quà sinh nhật của tớ tặng cậu”

Trần Nghệ Gia cũng nhớ rõ ngày sinh nhật của hắn, Bàng Cùng Hiền có chút thẹn thùng, tuy rằng “Quà tặng” này của nàng không đủ thành ý, Bàng Cùng Hiền vẫn thật rất vui vẻ.

Bàng Cùng Hiền trước kia rất thích Trần Nghệ Gia, có điều hôm nay nàng hơi kỳ lạ, cảm thấy thả lỏng hoàn toàn, giống như thời điểm hai người lần đầu tiên gặp mặt nhau vậy.

“Hừ”

Đột nhiên một người mắt xanh da trắng dí lại gần sát, hù Bàng Cùng Hiền đến mức muốn nhảy dựng cả lên, thiếu chút nữa ngã nhào vào ngực Trần Nghệ Gia.

Trần Nghệ Gia haha cười “Muốn thừa cơ hội chiếm tiện nghi tớ hả”

Bàng Cùng Hiền hoảng hốt không nói nên lời, lắc đầu nguầy nguậy.

“Tớ chỉ nói giỡn” Trần Nghệ Gia trấn an chạm vào bả vai Bàng Cùng Hiền “Vị này chính là em họ của Tần Duyệt”

“Hi, tôi là Leo”

Mắt xanh tự nhiên đưa tay tới, Bàng Cùng Hiền xấu hổ không dám ngẩng đầu.

“Không cùng tôi bắt tay sao?”

“Cút ngay, tránh xa hắn một chút”

Bàng Cùng Hiền vô thức cho rằng người bị mắng chính là mình “Thật xin lỗi... Thật xin lỗi...”

Mắt xanh đối diện với người anh họ từ nhỏ đã không hợp, lại nhìn xuống Bàng Cùng Hiền đầu càng lúc càng thấp, nở nụ cười “Cậu sợ anh ta lắm à? Tôi nghe nói hai người là bạn bè mà, Duyệt thường xuyên đối xử với cậu như vậy lắm à?”

“Ta nói người tránh xa hắn một chút có nghe rõ hay không!”

Tần Duyệt rất ít khi tức giận như vậy, Bàng Cùng Hiền thật sự sợ hãi, trong lúc vô thức nắm chặt lấy tay Trần Nghệ Gia.

Trần Nghệ Gia giọng cười “Không việc gì đâu, hai người bọn họ vốn dĩ là như vậy mà”

“Oaoa, mặt của cậu thật sự rất...” “Kỳ lạ?”” Mắt xanh hiển nhiên không đem lời cảnh cáo của Tần Duyệt để vào mắt, thừa dịp sau khi Bàng Cùng Hiền ngẩng đầu mạnh mẽ áp sát.

Cậu ta áp sát quá gần, đến mức lông mày Trần Nghệ Gia cũng nhíu lại, lịch sự khề đẩy cậu ta ra “Dựa vào thân mật quá, Leo ”

Tần Duyệt đã buông ra lời cảnh cáo, tiến về phía trước vài bước, âm thầm tung quyền, lực đạo không lớn, nhưng chọn vị trí cũng rất hiểm, nếu như mắt xanh bị đánh trúng, chỉ sợ sẽ bị bầm dập không ít.

Có điều mắt xanh đã sớm đợi anh tung đòn, thoải mái né tránh, rồi mới vươn tay về phía Trần Nghệ Gia “Tiểu thư xinh đẹp, có thể mời cô một điệu nhảy hay không?”

Trần Nghệ Gia rất vừa ý có thể đem hai tiểu oan gia này tách ra, nên đặt tay đáp lại lòng bàn tay của mắt xanh.

Bàng Cùng Hiền lúc này mới chú ý này giờ mình vẫn một mực nắm chặt tay của Trần Nghệ Gia vội bối rối buông ra, lui lại vài bước, rốt cuộc lại giẫm lên trên giày da của Tần Duyệt.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi...”

Tần Duyệt dường như không có cảm giác vậy, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào mắt xanh và Trần Nghệ Gia đang dần rời đi, “Đừng cho tên đó đến gần cậu, có nghe chưa?”

Không nghe được tiếng đáp lại, Tần Duyệt cúi đầu trừng mắt nhìn Bàng Cùng Hiền “Có nghe hay không?”

“Dạ, dạ, dạ”

“Tôi đem nước uống cho cậu, đợi ở đây”

“Vâng, vâng”

Hiện tại trong góc này chỉ còn mình Bàng Cùng Hiền nhưng hắn cũng vẫn chưa hiểu rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Mắt xanh cùng Trần Nghệ Gia tư thế duyên dáng khiêu vũ bên nhau, sau khi kết thúc, mắt xanh là người mở miệng trước “Cuối cùng cũng đã thỏa nguyện”

Trần Nghệ Gia chỉ ha ha cười.

“Hai người chia tay sao?”

Trần Nghệ Gia biểu cảm có chút thay đổi, “Một quý ông là sẽ không hỏi một quý cô vấn đề khó xử.”

“Không có cách nào khác, tôi rất tò mò, trước kia anh ta không để tôi tới gần cô trong vòng mười bước, hiện tại lại có thể để cô cùng tôi khiêu vũ, cô đã không còn trong vòng kiểm soát của anh ta sao?”

Nhớ tới chuyện trước đây, Trần Nghệ Gia nở nụ cười, “Cậu rốt cuộc làm cái gì làm khiến cho anh ta căm ghét cậu như thế?”

“Căm ghét? Không, là hận, hơn nữa nguyên nhân tôi nhớ là tôi đã kể cho cô nghe rất nhiều lần.”

“Vẫn còn ít lắm” Trần Nghệ Gia oán trách liếc nhìn mắt xanh một cái, hai người cười trừ nói sang chuyện khác, tiếp tục khiêu vũ.

Trần Nghệ Gia đã không còn nằm trong quyền kiểm soát của hắn nữa..... Giờ đổi thành tên nhóc xấu xí kia sao?

Duyệt, khẩu vị của người thật làm cho người khác cảm thấy kinh ngạc.

Đã đến giờ tặng quà, bọn trẻ mới vừa rồi còn quần quýt bên người nhà đã tập hợp hết ở cây thông Noel, trung tâm chính là gia chủ đang phân phát lễ vật tất nhiên không hề hẹp hòi.

Bàng Cùng Hiền được Trần Nghệ Gia khuyên nên lấy một món quà nho nhỏ, mở ra thì thấy đó là một chiếc đồng hồ cực kì tinh xảo

“Chà, thực may mắn, đây là món quà có giá trị nhất đêm nay.” Mắt xanh cất tiếng nói, bên cạnh là Tần Duyệt vẫn đang nhìn trừng trừng giữ khoảng cách với cậu ta “Thích không? Đây là do tôi chọn đấy.” Hôm nay tuy nói gia chủ là cha của Tần Duyệt đến thành phố này công tác, nhưng xét về chăm chút thì phải nói về cha mẹ của mắt xanh, mọi món quà chỗ này đều do cậu ta phụ giúp chọn lấy.

Bàng Cùng Hiền cũng không ghét mắt xanh, có điều Tần Duyệt dường như cực kì khó chịu, cho nên hắn cũng không muốn nói chuyện với mắt xanh.

Trần Nghệ Gia ca ngợi, “Giỏi quá, Tiểu Hiền, trong số những quà tặng hôm nay có thể chọn được một thứ quý giá như vậy, mau mang vào thử xem”

Bàng Cùng Hiền then thùng lại lo lắng nhìn Trần Nghệ Gia giúp hắn mang đồng hồ, cổ tay hắn rất nhỏ, chẳng hề thích hợp.

Trần Nghệ Gia không biết có do bị mắt xanh ảnh hưởng hay không, đêm nay rất cởi mở, còn khăng khăng ôm lấy Bàng Cùng Hiền, “Sinh nhật vui nha!”

“Sao? Hôm nay là sinh nhật cậu sao?” Mắt xanh vừa tiến lại vài bước, Bàng Cùng Hiền tự giác lui vài bước, “Happy birthday!”

Mấy đứa trẻ khác cũng nghe thấy có điều bọn chúng không có cách nào che giấu tâm tư của mình như đám người lớn nên hướng về phía bên này nhìn vài lần rồi mới nhanh chóng chuyển dời tầm mắt, thậm chí có vài người nhìn thấy Bàng Cùng Hiền là đã khe khẽ xầm xì

So với bọn họ, mắt xanh thái độ tự nhiên, nhưng lại rất chân thành.

“Cảm ơn.”

Mắt xanh vành tai, “Cái gì, không nghe rõ nha.”

Bàng Cùng Hiền biết cậu ta ở chộc ghẹo mình, cúi đầu thấp xuống rồi lại nâng lên lần nữa, thanh âm có lớn hơn chút, “Cảm ơn anh.”

Ánh mắt mắt xanh biến đổi, hiển nhiên là bị tính cách đơn thuần lại ngại ngùng của Bàng Cùng Hiền hấp dẫn, “Nếu cậu cùng Duyệt không phải bạn bè thì tốt rồi, như vậy tôi có thể ôm cậu một cái. Với lại có ai từng nói với cậu chưa? Thanh âm của cậu rất tuyệt.”

Bàng Cùng Hiền rất ít khi gặp người trực tiếp thẳng thắn khích lệ như thế, thẹn thùng đến mức hai tay đỏ cả mồ hôi.

“Không biết lúc ở trên giường tiếng rên sẽ như thế nào....”

Đồ uống trong tay Tần Duyệt không chút khách khí bay thẳng về phía mắt xanh, mắt xanh giống như đã chuẩn bị sẵn cú đánh lén của Tần Duyệt, nhanh chóng né tránh, nhưng người chung quanh cậu ta không được may mắn như vậy, váy đầm và giày bị ướt rất nhiều.

Tuy rằng Tần Duyệt so với trước kia nhân hậu hơn, nhưng vẫn phải đi chào hỏi trưởng bối một chút, anh không có cách nào theo sát bên cạnh Bàng Cùng Hiền.

Trần Nghệ Gia thì phải cùng đi chung với Tần Duyệt, Bàng Cùng Hiền đành phải nghe theo lời dẫn dắt của Tần Duyệt ở một góc lảng lảng ăn uống, xem đám người náo nhiệt bên trong, rồi lại nhìn nhìn đồng hồ bên cạnh

À, còn có quần áo hần đang mặc đây nữa, là quà của Tiểu Cửu

Hôm nay là một bữa sinh nhật lớn nhất trong đời hần.

“Này ~ tôi tìm cậu để chào hỏi cũng khá mất thời gian rồi nha ~” Mắt xanh hiển nhiên nhân hậu hơn nhiều so với Tần Duyệt

Bàng Cùng Hiền đã bị Tần Duyệt nhắc nhở, mọi nơi mắt xanh xuất hiện là phải nhanh chóng rời xa, lúc cần thiết thậm chí có thể kêu to cầu cứu.

Bàng Cùng Hiền không biết có phải do hần có rất ít anh em họ để tiếp xúc hay không, nhưng hần thật sự cảm thấy được ánh mắt của Tần Duyệt đối với mắt xanh cực kì không thiện cảm

Bàng Cùng Hiền đi về phía bàn ăn lại bị mắt xanh ngăn trở. Đứng gần như thế mới phát hiện mắt xanh rất cao, có lẽ so với Tần Duyệt còn cao hơn.

Bàng Cùng Hiền đang tự hỏi có cần phải kêu to lên không.

“Sao không mang vào thế?” Mắt xanh chỉ chỉ đồng hồ, “Không thích sao?”

“A, không, chỉ là.....”

“Chỉ là sao?”

“Hơi hơi. Không hợp.”

Mắt xanh nhìn nhìn cổ tay gầy gò của Bàng Cùng Hiền, “Không sao, tôi có thể giúp cậu sửa.”

Nói xong, cậu ta lấy chiếc đồng hồ trên tay Bàng Cùng Hiền cất đi

Kỳ thật không cần sửa cũng không sao.

Có mang hay không cũng không sao.

“Tôi sẽ không thất hứa.” Mắt xanh cười khê nháy mắt với Bàng Cùng Hiền một cái.

Bàng Cùng Hiền đột nhiên cảm thấy đôi mắt của mắt xanh rất quen thuộc, “A, Tiểu Cửu.”

“Cái gì? Tiểu Cửu?”

Bàng Cùng Hiền vì lời nói buộc miệng nhất thời của chính mình mà đỏ cả mặt, “Không phải, Tiểu Cửu, là của tôi. Bạn cùng phòng. Cũng là... Bạn bè.”

“Rất giống tôi sao?”

Bàng Cùng Hiền gật gật đầu, thừa dịp lúc hần không để ý, mắt xanh đã tiến tới gần ngồi cạnh bên hần.

“Vây nhất định là rất đẹp.”

Nhớ tới Tiểu Cửu từng nói kẻ không đẹp không xuất sắc thì toàn là bí đồ, Bàng Cùng Hiền khẽ mỉm cười.

“Cậu cười thầm à, nói ra để tôi cùng cười với cậu nào, Tiểu Cửu là bạn gái cậu sao?”

“Không phải thế, cậu ấy là nam sinh, là bạn cùng phòng của tôi”

“Ồ, vậy là bạn trai?”

“Không phải, không phải.” Bàng Cùng Hiền không biết phải giải thích làm sao với mắt xanh, người hấn thích, người hấn thích là.

“Tôi hay nói giỡn, nhìn cậu có vẻ hơi nóng” Mắt xanh cứ chỉ tự nhiên lấy ra một chiếc khăn tay xoa xoa lên trán Bàng Cùng Hiền

Trong trí nhớ của hấn dường như không có ai đối đãi với hấn thân cận như vậy, a, không đúng, có, có bác sĩ đã từng cắt tóc giúp hấn, nhưng không giống tình cảnh bây giờ, Bàng Cùng Hiền nói không nên lời, chỉ có thể tro tro nhìn mắt xanh giúp hấn lau mồ hôi

“Cậu rất lo lắng?”

Bàng Cùng Hiền không trả lời, mặt lại cúi trầm xuống, tim đập thật nhanh, trong lòng bàn tay ra rất nhiều mồ hôi, cực kì hồi hộp.

Không hiểu vì sao cứ ngây ngốc ra ở đây, muốn rời đi, không muốn cùng kẻ kia chung một chỗ

“Uống chút không?” Mắt xanh đưa qua một cái ly, Bàng Cùng Hiền cũng không thèm nhìn tới đã nhận lấy, miệng nhỏ nhấp xuống từng ngụm.

Trong ánh mắt xanh thăm kia hiện lên một tia bồn chồn, đáng tiếc không có ai nhìn thấy

Thứ Bàng Cùng Hiền uống không phải rượu, chỉ là một đồ uống có chút cồn.

Bàng Cùng Hiền phản ứng rất nhanh, cũng thú vị đấy, hấn cúi đầu tự mình cười haha

Mắt xanh nhìn đồng hồ trên cổ tay mình, mới ba phút, hiệu quả thực mau, có lẽ cậu ta lần đầu tiên uống thứ này.

Bàng Cùng Hiền đã sớm quên chung quanh mình còn có một người xa lạ, một mình cúi thấp đầu cười, “Ha ha, ha ha.”

Mắt xanh cảm thấy thú vị nên không quấy rầy Bàng Cùng Hiền, chỉ che miệng ở cạnh bên nhìn hấn.

Bàng Cùng Hiền đột nhiên nhỏ giọng khe khẽ ngân nga một giai điệu mắt xanh chưa từng nghe qua, ca từ cũng mơ hồ không rõ lắm.

Càng về sau âm thanh của Bàng cùng hiền càng lớn, càng lúc càng rõ ràng.

“Không có vẻ ngoài lạnh lùng

Không có đôi cánh để tung bay lên bầu trời,

Hồ nước phản chiếu bóng dáng mơ hồ.,

Đau đớn kêu gào,

Nỗi cô độc dày vò,

Tìm kiếm một con đường giải thoát,

Hạnh phúc bất chợt xuất hiện,

Bạn là thiên nga xinh đẹp,

Điệu múa duyên dáng

Bạn học vẫy vùng chung quanh bạn,

Nỗi cô độc nhẹ nhàng tan biến,

Đưa bé thiện lương, hạnh phúc sớm muộn cũng sẽ đến .”

“Là vịt con xấu xí sao?”

Bàng Cùng Hiền đột nhiên ngừng đầu, đưa ngón trỏ giờ lên trước mặt mắt xanh, “Hur.”

Bàng Cùng Hiền ngẩng đầu về phía trước, mắt xanh cơ hồ quên hẳn vẻ ngoài xấu xí dị dạng của hắn

Thanh âm hắn thật sự rất êm tai, chậm rãi, dường như có gì đó đang gõ vào trái tim cậu, ca từ có chút bi thương, cho dù đến câu cuối cùng “Hạnh phúc sớm muộn cũng sẽ đến” cũng mang một cảm giác bi ai man mác

Bàng Cùng Hiền đột nhiên ngẩng đầu lên tiếp tục ngâm nga bài hát đó.

Bọn họ ngồi dựa vào song cửa, ngoài trời tuyết vẫn rơi, Bàng Cùng Hiền ngẩng đầu, đôi mắt đen long lanh tỏa sáng.

Biểu cảm này giống như một đóa nhỏ đang chờ người đến cứu rồi

“Nửa..... Nửa nữa.....” Bàng Cùng Hiền dường như một mối, ánh mắt chậm rãi nhắm lại, nhưng vẫn xướng khúc ca

Đầu lưỡi xinh xắn phần nộn, vành tai đáng yêu lấp ló sau tóc mai, khuôn mặt như ma quỷ, vẻ mặt khát cầu cứu giúp.....

Cậu nhất định là điên rồi, mắt xanh ngời như vậy, cũng không cách nào khống chế cảm xúc nhất thời của bản thân

Cậu chậm rãi tới gần Bàng Cùng Hiền, nâng lên cằm hắn, áp sát vào đôi môi mềm mại của hắn, đem tiếng ca còn dang dở nuốt xuống miệng hai người. ..

Bạn đang đọc truyện *Sửu Thiên Nga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Editor: Sweet

Trả nợ cho A Meo ==

Bàng Cùng Hiền ngủ thật sự không tốt, rất mê man, muốn mở to mắt về phía trước nhưng cảm giác đau đớn giống như bị oanh tạc trong đầu khiến hắn phải rên lên.

Đầu đau quá, bụng cũng thật không thoải mái, tay chân tê dại giống như bị ngâm trong nước, tóm lại thân thể dường như không phải của chính mình.

Vùng vẫy trở mình, bởi vì không có màn che, ánh mặt trời thẳng tắp chiếu vào mí mắt hắn, khiến hắn không mở mắt ra được..

Trong tầm mắt mọi thứ đều không rõ ràng lại còn chao đảo liên tục, muốn ỏi..

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, tình trạng khó chịu này làm Bàng Cùng Hiền muốn khóc

“ Tỉnh chưa?”

Bàng Cùng Hiền cố gắng để nhìn rõ người không biết từ lúc nào đã đứng bên cạnh giường hắn, “A, ần.....”

Vì sao người này lại là Tần Duyệt, chuyện này là thế nào?

“Nhớ rõ chuyện gì không?”

Cổ họng khát khô cực kì, Bàng Cùng Hiền chỉ đành lắc đầu, kết quả lắc đầu càng khiến hắn muốn nôn thốc nôn tháo.

Tần Duyệt thừa dịp hắn không để ý xoay người rồi đi ra ngoài, một lát sau thanh âm vọng đến, “Đi rửa mặt, lát hồi rồi khỏi phòng.”

Đầu óc vẫn còn mụ mẫm chưa rõ ràng tình huống nhưng Bàng Cùng Hiền vẫn ngoan ngoãn lết xuống giường, giống như bị người nào đó thôi miên khiến hắn không thể giữ được cân bằng, thân thể nặng nề, cước bộ lại nhẹ tênh, cho đến lúc nước lạnh xối vào người mới đem cảm giác kia trôi dạt một ít.

Từ phòng tắm đi ra, Bàng Cùng Hiền căn bản không kịp mở miệng hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Tần Duyệt vốn không thích nhiều lời, hướng chỉ anh ta hiện tại tâm tình cực kì không tốt.

Nếu hỏi Bàng Cùng Hiền sao nhận ra được tâm trạng Tần Duyệt không tốt? Từ lúc nhìn thấy chiếc cảm bầm tím lan đến tận khoe miệng của anh ta.....

Tần Duyệt..... Đã đụng trúng vào chỗ nào thế này?

Sau khi rời khỏi phòng Tần Duyệt, từ thang máy đi ra đã bắt gặp Trần Nghệ Gia chờ sẵn ở đại sảnh chạy tới hỏi “Tiểu Hiền cậu không sao chứ?”

Bàng Cùng Hiền có chút mờ mịt, “Àn.....”

Có phải đang hỏi hấn không vậy, phải là hỏi Tần Duyệt mới đúng chứ?

Trần Nghệ Gia nhìn vẻ ngoài ngây ngốc của Bàng Cùng Hiền, biểu cảm có chút kỳ lạ, “Có nhớ..... chuyện gì không?”

Hấn cần nhớ rõ cái gì sao? A, đúng rồi, ngày hôm qua hấn đột nhiên ngủ gục.

“Thực xin lỗi, chắc hấn là do ban ngày đi dạo phố nhiều quá không nghĩ tới một nhừ tử như vậy. Thực xin lỗi, nhất định là làm phiền tới các bạn nhiều.....”

Trần Nghệ Gia vẫn giữ biểu cảm kì lạ như trước, “Cậu đã quên? Còn nhớ Leo không?”

“Nhớ rõ.” Đó là mắt xanh, “Nhưng hình như Tần Duyệt hình như không thích anh ta”

“Hai người bọn họ nhìn giống kẻ thù truyền kiếp.”

“Cậu không biết nguyên nhân sao?” Trần Nghệ Gia hiển nhiên là thanh mai trúc mã cùng Tần Duyệt, Bàng Cùng Hiền còn tưởng rằng không có chuyện gì của Tần Duyệt mà nàng không biết

Trần Nghệ Gia trầm ngâm một hồi, “Nghe nói.....Leo từng lột da sống con chó nhỏ Tần Duyệt nuôi, cho nên anh ấy cực kì ghét Leo đến gần đối tượng mà anh ấy đề ý.....”

Bàng Cùng Hiền nhất thời còn không kịp tiêu hóa Trần Nghệ Gia nói cái gì, qua vài giây, một hình ảnh đầm đìa máu chảy mới hình thành ở trong đầu Bàng Cùng Hiền. Cảm giác nôn mửa mới bình ổn trong Bàng Cùng Hiền một lần nữa dâng trào, khiến hấn hai tay lạnh hết cả lên.

Trần Nghệ Gia phát hiện mình đã dọa Bàng Cùng Hiền, vội vã cười trừ an ủi, “Có điều tớ nghĩ là cậu ta gạt tớ, cậu đã gặp qua Leo, cậu ta mặc dù có điểm nghịch ngợm, nhưng là người không tệ lắm, sẽ không làm ra chuyện tàn nhẫn như vậy.”

Trần Nghệ Gia quả thật không tin, cho dù đây là do đích thân Leo nói với nàng. Thời gian bọn họ quen biết nhau chỉ thua Tần Duyệt có 1 năm, bất cứ khi nào Tần Duyệt nhìn thấy Leo cũng như gặp phải kẻ địch vậy, không cho phép Leo tới gần anh ta trong vòng mười thước, lại càng không chấp nhận cho cậu ta tới gần Trần Nghệ Gia. Nhưng khi càng lớn, Trần Nghệ Gia đã không còn là một cô gái ai nói gì là nghe nấy, nàng đã đủ hiểu biết để nhận rõ một con người có thật sự xấu xa như vậy hay không.

Huống chi lúc Trần Nghệ Gia quen biết Leo thì Leo mới 7 tuổi, nàng thật sự không thể tưởng tượng được Leo mới bảy tuổi làm sao lột sống da một con vật nhỏ.

Bàng Cùng Hiền cũng không tưởng tượng được

Tần Duyệt đối với mắt xanh chán ghét đã gần vượt qua phạm vi bình thường, lấy tính cách Tần Duyệt cho dù có chán ghét bao nhiêu cũng rất khó tin lại có thể nhạy cảm như đêm tiệc hôm qua. Biểu hiện của anh ta nếu nói như theo kiểu người bình thường là đã đến mức động tay động chân rồi.

“A!” Bàng Cùng Hiền đột nhiên nhớ tới cái gì đó chợt ú ớ ra tiếng, “Tần Duyệt, mặt Tần Duyệt, chẳng lẽ.....”

Trần Nghệ Gia nhìn phía sau Bàng Cùng Hiền, “Này thôi, tốt nhất vẫn nên hỏi chính khổ chủ đi.”

Bàng Cùng Hiền theo tầm mắt của Trần Nghệ Gia quay đầu lại nhìn thấy Tần Duyệt sắc mặt so với khi nãy càng thêm âm trầm

“Nhưng có một điều thế này, đó là ngoại trừ Leo, không ai dám đụng quyền tiếp đón anh ta cả.” Nói xong Trần Nghệ Gia tâm tình không tồi nhìn Tần Duyệt nhíu mày.

Tần Duyệt chưa bao giờ biết bạn gái cũ của anh lại có thái độ công kích đầy tiêu cực với anh như vậy.

“Các người thật sự đánh nhau?” Bàng Cùng Hiền lo lắng nhìn vết thương trên gương mặt điển trai của Tần Duyệt, rõ ràng hấn vẫn rất ngây thơ.

Trần Nghệ Gia nhận ra Tần Duyệt không có nói cho Bàng Cùng Hiền nguyên nhân ngày hôm qua anh ta đánh nhau, mà bản thân Bàng Cùng Hiền lại không có một chút ý thức.

Lúc ấy nàng cùng Tần Duyệt trở lại góc yến hội, nhìn thấy hai người cùng một chỗ hôn nhau, khiến bọn họ kinh hãi đến mức không thể nhúc nhích, mà lúc này Bàng Cùng Hiền đột nhiên bị trượt chân, Leo vurun tay đỡ đứng lúc mới không khiến hấn ngã ra sàn.

Tần Duyệt bỗng chấn động, một cước đạp ngay vào bụng Leo, Leo lập tức phản kích, cho đến khi hai người được người lớn can ngăn ra.

Ở trong đám khách có bác sĩ, ông ta lập tức tới chỗ Bàng Cùng Hiền kiểm tra, kết quả chỉ là —— đang ngủ.(_ _ ”)

Kết quả này cùng với việc Leo và Bàng Cùng Hiền hôn nhau khiến Trần Nghệ Gia cảm thấy không thể tin nổi, ngay sau đó, Tần Duyệt đã đem Bàng Cùng Hiền ôm trở về phòng mình.

Trần Nghệ Gia rồi rãnh bắm lấy Leo, nàng biết Bàng Cùng Hiền thích Tần Duyệt, cũng biết hấn chịu rất nhiều khổ, nếu Leo chỉ đang đùa giỡn, nàng nhất định ngăn cản.

Kết quả Leo lại giống như thất thần, nói với Trần Nghệ Gia rằng cậu ta tới đưa cho Bàng Cùng Hiền uống một chút nước giải khát có cồn, cho đến khi Trần Nghệ Gia hỏi cậu ta vì sao lại làm như thế với Bàng Cùng Hiền, cậu ta chỉ nói: “Tôi điên rồi mới có thể làm vậy.”

Trần Nghệ Gia nói không nên lời cảm giác trong lòng, tóm lại Leo cùng Tần Duyệt trong lúc xấu hổ tựa hồ sớm đã đem việc này chôn vùi xuống.

Dường như chỉ cần có can hệ đến Bàng Cùng Hiền, mọi sự đều lệch khỏi quỹ đạo của Tần Duyệt, đáng vẻ kia của Leo cũng làm cho nàng có chút dự cảm, nhưng nàng có khả năng làm được gì cơ chứ?

Nàng chẳng qua chỉ là một khán giả.

Nhìn Tần Duyệt thái độ lãnh đạm đưa Bàng Cùng Hiền vào tắc xi rồi lại nhìn vẻ mặt Bàng Cùng Hiền muốn nói gì đó với Tần Duyệt nhưng lại thôi

Biểu tình của Tần Duyệt cứ y như muốn bảo là — đừng nói nhiều, chạy nhanh đi!

Nhưng người kia vẫn đứng lặng ở bên cạnh xe, cuối cùng, Bàng Cùng Hiền biểu tình phức tạp nói một câu, “Không cần đánh nhau.”

Tần Duyệt hừ lạnh một tiếng, dường như hoàn toàn không để vào lòng, mà thật không hiểu sao, anh lại đứng ở đây làm chi chỉ để nghe Bàng Cùng Hiền nói một câu vô nghĩa thế này.

Kỳ thật Tần Duyệt không hiểu hết bản thân mình, anh ta nghĩ bản thân cao ngạo lãnh khốc thế nhưng đã sớm đem người đó đặt vào trong lòng

Trần Nghệ Gia trước kia hoàn toàn không phát hiện ra, hiện tại tâm tình thay đổi cảm giác như đã mang một chiếc kính đo độ chính xác, hết thấy mọi chuyện đều rõ ràng

Nàng trong lòng khó tránh khỏi một chút chua xót, bất quá nghĩ đến người kia ở nước Mỹ, người có thể vì nàng liều mạng, khước miệng của nàng lại hơi nhoen lên. Hy vọng lần này đã lựa chọn đúng.

Bạn đang đọc truyện *Sứ Thiên Nga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Editor: Sweet

Học kì chấm dứt là đến lúc nghỉ đông.

Nghỉ đông chấm dứt, mùa xuân đến là lúc khai giảng.

Bàng Cùng Hiền không ngờ tới cuối cùng chỉ còn một mình mình trong phòng, đầu sớm biết rằng điều này cũng sẽ đến nhưng không ngờ sớm vậy. Nghỉ đông hấn vẫn như mọi khi, Tần Duyệt cùng Trần Nghệ Gia đều bề bộn nhiều việc, Bàng Cùng Hiền sợ làm ảnh hưởng đến bọn họ nên sau Tết mới gửi tin nhắn chúc mừng.

Lương Mama kêu gọi mọi người xả láng tiền mừng tuổi, thế là Bàng Cùng Hiền lần thứ hai có kinh nghiệm đi shopping cùng bạn học. Hấn hưng phấn không ít có điều ba người kia tất nhiên mùa trước đã mua sắm quá đủ rồi nên chỉ chốc lát là cảm thấy chán.

Đúng lúc vừa đi đến rạp chiếu phim gần đó, mọi người bàn với nhau vào đó kiểm film xem, tiêu chút thời gian.

Cuốn film thực rẻ tiền, miễn cưỡng có đôi chỗ gây cười, sau khi xem film xong, mọi người đến quán lẩu Tiểu Cửu đề nghị để dùng com

Trong bữa, Tiểu Cửu muốn uống rượu, Tiểu Mập mãnh liệt hưởng ứng, Lương Mama cùng Bàng Cùng Hiền khuyên ngăn bất thành, cũng đành phải uống một chút, kết quả càng uống càng nhiều, tại bàn rượu không ai muốn làm người yếu thế cả, ngoại trừ toàn thân đầy mùi rượu ra, ai trông cũng có vẻ rất ôn y hệt đám học sinh vừa mới tan trường về.

Nhưng đến lúc về phòng ngủ rồi thì không còn giống vậy nữa, Tiểu Cửu bắt đầu mượn rượu giỡn cợt, Tiểu Mập rượu vào lời ra, Bàng Cùng Hiền cũng không biết mình bị gì nữa, có lẽ hấn cũng say, đem chuyện người đàn ông mình thích kể ra

Vốn chỉ cần yên lặng thích anh ta là được rồi, chỉ cần có thể ở bên cạnh anh ta, không, chỉ cần có thể ngẫu nhiên liên lạc, để biết tình hình của anh ta dạo gần đây thế nào là được rồi.

Nhờ rượu tác động nên mới có thể thốt ra những lời ai oán như vậy, “Tớ chỉ thích cậu ấy, đời này cũng chỉ thích cậu ấy, không có cậu ấy tớ cũng sẽ

không thích người khác, ngoài những lời này ra, tớ còn biết làm sao đây?”

Chịu kích động nhiều nhất là Lương Mama, còn chưa kịp tiếp thu việc Tiểu Mập vì thằng nào đó mà rối rắm, bây giờ đến lượt Tiểu Hiên ngoan hiền được mọi người cưng chiều nhất phòng cũng tuyên bố mình yêu đàn ông, hơn nữa có vẻ thâm tình rất sâu nặng!

“Ha ha ha ha!! Biểu cảm của cậu rất buồn cười, nếu tớ nói với cậu tớ cũng thích đàn ông, cậu muốn đi nhảy lầu hay không?”

Tiểu Cửu cũng chỉ nghĩ nói đùa cho vui, nhưng Lương Mama thần kinh mỏng manh nghe cái là tin liền theo bản năng.

Có phải cậu đây chính là dê béo giữa một bầy lang sói?

Sau khi khai giảng, bốn người phòng 615 cảm tình tựa hồ trở nên rất tốt, không biết có phải do lần đó say rượu nói ra tất cả những mối quan hệ thâm kín hay không nhưng dù sao bọn họ đều cảm thấy rất thoải mái khi ở cạnh nhau.

Có điều Lương Mama không biết bị làm sao mà cậu ta luôn tìm cơ hội để thanh minh thanh nga với mọi người về giới tính bình thường của mình. thế là bị ba người còn lại trong phòng lờ đi

Hôm nay đã xảy ra một chuyện lớn khiến cho Tiểu Mập đến khoảng thời gian ăn cơm ưa thích cũng không có chút tinh thần, nguyên nhân là do hoa khôi của khóa chủ động đề nghị làm quen với Tiểu Mập.

Tuy rằng sự thật là do nàng bị một nam sinh khóa trên đeo bám làm phiền nên lấy Tiểu Mập làm tấm chắn che đỡ nhưng hoa khôi không chỉ xinh đẹp, đáng người ok, tính cách cũng chân thật, có thể cùng một cô gái như vậy cùng một chỗ, đổi thành nam nhân bình thường đã sớm chảy nước miếng, huống chi Tiểu Mập đang có vấn đề với thanh mai trúc mã của mình, lúc này là thời điểm phải lựa chọn một trong hai.

Bàng Cùng Hiên đã được Tiểu Cửu cùng Lương Mama dặn dò trước, không gây thêm áp lực cho Tiểu Mập nữa, chỉ cần ở một bên xem tình hình diễn biến ra sao thôi.

Điện thoại đột nhiên vang lên, Tiểu Mập sợ tới mức thịt mỡ toàn thân đều run cả lên.

Tiểu Cửu buông đũa ăn chọt vào người Tiểu Mập: “Là điện thoại của Tiểu Hiên”

Từ hôm Giáng Sinh đến giờ không nhận được điện thoại của Tần Duyệt, vốn hại anh ta đợi ở ngoài rét cóng nên sau đó Bàng Cùng Hiên lúc nào cũng mang điện thoại di động bên mình, nhưng quả thật bởi vì ít người gọi, cho nên Bàng Cùng Hiên cũng chẳng nhớ rõ lắm nhạc chuông của mình, Tiểu Cửu phải nhắc thì hắn mới biết điện thoại của mình đang reng.

Nhìn vào dãy số hiển thị trên điện thoại, Bàng Cùng Hiên giống như bị dọa vậy, chạy nhanh vào một góc im ắng nghe điện thoại.

“A..... Alo?”

“Ở đâu?”

“Đang, đang ăn cơm!”

Tần Duyệt vì sao lại gọi điện thoại cho hắn? Đã xảy ra chuyện gì? Anh ta còn có vẻ tức giận, sao thế nhỉ?

“Ồ căn tin?”

“Vâng, đúng vậy.”

“..... Tôi chờ đi chờ tôi.”

Bàng Cùng Hiên còn muốn hỏi rõ ràng, nhưng Tần Duyệt đã cúp điện thoại. Tuy rằng không rõ chuyện gì xảy ra, nhưng Bàng Cùng Hiên vẫn ngoan ngoãn chạy tới cửa căn tin chờ.

“Quá chậm!”

Nhìn Tần Duyệt đứng ở đây, Bàng Cùng Hiên cũng vẫn không rõ chuyện gì đã xảy ra.

“Vì sao lại.....”

Tần Duyệt thoạt nhìn rất không kiên nhẫn, “Ăn xong chưa?”

“A, vẫn chưa.....”

“Tôi cùng cậu đi ăn, ăn xong rồi đi theo tôi.”

“Hả? Buổi chiều, tôi còn có tiết.”

“Nhanh lên!”

Tần Duyệt nhất định là có chuyện gì đó quan trọng, lúc nghỉ đông anh ta chưa bao giờ nhấn tin cho Bàng Cùng Hiền, hiện tại lại đến trường học tìm hân, nhất định là có chuyện gì đó rất quan trọng.

Bàng Cùng Hiền đầu óc rối loạn đi trở về bàn ăn, cả nhóm ngồi ở một cái bàn nhỏ, chỉ có bốn cái ghế, ghế bên cạnh cũng đã có người ngồi. Nói ra Bàng Cùng Hiền thật không dám ngồi, Tần Duyệt phải đứng thì hân làm sao dám ngồi

Tần Duyệt nhìn một bàn đầy đồ ăn kia, lại nhìn đến Tiểu Mập trước mặt hồng hồng thịt mỡ “Ăn những thứ này à?”

“Muốn cùng ăn sao? Tôi, tôi mời?” Bàng Cùng Hiền căn bản nghe không ra ý nghĩa của câu nói Tần Duyệt, thậm chí nghĩ đến tiền mình để dành có thể dùng cho bữa cơm này, nếu Tần Duyệt muốn ăn gì thì đều có thể gọi.

“Không cần, cậu mau ăn đi, ăn xong chúng ta đi.”

Quả nhiên là việc gấp, “Kỳ thật, không ăn cũng không sao.”

Tần Duyệt liếc nhìn Bàng Cùng Hiền một cái, Bàng Cùng Hiền mau chóng cúi đầu, lời vụt ra khỏi miệng hân mới ý thức được, phải chi nói sớm một chút là tốt rồi, như vậy Tần Duyệt sẽ không cần phải vào tận đây với hân.

“Đi!”

“Chậm chút,” Tiểu Cửu thật khó chịu, trong phòng, người cậu ta cùng chiều nhất là Tiểu Hiền, đương nhiên cũng là người áp bức Tiểu Hiền nhất, tận mắt thấy “Món đồ chơi” của mình bị người khác kêu đến gọi đi, tiểu Cửu thiếu gia cũng không phải là một chủ nhân nhường nhịn, “Anh không thấy rằng cậu ta vẫn chưa ăn xong sao?”

Bàng Cùng Hiền muốn nói với Tiểu Cửu, Tần Duyệt không phải người xấu, anh ấy vội vã như vậy đến tìm hân, nhất định là đã có chuyện cực kì nghiêm trọng xảy ra. Hân biết Tiểu Cửu nhất định là ngửa mắt thái độ của Tần Duyệt với hân nên mới lên tiếng, nhưng hân không muốn giữa bọn họ xảy ra mâu thuẫn

Ánh mắt Tần Duyệt lóe sáng, hỏi Bàng Cùng Hiền, “Bạn của cậu à?”

Tần Duyệt biết người này, không cần hỏi Bàng Cùng Hiền anh cũng biết, tên này nhất định chính là Tiểu Cửu, từ những tin nhắn ngắn gọn của Bàng Cùng Hiền mỗi ngày có thể biết được cậu ta là người bảo hộ Bàng Cùng Hiền nhiều nhất trong phòng cũng như lúc trên giảng đường, nickname “Búp bê giả”- Tiểu Cửu.

Tiểu Cửu đứng lên mới phát hiện người này tuy trông gầy nhưng so với cậu ta thì cao hơn hân một cái đầu. Bị người khác từ trên cao nhìn xuống với ánh mắt khinh thường, Tiểu Cửu tức giận nghiêng rằng “Tôi là bạn trai của cậu ấy!”

Trong căn tin đột nhiên im lặng, ánh mắt mọi người đều tập trung ở bàn của bọn họ

Tần Duyệt đột nhiên nở nụ cười nhưng Bàng Cùng Hiền lại cảm thấy độ ấm chung quanh giảm hẳn rất nhiều

“Các người thực xứng đôi,” Tần Duyệt cố ý thờ dài một hơi, ra vẻ thật sự chăm chú nhìn ngắm gương mặt tiểu cửu, “Này khuôn mặt..... Dao kéo bao nhiêu lần rồi?”

Tiểu Cửu lập tức xù lông “Thằng khốn! Lão tử thiên sinh lệ chất!”

Tần Duyệt nét cười không thay đổi nhưng ai cũng đều cảm thấy nụ cười này của anh ta so với khi nãy tốt hơn rất nhiều

Bàng Cùng Hiền biết Tần Duyệt vì sao lại nói vậy, hân từng nói qua với anh ta rằng Tiểu Cửu rất ghét người khác bảo cậu ta giải phẫu thẩm mỹ.

Tiểu Cửu nói cậu ta không sửa, Bàng Cùng Hiền liền tin, bởi vì hân không quan tâm điều đó, Tiểu Cửu là bạn của hân, cậu ta không vì bề ngoài của hân mà xa lánh hân, hân cũng sẽ không vì dung mạo Tiểu Cửu như thế nào mà tẩy chay cậu ta.

Tiểu Cửu chính là Tiểu Cửu.

Tần Duyệt cảm giác quần áo của mình hơi bị kéo kéo xuống, anh quay đầu, nhìn thấy kẻ vốn khúm núm bên cạnh anh, Bàng Cùng Hiền, đang nhú mồm, “Cậu đừng khi dễ cậu ấy?”

Tần Duyệt mặt lập tức trầm hẳn, Bàng Cùng Hiền vì người khác cùng anh xung đột, đây là lần đầu tiên.

Cũng bởi vì là lần đầu tiên, cho nên Tần Duyệt không hề biết rằng việc nhỏ nhất ấy ở trong mắt bạn bè bình thường, căn bản không thể gọi là “Xung đột”.

“Người nói cái gì?”

“Tiểu Cửu không có sửa mặt, mặt cậu ấy đẹp tự nhiên không có sửa gì cả, cậu không cần.....”

Bàng Cùng Hiền lời nói rất chậm rãi, cả căn tin im lặng nghe thanh âm hần trong treo tuyệt vời, không một lời nói lấp.

“Người cho rằng hần cần một kẻ quái dị nói giúp mình?”

Chỉ có Tần Duyệt mới hiểu rõ ba chữ ”Kẻ quái dị” có bao nhiêu cay đắng, cảm giác hiện tại của anh giống như một người chủ bị con chó nhỏ mình nuôi cắn lại. Hất đi cánh tay Bàng Cùng Hiền, giống như anh bị một thứ gì đó bắn thiu chạm vào, Tần Duyệt mạnh mẽ phui phui chỗ vừa rồi bị Bàng Cùng Hiền chạm qua, rồi mới đi thẳng ra cửa

Tiểu Cửu thật hối hận, cậu ta chính là không phục, lại khiến cho Bàng Cùng Hiền bị tổn thương, cậu muốn an ủi Bàng Cùng Hiền, nhưng tay cậu còn không kịp chạm đến bả vai Bàng Cùng Hiền, Bàng Cùng Hiền đã run run né tránh.

Thật vất vả để cho một người ngẩng đầu lên được giờ lại phải cúi thấp xuống nữa để che giấu biểu cảm của mình.

“Tớ đi ra ngoài trước một chút, tớ, tớ, tớ nay trở về.”

Tần Duyệt đi không mau, nghe thấy giọng của Bàng Cùng Hiền ở phía sau, những chuyện không thoải mái trong lòng lập tức tiêu tán rất nhiều.

Quả nhiên, anh mới là người quan trọng nhất.

Bạn đang đọc truyện *Sửu Thiên Nga* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Editor: Sweet

Trần Nghệ Gia mắt tích.

Từ sau khi nàng ăn Tết ở Mỹ trở về, quan hệ của nàng và Tần Duyệt càng lúc càng mỏng manh.

Cha mẹ Trần Nghệ Gia đã biết chuyện nàng cùng với Đường Mạnh, phản ứng cực kì dữ dội, nhốt nàng vào trong nhà, ngay cả Tần Duyệt cũng phải đợi đến lúc cha mẹ Trần Nghệ Gia vào thông báo cho bạn bè việc nàng tạm nghỉ học mới hay tin được.

Cha mẹ Trần Nghệ Gia tự mình tìm đến tận nhà giải thích với Tần Duyệt, đương nhiên chính yếu vẫn là để cho Tần lão gia thấy thành ý.

Tần lão gia tỏ ý muốn xem thái độ của Tần Duyệt ra sao. Vốn con tức giận của Tần Duyệt đã bình lặng lại một lần nữa bị khơi mào, việc cha mẹ Trần Nghệ Gia xin lỗi cùng bồi thường khiến cho anh lần nữa ý thức được việc mình đã bị đá như thế nào.

Tự tôn bản thân bị đá kích trầm trọng đã ảnh hưởng rất lớn đến cảm tình với Trần Nghệ Gia của anh, đồng thời cũng làm cho anh nhận ra rõ bản thân cũng chẳng mấy yêu thương nàng

Tần Duyệt làm ra vẻ khoan dung độ lượng, chiếm được cảm tình cha mẹ Trần Nghệ Gia rất lớn đồng thời khiến họ đối với sự lựa chọn của con gái lại càng thêm tức giận.

Một bên là tên côn đồ bị ép ra hải ngoại, một bên là Tần thiếu gia thanh mai trúc mã, Trần gia cha mẹ kiên quyết nói con gái mình đã bị lừa. Vì ngăn chặn Trần Nghệ Gia liên lạc với Đường Mạnh, hai người thậm chí đem nàng nhốt vào nhà, hạn chế tự do của nàng

Vốn còn có ý đem Trần Nghệ Gia xuất ngoại, nhưng lại sợ khoảng cách quá xa không kiểm soát được, Đường Mạnh tiếp tục dụ dỗ con gái họ nữa thì sao.

Đường Mạnh bởi vì thế lực của Tần gia trong khoảng thời gian ngắn không thể về nước, nhất là trong khu địa bàn quản lý của Tần gia, Trần gia cha mẹ dứt khoát quyết định đem con gái nhốt vào trong nhà.

Việc này Tần Duyệt tuyệt không quan tâm. Trần Nghệ Gia đã không còn là gì đối với anh nữa, nàng cùng cha mẹ nàng như thế nào, cùng Đường Mạnh như thế nào, anh quản không được và cũng chẳng muốn quản.

Nhưng vào buổi sáng hôm nay, Trần Nghệ Gia không biết làm cách nào trốn thoát được ra khỏi nhà, gọi điện thoại cho Tần Duyệt

Tín hiệu điện thoại thật không tốt, dứt quãng, Tần Duyệt chỉ có thể miễn cưỡng nghe được Trần Nghệ Gia nói rằng nàng đang ở thành phố Y, tiếp theo chợt nghe thấy một giọng nam xa xa vọng lại trong đó, điện thoại cúp.

Thành phố Y cũng là chỗ trường đại học của Bàng Cùng Hiền Chờ đến khi Tần Duyệt ý thức lại, anh đã đi ra khỏi cổng sân bay thành phố Y

Đường Mạnh thật ra không có lý do gì để đi tìm người quái dị kiểm chuyện, Tần Duyệt cũng không cần phải lo lắng, nhưng trong lòng vẫn cảm giác có chuyện gì đó cực kì quan trọng sắp phát sinh.

Sau khi bắt taxi, Tần Duyệt dựa vào cửa sổ nhắm mắt nghỉ ngơi, không biết vì sao, hình ảnh Bàn Cùng Hiền toàn thân máu tươi lại xuất hiện trong đầu anh.

Trần Nghệ Gia vì sao lại đến thành phố Y? Sao lại đến chỗ này? Vì sao lại gọi điện thoại cho anh?

Còn có giọng nam quý dị mơ hồ trong điện thoại đó....

Tần Duyệt hoàn toàn có thể kể thấy, nhưng không hiểu vì sao anh không cách nào an tâm được!

Loại cảm xúc mạnh mẽ này bùng lên khi anh nhìn thấy người quái dị đứng trước mặt anh hỏi “Vì sao lại...?” Mãnh liệt bất thường, Tần Duyệt cảm thấy tay ngứa ngáy, rất muốn đem thứ gì đó bắt lấy trong tay giày vò và đập phá, loại cảm giác này đã rất lâu rồi chưa từng có.

Thế là anh lặng lẽ cho tay vào túi, tránh cho bản thân kiểm không nổi ý muốn bắt nạt người quái dị.

Tạm thời không muốn dây dưa với Bàn Cùng Hiền, cho nên mới bảo đợi hân ăn cơm xong sẽ nói sau, kỳ thật bản thân đói mồm đói meo chưa ăn gì cả.

Đây không phải là lần đầu tiên Tần Duyệt gặp Tiểu Cửu nhưng là lần đầu tiên chạm mặt trực tiếp, đúng như Tần Duyệt suy nghĩ, anh chán ghét thẳng bóng tự cho mình xinh đẹp này!

Giống y như những gì người quái dị miêu tả, Tiểu Cửu rất đẹp, cách ăn mặc hợp mốt, trên người không kiếm được một khuyết điểm nào để chê bai cho được.

Nếu cậu ta không khiêu khích Tần Duyệt, Tần Duyệt cũng sẽ không để ý đến cậu ta, thế mà cậu ta không những khiêu khích, còn làm ra vẻ là người bảo vệ Bàn Cùng Hiền, Tần Duyệt trong lòng cười lạnh, co rút những đầu ngón tay giấu trong túi áo của mình.

Cáu kỉnh, tức giận không lý do, còn có thường xuyên thất thần, Tần Duyệt không biết chính mình còn có thể khống chế bản thân được bao lâu.

Vào thời điểm cha mẹ Trần Nghệ Gia trước mặt anh giải thích này nọ, anh đã rất kiềm chế, ở trong mắt người khác từ xưa đến giờ anh luôn giữ vẻ hờ hững, đáp lễ, thậm chí khoan dung, chỉ có chính bản thân anh mới biết được tâm can bên trong luôn thiêu đốt bởi sự phẫn nộ.

Anh không bằng Đường Mạnh, anh không bằng Đường Mạnh, anh không bằng Đường Mạnh, anh không bằng Đường Mạnh.....

Không ai phát hiện Tần Duyệt không bình thường ngay cả Bàn Cùng Hiền cũng không.

Tần Duyệt đi đằng trước, nghe thấy tiếng bước chân Bàn Cùng Hiền đuổi theo phía sau, khoe miệng khẽ nhếch lên một đường cong quý dị

Người quái dị vẫn thích anh.

Tần Duyệt biết bản thân mình trong mắt người khác vĩ đại bao nhiêu, ở trường trung học còn được không ít nữ sinh gọi là “Hoàng tử”.

Chỉ có chính anh biết, tuy rằng bề ngoài thoát nhìn hoàn hảo, nhưng bên trong anh đã sớm rạn nứt không rõ hình thù.

Không khí bên trong tầng hầm ngầm âm thấp hòa cùng mùi máu bên môi, còn có tiếng khóc nức nở của nữ nhân.

Tần Duyệt muốn thử chuyển người, lại bị người khác đập một cước ngã nhào xuống, tiếp theo bàn chân kia còn giẫm lên sườn mặt tuần tú của Tần Duyệt, cổ ý dùng sức nghiền nghiền.

“Đã lâu không thấy, tao thật sự rất nhớ mày” Miệng Đường Mạnh thả một hơi khói thuốc, áo phanh rộng, lộ ra lồng ngực rắn chắc, tóc cũng dài rất nhiều so với trước kia, nhất là tóc mái, tùy theo động tác của gã mà ẩn hiện vết sẹo rõ ràng bên mép trái.

Tần Duyệt không khuất phục hung hăng trừng mắt nhìn Đường Mạnh, lúc thấy rõ vết sẹo kia nhin đau cổ tình hờ lạnh.

Đường Mạnh thuận theo tầm mắt của Tần Duyệt sờ sờ lên vết sẹo trên mép trái mình, “Nhìn quen mắt sao?”

Không chỉ nhìn quen mắt, Tần Duyệt còn biết rõ vì sao vết sẹo ấy xuất hiện.

Khi đó Bàn Cùng Hiền vẫn còn nằm bệnh viện, Tần gia lập tức gây áp lực Đường gia, cuối cùng chú của Đường Mạnh đoạt quyền, hứa đem Đường Mạnh tống cổ ra khỏi biên giới, tuyệt đối không trở về.

Mà trước khi Đường Mạnh bị tống đi, gã bị hung hăng giáo huấn một chập, Tần Duyệt có mặt ngay tại chỗ để xem.

Tần Duyệt nhìn Đường Mạnh bị ba tên trưởng thành vây quanh, từng quyền từng cước không chút lưu tình, vừa mới bắt đầu Đường Mạnh còn có thể phản kích, nhưng dù thế nào gã cũng không thể nào đấu lại cả ba người. Đường Mạnh vừa ngã xuống, lập tức sẽ bị xối nước lòi lên đánh tiếp.

Tất cả mọi người đang đợi Tần Duyệt nói “ngừng”, nhưng Tần Duyệt vẫn cứ như thế nhìn, đứng bên cạnh còn có chú của Đường Mạnh

Tay của tên lâu la đều sưng hết cả lên, mặt thờ hồng hộc, mà Đường Mạnh sớm đã như mớ giẻ rách, rớt cuộc không đứng dậy nổi.

Tên lâu la nhìn về phía Tần Duyệt, lại nhìn về phía chú của Đường Mạnh cuối cùng chú Đường Mạnh đành phải cắn răng một cái, lấy gậy gõ từ tay của thủ hạ bước lại phía Đường Mạnh, đánh Đường Mạnh hôn mê phát tỉnh, gậy thứ 2 đánh hộc huyết, gậy thứ 3 đập vào đầu Đường Mạnh, bên mắt trái chảy máu không ngừng.

Tần Duyệt nhìn không được nhú nhú mày, tay của chú Đường Mạnh đã run hết cả lên, Tần Duyệt cuối cùng nói một tiếng “Ngừng”.

“Vĩnh viễn đừng cho tôi gặp lại hần.”

Tần Duyệt nhớ tới khi đó mình đã nói ra câu ấy với vẻ tự đắc thế nào, nhưng không đầy một năm, Đường Mạnh không những đã trở lại, còn đem chân dẫm lên trên mặt mình.

Đường Mạnh muốn trả thù sao?

P.S: A Meo đừng nói gì nữa A Hoa bỏ chạy đây Q_ Q

Ở Mỹ, Đường Mạnh chỉ cần nhớ đến chuyện này là dẫn xé không sao chịu nổi, lại kiếm không được suy nghĩ. Cha bệnh nặng, chú đoạt quyền, bản thân bị đánh gãy tay, bị đuổi tới một quốc gia ngôn ngữ xa lạ, Đường Mạnh rất oán, cho đến khi cha mất, gã cũng không thể về nước tham gia lễ tang, oán này đã biến thành hận thù.

Đường Mạnh hận sự bất lực của bản thân, gã hận Trần Nghệ Gia, hận cả Tần Duyệt, hận tất cả mọi thứ khiến cho gã trở nên thế thảm thế này.

Cho đến khi ông chú lén lút liên lạc với gã, nói rõ cho gã việc đoạt quyền chỉ là bề ngoài, kỳ thật cha gã biết mạng của mình không còn dài, lại lo sợ Đường Mạnh không có biện pháp bảo hộ bản thân, mới nhượng bộ Tần gia, đưa Đường Mạnh tổng xuất khỏi biên giới, tạm thời bảo trụ tính mạng của gã chờ đợi đến khi đủ thế đủ lực rồi mới tính đến việc báo thù.

Hy vọng chợt xuất hiện, Đường Mạnh được nỗi hận thù vun đắp, dưỡng tốt thương thế, tích cực liên lạc phối hợp với chú.

Có đôi khi hình ảnh Bàn Cung Hiến cả người đầy máu tươi sẽ hiện lên ở trong đầu Đường Mạnh, đó là lần cuối cùng gã nhìn thấy Bàn Cung Hiến.

Thật sự là một người quái dị xuẩn ngốc nhưng cũng nhờ vào hần chữ nếu đạn kia thật sự trúng vào người Tần Duyệt, Tần gia nhất định sẽ không bỏ qua cho gã.

Nhớ tới Trần Nghệ Gia, Đường Mạnh vẫn có chút không thoải mái, mà xui quý khiến vào một đêm khuya gã gửi cho Trần Nghệ Gia một bức thư.

Ba ngày sau Trần Nghệ Gia hồi đáp gã, tuy rằng chỉ có mấy chục chữ còn con lại khiến cho Đường Mạnh mơ hồ thấy được một tia hy vọng.

Liên lạc liên tục, tất nhiên, Đường Mạnh sẽ không đem chuyện mình thật sự muốn làm kể cho Trần Nghệ Gia biết.

Đường Mạnh không còn đeo đuổi Trần Nghệ Gia giống như lúc trước nữa, chỉ cùng nàng tâm sự qua ngày. Nàng nói nàng thực xin lỗi Đường Mạnh.

Đường Mạnh nói, tất cả đều là chuyện quá khứ. Thâm tâm, gã nhất định sẽ đòi lại.

Gã biết Bàn Cung Hiến đã vào đại học, còn kết bạn mới, cùng Trần Nghệ Gia vẫn giữ liên lạc. Vết đạn bắn giờ đã đỡ rất nhiều, hình như không có lưu lại di chứng, người cũng trở nên sáng sủa hơn rất nhiều.

Đường Mạnh cảm thấy Bàn Cung Hiến sẽ là người duy nhất cả đời này gã nợ lời xin lỗi.

Cho đến sau ngày Giáng Sinh, Trần Nghệ Gia nói Bàn Cung Hiến cùng em họ Tần Duyệt hôn nhau.....

Đúng là giỏi thật, bầu vú Tần Duyệt rồi lại câu thông cùng em họ Tần Duyệt, giỏi!

Hần quả nhiên là tên biến thái thích nam nhân! Bộ dạng ghê tởm như vậy thế mà còn không biết kiểm chế!

Mặc dù Trần Nghệ Gia đã nói chỉ là hiểu lầm, Đường Mạnh cũng không để vào óc nổi, gã chỉ cần nhớ tới khuôn mặt của Bàn Cung Hiến là thấy ghê tởm!

Đường Mạnh cuối cùng nhấc chân ra khỏi mặt Tần Duyệt, ngồi xổm xuống bên cạnh Tần Duyệt, túm tóc nhấc lên, giữ đầu thuốc huơ huơ trước mặt, “Tao có nên để lại vài vết trên gương mặt mày hay không nhỉ?”

Đường Mạnh quay đầu nhìn về phía Trần Nghệ Gia, “Cô không phải thích gương mặt này của nó sao?”

Đường Mạnh đã thay đổi, gã càng trở nên đáng sợ thì khí thế càng tăng, giọng nói bình thản nhưng lại làm những chuyện biến thái điên cuồng hơn so với lúc trước.

Trần Nghệ Gia miệng bị lấp kín, nói không ra lời. Nàng thật hối hận, trong nhà nàng chưa từng bao giờ chịu áp lực lớn đến thế này, bà nội vì nàng mà đã

phải vào bệnh viện, ba và mẹ cũng luôn vì chuyện của nàng cãi nhau không ngớt. Nàng chỉ muốn cùng người yêu mình và người mình yêu mãi bên cạnh nhau mà thôi

Cái giá phải trả đã quá đắt, nàng quyết định chia tay với Đường Mạnh.

Trần Nghệ Gia sau khi nói ra điều đó với gia đình, người nhà vừa vui mừng, lại có đôi chút hoài nghi nàng.

Thế là, trước mặt người thân nàng gọi điện nói lời chia tay Đường Mạnh, lý do là nàng vẫn thích Tần Duyệt.

Nàng biết Đường Mạnh sẽ hận nàng cũng đã chuẩn bị sẵn hứng chịu con phần nọ của gã thế nhưng không có lời đáp trả lại cho nàng.

Việc nhận được điện thoại Đường Mạnh là ngoài ý muốn của Trần Nghệ Gia, dây số lại là trong nước. Trần Nghệ Gia lợi dụng sơ hở của đám người làm, lén lút trốn ra ngoài gặp Đường Mạnh, nhưng vừa thấy mặt đã bị đánh ngất, tỉnh lại thì nhận thấy mình đã nằm trên mặt đất ở tầng ngầm.

Lúc nàng gọi điện đã ẩn nhằm dây số, vốn muốn gọi điện cho người nhà đến cứu không hiểu sao thành gọi cho Tần Duyệt, sau đó bị Đường Mạnh bắt gặp nhưng gã cũng không nổi nóng. Nhìn Đường Mạnh tươi cười quý dì, Trần Nghệ Gia mới biết mình đã trúng kế.

Nàng muốn mở miệng giải thích nhưng Đường Mạnh không hề cho nàng cơ hội để nói chuyện.

Tần Duyệt không thèm đếm xỉa đến tàn thuốc đang được dí sát rất gần kia, “Mày nếu đã dám trở về thì biết hậu quả rồi đấy”

Đường Mạnh bấu mỗi một cái, nắm tóc Tần Duyệt đập xuống mặt đất, Tần Duyệt lập tức không còn nói được gì nữa

“Đừng uy hiếp tao, tao sợ quá.” Đường Mạnh đá Tần Duyệt lật lại, nhìn trán Tần Duyệt đỏ máu không ngừng, “Đau hay không nào?”

Tần Duyệt một chút phản ứng cũng không có.

“Đừng giả chết với tao!” Đường Mạnh lại một cước nhắm vào bụng Tần Duyệt, ánh mắt Tần Duyệt lay tỉnh, hai tay ôm lấy chỗ vừa bị giẫm, nôn mửa không ngừng

“Tao nếu đã trở về, mày nên biết ngày chết của mày cũng không còn xa nữa đâu.”

Tần Duyệt đã bị Đường Mạnh tra tấn không ra hình người, phun ra toàn máu, Trần Nghệ Gia thấy thế nức nở khóc không ngừng

Đường Mạnh đột nhiên nhú nhú mày, nhìn ra phía cửa.

Phía dưới cầu thang tầng ngầm có mấy cái bao tải, Tần Duyệt vừa rồi bị đánh bất tỉnh cũng được bọc trong bao tải đem tới, nhưng khi này nhìn lại, Đường Mạnh nhìn thấy có cái bao tải hình như hơi giật giật.

Gã không có nhìn lầm, có điều đó không phải bao tải bình thường.

Thủ hạ luôn túc trực cạnh bên thấy Đường Mạnh ra hiệu vội đem bao tải này xốc lên, nhìn thấy một thân hình nhỏ thó nằm gọn lỏn trong bao tải.

“Vậy là sao?” Đường Mạnh có chút bất đắc dĩ nói.

Thủ hạ lập tức ý thức được bản thân phạm phải sai lầm, vội giải thích, “Đây là cùng đi chung với gã họ Tần, thuận tay đánh ngất dẫn theo về, vì hắn quá nhỏ, để tại chỗ này nên quên khuấy đi mất”

“Hả?” Đường Mạnh cười cười, đi về phía thủ hạ, ra vẻ đánh một quyền lại hoàn toàn không chút lực, “Tay chân thật ngứa quá đi.”

Thủ hạ hắc hắc cười, “Lão đại, tính sao đây?”

Đường Mạnh trầm ngâm một tiếng, vừa định mở miệng, Tần Duyệt đột nhiên giãy dựa vùng lên, “Đường Mạnh!”

Đường Mạnh quay đầu liếc nhìn Tần Duyệt một cái không rõ suy nghĩ gì, đột nhiên quay lại nói “Mở ra!”

Thủ hạ nhanh chóng mở bao tải, lộ ra Bàn Cung Hiên mắt và miệng đều bị vải đen bịt kín.

Đường Mạnh ánh mắt phút chốc sáng ngời, “Giỏi!”

“Đường Mạnh! Mày nếu..... Nếu dám động vào hắn ——”

Đường Mạnh? Người vừa nói là ai? Tần Duyệt sao?

Bàn Cung Hiên đầu còn đau, nhất là sau gáy, sao lại đau vậy ta, hắn còn nhớ rõ khi này cùng Tần Duyệt vừa bước ra khỏi trường, thì có vài người lao tới, ngay cả động tác bọn họ hắn còn chưa kịp thấy rõ ràng thì mồm đã bị nhét vô một cái khăn, tiếp đó sau gáy đau xót rồi cái gì cũng không biết nữa..

Đường Mạnh trừng mắt nhìn về phía Tần Duyệt, “Tụi mày tương thân tương ái quá nhỉ? ”

Tần Duyệt đứng lên cực kì gượng ép, vừa nhích từng bước đã bị thủ hạ Đường Mạnh đẩy ngã nhưng ánh mắt anh vẫn hung hăng nhìn chòng chọc Đường Mạnh, so với khi này càng quyết liệt hơn..

Đường Mạnh lấy tay chạm vào Bàn Cùng Hiền, ngón tay chỉ vừa chạm vào tóc thì Bàn Cùng Hiền đã sợ đến mức rụt cả người lại, “Mày thực là thấp kém, cái loại gì thế này.....”

Dường như một chút cũng không thay đổi, vẫn nhát gan như vậy, vóc dáng lại thấp bé, khiến cho người vừa nhìn thấy là đã muốn khi dễ, một chút cũng không thay đổi.....

Không, vẫn có thay đổi, tóc mái âm trầm không còn, hơn nữa tuy rằng thật sợ hãi, nhưng không giống như trước kia cúi đầu thấp đến mức không ai nhìn thấy được.

“Khẩu vị của mày thật đúng là kỳ quái.....” Đường Mạnh không biết suy nghĩ cái gì, đột nhiên vỗ tay một cái, trở nên cao hứng phấn chấn, “Tao chán rồi, đổi trò chơi đi!”

Rồi chưa kịp đợi mọi người có phản ứng, Đường Mạnh nói với thủ hạ, “Đi, dắt nó từ trong sân ra đây.”

Bàn Cùng Hiền ngã lộn ở trên đồng bao tải, hai tay hai chân bị trói, mắt và miệng đều bị bịt lại, chỉ có thể dựa vào lỗ tai nghe ngóng mọi thứ.

Dường như..... Là giọng của Đường Mạnh.

Còn có tiếng khóc, là tiếng ai khóc?

Hoàn cảnh này rất quen thuộc, dường như là chuyện đã xảy ra trong kho hàng một năm trước kia.

Tần Duyệt, Tần Duyệt không có việc gì chứ?

Bàn Cùng Hiền muốn ngồi xuống, lập tức bị một bàn chân hung hăng đạp xuống giữ chặt bả vai hấn, đau, giống như xương cốt vỡ hết cả ra rồi!

Tần Duyệt nhìn Đường Mạnh tiêm cho con chó thứ thuốc gì đó, vô số hình ảnh hiện lên trong đầu anh nhưng vẫn không rõ ràng Đường Mạnh rốt cuộc muốn làm cái gì.

Đường Mạnh quăng ống chích trong tay, giống như đã hoàn thành một chuyện vĩ đại, “Tốt lắm, cho mày chọn, là hấn? hay là..... cô ta?”

Trần Nghệ Gia mở to đôi mắt ngập nước, không thể tin nổi nhìn Đường Mạnh lại chỉ tay về phía mình.

Đường Mạnh không thèm nhìn Trần Nghệ Gia mà lấy tay sờ sờ đầu chó săn, “Chọn chính mày cũng được, có điều tao vừa mới tiêm cho nó thuốc kích thích chỉ sợ nó hơi thô bạo thôi.”

Không thể, không thể, không thể!

Đường Mạnh tại sao lại làm như thế đối với nàng!

“Đường Mạnh!!” Tần Duyệt nghiêng răng nghiêng lợi nói, lại bị thủ hạ của Đường Mạnh ấn xuống.

“Có điều loại sự tình này không thích hợp với Tần đại thiếu gia, như vậy.....” Đường Mạnh đưa ngón tay lên, mắt thấy sắp chỉ vào Trần Nghệ Gia, đầu ngón tay lại xoay chuyển, “Chọn hấn đi!”

Bàn Cùng Hiền hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, hấn có thể cảm giác được nơi này có rất nhiều người, nhưng đây là chỗ nào? Bọn họ muốn làm gì?

Đường Mạnh khoe miệng cười đến tàn nhẫn, ra lệnh thuộc hạ, “Đem quần hấn lột ra ”

Bạn đang đọc truyện *Sửu Thiên Nga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Editor: Sweet

Không ai từng nói cho Bàn Cùng Hiền gặp loại tình huống này thì phải làm như thế nào, trong sách cũng không có nhắc đến chuyện này, hấn chỉ biết bị người khác lột quần là một loại hành vi vô cùng nhục nhã, muốn liều mạng phản kháng, nhưng tay chân bị trói, cái gì cũng làm không được, ngay cả

muốn kêu cũng kêu không ra tiếng.

Chân Bàng Cùng Hiền bị giữ chặt, quần bị kéo xuống, kể đến cái mông chột lạnh hẳn.

Hắn chưa từng bao giờ tuyệt vọng đến thế này, cho dù biết gãy dựa là phí công cũng kiềm không đành mà lắc lư thân thể, miệng phát ra những tiếng ô ô

“Đường, Đường Mạnh ——” Tần Duyệt trong miệng ngập máu, khí thế giảm phân nửa nhưng ánh mắt vẫn hung tợn khiến người khác sợ hãi.

Có điều Đường Mạnh chính là muốn anh ta bị như vậy, phần nộ, oán hận, lại không thể làm gì được.

Cái mông Bàng Cùng Hiền nho nhỏ, cũng rất vênh, do thủ hạ Đường Mạnh cường chế bắt hắn quỳ rạp trên mặt đất nên cái mông càng nhếch ra phía sau.

Thuốc tiêm vào trong người chó săn đã bắt đầu phát tác khiến nó hưng phấn sủa ầm lên, nước miếng tựa hồ không thể khống chế nhễu nhào, phút chốc ướt hết cả cằm.

Đường Mạnh cử chỉ thông thả dắt con chó săn nóng nảy bồn chồn đi về phía Bàng Cùng Hiền, trong lúc Tần Duyệt mấy lần giẫy giụa muốn vùng lên thì lại bị thủ hạ của Đường Mạnh đánh gục xuống nhưng ánh mắt gắt gao không chớp lấy một lần quần chặt Đường Mạnh

“Đường Mạnh..... Mày dám ——”

“Ba!” Đường Mạnh dường như chơi đùa đánh vào mông Bàng Cùng Hiền một cái rồi mới xoay đầu khoe mẽ liếc nhìn Tần Duyệt.

Tần Duyệt hộc mắt đã muốn phiếm hồng, nếu giờ phút này anh có thể cử động, tuyệt đối sẽ cho Đường Mạnh sống không bằng chết!

“Oái!”

Bàng Cùng Hiền tự nhiên bị đánh khiến hắn giật nảy cả người, là Đường Mạnh sao? Đường Mạnh đánh vào mông hắn? Ở trước mặt rất nhiều người còi quần hắn ra đánh đòn?

Bàng Cùng Hiền tức giận đến mức toàn thân đỏ bừng, không ngừng run rẩy, bởi vì miệng bị ngăn chặn, chỉ có thể phát ra tiếng nức nở như con thú nhỏ.

Bàng Cùng Hiền giận dữ, hơn nữa còn liều mạng muốn phản kháng.

Thật ngoài ý muốn của Đường Mạnh, ngay cả Tần Duyệt cũng có chút kinh ngạc. Ở trong ấn tượng của bọn họ, Bàng Cùng Hiền vĩnh viễn nhẫn nhục chịu đựng, chưa từng có lúc nào nổi điên phát cáu. Nhưng Bàng Cùng Hiền này đây dường như đang bạo phát, hai gã đề hắn mà suýt nữa bị hắn gãy thoát, với dáng người cùng sức lực vốn có của hắn thì không biết đã phải dùng bao nhiêu cảm phần để chống đỡ.

Đường Mạnh trong nháy mắt thất thần, thẳng nhóc luôn sợ hãi rụt rè ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên đó đã bị gã làm cho tức điên.....

Tay nhất thời buông lỏng dây, chó săn hung hăng bỏ nhào về hướng Bàng Cùng Hiền.

Bàng Cùng Hiền còn đang giẫy dựa, đột nhiên sau lưng sức nặng đè ép, vài tiếng như tiếng chó sủa ngay bên tai, Bàng Cùng Hiền có thể cảm giác những người giữ mình khi này vội vã tránh qua một bên, khí lực đã giảm đi rất nhiều nhưng một cử động hắn cũng không dám.

Đây là..... Chó? Hơn nữa còn là loại chó rất lớn.....

Hình ảnh một con chó lớn cắn thân thể trần truồng của mình khiến Bàng Cùng Hiền sợ tới mức không dám nhúc nhích. Đường Mạnh muốn thả chó cắn hắn?

Chó này có phải rất hung dữ không? Có phải nó sẽ xé từng miếng thịt của mình xuống không?

Mất cả chân Bàng Cùng Hiền bị trói chung với nhau, hai chân không thể tách ra, chó săn nôn nóng nằm úp sấp bám vào trên lưng hắn, thuốc khiến cho nơi đó của nó kích thích bùng bùng nhưng lại không cách nào kiểm ra được cửa vào để phát tiết.

Bàng Cùng Hiền có thể cảm giác được một khối cứng rắn nóng hổi ở đằng sau mông mình loạn thúc, tuy rằng vẫn rất sợ hãi nhưng lại không thể không né tránh, chó săn lập tức tấp một phát sau gáy của Bàng Cùng Hiền làm cho Bàng Cùng Hiền không dám động đậy nữa..

Đau quá! Cỗ! Nó muốn cắn cỗ mình! Có phải sẽ cắn đứt không!

Tần Duyệt lẫn Đường Mạnh đều ngậy ngậy cả người, toàn bộ tảng hằm ngầm không ai lên tiếng, tất cả ánh mắt chỉ tập trung vào con chó săn đang nổi điên và Bàng Cùng Hiền vừa này vẫn còn mảnh liệt giẫy giụa giờ đây cũng không dám cựa quậy..

Hắn thậm chí không còn kêu khóc nữa.....

Chó săn đem chỗ bùng bùng phần kích đó cắm vào giữa hai chân Bàng Cùng Hiền ma xát, mồm phát ra thanh âm ô ô, nước miếng chảy dọc theo cổ Bàng Cùng Hiền rớt xuống mặt đất.

Chó sấn vừa trùu vừa động khiến cho Đường Mạnh cùng Tần Duyệt..... Tất cả mọi người ở đây đều nghĩ rằng Bàng Cùng Hiền đã.....

“Đừng a! A a a ——” Bàng Cùng Hiền đột nhiên rên la, hơn nữa liều mạng dịch chuyển, nhưng lại bị chó sấn khổng chế động tác, chỉ có thể phát ra âm thanh vô cùng thê thảm.

“Mày!” Tần Duyệt giống như mới từ trong mộng bừng tỉnh, “Buông hấn ra đi!”

Đường Mạnh vẫn quay lưng về phía Tần Duyệt, Tần Duyệt nhìn không ra biểu cảm trên mặt gã giờ phút này, Đường Mạnh giống như biến thành tượng gỗ không chút cử động.

Chó sấn phát ra tiếng rầm khê, dùng thêm lực cắn Bàng Cùng Hiền, nơi bị táp đã chảy máu nhưng Bàng Cùng Hiền không còn ngoan ngoãn giống như lúc đầu nữa.

Hấn rất đau, cái vật cứng rắn gì đó đang dúc sức chen vào chỗ kia của hấn, thật sự là rất đau, tuy rằng chỉ trong nháy mắt. Nhưng con chó kia vẫn lặp lại động tác, tìm kiếm cửa vào khi này, Bàng Cùng Hiền rất sợ, đành phải liều mạng giãy dụa, không cho con chó đó thực hiện được hành vi.

Tần Duyệt một lần nữa vùng lên, ngay khi thủ hạ Đường Mạnh vừa định tiếp tục xuống tay lần nữa, Tần Duyệt đột nhiên quỳ xuống.

Đường Mạnh dường như có chút linh cảm quay đầu lại, biểu cảm châm biếm trào phúng khi này không còn sót lại chút gì, phảng phất như thất thần.

“Việc này và hấn..... Rõ ràng không có chút liên quan gì, xin mày.....”

Đường Mạnh nhìn đầu gối Tần Duyệt sát rạt mặt đất, ngây ngốc một hồi, mới vươn tay ra hiệu

Thuộc hạ sau khi nhìn thấy Đường Mạnh ra dấu, đi nắm chó sấn kéo ra, nhưng thuộc trên người chó sấn đã hoàn toàn phát huy, thần trí đã không còn tỉnh táo chỉ muốn tìm được cửa phát tiết, ai tới gần liền tru sủa gầm gừ không ngừng.

Thuộc hạ khó xử lại không thể không nghe chỉ thị, đành phải cứng rắn nắm đầu chó sấn lôi xuống, chó sấn bị lôi khỏi người Bàng Cùng Hiền, nổi điên quay lại phập đảm người bên nó cho đến khi đảm thuộc hạ bỏ cửa chạy lấy người thật xa, nó lại quay lại người Bàng Cùng Hiền, một lần nữa nhảy chồm lên.

Đường Mạnh dường như bị bật một cái chốt trong người, phút chốc ánh mắt khôi phục thần thái, đi đến bên cạnh thủ hạ gần nhất, lấy từ trong tây trang tên đó một thứ nhảm vào đầu con chó sấn kia và...

“Phanh!”

Là súng. Lúc Đường Mạnh lấy thứ này ra không có ai bất ngờ nữa cả.

Vào thời điểm chó sấn từ trên người Bàng Cùng Hiền ngã xuống, hấn một mồi quá ngất đi. Tần Duyệt đầu cúi thấp không ngẩng lên, Trần Nghệ Gia vẫn còn chưa hồi phục lại tinh thần.

Chó sấn run rẩy vài cái, đã chết.

Đường Mạnh nâng súng, lại gần chó sấn, liên tục bắn năm sáu phát đạn. Chó đã chết, gã chỉ thêm vài cái lỗ trên một khối thi thể đầm máu, đây là việc vô nghĩa, nhưng thuộc hạ Đường Mạnh không ai dám lên tiếng.

Đường Mạnh phát tiết đủ, xoay người nhìn Tần Duyệt, lại nhìn Trần Nghệ Gia

Trần Nghệ Gia cuối cùng lấy lại tinh thần thấy Đường Mạnh đi về phía Tần Duyệt. Gã thuộc hạ đang áp chế nàng không ngờ tới nàng đột nhiên vận lực, nhất thời không khống chế được, Trần Nghệ Gia mạnh mẽ chạy đến bên cạnh Đường Mạnh, rồi dừng lại ở chân gã, nói ô ô gì đó trong miệng, Đường Mạnh nghe không hiểu, nàng cọ vào cột cho rớt miếng bịt miệng, chẳng dè tâm tới đảm thuộc hạ Đường Mạnh đang cố lôi nàng xuống, khóc lóc nói, “Không nên! Không nên! Đường mạnh! Là em sai..... Đều là em sai.... Là em không đủ kiên định..... Là em..... Đừng mà... Van cầu anh tha cho..... Em sai lầm rồi em sai lầm rồi..... Em đi theo anh..... Em đi theo anh..... Em lạy anh.....”

Đường Mạnh nhìn Trần Nghệ Gia bên chân gã khóc lóc đến mất hình tượng, không nói một câu

“Thật sự, không còn gì với Tần Duyệt cả, là em không chịu nổi áp lực..... Bà nội em..... Bà vì chuyện này tức giận đến mức nhập viện..... Là em không tốt..... Là em không đủ kiên định..... Thật sự bọn họ không có liên quan gì..... Em và anh ấy đã chia tay..... Người em thích là anh..... Anh tha thứ cho em..... Em đi theo anh..... Em đi theo anh.....”

“Đừng tra tấn bọn họ nữa..... Đừng tra tấn bọn họ nữa..... Ô ô.....”

Cuối cùng, tay Đường Mạnh buông thõng, đem khẩu súng chấn chương nắm trong lòng bàn tay.

Đường Mạnh một tay xoa mặt mình, thực mỗi một.

Gã thật sự mỗi một, lòng gã loạn hết cả lên, loạn đến mức không biết phải làm gì cho đúng, gã không biết vì có gì gã lại làm như vậy.....

Đường Mạnh đột nhiên cắn răng một cái, nâng báng súng lên, đập mạnh vào sau gáy của Tần Duyệt, cả người Tần Duyệt lập tức nhuễn xuống ngã ra mặt đất bất tỉnh nhân sự.

“Như em nói, theo tôi đi.”

Trần Nghệ Gia nhìn Tần Duyệt nằm trên mặt đất, ngần ngừ gật đầu.

Bàng Cùng Hiền vào lúc tỉnh lại phát hiện mình đang bên trong một chiếc xe sang trọng. Sau khi mở mắt ra lập tức bị ánh nắng mãnh liệt chiếu vào làm đau rất, hắn muốn nhấc cánh tay lên, lại phát hiện tay cũng rất đau, trên cổ tay vẫn còn vết dây trói.

Bàng Cùng Hiền sững sờ hồi phục lại tất cả những ký ức hỗn độn trong đầu, một mảng tối đen, Đường Mạnh, Tần Duyệt, còn có một con chó.....

Bàng Cùng Hiền nhìn chăm chăm vào quần áo trên người không rõ của ai, không ngó ngang gì tới Tần Duyệt đang ngồi đối diện

Tần Duyệt cũng không nhìn Bàng Cùng Hiền, anh nghiêng nửa mặt trông ra ngã tư đường vào lúc sáng sớm cơ hồ không một bóng người.

Xe đi thật lâu, rồi mới dừng lại ở một bệnh viện.

Bàng Cùng Hiền đột nhiên nói, “Tôi muốn trở về.”

Phải về đâu đây? Hắn cũng không biết, nhưng hắn không muốn đến bệnh viện, trong lòng có một âm thanh kêu gào hãy tránh xa nơi này.

Tần Duyệt cuối cùng quay đầu nhìn về phía Bàng Cùng Hiền,” Cậu.....”

“Tôi muốn trở về!” Bàng Cùng Hiền có chút cuồng loạn, hốc mắt phút chốc ngập tràn nước.

Tần Duyệt ánh mắt chợt lóe, nói với tài xế, “Đưa cậu ấy về trường học.”

Tài xế hơi hơi chần chờ, tiếp theo cầm lấy bộ đàm trang bị trong xe liên lạc gì đó. Nãy giờ luôn có một chiếc xe chạy trước xe bọn họ, giống như là mở đường, phía sau cũng có 2 chiếc xe hộ tống.

“Cậu không có việc gì đâu.” Tần Duyệt đột nhiên nói, nhưng lại khiến cho Bàng Cùng Hiền cảm giác thật sự lạnh lẽo.

Bàng Cùng Hiền muốn khóc, hắn sắp sụp đổ rồi.

Sao lại bảo không có việc gì? Thế này là không có việc gì sao?

Hắn chịu không nổi! Hắn căn bản không rõ vì sao mình lại bị liên lụy đến chuyện này, Đường Mạnh thay đổi, đáng sợ!

Hoàn toàn không phải thiếu niên ngày xưa quàng vai hắn nói “Theo ta, ngốc “.

Bàng Cùng Hiền tuyệt không muốn biết lý do lần này là vì sao, hắn tuyệt không muốn biết! Bởi vì hắn chịu đủ rồi!

Hắn chỉ muốn mình có bạn bè, chỉ muốn luôn ở bên cạnh người mình thích mà thôi vì sao phải trả một cái giá quá đắt thế này!

Đủ! Đủ! Hắn từ bỏ! Hắn từ bỏ! Tần Duyệt cũng vậy, Trần Nghệ Gia cũng vậy! Hắn không đòi hỏi nữa! Hắn không xứng!

Bàng Cùng Hiền nhốt mình trong thế giới nội tâm của hắn, đây là lần đầu tiên trong đời hắn căm phẫn. Lừa gạt đã muốn đem hắn thiêu đốt toàn bộ, không rảnh hơi mà đi phân tích ý tứ trong lời nói của Tần Duyệt.

Tần Duyệt nhận thấy Bàng Cùng Hiền đang phẫn nộ, loại phẫn nộ này làm anh không cách nào mở miệng nói gì được.

Bàng Cùng Hiền chỉ là kẻ vô tội, anh không biết Đường Mạnh vì lý do gì lại bắt hắn để kích động mình.

Sau khi Tần Duyệt tỉnh lại nhận thấy mình không còn trong tầng hầm ngầm nữa, Bàng Cùng Hiền vẫn còn hôn mê, trên người chỉ đắp có độc nhất 1 cái áo khoác.

Tần Duyệt không chút nghỉ ngơi lập tức kiểm tra hậu đình của Bàng Cùng Hiền.

Bàng Cùng Hiền đáng người thấp bé, móng cũng như một đũa con nít, Tần Duyệt tách hai chân nhỏ nhắn của hắn ra, trong lòng kiềm không được thở phào một cái.

Hoàn hảo, không thật sự bị.....

Nhưng ắt hẳn là chó điên thúc kích liệt nên có chút trầy da.

Bọn họ bị ném ra vùng ngoại thành, may mắn là vào buổi sáng có xe chở lương thực đi ngang qua, Tần Duyệt mượn điện thoại gọi về nhà, nửa giờ sau bọn họ an vị ở trên xe.

Tần Duyệt muốn khéo léo nói cho Bảng Cùng Hiền biết hắn không bị con chó điên kia làm qua chuyện đó đó, nhưng không biết sao mồm miệng nói được, hơn nữa Bảng Cùng Hiền thoạt nhìn cũng không thể tiếp thu nổi bất cứ chuyện gì nữa.

Tần Duyệt vẫn đưa Bảng Cùng Hiền về ký túc xá. Bảng Cùng Hiền xuống xe, mạnh mẽ đóng cửa xe lại, rồi nhanh chóng lẩn vào trong khu ký túc xá, không liếc mắt nhìn Tần Duyệt lấy một lần.

Tần Duyệt nhìn bóng dáng Bảng Cùng Hiền biến mất, tay phải đột nhiên run rẩy hẳn lên, áp chế cách nào cũng không thể ngưng lại.

Tài xế nhìn qua kính xe dõi theo Tần Duyệt, chờ mệnh lệnh kế tiếp của anh

Tần Duyệt lại chỉ lo kiềm nén bàn tay phải run rẩy cùng lòng ngực như bị treo một tảng bất an nặng nề.

Thiếu, thiếu gì đó.....

Lái xe cuối cùng nhịn không được mồm miệng hỏi, “Thiếu gia, có muốn đi đến bệnh viện hay không..... Ngài có cần phải kiểm tra luôn không?”

Tần Duyệt khẽ run run cánh tay phải, anh còn có chuyện trọng yếu phải làm, đứng rồi, đứng rồi.....

Anh sao có thể quên dễ dàng như vậy, anh phải đem Đường Mạnh làm thịt

Bạn đang đọc truyện *Sửu Thiên Nga* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Editor: Sweet

Chỗ đó phía sau đau quá. Bảng Cùng Hiền cắn răng giữ vững không để bản thân té ngã, kiên cường đè nén nước mắt xuống, đứng ở cửa phòng ngủ, hít thật sâu một hơi.

Ồn thôi, không có việc gì, sau này hắn không bao giờ gặp mấy chuyện mất hứng thế này nữa, bởi vì hắn đã quyết định không làm bạn bè với Tần Duyệt nữa

Ồn thôi, ồn thôi.....

Mở cửa phòng ngủ ra, bước chân nặng nề chết lặng, phía sau vẫn còn đau rát nhưng dường như đã giảm đi không ít.

Bảng Cùng Hiền không biết rằng hắn càng cần trọng không chế bước chân thì chỉ khiến cho tư thế của hắn thoạt nhìn dị thường quái lạ.

“Chân của cậu sao thế?”

Bảng Cùng Hiền ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, hắn như vậy lại càng chứng tỏ hắn đã xảy ra chuyện, Tiểu Cửu khó chịu lên tiếng.

“Không có việc gì” Bảng Cùng Hiền phút chốc dừng lại, cố làm cho giọng của mình nghe có vẻ hoạt bát lên chút, còn cố ý nâng nâng chân trái, chứng minh thân thể không chút gượng nặng.

Không có việc gì, mọi chuyện đều trôi qua, ngày mai, tương lai, sau này, không bao giờ gặp loại sự tình này nữa, cho nên quên đi thôi.....

Tay bị Tiểu Cửu nắm lấy, vết thương giấu trong cổ tay bị lộ ra, mặt trên là vết dây trói dày như 2 ngón tay.

Bảng Cùng Hiền ánh mắt chợt tròn to, sừng sốt một giây rồi quát to một tiếng, liều mạng giãy dụa, Tiểu Cửu theo phản xạ túm hắn, hắn càng giãy mạnh, Bảng Cùng Hiền không thiết sống chết sử dụng quyền cước với Tiểu Cửu

“Cậu làm gì vậy!”

Động tác bọn họ quá đột ngột, Tiểu Mập cùng Lương Mama còn chưa kịp đến can ngăn, đã nghe “Ba!” một tiếng, mặt Tiểu Cửu bị tát lệch sang một bên. Trong nhà từ nhỏ đến lớn không ai không cưng chiều cậu ta, đây là lần đầu tiên Tiểu Cửu bị đánh

Ánh mắt Tiểu Cửu lập tức đỏ, thật sự có lòng tốt lại bị đá! Nếu không phải là lo lắng cho hắn thì ——

Cậu ta nhìn ánh mắt Bảng Cùng Hiền vốn luôn nhút nhát rụt rè, giờ phút này lại ngập tràn hận ý trừng trừng đối với mình “Tôi hận cậu!”

Bàng Cùng Hiền cơ hồ thét ầm lên như vậy.

Khí lực toàn thân giống như cuối cùng đã tận dụng hết, chân không còn giữ vững được thân thể mình nữa, tay Tiểu Cửu nắm lấy Bàng Cùng Hiền thoáng buông thõng xuống, cơ thể của Bàng Cùng Hiền trượt dần chỉ có thể tựa vào một bên.

“Vì sao..... Vì sao.....” Nước mắt cuối cùng vỡ tan ra tuôn trào, giọng Bàng Cùng Hiền vốn trong trẻo tuyệt vời giờ đây tuyệt vọng bị thương, “Bởi vì tôi xấu sao..... Chỉ bởi vì mặt tôi xấu sao! Xấu thì không thể sao! Cho nên cả tư cách làm người cũng không có sao! Vì có gì! Tôi không muốn cho mấy người biết! Không muốn không muốn! Các người có hiểu hay không! Ô ô.....”

Tiểu Cửu cuối cùng tung cửa bước ra ngoài, Lương Mama ôm lấy Bàng Cùng Hiền vỗ về, Bàng Cùng Hiền muốn né tránh, nhưng hẳn thật sự không còn chút khí lực, không cách nào giẫy khỏi cái ôm của Lương Mama

Hắn xong rồi, hẳn đánh Tiểu Cửu, hiện tại hẳn thật sự không còn bạn bè.....

Tiểu Cửu cũng sẽ không thích hắn

Vì sao hắn phải chịu sự đối xử như vậy? Chẳng qua chỉ là muốn có bằng hữu, chẳng qua là không ngờ tới ai kia.

Hắn biết rằng Đường Mạnh từng hỏi Tần Duyệt để cho Tần Duyệt lựa chọn, nhưng Tần Duyệt không nói gì cả, cho nên con chó lớn kia mới cười lên người hắn

Nơi đó còn rất đau cho dù Bàng Cùng Hiền cố gắng lờ đi. Kỳ thật hẳn cũng không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì trên người mình, nhưng việc này tuyệt đối cực kì vũ nhục..... Nơi đó..... Nơi đó là chỗ dùng để đi WC mà.....

Đường Mạnh là đồ hỗn đản, gã dùng loại phương pháp này khi dễ hắn.

Tần Duyệt cũng là hỗn đản.....

Trần Nghệ Gia cũng là.....

Bọn họ cảm thấy loại chuyện này không nên xảy ra trên người bọn họ, cho nên bắt mình chịu sao?

Hắn cái gì cũng không biết! Vì sao bọn họ hận thù đối phương mà mình lại bị liên lụy vào, còn lại bị đối đãi thấp hèn đến thế!

Chuyện này ắt hẳn so với dùng súng bắn còn sỉ nhục nặng nề hơn!

Nơi đó đau quá, cổ cũng rất đau, chân cũng rất đau.....

Tiểu Mập đuổi theo Tiểu Cửu, Lương Mama vẫn vỗ về Bàng Cùng Hiền, nhưng cậu cũng không biết cách nào an ủi một Bàng Cùng Hiền không ngừng khóc, đành phải để cho Bàng Cùng Hiền khóc ngất đi.

Lương Mama ôm Bàng Cùng Hiền về giường, quần áo Bàng Cùng Hiền mặc trên người lúc này giầy dựa sớm đã nhăn nhó không ra hình thù, mặt trên còn có rất nhiều bụi bặm, Lương Mama muốn giúp hắn cởi ra, nhưng nhớ tới khi này Tiểu Cửu chỉ túm cổ áo hắn một chút, Bàng Cùng Hiền đã khóc lớn như vậy nên đành thôi.

Nhìn Bàng Cùng Hiền lo lắng không yên thật đáng thương, không biết bao nhiêu lần, Lương Mama đi vào phòng tắm lấy khăn xả ướt, xoa xoa mặt Bàng Cùng Hiền. Cho dù trong cơn mê man, nước mắt Bàng Cùng Hiền vẫn không ngừng rơi.

Bàng Cùng Hiền giữa trưa có tỉnh lại một lần, nhìn thấy Lương Mama và tiểu Mập lo lắng, ánh mắt đã sớm sưng đỏ căng vù lại tiếp tục rơi lệ.

Tiểu Mập học y, biết thế này là không ổn,, khuyên Bàng Cùng Hiền uống ít nước. Uống nước xong, Bàng Cùng Hiền dường như đỡ hơn nhiều.

“Tớ muốn yên tĩnh một mình chút.....”

Lương Mama cùng Tiểu Mập tuy rằng không yên lòng, nhưng thấy Bàng Cùng Hiền không muốn nói thêm nữa. Lương Mama thở dài, trong lòng phiền não không thôi, lo lắng tình trạng của Bàng Cùng Hiền, lại không dám ép buộc hắn.

“Cậu không nói ra, chúng tớ cũng không có cách nào giúp cậu..... Nhưng cậu nên biết rằng, quan hệ của chúng ta sẽ không bao giờ thay đổi, là bằng hữu vĩnh viễn, Tiểu Cửu nhất định cũng nghĩ như vậy.”

Bàng Cùng Hiền không hề quay đầu nhìn bọn họ, cho đến khi nghe được tiếng cửa phòng ngủ một lần nữa đóng lại, cuối cùng nhịn không được lớn tiếng gào khóc!

Hắn thà rằng vĩnh viễn cô độc. Tình cảm mãnh liệt như vậy thật đáng sợ, nếu như cả đám Lương Mama cũng thay đổi trở nên như thế thì sao?

Nếu bọn họ cũng giống như Đường Mạnh làm ra loại chuyện như vậy, thì thà ngay từ đầu chỉ có một mình có phải tốt hơn không?

Nhưng mà..... Hẳn lại luyến tiếc.....

Cửa phòng ngủ bị đập vang, Bàng Cùng Hiền ngưng khóc, nhưng không có đứng lên mở cửa.

Tiếng đập cửa cuối cùng ngừng dường như có tiếng mở cửa ra.

Là bọn họ đã trở lại sao?

Bàng Cùng Hiền thu mình giấu ở trong chăn, không muốn cho bọn họ nhìn thấy gương mặt khóc sưng húp của mình, vốn đã xấu, nay lại càng thêm dọa người.....

Chăn đột nhiên bị thô lỗ xốc lên, Bàng Cùng Hiền sợ tới mức cả người căng cứng, tiếp đó nhìn thấy một gã đàn ông vận tây trang mang kính râm xuất hiện trong tầm mắt.

Bàng Cùng Hiền vừa thấy gã là hét lên tiếng hét chói tai.Đừng! Đừng! Đừng có đến đây nữa!

Gã đàn ông mặt nhăn mày chau, đè miệng Bàng Cùng Hiền lại, rồi mới tiếp nhận từ tay tên trợ thủ gần đó một cái khăn tay bịt mũi Bàng Cùng Hiền, chỉ vài giây sau, thân thể Bàng Cùng Hiền nhuyển xuống, rốt cuộc chịu không nổi tác động, thần trí dần dần phiêu xa.....

Tiểu Hiền, Tiểu Hiền.....

Đừng ngủ, mở mắt ra.....

Đầu Bàng Cùng Hiền đau quá, thanh âm kêu gọi kia càng ngày càng rõ ràng, cả người đau đớn cũng càng ngày càng rõ ràng, cuối cùng, hấn rút cuộc chịu không được kiểu dây vô này, mở mắt ra, trước mặt mơ hồ một bóng người.

Một bàn tay to ôn nhu vuốt ve tóc Bàng Cùng Hiền,“Tỉnh chưa? Có gì không thoải mái?”

Giọng đàn ông trưởng thành trầm thấp thăm hỏi chứa đựng quan tâm cùng lo lắng tràn ngập trong lời nói, còn có bàn tay ấm áp đang vuốt ve khiến Bàng Cùng Hiền chực trào nước mắt.

“Ba ba.....”

Bàn tay to dừng một chút rồi lại tiếp tục vuốt ve khuôn mặt Bàng Cùng Hiền, còn có cả cặp mắt sưng phù không mở nổi của hấn.

“Hài tử ngốc.....”

“Ba.....” Bàng Cùng Hiền vô lực nâng cánh tay lên, muốn được ôm, muốn được người thân duy nhất từng quan tâm mình trong ký ức sưởi ấm.

Bóng người không chút chần chờ, ôn nhu dùng lực đem Bàng Cùng Hiền ôm vào trong ngực, giọng nam trầm yêu thương,“Hài tử ngốc..... Hài tử ngốc..... Đừng khóc.....”

Bàng Cùng Hiền sụt sùi nước mũi nhưng hành động này thật khiến cả người hấn đau đớn đến mức muốn vỡ ra.

Nghe thấy Bàng Cùng Hiền rên rỉ, người nọ vội vàng buông Bàng Cùng Hiền ra,“Rất đau sao? Muốn chích thuốc giảm đau không?”

Bàng Cùng Hiền sững sốt, nhận thấy thanh âm quen thuộc kia, cuối cùng nhìn rõ bóng người,“Bác sĩ.....”

Lạc Ninh nhìn thấy vẻ thất vọng trong ánh mắt Bàng Cùng Hiền, nhin không được thờ dài, bàn tay vẫn ôn nhu vuốt ve mặt hấn,“Có phải rất đau hay không?”

Tần gia hơn phân nửa là đã qua huấn luyện quân nhân chính quy, thể trạng cường kiện, ý thức chấp hành mạnh mẽ, đối với một ít được liệu cũng rất am hiểu, bọn họ dùng thuốc mê với Bàng Cùng Hiền, tác dụng qua, sẽ không làm tổn thương thần kinh não, nhưng di chứng sau đó là cả người đau đớn.

“Bác sĩ..... Vì sao.....”

Lạc Ninh không hề mong Bàng Cùng Hiền hỏi anh vấn đề này, xoay người mở hòm thuốc bắt đầu pha thuốc,“Tôi giúp em chích thuốc giảm đau, hiệu quả không tôi có điều sẽ làm em cảm thấy không chút sức lực.”

Bàng Cùng Hiền lặng yên một hồi, tựa vào gối đầu, không biết suy nghĩ gì,“Nơi này là chỗ nào?”

Đây là một gian phòng xa lạ, chỉ có độc nhất một chiếc giường, một cái TV, từ cửa sổ nhìn ra có thể thấy rất nhiều tòa nhà kiến trúc cao ngất ngưỡng.

“Phòng ở của Tần gia.”

Bàng Cùng Hiền phối hợp để Lạc Ninh chích, cả người đau đớn làm cho hấn hoàn toàn không cảm giác kim tiêm đâm vào cơ thể mình.

Bàng Cùng Hiền đột nhiên nhớ tới gì đó, nhìn những vệt dây trên cổ tay đã được xử lý, ánh mắt phút chốc ngưng đọng.

Lạc Ninh biết hẳn nhất định đã bị đả kích rất lớn, nhất thời còn chưa hồi phục tinh thần, “Không có việc gì đâu, Tần gia lần này sẽ không chịu để yên.”

“Bác sĩ,” Bàng Cùng Hiền ngẩng đầu, chăm chăm nhìn Lạc Ninh, “Em không muốn ở trong này, em muốn trở về.”

Lạc Ninh khẽ nhíu mi nhưng rất nhanh giãn khai, “Không cần lo lắng, ở trong này hảo hảo dưỡng thương.”

Bàng Cùng Hiền lắc đầu, không biết có phải bởi vì thuốc phát huy tác dụng hay không, hay do thân thể đã thích ứng với đau đớn, Bàng Cùng Hiền không còn cảm thấy khó chịu nữa, “Em muốn trở về.”

Hắn không muốn cùng Tần Duyệt có liên quan gì nữa, Tần gia cũng vậy, Đường Mạnh cũng vậy, hắn hết thấy đều muốn quên tất.

Lạc Ninh không ngờ tới sau khi Bàng Cùng Hiền tỉnh lại sẽ là phản ứng như vậy, cũng không biết phải giải thích như thế nào với hắn, ngay khi Bàng Cùng Hiền hôn mê trong vài giờ ngắn ngủi này, Tần Duyệt đã làm không ít chuyện. ...

Cửa bị mở ra, Tần Duyệt với vết thương trên mặt tiến vào, anh nhìn lướt qua từ phía sau Lạc Ninh, ánh mắt yên lặng chăm chú quan sát Bàng Cùng Hiền, nhưng người kia không thèm liếc mắt nhìn anh lấy một lần.

Lạc Ninh thấy vẻ mặt phức tạp của Bàng Cùng Hiền, trong phút chốc quay đầu lại bắt gặp Tần Duyệt, lạnh như băng nói, “Chuyện gì vậy?”

Tần Duyệt đi vào phòng, lúc cánh cửa mở ra, chỉ cần Bàng Cùng Hiền liếc mắt một cái là sẽ thấy bên ngoài cửa có ít nhất ba nam nhân mặc đồ đen trông coi, đáng tiếc hắn không phát hiện.

“Cậu ấy thế nào rồi?”

Rõ ràng Bàng Cùng Hiền đang an vị ở chỗ này, Tần Duyệt lại hỏi Lạc Ninh, không mấy bất ngờ sau khi trải qua những chuyện như vậy, quan hệ của Tần Duyệt và Bàng Cùng Hiền đã có nhiều chuyển biến lớn.

“Tôi muốn trở về.” Bàng Cùng Hiền nói, vẫn không nhìn Tần Duyệt, thanh âm không hề trong trẻo, mang chút khàn khàn khiến cho người ta cảm thấy thật lạnh lẽo xa lạ.

“Không được.” Tần Duyệt không chút nghĩ ngợi liền từ chối.

Bàng Cùng Hiền vì thế mới ngẩng đầu nhìn Tần Duyệt, Tần Duyệt lại đem ánh mắt chuyển qua, “Tôi đã làm thủ tục thôi học cho cậu.”

Bàng Cùng Hiền trong mắt hiện lên một tia căm phẫn, “Dựa, vào, cái gì,!”

Lạc Ninh thấy Bàng Cùng Hiền căng thẳng nhìn chăm chăm Tần Duyệt với cả cái thái độ như bố thí của Tần Duyệt — anh không những không tức giận, còn thật bình thản giải thích.

“Bên ngoài rất lạnh, nơi này có vẻ an toàn hơn.”

Bàng Cùng Hiền đột nhiên xốc chăn mỏng lên, “Chỉ cần không có liên hệ với mấy người, tôi nhất định sẽ an toàn!”

Bàng Cùng Hiền muốn đứng lên, vừa lúc cơ thể mất đi khí lực, trước mắt thấy sẽ té ngã xuống giường, Lạc Ninh vội vàng đỡ lấy hắn tiếp đó kinh ngạc nhìn Tần Duyệt hình như vừa mới lao tới cấp tốc

Tần Duyệt đang lo lắng? Tuy chỉ trong nháy mắt, Lạc Ninh cũng không nghĩ rằng mình hoa mắt.

“Tôi sẽ bảo vệ cậu.”

“Tôi không cần!” Bàng Cùng Hiền ôm lấy Lạc Ninh, “Bác sĩ, anh dẫn em đi đi, em không muốn ở chỗ này, về nhà, về trường học, chỗ nào cũng được!”

Bàng Cùng Hiền bộ dáng cầu xin làm cho Lạc Ninh giật mình, đây thật là Bàng Cùng Hiền nhất gan rụt rè trước kia sao?

Lại nhìn thấy vết thương cũ trên người hắn vẫn chưa mờ nhạt, ánh mắt Lạc Ninh trầm hẳn xuống.

“Không được!” Tần Duyệt có chút bạo phát, “Đường Mạnh còn chưa bị bắt!”

Bàng Cùng Hiền lập tức cả người co rụt lại, ánh mắt trái phải liên lụy trốn tránh “Không có can hệ với tôi. Không can hệ.”

“Sao lại không can hệ, hẳn nhất định sẽ tìm tới người! Ta sẽ không để cho hắn làm thế!”

Lạc Ninh ôm Bàng Cùng Hiền vào trong ngực, hung hăng trừng mắt liếc nhìn Tần Duyệt một cái.

Lạc Ninh biết không nhiều lắm, nhưng cũng đủ để hiểu Bàng Cùng Hiền hoàn toàn vô tội. Tần Duyệt và Đường Mạnh là vì cô gái tên Trần Nghệ Gia kia mà xảy ra nhiều chuyện đến thế, một đám người lớn phải đi giải quyết hậu quả rồi rầm phía sau. Bi thảm nhất vẫn là Bàng Cùng Hiền, hắn chỉ là một người chịu tội thay thôi.

Chỉ cần giữ khoảng cách với Tần Duyệt, Lạc Ninh tin tưởng Đường Mạnh sẽ không tìm tới gây phiền toái với Bằng Cùng Hiền, nhưng Tần Duyệt lại không muốn buông hấn ra.

“..... Tôi muốn về nhà.....”

Tần Duyệt hoàn toàn không chú ý tới Lạc Ninh đang chăm chăm nhìn mình, nắm chặt tay, miệng đã buộc ra trước khi kịp suy nghĩ, “Ngươi muốn hại người nhà của ngươi sao!”

“Đường Mạnh luôn muốn tìm ngươi, nếu ngươi về nhà, hấn nhất định sẽ tìm tới tận cửa! Còn có bạn cùng phòng của ngươi nữa, ngươi theo chân bọn họ chung một chỗ chỉ có hại bọn họ mà thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Sửu Thiên Nga* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Editor: Sweet

“Đường Mạnh luôn luôn muốn tìm ngươi, nếu ngươi về nhà, hấn nhất định sẽ tìm tới tận cửa! Còn có bạn cùng phòng của ngươi, ngươi theo chân bọn họ chung một chỗ chỉ báo hại bọn họ!”

“Còn có mụ mụ ngươi, tỷ tỷ ngươi, Đường Mạnh nổi điên lên căn bản không phân biệt tốt xấu, nếu ngươi về nhà, chỉ có nước liên lụy bọn họ!”

Lạc Ninh kinh ngạc nhìn Tần Duyệt, không rõ vì sao hấn phải nói dối, đe dọa Tiểu Hiền như thế? Thế này..... Vì có gì?

“Nhưng mà.....” Bằng Cùng Hiền quả nhiên phát hoảng, “Nhưng mà..... Tôi và mấy người không có can hệ gì.....”

“Sao lại không có can hệ gì!” Tần Duyệt đột nhiên rống to, “Lúc này mà ngươi còn có thể nói ra những lời này!”

“Nhưng mà tôi thật sự không biết, không biết rằng Đường Mạnh đã trở lại, còn có vì sao hấn lại..... Lại.....”

“Đương nhiên là vì người ở cùng một chỗ với ta, ở trong mắt mọi người, ngươi đã là vật sở hữu của ta !”

Lời nói này của Tần Duyệt cực kì bá đạo, Bằng Cùng Hiền bị kinh sợ tới mức không thốt ra được lời phản bác nào, Lạc Ninh trong lòng cười khẩy một tiếng nhưng không muốn mở miệng so đo

“Tóm lại, ngươi cứ ở yên trong này, ta sẽ nghĩ biện pháp.”

Tần Duyệt nói xong liền đi ra ngoài. Anh cũng ý thức được sự thất thố của mình, nhưng tình huống hiện tại rất phức tạp, anh dù sao cũng còn trẻ, không có cách nào giữ được sự bình tĩnh.

“Tần, Tần Duyệt.....”

Tần Duyệt một tay xoa trán mình, nhưng không quay đầu lại

“Cậu..... Cậu tính làm gì Đường Mạnh, hấn ta, tính sao ——”

Tần Duyệt đột nhiên quay đầu, ánh mắt hỗn loạn lại khùng bố, trừng mắt nhìn Bằng Cùng Hiền khiến lời nói đến tận miệng hấn phút chốc cũng đành nuốt xuống, “Ngươi nghĩ rằng ta và ngươi là vì kẻ nào!”

Vài giờ trước, dưới sự quyết tâm của Tần Duyệt, Tần gia bắt đầu xâm nhập điều tra Đường gia, kết quả vượt ngoài dự kiến của tất cả mọi người.

Hơn một tháng trước, chú của Đường Mạnh kiểm tra phát hiện mình bị ung thư thời kì cuối, đang lúc Tần gia lo lắng phù trợ một kẻ thống lĩnh mới, Đường Mạnh đột nhiên về nước, cơ hồ cũng có thể cảm thấy có một âm mưu gì ở đây.

Hóa ra một năm trước, Đường gia đã chuyển tài sản chính của mình đi, chú của Đường Mạnh biểu biện ra với Tần gia nói gì nghe nấy chỉ là một màn kịch, mà vỡ tuồng này bởi vì bệnh tình của lão nên không thể tiếp diễn nữa

Đường Mạnh chưa hề bị vút bỏ đi, gã lên về nước, tuyệt không không phải là để gần gũi Trần Nghệ Gia

Sau khi biết tin này, người bên Tần gia dốc hết toàn lực truy tìm Đường Mạnh, nhưng chỉ trong một ngày ngắn ngủi, gã giống như bốc hơi khỏi trái đất này vậy, hướng hồ đó là gã còn đang mang theo Trần Nghệ Gia. Bởi vậy có thể thấy được, khả năng đích thật của Đường gia, tuyệt đối không giống như những gì bọn họ biểu hiện ra ngoài.

Tần Duyệt thực nôn nóng, anh nghĩ chỉ cần mượn lực lượng của ông nội là có thể dễ dàng bắt được Đường Mạnh, rồi tùy ý mình muốn làm gì gã cũng được.

Nhưng sự tình trở nên không hề đơn giản, ông nội tuy rằng không nói gì, nhưng cũng không thể xác định được Đường Mạnh còn ở trong nước hay không, Tần Duyệt e rằng mình cũng không thể can dự vào được chuyện này. Bất luận nguyên nhân gì, điều ông nội quan tâm nhất vẫn là tánh mạng của anh. Nếu cả mạng mà còn không giữ được, thì còn có thể làm được cái gì?

Vốn dĩ đang nắm chắc phần thắng giờ lại hoàn toàn sụp đổ, Tần Duyệt vẫn cố giữ sự bình tĩnh cho bản thân, nhưng hình ảnh Bảng Cùng Hiền ở tầng hầm bị một con chó cười trên người luôn luôn xuất hiện ở trong đầu Tần Duyệt, lại còn việc..... Bảng Cùng Hiền sau khi tỉnh lại thì cứ lạnh lùng xa lánh.

Anh phải làm chút gì đó. Nếu anh không thể mau chóng vì Bảng Cùng Hiền làm chút gì đó, Bảng Cùng Hiền chắc chắn sẽ đoạn tuyệt quan hệ với mình

Tần Duyệt không có thời gian, cũng không rảnh để suy nghĩ, mình và Bảng Cùng Hiền rốt cuộc có mối quan hệ gì, nhưng vừa rồi khi thốt ra câu “Vật sở hữu” khiến cho anh có một loại cảm giác thức tỉnh.

Bảng Cùng Hiền là “Vật sở hữu” của anh, cho nên anh phải có trách nhiệm.

Bảo hộ cũng tốt, khi dễ cũng tốt, phá hư cũng tốt, hủy diệt cũng tốt..... Đây đều là chuyện của riêng anh, Đường Mạnh cũng vậy, kẻ khác cũng vậy, ai nhúng tay vào đều không có đường sống!

Nhưng trước đó, anh phải để cho Bảng Cùng Hiền biết, anh có năng lực bảo hộ hắn, cho dù bị khi dễ, anh cũng có khả năng giúp hắn báo thù!

Cho dù đó là một kẻ quái dị, Tần Duyệt cũng không thể để sau khi hắn bị khuất nhục đến hai lần vì mình mà cứ thế rõ ràng cắt đứt quan hệ!

Sau khi Tần Duyệt rời khỏi cửa, Bảng Cùng Hiền bắt lấy tay áo Lạc Ninh, “Bác sĩ, cậu ấy nói vậy là thật sao? Đường Mạnh sẽ tìm tới người nhà của em sao?”

Lạc Ninh nan giải nhìn Bảng Cùng Hiền, anh không biết Tần Duyệt vì sao lại nói dối với Bảng Cùng Hiền, càng không biết chính mình có nên che giấu gì cho Tần Duyệt hay không

Về mặt của Lạc Ninh làm cho Bảng Cùng Hiền hiểu lầm, “Bác sĩ, anh giúp em đi nói với Tần Duyệt, không cần giúp em báo thù, bảo cậu ấy buông tha Đường Mạnh đi, để bọn họ đi đi, đừng để hắn tìm tới người thân của em!”

Bảng Cùng Hiền khí lực chưa kịp hồi phục, sau khi kích động trước mắt đều biến thành màu đen, Lạc Ninh vội vàng đỡ hắn nằm xuống giường “Bác sĩ..... Mau..... Giúp em nói với cậu ấy.....”

“Được, được, em đừng khóc, tôi sẽ đi nói chuyện với cậu ta.”

Lạc Ninh ra cửa, nhìn thấy Tần Duyệt ngồi ở trên ghế sofa phòng khách, bên cạnh còn có vệ sĩ đứng gác

“Cậu vì sao lại lừa cậu ấy?”

Tần Duyệt dường như đang suy nghĩ chuyện gì đó, bị thanh âm Lạc Ninh đánh gãy, ngẩng đầu liếc mắt nhìn anh ta một cái, không nói gì.

“Cậu nói xem cái gã Đường Mạnh kia đâu có lý do gì tìm đến người nhà của Tiểu Hiền gây phiền toái, cậu dọa cậu ta để làm gì?”

“Anh làm sao biết hắn sẽ không tới tìm?”

“Căn bản chuyện này Tiểu Hiền chỉ là người ngoài cuộc.”

“Nhưng cậu ta lại là người bị thương!”

Lạc Ninh im lặng một hồi, nhìn Tần Duyệt bằng ánh mắt không nói nên lời, “Cậu ta chính là bị cậu liên lụy.”

Mười ngón tay Tần Duyệt giao nhau chống lấy cằm, không lập tức trả lời Lạc Ninh, “Cậu ta thích tôi”

Lạc Ninh mặt nhăn mày nhú chờ câu tiếp theo của Tần Duyệt, đừng nói là vì cậu ta cho rằng Tiểu Hiền thích cậu ta, cho nên mắc nợ cậu ta đấy nhé.

“Đây là chuyện của tôi và cậu ấy, không có liên quan gì đến anh.”

Lạc Ninh bị Tần Duyệt chọc tức cười khẩy, “Quả thực không thể tin được những lời này lại từ một người trưởng thành thốt ra, cậu ta vì cậu mà bị đủ loại tra tấn, có lẽ cả cuộc đời này cũng không thoát khỏi nỗi ám ảnh đó! Cậu lại có một ý kiến không tồi rằng đây chỉ là chuyện của hai người? Cậu căn bản là khi dễ cậu ta! Cậu rốt cuộc suy nghĩ cái gì? Đem cậu ta ném đến chỗ này có thể cam đoan cậu ta an toàn? Cười chết người, tôi thấy chỉ cần cậu cách xa Tiểu Hiền một chút, Tiểu Hiền so với hiện tại có thể hạnh phúc hơn trăm lần!”

Tần Duyệt đột nhiên đứng lên, ánh mắt rét tới mức cơ hồ muốn đem lạc ninh đông cứng, nhưng hiện tại Lạc Ninh tức giận muốn chết, tuyệt không chịu ảnh hưởng.

“Đem hắn ra bên ngoài!”

Vệ sĩ ở phía sau Tần Duyệt sau khi Tần Duyệt lên tiếng, ngay lập tức tiến về phía Lạc Ninh, Lạc Ninh nhìn hai gã đàn ông cao to như ngọn núi nhỏ đem mình nhắc lên, anh là dân trí thức, sau khi từ chức ở bệnh viện trở thành bác sĩ riêng chưa từng bị đối xử qua như thế này, nhất thời tức giận đến mặt mày đều đỏ. “Thần kinh cậu không bình thường! Tự cho là đúng!”

Lạc Ninh chẳng nói quá được hai câu, đã bị vệ sĩ chặn miệng, chỉ có thể phát ra thanh âm ngô ngô, rồi cứ như vậy bị ném ra ngoài.

Tần Duyệt một cước đem bàn trà gạt ngã, mặt bàn thủy tinh nhất thời vỡ tung ra thành từng mảnh nhỏ.

Các vệ sĩ còn lại trong phòng, giống hệt người máy, lập tức bắt đầu thu dọn.

Lạc Ninh tức giận đến phát điên, đây không chỉ là lo lắng cho Tiểu Hiên, mà ngay cả tôn nghiêm của anh cũng bị giẫm lên mặt rồi!

Anh không chút nghĩ ngợi rút điện thoại, gọi điện cho Tần lão gia, đem những lời nói và hành động của Tần Duyệt khi nãy kể hết ra, “Cậu ta có bệnh, tuyệt đối là có bệnh!”

Tần lão gia không lập tức đáp lời, lúc sau mới nói, “Vất vả cho anh.”

“Đây không phải là chuyện vất vả hay không! Cậu ta không hiểu sao mà cứ đeo bám Tiểu Hiên không buông! Đây không phải là vì an toàn của Tiểu Hiên, ông sao có thể dung túng cậu ta như vậy?”

“.....”

Lạc Ninh nghe đầu bên kia điện thoại khẽ thờ dài một hơi, nháy mắt giống như bị tạt một khối nước lạnh, mới sực nhớ người bên đầu dây điện thoại kia là kẻ như thế nào.

“Tần Duyệt cũng là vì vị tiểu bằng hữu kia.”

Ở trong mắt Tần Lão gia, mấy người cỡ tuổi Tần Duyệt đều là tiểu bằng hữu.

“Ngài lo lắng Đường gia ập tới, Tần Duyệt thì không nói làm chi, Tiểu Hiên chỉ là người ngoài, sao lại đem cậu ta lôi vào chốn hỗn tạp này?”

“Tiểu Lạc, vất vả cho anh.”

Biết Tần lão gia nói như thế có nghĩa là không muốn kéo dài câu chuyện thêm nữa, Lạc Ninh vội la lên, “Tần bá bá! Chẳng lẽ..... Có chuyện gì khác không thể nói với tôi sao?”

Đầu bên kia điện thoại lại thờ dài một hơi, tiếng thờ dài thật nặng nề làm cho tâm Lạc Ninh cũng theo đó trầm hẳn xuống.

“Tiểu Lạc, ta già rồi, chỉ hy vọng mấy đứa con của ta, cháu của ta đều an an toàn toàn, khỏe mạnh an khang. Cái vị tiểu bằng hữu kia, nó dám vì Tiểu Duyệt đỡ một viên viên đạn, đây là may mắn của Tiểu Duyệt, ta xét thấy nên để hai đứa bọn nó làm bằng hữu, cũng cam đoan sẽ không để cho kẻ nào tổn thương nó nữa. Tiểu Duyệt mới trước đây chịu khổ không ít, không ai kẻ cận bên cạnh nên dễ căng thẳng, con gái Trần gia không còn, Tiểu Duyệt lại rất trọng vị bằng hữu kia, ta đây thân là ông nội không còn cách nào khác cả.”

Lạc Ninh giống như bị ném xuống giếng lạnh dần dần toàn thân đều phát rét.

Ý của Tần lão gia trong câu này có nghĩa là gì..... Ông muốn cháu đích tôn của ông là đồng tính luyến ái sao?

Không đúng, ông ấy không phải là loại người thế này, chỉ sợ là bởi vì ông ấy không biết Tiểu Hiên đối với Tần Duyệt rốt cuộc là loại tình cảm gì, chỉ nghĩ là bằng hữu bình thường

“Anh yên tâm, ta sẽ đối đãi với Tiểu Hiên y như đối đãi với Tần Duyệt, nếu như mẹ của nó không đồng ý, ta cũng sẽ không khó xử nó nữa.”

Cái gì? Muốn người mẹ đồng ý? Lạc Ninh nhìn không được nghĩ ngợi lung tung. Anh không dám nói bậy bạ, sợ chính mình hiểu lầm sẽ khiến cho Tiểu Hiên lâm vào hoàn cảnh xấu hổ, nhưng có cảm giác có chỗ nào đó không đúng.

Một tháng sau đó, biết được Tần Duyệt cùng Tiểu Hiên đi lên phi cơ qua Anh quốc, Lạc Ninh mới hiểu được cái gì gọi là “Cùng đối đãi nó giống y như đối đãi với Tần Duyệt”, với lại “Nếu mẹ của nó không đồng ý” là như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Sin Thiên Nga* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Editor: Sweet

Sân bay.

Bàng Cùng Hiền vẫn có chút mờ mịt, hắn không biết vì sao mình lại ở chỗ này. À, đúng rồi, Tần Duyệt nói hắn bây giờ còn rất nguy hiểm, vì không để liên lụy đến người chung quanh, Tần Duyệt muốn dẫn hắn sang Anh quốc.

Lúc Tần Duyệt nói ra những lời này về mặt rất khó coi, nhìn không giống anh ta chút nào.

Bàng Cùng Hiền không biết có phải mình đang trong tình thế nguy hiểm như Tần Duyệt nói hay không, lúc hắn vừa thốt ra câu không muốn, Tần Duyệt bùng bùng lửa giận, Bàng Cùng Hiền bây giờ mới chợt nghĩ, Tần Duyệt từ trước tới nay không bao giờ ép buộc hắn làm chuyện cả.

Vì về mặt Tần Duyệt chưa từng nghiêm túc và kiên quyết đến thế, Bàng Cùng Hiền không dám trái lời anh ta nữa. Bác sĩ chỉ có lần đầu là đến chăm sóc vết thương cho hắn, sau đó thì không còn thấy nữa, hỏi Tần Duyệt, anh ta nói rằng bác sĩ có việc bận..

Chẳng lẽ những ai có dây mơ rễ má hiện tại với hắn đều bị liên lụy hết rồi sao?

Nhưng vì có gì..... Đường Mạnh vì có gì phải đối xử như thế với hắn? Bàng Cùng Hiền cố gắng hồi tưởng bản thân xem có phải đã đắc tội qua với Đường Mạnh hay không, nhưng làm cách nào cũng nghĩ không ra. Hắn không có lấy thứ gì của Đường Mạnh, cũng không có bạn gái xinh đẹp như Trần Nghệ Gia khiến người khác đổ kị, ngay cả hồi trung học đi theo Đường Mạnh một cách đặc biệt đến thế cũng là do Đường Mạnh yêu cầu hắn thôi.

Tần Duyệt không chịu giải thích nhiều với hắn, chỉ bắt ép hắn phải phục tùng theo sự sắp đặt, bằng không người bên cạnh hắn sẽ còn gặp nguy hiểm.

Tần Duyệt không nói, Bàng Cùng Hiền chỉ có thể không ngừng đem những việc có liên quan đến Đường Mạnh điểm lại, lần qua lộn lại suy nghĩ rất nhiều chuyện.

Hắn còn chưa kịp nghĩ thông suốt, việc xin visa đã xong xuôi, trường học cũng do Tần Duyệt chọn, Bàng Cùng Hiền nghĩ đến mức đầu đầu đau, không nghĩ nữa.

Bàng Cùng Hiền muốn liên lạc với đám Tiểu Cửu, bản thân đột nhiên biến mất, hắn rất sợ bọn họ lo lắng, Tiểu Cửu có lẽ vẫn còn giận, nhưng Lương Mama và Tiểu Mập thì không, bọn họ nhất định đang tìm mình khắp nơi

Tần Duyệt tâm tình vẫn chưa ổn, cho nên lúc Bàng Cùng Hiền yêu cầu như vậy, anh chỉ đáp lại một câu,“Tôi sẽ phái người thông báo.”

Bàng Cùng Hiền sau khi hồi phục thương thế tỉnh lại ở căn phòng này, rất nhanh liền phát hiện, Tần Duyệt và hắn không được ra khỏi cửa, tự do hoàn toàn bị hạn chế. Tần Duyệt trở nên cực kì nóng nảy, thường xuyên đập này đập nọ, này nọ đập xong rồi thì tìm đến mấy con manocanh trông như đám vệ sĩ mà đánh đập.

Bàng Cùng Hiền vẫn không rõ ràng lắm rốt cuộc đây là loại tình huống gì, nhưng ắt hẳn rất nghiêm trọng, tuy rằng hắn vẫn mơ hồ.....

Ngày làm thủ tục đăng ký này, Bàng Cùng Hiền không ngờ tới có thể gặp mụ mụ ở sân bay

Bàng mụ mụ không giống Bàng Cùng Hiền phút chốc hai mắt đều đỏ, chỉ cười cười sờ sờ đầu của hắn,“Nước ngoài không giống như trong nước, Tần Duyệt sẽ hào hào chiếu cố người.”

Bàng Cùng Hiền cúi thấp đầu, cổ họng nghẹn ngào cơ hồ nói không ra lời, hắn muốn nói với mụ mụ rằng hắn chịu ủy khuất và sợ hãi, còn có việc hiện giờ không hiểu vì sao phải đi Anh quốc chung với Tần Duyệt, còn có..... Bốn chú vệ sĩ đi cùng.

Hắn rất sợ, rất sợ.

Nhưng mà mụ mụ dường như không để ý chút nào, cũng không biết Tần Duyệt đã nói gì với bà. Tần Duyệt rõ ràng nói hắn hãy liên can đến ai là người đó nguy hiểm, vậy tại sao anh ta lại không nói cho mụ mụ mình biết?

“Đi ra nước ngoài rèn luyện cũng tốt, con là con trai mà.”

Bàng Cùng Hiền cúi thấp đầu cố gắng đem nước mắt nuốt vào trong, ngẩng đầu,“Tỷ tỷ đâu?” Hắn cũng rất muốn gặp chị mình.

“..... Nó có chuyện quan trọng, cho nên không thể tới nhưng chờ sau khi con đến Anh quốc thì sẽ gọi điện cho con ngay.”

Mụ mụ ánh mắt dao động không ngừng, Bàng Cùng Hiền biết bà nói dối. Tỷ tỷ đến bây giờ còn không có việc làm, mỗi ngày ngủ thẳng đến tận giữa trưa mới dậy, có đôi khi tụ tập cùng các bạn bè đi du lịch, Bàng Cùng Hiền chưa thấy có chuyện gì gọi là quan trọng với nàng cả.

“Nga, con sẽ gọi điện thoại trở về.”

“Bé ngoan.”

Tần Duyệt đứng một bên nhìn thật lâu. Bàng Cùng Hiền gần đây lời nói càng ít lại, luôn miên man suy nghĩ, cho nên anh muốn trước khi làm thủ tục thì cho người nhà đến gặp cậu ấy. Gia gia vì anh nên hành động “Phóng khoáng” tặng mấy phần hậu lễ cho mẹ mẹ Bàng Cùng Hiền, bà ta lập tức đồng ý chuyện để cho Bàng Cùng Hiền xuất ngoại du học, dù sao Tần gia sẽ gánh vác toàn bộ chi phí.

Tần Duyệt không ghét mẹ mẹ Bàng Cùng Hiền, bà ta so với một số kẻ giả vờ mực thước thì thẳng thắn hơn nhiều

“Đến lúc đi rồi.”

Nghe được lời nói của Tần Duyệt, Bàng mẹ mẹ xoay qua cười rặng rờ với Tần Duyệt, “Tiểu Hiền nhà chúng tôi xin nhờ cậu chiếu cố.”

Tần Duyệt gật gật đầu, lấy tay kéo một Bàng Cùng Hiền không chút nguyên ý nặng nề hướng về cổng đăng ký.

Bàng Cùng Hiền đi rất chậm, nhưng không có quay đầu nhìn mẹ mẹ hắn, Tần Duyệt cũng đi chuyển tốc độ chậm phối hợp cùng hắn.

Bàng Cùng Hiền đột nhiên mở miệng, “Tần Duyệt, mẹ mẹ của cậu đâu?”

“Sao lại đột nhiên hỏi vấn đề này?”

Tần Duyệt không rõ vì sao Bàng Cùng Hiền lại nhắc đến chuyện này, mà Bàng Cùng Hiền cũng không rõ vì sao Tần Duyệt lại không đề cập tới

“Nhưng mà, tôi cũng chưa thấy có người tới tiễn cậu”

“Cũng đâu còn là con nít.” Tần Duyệt nhún mày, Bàng Cùng Hiền đây là lần đầu tiên xa nhà, hơn nữa tính cách hắn yếu đuối như vậy, Tần Duyệt sợ hắn lo lắng nên mới để người nhà đến tiễn.

“Nhưng chúng ta sắp đi đến nơi xa xôi như vậy.”

Xa sao?

“Đều ở chung trên trái đất.”

Tần Duyệt hôm nay tâm tình không tồi, không biết có phải vì cuối cùng đã có thể rời khỏi phạm vi căn phòng kia không.

“Đi qua Anh quốc sao?”

Tần Duyệt gật đầu. Bàng cùng hiền nói rất nhiều lộ ra sự bất an của hắn, Tần Duyệt cũng không cảm thấy phiền.

“Chúng ta sẽ đi bao lâu?” Tần Duyệt cước bộ chợt ngừng, “Đường Mạnh lúc nào mới chịu buông tha ta?”

Tần Duyệt quay đầu lại, hai mắt thẳng tắp nhìn Bàng Cùng Hiền, nhìn đến mức lông tơ của hắn đều dựng lên mới nói, “Có ta ở đây, sẽ không để cho người chịu ủy khuất lần nữa, tin tưởng ta, được không?”

Bàng Cùng Hiền bị vẻ mặt thật sự nghiêm túc cùng ngữ khí của Tần Duyệt khiến cho trái tim không hiểu vì sao đập nhanh hơn, mặt cũng nóng nóng, dù cho hắn có phải đến một quốc gia xa xôi để lánh nạn, tựa hồ cũng không còn mấy đáng sợ.

8 năm sau

Sân bay.

Bàng cùng hiền vội vàng tranh lấy hành lý với vị ca ca trợ thủ kẻ bên lại còn phải đề phòng cái kẻ cao 1m9, mang kính mát to cực suất này quấy rầy nữa chứ.

“Leo, đừng như vậy, tôi phải về nhà.”

“Còn chưa mà, tôi đưa em về.”

“Không cần, tôi không muốn chung một chỗ với anh”

Leo khề cần một cái lên mặt Bàng Cùng Hiền, “Cùng à, em nói như vậy anh sẽ giận đó.”

“A.....” Bàng cùng hiền vội vàng bảo vệ mặt mình, phòng ngừa lại bị cắn. Hắn cũng mang kính mát kiểu dáng y chang như vậy, Leo sao có thể trước một cặp mắt kính bự tổ chảng như thế mà tìm được mẩu da thịt của hắn để cắn chứ?

“Ngoan, tôi đưa em đi, nếu em trở về vẫn còn khỏe, buổi tối chúng ta cùng nhau đến khách sạn.”

Bàng Cùng Hiền lắc đầu, “Tôi không muốn đi chung với anh, anh rất chói mắt.”

“Đây là khen ngợi sao? Bảo bối.”

“Là thế đó, anh rất đẹp trai, tôi ở một bên cũng phải biết xấu hổ.”

Leo chặc chặc hai cái, vươn ngón trỏ nâng cằm bàng cùng hiền, “Ồ trong mắt anh, không có gì sánh được với em, Sweetheart, không từng nghe nói rằng tình nhân trong mắt hóa Tây Thi sao?”

Bàng Cùng Hiền không thể cục cựa chỉ đành nhìn chăm chăm nói, “Bên ngoài chắc chắn có rất nhiều giới truyền thông chờ anh, hơn nữa Tần Duyệt nhất định tới đón tôi.”

Nghe được tên kẻ thù truyền kiếp, Leo cao hứng bủi môi.

“Anh ấy sẽ mất hứng, anh ấy không biết anh theo giúp tôi về nước.”

“Vậy nói cho hắn đi, sẵn tiện nói với hắn tôi nay em không về.”

Bàng Cùng Hiền lắc đầu, “Anh là ngôi sao, rất nhiều người vây xung quanh anh, rất không tự do, hơn nữa tôi còn muốn đi gặp bằng hữu.”

“À, là cái tên thầy giáo xinh đẹp kia.”

Bàng Cùng Hiền mỉm cười gật đầu, “Còn có hai người khác nữa, lần này trở về nhất định phải tìm bọn họ tụ họp.”

“Được rồi, tuy rằng thật không tình nguyện. Buổi tối nhớ gọi điện thoại cho anh.”

Bàng Cùng Hiền tiếp nhận hành lý của mình, nhanh chóng theo hướng cửa xuất chạy ra ngoài, phía sau nổi lên một mảnh thanh âm ầm ỹ, hắn không cần ngoảnh đầu cũng biết Leo đã bị vây cứng.

Đẹp trai thì vĩnh viễn cũng sẽ bắt mất người, cho dù mấy kẻ bọn họ muốn dùng cách nào để che giấu ánh sáng của mình thì cũng đều hoài công.

Leo là ngôi sao bẩm sinh, vẻ đẹp lai Á Âu của cậu ấy thu hút tất cả mọi người, thể hình như người mẫu lại càng làm cho không ít nam thanh nữ tú hai mắt sáng rực, Bàng Cùng Hiền thích nhất là ánh mắt màu xanh của cậu ấy, tuy rằng thường xuyên có vẻ rất gian xảo.

Tần Duyệt cũng đẹp trai, cho dù lẫn trong đám người Bàng Cùng Hiền chỉ cần liếc mắt một cái là nhận ra anh ta.

“Cám ơn cậu tới đón tôi.”

Tần Duyệt tiếp nhận đồng hành lý không chút tương xứng với vóc người của Bàng Cùng Hiền, ánh mắt khẽ liếc về phía người anh em họ đang khốn khổ chạy nạn giữa một đồng máy ảnh, microphone, và đầu người, một câu cũng không thêm nói, xách lấy hành lý của Bàng Cùng Hiền rồi đi ra ngoài.

Chỉ cần có chuyện liên hệ đến Leo là Tần Duyệt đều nổi điên, nhưng lần này so với những lần khác vừa chạm mặt đã đánh nhau thì tốt hơn rất nhiều rồi.

Bàng Cùng Hiền thở dài, chạy chậm đuổi theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Sửu Thiên Nga* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 26

Editor: Sweet

Tần Duyệt sau khi tốt nghiệp thạc sĩ toàn tâm toàn ý gây dựng sự nghiệp khá khẩm hơn những người bạn cùng tốt nghiệp khác, ấy là anh về nước còn chưa tới nửa năm.

Tần Duyệt muốn phát triển sự nghiệp trong nước, nơi này tài nguyên, nhân công so với Âu châu phí tổn thấp hơn nhiều, mà thành phố Y nhà xưởng rất nhiều, Tần Duyệt liền ngay cạnh đó đặt mua sản nghiệp, tính toán kế hoạch dài hạn.

Bàng Cùng Hiền 8 năm qua đều không có về nước. Vừa qua Anh quốc thì xảy ra chuyện phải vào nằm viện ngoài ý muốn, ngoại trừ trị liệu ngoại thương, bác sĩ còn nói gì mà nội tiết mất cân đối, phải dưỡng thương nhưng không được tiếp xúc với tia bức xạ nhiều, uống thiệt nhiều thiệt nhiều một bụm thuốc.

Thuốc thì vài năm trước đã ngừng, kết quả thực rõ ràng, Bàng Cùng Hiền không giống trước kia dễ dàng mệt mỏi như vậy, làn da cũng trở nên bóng

loáng hơn nhiều, bác sĩ nói đây là do được vật kích thích các tế bào trong cơ thể có hiệu quả.

Mà tôi trọng yếu là, vóc dáng hẳn tự nhiên cao lên, ước chừng cao hơn 5cm! Mặc dù ở trong mắt Tần Duyệt hẳn vẫn thấp bé y như cũ, nhưng Bằng Cùng Hiền thật cao hừng.

Bằng Cùng Hiền xuất ngoại hai năm, tỷ tỷ gả qua Nhật Bản, mụ mụ bắt đầu du lịch thế giới. Bằng Cùng Hiền biết nàng có bạn trai mới nhưng vẫn không nghe nói qua bọn họ tính làm hôn lễ.

Thân nhân cũng không còn trong nước, Bằng Cùng Hiền cho dù trở về cũng không biết phải tìm ai, tuy rằng bạn bè hồi đại học đều ở tại thành Y, nghĩ lại năm đó mình ra đi không một lời từ giả, Bằng Cùng Hiền cảm thấy không còn mặt mũi nhìn bọn họ.

Chuyện của Đường Mạnh dần dần bị Bằng Cùng Hiền quên lãng đi, quốc gia mới, hoàn cảnh mới, con người mới, làm cho hẳn mở mang rất nhiều, nhưng cũng thật vất vả.

Đại học Anh quốc Bằng Cùng Hiền không hoàn thành xong, lần đó xảy ra chuyện ngoài ý muốn khiến hẳn phải tịnh dưỡng ba tháng, trở lại đại học có chút trắc trở, hơn nữa hẳn cũng rất sợ lại bị khi dễ, cho nên xác thật từ bỏ..

Nhưng từ bỏ lần này cũng là một chuyện tốt, bởi vì lúc hẳn dưỡng thương, mối quan hệ của Leo cùng Tần Duyệt có cải thiện. Mẹ Leo là người Anh, bởi vì Bằng Cùng Hiền không thể chịu được tia bức xạ, sử dụng đồ điện phải hạn chế, bọn họ liền bàn đến một biệt thự bỏ trống của dòng họ bên ngoại Leo. Ở trong nhà người khác, Tần Duyệt rốt cuộc cũng không thể gây sự nữa. Leo không học đại học mà là lựa chọn đi làm, thời điểm làm việc của cậu ta không cố định, có thể tranh thủ lúc Tần Duyệt đến trường mà đỡ dần Bằng Cùng Hiền.

Lại nói tiếp, Leo tuy rằng luôn thích trêu giỡn chiếm tiện nghi Bằng Cùng Hiền, nhưng Bằng Cùng Hiền vẫn thực cảm tạ cậu ta.

Chỉ có cậu ta dám trước mặt Tần Duyệt dẫn hẳn đi ra ngoài. Khi đó Leo còn chưa nổi tiếng, bọn họ có thể đi lại trên đường. Bằng Cùng Hiền khi đó còn rất sợ Leo, bởi vì cậu ta có thể cọt nhả mà tránh thoát một đao Tần Duyệt phóng tới.

Nhưng thời điểm cùng Leo đùa vui chung một chỗ, cậu ta luôn kể những chuyện thú vị không ngừng, trêu chọc liên miên, nên cũng quên mau mấy việc đó.

Cũng bởi vì Leo, Bằng Cùng Hiền lần đầu tiên không chớp mắt đứng ở ngã tư đường thấy được “River”.

“River” Là một gian hàng lang trưng bày tranh ảnh, trong cửa hàng nhỏ nhỏ treo đầy những bức phác họa ngây ngô của bọn trẻ, bất quá cũng có không ít những tác phẩm chính chắn, bút pháp ngụ ý đơn giản màu sắc tinh tế rực rỡ, lập tức khiến cho Bằng Cùng Hiền yêu thích.

Bằng Cùng Hiền vừa mới tiến vào liền bị Tom hiểu lầm là học sinh trung học, Bằng Cùng Hiền nhớ tới hẳn cảm thấy thật ảo não, dù quả thật hẳn đúng là nhỏ gầy.

Tom là người Pháp, có vị hôn thê Anh quốc xinh đẹp, hai người quen biết nhau ở Ba Lan, Tom vì theo đuổi nàng đến tận nơi này, một bên mở lớp học dạy vẽ cho đám trẻ, một bên bán những bức họa của chính mình.

Khi Tom lần đầu tiên nhìn thấy Bằng Cùng Hiền, không như những người khác kinh ngạc chế nhạo, điều này khiến Bằng Cùng Hiền nảy sinh hảo cảm với anh ta

Bằng Cùng Hiền vừa mới vào cửa, Tom có vẻ thật cao hừng, nói giọng Anh thành thực, hỏi Bằng Cùng Hiền có phải là học sinh của trường trung học gần đây hay không.

Leo ở một bên cười gượng, Bằng Cùng Hiền thấy Tom gần gũi thật ngạc nhiên, ngơ ngác để anh ta dặt tay mình.

Tom để cho Bằng Cùng Hiền ngồi vào chỗ mình vừa ngồi, ân cần đổi một tờ giấy trắng tinh tuơng mới, mở miệng nói: Thử xem nào, thử xem.

Thấy Bằng Cùng Hiền còn không động, Tom hỏi: Muốn chọn màu nào đây?

Nhìn ba sắc màu gốc * trên khay đang xoay tròn, Bằng Cùng Hiền không chút nghĩ ngợi đã nói lục sắc.

(* ba màu gốc là xanh dương, đỏ và vàng)

A, cậu thật là một đứa trẻ không tốt. Tom vừa nói vừa lấy một chút màu lam cùng màu vàng xen lẫn trộn vào nhau, lục sắc liền xuất hiện.

Thử xem nào, thử xem nào.

Bằng Cùng Hiền không biết phải làm thế nào cho phải, quay đầu nhìn Leo, Leo cười gật gật đầu với Bằng Cùng Hiền coi như lời cổ vũ.

Bằng Cùng Hiền thấy thế mới nhắc bút vẽ xuống mặt giấy.

Này một bức tranh, thế mà đã vẽ trong nhiều năm.

Vừa mới bắt đầu, Bằng Cùng Hiền ở trong lớp học vẽ của Tom, bởi vì không phải học sinh, thời gian của hẳn thật rảnh rỗi. Tom rất thích Bằng Cùng

Hiên, chỉ dạy hần rất nhiều kiến thức.

Đối với hội họa, Bảng Cùng Hiên cho rằng mình có thành tựu hiện tại như ngày nay đều là nhờ Tom

Một năm sau, nhà xuất bản mỹ thuật phát hiện đánh giá cao các tác phẩm ở hành lang triển lãm tranh của hần, rồi theo đúng trình tự xuất bản, đến bây giờ, Bảng Cùng Hiên đã có thể tự cung tự cấp, không cần dựa dẫm vào người khác mà tự lập trường thành.

Nhưng Tần Duyệt không thích như vậy, tuy rằng Tần Duyệt mỗi buổi sáng trước khi đi học đều ghé qua hành lang triển lãm tranh của hần, nhưng đến lúc nghe tin Bảng Cùng Hiên sẽ xuất bản sách tranh ảnh không mấy cao hứng.

Bảng Cùng Hiên không biết Tần Duyệt vì sao không thích hần tự lập, bất quá Tần Duyệt cuối cùng vẫn không nói gì, chỉ đem phần lớn nhuận bút của Bảng Cùng Hiên gửi tiết kiệm tới một tài khoản riêng. Sau đó Tần Duyệt một bên chuẩn bị gây dựng sự nghiệp, một bên cày bài vở, phi thường vất vả. Đối với Bảng Cùng Hiên mà nói, chỉ vừa nhìn thấy đồng kia là cảm thấy y chang địa ngục.

Cho tới bây giờ, chuyện phát triển sự nghiệp của Tần Duyệt tốt đẹp, Bảng Cùng Hiên sách tranh tiêu thụ cũng tốt, hai người không cần Tần gia giúp đỡ mà vẫn có cuộc sống ổn định

Tiểu Cửu nói quan hệ của Bảng Cùng Hiên với Tần Duyệt rất kỳ quái, bọn họ không giống người yêu, không có làm chuyện ân ái, đôi khi Leo hôn Bảng Cùng Hiên, Tần Duyệt cũng không có chút phản ứng. Bọn họ lại càng không phải người nhà, bởi vì bọn họ không có tí quan hệ huyết thống.

Lại nói là bằng hữu thì chẳng có người bình thường nào lại ở chung cùng một người bạn đồng tính thích mình suốt 8 năm. Hơn nữa 8 năm qua Tần Duyệt vẫn không có hẹn hò bạn gái.

Cho dù Tiểu Cửu nói thế, Bảng Cùng Hiên cũng chỉ cười cười. Hần không dám nghĩ nhiều.

Tần Duyệt chỉ cố gắng chứng tỏ cuộc sống của anh ta có giá trị, đây là điều Bảng Cùng Hiên nghĩ tới.

Tần Duyệt anh tuấn đẹp trai, hăng hái, đó mãi mãi là giấc mộng của mình, nhưng kiên trì thì Bảng Cùng Hiên không có.

Bảng Cùng Hiên cảm thấy hiện tại mình xem như cũng rất may mắn, nhưng sự may mắn này so với một Tần Duyệt có thật lực chân chính phía sau hậu thuẫn vẫn không sao xứng nổi, cho nên hần không dám mơ tưởng Tần Duyệt thành người yêu mình.

Bảng Cùng Hiên thực thích việc hiện tại ở chung với Tần Duyệt, có đôi khi hy vọng có thể cứ như vậy mãi cho đến khi bạc đầu giai lão.

Nhưng hần biết đó chỉ là ước nguyện viễn vông của chính mình, Tần Duyệt cuối cùng vẫn sẽ kết hôn, có gia đình của chính anh với một người con gái khác.

Khi đó hần nhất định phải rời khỏi Tần Duyệt, cho nên hần tham lam quý trọng mỗi phút giây của hiện tại.

Tần Duyệt mua một đồng biệt thự độc lập ở trong nước, chẳng xa hoa nhưng đủ yên ắng, phong cảnh cũng tốt lắm.

Bảng Cùng Hiên từ xe bước xuống, nhìn tòa kiến trúc màu trắng kích động không thôi, “Đây là nhà mới của chúng ta sao?”

Điều hần nói là hiển nhiên, Tần Duyệt nghe xong khoe miệng khê nìm, nhưng Bảng Cùng Hiên đang vội vã chạy nhanh vào kia không hề nhìn thấy.

Tần Duyệt đem hành lý của Bảng Cùng Hiên để vào, nhìn Bảng Cùng Hiên ở tầng 1 như con châu chấu nhảy tới nhảy lui.

“Đây là phòng bếp! Đây là chỗ giặt quần áo! Phòng khách sô pha thật xinh đẹp, ta thích này!..... Oa!! Đây là phòng vẽ tranh của tôi sao?”

Tần Duyệt chưa từng để cho Bảng Cùng Hiên về nước, anh chạy qua chạy lại trong nước và Anh quốc, anh không có nhiều thì giờ chiều cố hần, dù gì ở Anh quốc cũng có Leo và người hầu trong biệt thự chăm sóc hần, chỗ triển lãm tranh thì đã có Tom

Khi Tần Duyệt quyết định đem sự nghiệp trọng tâm trong nước thông thả trở lại, liền bắt đầu lên kế hoạch mua một căn phòng mà Bảng Cùng Hiên sẽ yêu thích.

Việc thiết kế cùng trang hoàng khiến Tần Duyệt bỏ ra rất nhiều tâm tư, lúc bận rộn cũng gọi trợ lý đến trông chừng, xong thông báo cho anh tiến độ của việc trang trí.

Anh biết Bảng Cùng Hiên nhất định sẽ thích, lúc nhìn thấy bộ dáng Bảng Cùng Hiên như bị tiêm thuốc kích thích, anh không kiềm nổi một cảm giác êm ái chảy dọc trong cõi lòng.

“Đợi lát nữa hãy nhìn, trước đi lên ngủ một giấc, giờ giấc khác biệt rồi.”

“Tôi không sao, một chút cũng không mà.”

Tần Duyệt ra vẻ nghiêm túc cũng không ảnh hưởng đến Bảng Cùng Hiên chút nào, hần hiện tại hưng phấn đến không nói nên lời. 8 năm, 8 năm trôi qua đã trở lại.

Ở trên xe nhìn ra ngoài đường tràn ngập người da vàng thật kích động đến mức muốn khóc, về nhà vẫn là tốt nhất.

“Ngủ!”

Được rồi, Bàng Cùng Hiền biết tần duyệt chán ghét người khác thách thức quyền hành của anh ta, nhất là sau khi anh gầy dựng sự nghiệp, cái loại ông tổng ra uy này làm hẳn cảm thấy, nếu không nghe lời hậu quả sẽ rất nghiêm trọng

“Hảo.”

Tần Duyệt nhìn Bàng Cùng Hiền tự giác lên lầu, lại xoay sang đám hành lý hắt để một bên, có chút bất đắc dĩ, rồi mới xách những thùng lớn này lên lầu

Tần Duyệt không thừa nhận Bàng Cùng Hiền như tình nhân của anh ta, hoặc nói thẳng ra, ngay cả luyện ái là gì anh cũng không rõ ...

Cuộc sống bị bế tắc trong thực tế, đầy rẫy áp lực cùng nguyện vọng của kẻ khác, hiện trạng này khiến anh không cam lòng, anh muốn thành công, anh nhất định phải có thực lực của chính mình.

Bàng Cùng Hiền là ngoại lệ, hẳn là người duy nhất sẽ không phản bội anh.

Cho dù là ông nội cũng không thể lấy được tin tưởng của Tần Duyệt nhiều đến thế, Tần Duyệt có nghĩa vụ bảo hộ Bàng Cùng Hiền không chịu thương tổn nữa, đương nhiên, anh cũng không cho phép Bàng Cùng Hiền bị người khác cướp đi.

Ý nghĩ này bắt đầu từ cái ngày ở hầm tối âm trầm kia, hay là sau khi Bàng Cùng Hiền hồi tỉnh lại, Tần Duyệt cũng không thể nói chính xác.

Hắn biết trên thế giới người có thể chịu trả giá vì mình, có thể vì mình mà chịu nhiều công kích đến thế, chỉ có mỗi mình Bàng Cùng Hiền.

Tần Duyệt muốn quý trọng hẳn, muốn bảo hộ hẳn, sao có thể để cho hẳn dễ dàng rời đi. Cho nên anh dùng khả năng nhanh nhất kiểm tra Đường Mạnh trả thù, nhưng đối phương phản ứng so với anh nghĩ còn nhanh hơn, ông nội vì an toàn của anh tạm thời xếp mọi chuyện xuống, tuy rằng đáp ứng anh là sẽ truy cứu, nhưng anh biết, ông nội lấy đại cục làm trọng, sẽ không trong lúc hỗn loạn đó mà làm ra chuyện gì, huống chi sự kiện đó người bị thương tổn lớn nhất cũng không phải anh, mà là Bàng Cùng Hiền.

Đường Mạnh đào tẩu, vì tránh trường hợp Đường gia lưu lại tàn dư trả thù Tần gia, Tần Duyệt bị an bài xuất ngoại du học. Ông nội đối với chuyện này có chút áy náy với anh, anh liền yêu cầu mang Bàng Cùng Hiền đi theo

Nhưng không thể lấy lý do này để nói với Bàng Cùng Hiền, thế là anh đành nói dối

Không tiếc nói dối cũng phải giữ người nợ lại bên cạnh, lại không trông chừng hẳn cẩn thận để hẳn vì tránh né vài tên da trắng bắt nạt mà phải vọt ra đường bị ô tô đâm phải

Tần Duyệt nghĩ lại chính mình khi đó liên tưởng hận không thể đập nát xương cốt của cái lũ kia.

Tần Duyệt biết năng lực của mình không đủ, không có cách nào bảo vệ tốt thứ quan trọng của mình, liền nhớ tới ngày xưa bị Leo lột da con chó nhỏ.

Leo do không nghe theo sự sắp đặt của trưởng bối trong nhà, bị trục xuất ra biệt thự ở ngoại thành, chủ động yêu cầu Bàng Cùng Hiền đi đến nơi đó an dưỡng.

Tần Duyệt vĩnh viễn nhớ rõ biểu tình của Leo khi nói những lời này, cậu ta đã nói ” Nếu người không cần thì hãy cho ta.”

Bàng Cùng Hiền tuyệt đối sẽ không phản bội mình, mà Leo lại thích hẳn, vậy có nghĩa là gì?

Vào thời điểm mình không có bên cạnh, cậu ta cũng sẽ hảo hảo bảo hộ Bàng Cùng Hiền, đó là một chủ ý không tồi, không phải sao?

Tần Duyệt bắt buộc mình áp chế sự nghi ngờ ích kỷ, đem toàn bộ tin tưởng đặt lên Bàng Cùng Hiền. Kết quả rất tốt, cho dù 8 năm trôi qua, Bàng Cùng Hiền vẫn không phản bội tình cảm với anh..

Nhưng Bàng Cùng Hiền bắt đầu thách thức quyền uy của ” Chủ nhân ” như anh, hẳn xuất bản sách tranh, cầm nhuận bút xa xỉ trở về.

Tần Duyệt lại vẫn chỉ là một sinh viên cần người nhà viện trợ, điều này làm cho Tần Duyệt thực khó chịu, nhưng anh vẫn lựa chọn tin tưởng Bàng Cùng Hiền.

Cho dù hẳn có thể tự thân kiếm tiền thì cũng chỉ chứng tỏ giá trị của Bàng Cùng Hiền đã được nâng tầm, hẳn không vì tiền tài mà rời xa mình.

Rốt cuộc, hẳn đã thắng, người quái dị hoàn toàn không biết trong 8 năm qua, Tần Duyệt có bao nhiêu lần muốn vứt bỏ hẳn, lập tức lại vì sự ” Trung thành ” này mà dẹp bỏ ý nghĩ.

Xấu thì xấu, quên đi, anh chấp nhận.

Có điều anh không muốn forever alone nhưng không nghĩ sẽ tìm đến một người khác để sống chung suốt quãng đời còn lại. Vậy thì cứ thế này đi ...

Chương 27

Editor: Sweet

Bàng Cùng Hiền lên lầu, đầu tiên là bước khe khẽ, sau đó là mỉm cười. Nơi này bố cục giống hệt chỗ ở của bọn họ bên Anh quốc ngay cả tường giấy cũng có màu sắc y chang.

Bàng Cùng Hiền dựa theo trí nhớ của mình mở cánh cửa thứ 2, trong phòng bài trí không giống bên Anh quốc, nhưng Bàng Cùng Hiền biết, đây là phòng của hắn.

Phòng lấy tông màu xanh tảo phối hợp với sắc vàng ấm áp, giường là một chiếc giường đơn cực to, đủ để Bàng Cùng Hiền lăn qua lăn lại.

Bàng Cùng Hiền không có laptop, thậm chí cả điều hòa cũng không có. Tuy rằng đã ngưng uống thuốc cải thiện nội tiết, nhưng bác sĩ dặn dò hắn tận lực tránh xa tia bức xạ, ngay cả đồ điện cũng phải hạn chế, chỉ sử dụng một phần rất nhỏ. Kể từ đó, ngay cả khi gọi điện thoại hắn cũng phải ở chỗ Tần Duyệt nhìn thấy mới được phép gọi, mỗi lần gọi cũng không được gọi quá 5 phút.

Phòng có một cái cửa sổ thật to, Bàng Cùng Hiền khoai trá mở ra, một con gió mát mẻ mang hơi sương tiến vào.

Bên ngoài là một bàn công rộng rãi, lát gạch, còn có cả bàn uống trà và ghế dựa. Từ vị trí của Bàng Cùng Hiền đôi mắt còn có thể nhìn thấy một hồ nước như tấm thảm màu xanh lam kéo dài xa xa.

“Tần Duyệt! Tần Duyệt!”

Tần Duyệt nhìn bộ dáng Bàng Cùng Hiền kích động không nói nên lời, trong lòng tự nhiên thỏa mãn dù theo thói quen anh vẫn không bộc lộ ra.

“Trở về, ngủ.”

Bàng Cùng Hiền giờ như con thỏ nhỏ nhảy qua nhảy lại, “Cậu giỏi quá! Phòng ở cũng tuyệt vời!”

Tần Duyệt khẽ quay mặt che miệng, giống như không thêm để ý lời tán dương của Bàng Cùng Hiền. Bàng cùng hiền nếu biết anh phải mất bao nhiêu thời gian, bao nhiêu tình lực, bao nhiêu tiền của để làm ra được một phòng ở như thế này chắc sẽ cảm động phát khóc mất thôi.

Phòng ở của Bàng Cùng Hiền, Tần Duyệt dùng hết tâm tư để bố trí, kỳ thật anh cũng không phải cố ý, chỉ là nhện không được suy nghĩ mà phác họa, huống chi anh là cái loại người nếu không đem những ý tưởng của mình thực hiện thì sẽ không thoải mái được.

Vị trí của tủ quần áo thay đổi hơn mười lần, giá sách cùng cây cảnh trang trí cũng là Tần Duyệt căn cứ vào phong thủy phòng mà thiết kế, riêng biệt đặc sắc.

Bởi vì thời gian gấp, thậm chí không kịp gọi người làm thủ công, Tần Duyệt phải cố mà tìm mua một chiếc thảm lông thuần trắng, tìm thợ tạo kiểu.

Mặc khác cũng phải tìm những thứ tốt nhất, đẹp đẽ nhất. Nay hết thảy đều do chính Tần Duyệt tiến hành, Bàng Cùng Hiền tất nhiên không thể tương tượng Tần Duyệt khi đó có bao nhiêu mệt mỏi, chỉ cần tương tượng đến sau khi dụng tâm bố trí xong, có thể nhìn thấy cặp ánh mắt kia tràn ngập kinh hi cùng sùng bái nhìn mình, Tần Duyệt lại quên cả mệt nhọc.

Bàng Cùng Hiền đứng như những gì Tần Duyệt suy nghĩ, biểu lộ sự hưng phấn, Tần Duyệt đã có chút ngượng ngùng, đây là lần đầu tiên bàng Cùng Hiền tán dương anh như thế

Mặt nghiêm nghị đem Bàng Cùng Hiền đẩy mạnh vào phòng tắm, cách một cánh cửa lại nghe tiếng Bàng Cùng Hiền kinh hô.

Tần Duyệt đột nhiên cảm thấy thoải mái, giống như dây đàn căng cứng chợt buông lỏng lại, mặc dù có chút không thích ứng, khóe miệng lại ngọt ngào nhoen lên.

Cửa phòng tắm đột nhiên mở ra, Bàng Cùng Hiền mặt lấp ló ngó ra, “Tần duyệt! Bồn tắm bị lỗi, cậu cũng đến tắm đi!”

Tần Duyệt lập tức thẳng lưng, nghiêm túc lại lãnh đạm liếc mắt nhìn Bàng Cùng Hiền một cái, “Ngốc nghếch, cứ thế này rề rà lại trễ giờ mất, hay là không muốn buổi tối ta nấu cơm cho cậu đây?”

“Nga.” Bàng Cùng Hiền ừ ừ ừ rút đầu, trở về phòng tắm tắm rửa.

Phút chốc khi Bàng Cùng Hiền khuất sau cánh cửa, Tần Duyệt một lần nữa trầm tĩnh lại.

Mệt mỏi quá. Ngày hôm qua suốt đêm đẩy nhanh tốc độ mới kịp thời gian ra phi trường đón Bảng Cùng Hiền vào buổi sáng, anh hiện tại mệt mỏi quá.

Tần Duyệt quyết định trở về phòng ngủ của mình ngủ khoảng nửa giờ, sau đó sẽ bắt đầu nấu cơm, dù sao nguyên vật liệu đã chuẩn bị sẵn, chỉ cần bắt tay làm là xong.

Trở lại căn phòng trống trải đơn điệu hai màu đen trắng của mình, Tần Duyệt nằm ở trên giường mới phát giác mình có bao nhiêu mệt mỏi, ánh mắt một khi nhắm lại thì không muốn mở ra nữa, ngay cả quần áo chưa kịp thay đã chìm vào giấc ngủ.

Dường như trong cơ thể có gì nhộn nhạo, Tần Duyệt nửa giờ sau lập tức mở mắt.

Thái dương có điểm đau, Tần Duyệt lấy tay nhu nhu, anh rút cuộc rời giường. Sau khi vô phòng tắm rửa mặt, thay đồ ở nhà, quyết định xuống lầu nấu cơm.

Lúc trước Tần Duyệt mua bất động sản ở trong nước, Bảng Cùng Hiền có biết đến, nhưng hắn không biết rằng tiền hắn đưa cho Tần Duyệt lúc trước Tần Duyệt không hề động qua. Nội thất bố trí trong phòng ở Tần Duyệt cũng không đề cập qua với hắn, cho dù Bảng Cùng Hiền hỏi Tần Duyệt cũng không nói.

Bảng Cùng Hiền biết Tần Duyệt bề bộn nhiều việc, nghĩ anh ta căn bản không có thời gian bố trí phòng ở, thậm chí đã nghĩ rằng sau khi mình về nước sẽ ở trong một căn phòng mới 4 góc trống trải.

Thật ngoài ý muốn của Bảng Cùng Hiền, vô luận phòng ở hoặc cách trang trí trong phòng đều có thể nhìn thấy Tần Duyệt đã dùng hết tâm trí, so với căn phòng bọn hắn ở Anh quốc thì âm áp hơn nhiều lắm. Đây là phòng mới của bọn họ.

Bảng Cùng Hiền hưng phấn quên cả buồn ngủ, mở chần lên lấy cái điện thoại nhân lúc Tần Duyệt không để ý đã nhét xuống, đem theo một tâm tình đang làm chuyện mờ ám mà nhấn nhấn số điện thoại của Tiểu Cửu.

“Tốt lắm, tớ bị bắt đi ngủ. Ha ha. Lén gọi đó. Tốt lắm. Tớ cũng rất muốn gặp Lương Tiểu Mễ.”

Tiểu Cửu nói rất nhiều, Bảng Cùng Hiền chỉ lâu lâu ứng thanh cậu ta một tiếng, cũng không cảm thấy phiền hà, chẳng biết rằng đảo mắt mà đã qua 30 phút rồi.

Thời điểm Tần Duyệt mở cửa xuất hiện, Bảng Cùng Hiền bị ánh mắt trừng lớn đó dọa khiếp, Tiểu Cửu còn đang lải nhải nói về buổi tối hôm nay thu xếp thế nào, Bảng Cùng Hiền đã không thốt nổi thành lời rồi.

Hắn rất ít làm chuyện xấu, nhưng một khi hắn làm chuyện xấu thì sẽ bị người ta tóm được.

Tần Duyệt mặt thoáng chốc âm trầm, giật lấy điện thoại trong tay Bảng Cùng Hiền, đặt ở bên tai nghe xong một chút lập tức ấn tắt.

“Đừng.”

Tần Duyệt ánh mắt mị lên, đây là phương thức đe dọa của anh ta, nếu không nghe lời anh ta bảo, anh ta sẽ giận dữ rất lâu.

“Ít nhất nói với Tiểu Cửu một tiếng. Gọi lại sau.”

“Hừ.” Tần Duyệt hừ lạnh, tiếp theo phát hiện gối trên đầu Bảng Cùng Hiền rất ấm “Cậu không có lau tóc?”

“A, có lau.” Bảng Cùng Hiền ngồi bật dậy, sờ sờ tóc vẫn còn ướt, lo lắng không biết nói sao cho phải, “..... Hình như không lau khô.”

Tần Duyệt thời điểm tức giận thực dọa người, Bảng Cùng Hiền cúi thấp đầu không dám ngẩng lên.

Tần Duyệt lại hừ một tiếng, đi lấy trong ngăn tủ máy sấy, “Đây là phòng của cậu, muốn tìm cái gì thì tự mình tìm, tìm không thấy thì đến nói với ta.”

“Nga.”

Tần Duyệt đem chuôi cắm vào, đưa máy sấy cho Bảng Cùng Hiền, “Nhanh lên.”

“Nga.”

Bảng Cùng Hiền mất tự nhiên trước một Tần Duyệt cứ nhìn chăm chăm cậu sấy tóc, sấy một hồi lâu, sấy đến da đầu nóng lên cũng không dám ngừng.

Đến khi Tần Duyệt thấy đủ tiến lại kiểm tra kết quả sờ sờ tóc Bảng Cùng Hiền, vừa lòng nói, “Ngủ đi, buổi tối ta gọi là cậu dậy ăn cơm.”

“A —— Ta hứa buổi tối đi đến nhà Tiểu Cửu, Tiểu Mập, Lương mama đi hết rồi, còn có Lương Tiểu Mễ, ta rất muốn thấy nó.”

“Ta không phải nói, buổi tối cơm ta nấu sao?”

“Phải không? Không cần phiền đâu, Tiểu Cửu nói cậu ấy làm thật nhiều thức ăn ngon.”

“Không được! Ta đã làm hết rồi, ngươi không được tự ý!”

Bàng Cùng Hiền lúc này mới để ý thấy sắc mặt của Tần Duyệt thật là khó coi, kỳ thật, hắn cũng cảm thấy có cái gì đó không ổn rồi.

Bàng Cùng Hiền ngay từ đầu đáp ứng Tiểu Cửu, sau khi về nước trước tiên đi tìm bọn họ, rồi sau đó thưởng thức trù nghệ của Tiểu Cửu, mọi người hào hứng tập. Chuyện này lúc ở Anh quốc Bàng Cùng Hiền cũng đã nói qua với Tần Duyệt, khi đó anh ta không có phản đối.

Có lẽ quên mất rồi, Tần Duyệt bận rộn như vậy.... Bàng Cùng Hiền nghĩ như thế, lại nói không ra lời.

Hắn kiên trì muốn đi đến nhà Tiểu Cửu dùng bữa, là tự ý sao?

“Nhưng mà.....” Bàng Cùng Hiền vẫn tiếp tục đấu tranh dưới ánh mắt ác độc phía trên của Tần Duyệt, “Chúng ta đã bàn hết rồi.....”

“Vậy được rồi.” Tần Duyệt thái độ đột nhiên chuyển biến nhưng vẫn lộ ra gương mặt méo mó như trước, “Ta sẽ thông báo cho bọn họ, các người tốt hơn nên đổi ngày tụ họp.”

“Nhưng ——” Chữ cuối cùng của Bàng Cùng Hiền bị ánh mắt Tần Duyệt bóp nghẹt

Tần Duyệt đem máy sấy thu lại, bỏ vô trong ngăn tủ “Mau ngủ, lát nữa ta sẽ gọi cậu dậy.”

Bàng Cùng Hiền nghe lời nằm xuống, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vô điện thoại trong tay Tần Duyệt

Tần Duyệt vờ như nhìn không thấy ánh mắt đáng thương của Bàng Cùng Hiền, cầm lấy điện thoại đi ra cửa, xoay người nghiêm khắc nói, “Qua một hồi, ta lại đến kiểm tra, nếu cậu còn chưa ngủ, ta liền đem dụng cụ vẽ tranh của cậu vứt bỏ ”

Bàng Cùng Hiền sợ tới mức vội vàng nhắm mắt lại. Dụng cụ vẽ tranh từng bị Tần Duyệt vứt qua một lần, tuy rằng sau đó Leo giúp hắn mua cái mới, nhưng Bàng Cùng Hiền biết Tần Duyệt thật sự nói được là làm được.

Tần Duyệt biểu tình dần dần trầm tĩnh lại, khóe miệng lại nở một nụ cười đủ sức sát thương cả nam lẫn nữ, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

PS, bắt tri bắt giác, vương tử biến thành nghiêm khắc "Mụ mụ" ...

Bạn đang đọc truyện *Sửu Thiên Nga* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Editor: Sweet

Tần Duyệt lẫn Bàng Cùng Hiền đều không thích ẩm thực nước ngoài, thời điểm vừa qua Anh quốc hai người không thể nấu cơm, cũng phải nuốt bậy bạ cho qua bữa

Sau khi bàn đến ở biệt thự nhà bên ngoài của Leo, bọn họ cũng không có cơ hội làm mấy món Trung Quốc.

Bàng Cùng Hiền trong thời điểm tỉnh dưỡng cũng từng học nấu món Tàu cho qua thời gian, kết quả thực thảm hại, phòng bếp cũng thực thảm hại, bản thân Bàng Cùng Hiền thật thảm hại.

Khi đó Tần Duyệt chỉ biết, nếu đây là người thật sự phải ở bên mình cả đời, như vậy người học nấu ăn phải là mình thôi.

Kỳ thật Tần Duyệt thực chán ghét mùi khói lửa gia vị trong phòng bếp, nhưng không có cách nào khác, để cho Bàng Cùng Hiền thi triển trù nghệ một lần nữa, thì không chỉ bị phóng đơn giản như vậy thôi đâu.

Ở Anh quốc tuy rằng có thể mua được một số vật liệu nấu ăn Trung quốc, nhưng xét ra chất lượng vẫn không bằng trong nước.

Bàng Cùng Hiền 8 năm không có trở về, ắt hẳn rất tưởng niệm hương vị quê nhà.

Tần Duyệt một bên nhớ lại những việc trước kia, một bên thuần thực chuẩn bị vật liệu..

Hôm nay anh chuẩn bị nhiều thứ, hơn nữa quá trình làm có phần phức tạp, thậm chí phải mất cả hai ngày trời để chuẩn bị, muốn để cho Bàng Cùng Hiền cao hứng thật cao hứng.

Kết quả này người quái dị lại muốn trở thành bồ câu tung bay, anh sao có thể chấp nhận ý muốn đó chứ.

Tiểu Cửu? Hừ, cái con “Búp bê giả” kia làm đồ ăn không thể tốt được toàn là một đồng plasitc

Tần Duyệt đắc ý nghĩ vậy, tay ngừng lại, ngẩng đầu nhìn ngấn tú đang reo lên từng hồi.

Người quái dị lúc ở Anh quốc vẫn rất nghe lời, kết quả vừa trở về nước liền dám nói lại hắn, còn trộm dùng điện thoại.

Tần Duyệt xoa xoa tay, quyết định lần đầu kiểm tra một lượt, nếu người quái dị còn không đi ngủ, anh sẽ không làm cho hắn ngủ, còn mở phim kinh dị cho hắn xem. Dám không nghe lời, anh sẽ khiến cho người quái dị muốn ngủ cũng ngủ không được!

Mở cửa phòng ra, Tần Duyệt một lần nữa hài lòng người quái dị không có thói quen khóa cửa.

Bàng Cùng Hiền ngủ thật sự ngon lành, kỳ thật hắn vừa xuống phi cơ cũng đã mệt chết được, có điều bởi vì quá hưng phấn, cho nên không biết là vậy. Vừa rồi bị Tần Duyệt lấy mất điện thoại, lại bị uy hiếp không ngủ sẽ ném mất dụng cụ vẽ tranh, Bàng Cùng Hiền trong lòng có chút không phục, cũng không dám không nghe, khép lại ánh mắt, chỉ chốc lát liền ngủ.

Tần Duyệt đi đến bên giường, kể từ lúc anh rời khỏi cửa Bàng Cùng Hiền vẫn không đổi tư thế, thành thành thật thật nằm ngửa ra. Ở Anh quốc khi giấc ngủ hắn không an, thường xuyên nói mớ, còn lật qua lật lại, như bây giờ, ngay cả tư thế cũng không đổi, chỉ khi Bàng Cùng Hiền cực mệt mới mới xuất hiện

Tần Duyệt kéo chăn đắp lại cho Bàng Cùng Hiền, đem góc chăn chỉnh tươm tắp, nhẹ nhàng xoa lên gương mặt Bàng Cùng Hiền đang khẽ nhếch môi cười.

Bàng Cùng Hiền chưa bao giờ biết sau khi mình ngủ, còn có người tiến vào phòng mình, xem mình có ngủ say hay không.

Tần Duyệt cũng không cảm thấy như vậy có cái gì không đúng, cũng không cho rằng làm như vậy có gì gọi là ái muội.

Chỉ có khi Bàng Cùng Hiền say ngủ, Tần Duyệt mới cảm thấy hắn thật thả lỏng

Thời điểm vừa qua Anh quốc, Bàng Cùng Hiền luôn mất ngủ, thật vất vả mới ngủ được thì cũng thường xuyên gặp ác mộng, có khi còn có thống khổ rên rỉ.

Tần Duyệt biết mộng này đều liên quan đến Đường Mạnh, tầng hầm ngầm ẩm ướt âm u kia, con chó bị bắn chết kia, còn có Bàng Cùng Hiền thảm thiết muốn kêu cũng không được.

Cho dù cuối cùng không có tạo thành thương tổn nghiêm trọng, nhưng mà đối với người như Bàng Cùng Hiền, chỉ sợ là vĩnh viễn cũng không cách nào đánh tan được bóng ma ám ảnh

Tần Duyệt đối với Bàng Cùng Hiền áy náy, cũng giận chính mình vô lực. Đối mặt Bàng Cùng Hiền, Tần Duyệt khó chịu không thể hô hấp. Chỉ có buổi tối mới dám tiến vào phòng hắn, nắm lấy đôi tay gầy trơ xương kia, cảm thụ nỗi sợ hãi ở trong mộng của hắn.

Sau đó xảy ra chuyện Bàng Cùng Hiền bị đám da trắng khi dễ.

Tần Duyệt ảo não, hận chính mình ở chỗ nào cũng không thể bảo hộ Bàng Cùng Hiền, giận chính mình không đủ cường đại.

Anh một bên muốn cho bản thân mau chóng trưởng thành, một bên lại sợ Bàng Cùng Hiền rời đi tầm mắt của mình sẽ xảy ra chuyện gì đó ngoài ý muốn.

Cuối cùng Tần Duyệt quyết định ủy khuất chính mình, bàn đến việc ở tại biệt thự của Leo

8 năm, Tần Duyệt không biết là thời gian qua thật lâu. Năm 8 năm qua, mỗi một ngày mỗi một giờ đều đầy rẫy chuyện, không có một giây phút nhàn rỗi

Nhưng Bàng Cùng Hiền cải thiện rất nhiều, hắn càng thêm tự tin, càng thêm trưởng thành, ruồi bọ bâu quanh người hắn cũng càng ngày càng nhiều.

Tần Duyệt nói với chính mình, anh không thể 24 giờ bên cạnh Bàng Cùng Hiền, Bàng Cùng Hiền phải có những mối quan hệ của riêng hắn, hướng chỉ cái vòng luẩn quẩn ấy cũng chỉ có số ít mà thôi.

Nhưng nếu có ai trì hoãn khoảng thời gian mà Tần Duyệt cho rằng Bàng Cùng Hiền dành cho mình thì anh tuyệt không cho phép.

Bàng Cùng Hiền ngủ thật sự say, Tần Duyệt quyết định để cho hắn ngủ nhiều trong chốc lát, dù sao mọi thứ đều chuẩn bị tốt, chỉ kém bước cuối cùng một chút mà thôi, hoàn toàn có thể đợi chờ Bàng Cùng Hiền rời giường rồi thì làm tiếp.

Bàng Cùng Hiền một giấc ngủ này, ngủ suốt năm canh giờ, cuối cùng đổi mà tỉnh.

Hắn vô lực mở mắt ra, đầu choáng váng, buổi sớm đã tối sầm, nhận không rõ mọi thứ xung quanh, bất quá có thể mơ hồ nhìn ra đây không phải là phòng của mình ở Anh quốc

Đứng rồi, hần về nước.

Đói quá, hần ngủ bao lâu?

Bàng Cùng Hiền mơ mơ màng màng xuống giường, mở cửa, men theo tường đi xuống lầu. Dưới lầu phòng khách đèn sáng trưng, ánh mắt hần nhất thời không thể thích ứng ánh sáng, hơi hơi nheo lại.

Một hồi lâu mới nhận thấy Tần Duyệt ngồi ở ghế sofa, anh đang mang kính, trên đùi là chiếc máy tính bảng, bộ dáng chăm chú, không biết đang nghiên cứu cái gì.

“Tần Duyệt.....” Bàng Cùng Hiền mở miệng mới phát hiện mình thật khát nước, “Mấy giờ rồi?”

Tần Duyệt chú ý Bàng Cùng Hiền tóc còn chưa chải, tinh thần ngơ ngác, ánh mắt dường như vẫn mờ ra chưa được

“Ngủ ngon?” Tần Duyệt đem máy tính đặt ở trên bàn trà, “Có đói bụng không? Ta lập tức nấu cơm.”

Bàng Cùng Hiền khoa trương ách xì 1 cái, ngồi ụp xuống cái ghế sofa đơn, “Hảo đói..... Nhanh lên.....”

Tần Duyệt tháo kính mắt xuống đặt qua một bên, lập tức tiến phòng bếp bắt đầu nấu nướng.

Anh thích Bàng Cùng Hiền tự nhiên đối đãi anh, cũng thích làm những chuyện Bàng Cùng Hiền làm không được

Bàng Cùng Hiền dựa dẫm vào anh còn tín nhiệm anh, việc này cũng đủ làm cho Tần Duyệt cao hứng.

Lúc món đầu tiên được bung lên bàn, Bàng Cùng Hiền đã muốn tỉnh táo hoàn toàn, ngồi ở ghế trên bộ dáng có chút lo lắng, ánh mắt nhìn một bàn cơm.

“Đi lấy chiếc đĩa.”

“Nga.” Bàng Cùng Hiền lấy tốc độ bình thường không có tiến vào bếp, lớn tiếng hỏi, “Tần Duyệt, chiếc đĩa ở nơi nào?..... Tìm được rồi, ta xoi com nga.....”

Sau khi trang trí món ăn có chút mất thời gian, thời điểm Tần Duyệt mang ra, Bàng Cùng Hiền vẫn lo lắng ngồi ở trên ghế chờ, com hãy còn nóng hổi

Chỉ cần Tần Duyệt còn chưa lại bàn, Bàng Cùng Hiền cho dù đói rã cũng tuyệt đối sẽ không dám động đĩa trước.

Tần Duyệt thực vừa lòng thành quả dạy dỗ của chính mình, “Đi đem mâm cuối cùng lại đây.”

“Nga.” Bàng Cùng Hiền lệ làng như con chuột nhắt, “Đã không còn gì nữa? Có thể ăn chưa?”

Tần Duyệt nhìn món đầu tiên được mang ra. Đồ ăn đã bị động qua, dù đã được triệt tiêu dấu vết, nhưng vẫn bị Tần Duyệt phát hiện, bởi vì trên chiếc đĩa Bàng Cùng Hiền vẫn còn dính vết dầu mỡ

Bàng Cùng Hiền chột dạ cúi đầu, “Ta thử một chút..... Bởi vì..... Ăn quá ngon.....”

Tần Duyệt nhướn mắt, tỏ vẻ không truy cứu.

Ai kêu anh hôm nay buổi tối làm đồ ăn quá thật so với bình thường ngon hơn nhiều, cũng chẳng trách người quái dị ăn vụng.

Được tha thứ, Bàng Cùng Hiền vui vẻ, ngồi trở lại ghế trên nhìn Tần Duyệt mong ngóng, Tần Duyệt mở miệng “Ăn đi.”

Bàng Cùng Hiền cơ hồ muốn reo vang, Tần Duyệt thu hết trong mắt, tự dưng cũng thập phần cao hứng.

Nói thực ra, Bàng Cùng Hiền cũng chưa rõ hương vị của đồ ăn hôm nay như thế nào, hần thật sự rất đói bụng, cái gì có thể ăn đều bỏ vô miệng. Nhưng hần thấy mấy thứ đồ ăn ngon lành này, thật phong phú này, màu sắc bắt mắt lắm, vị cũng tốt lắm, Tần Duyệt vẫn luôn ép hần phải ăn món chay thanh đạm hôm nay thậm chí còn ngoại lệ làm ba món ăn mặn.

“Hảo hạnh phúc.....” Quả nhiên vẫn là có nhiều mỡ ăn ngon, có thịt vạn tuế!

Bàng Cùng Hiền cũng không phải muốn lấy lòng Tần Duyệt nên mới nói thế, đây chính là xuất phát từ nội tâm, bởi vì vô luận nói bao nhiêu lời hay, Tần Duyệt đều cũng tro tro như bây giờ, mặt không chút thay đổi, không nói được lời nào, có đôi khi mắt lại còn trợn trắng tỏ vẻ bị làm phiền.

Bất quá, càng như vậy Tần Duyệt càng biết, Bàng Cùng Hiền nói đều là lời thành thật. Tuy rằng thói quen trên mặt anh vẫn như vậy nhưng trong lòng anh nghĩ như thế nào, chỉ có chính anh biết.

PS, chuẩn bị khai ngược ...

Bạn đang đọc truyện *Sửu Thiên Nga* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 29

Editor: Sweet

Tiểu Cửu khó chịu vẫn cố gọi điện thoại, nhưng không lần nào kết nối được, vẻ tức giận trên mặt tỉ lệ thuận với số lần cậu ta nhấn số điện thoại.

Nhiếp Khởi Dương ngồi trên sofa cạnh cậu ta nói, “Đừng mất hứng, có lẽ có chuyện gì đó đột xuất làm cho cậu ấy tới không được.”

Tiểu Cửu tức giận đến mức quăng cả điện thoại đi, “Có thể có chuyện gì! Khẳng định là tên thằng nam hỗn đản giờ trò quý!”

Lương Mama đang vui vẻ cùng Tiểu Mập và vợ, nghe được tiếng Tiểu Cửu lớn tiếng mắng lập tức ngừng đầu, “A?”

“Không nói cậu!”

“Nga.”

Hôm nay vì để đón tiếp Bảng Cùng Hiền, Tiểu Mập, Hình Tinh và toàn gia đình của Lương Mama đều đến đây, vốn Bảng Cùng Hiền còn bàn qua điện thoại với Tiểu Cửu, hứa hôm nay nhất định đến, nhưng đột nhiên điện thoại bị cắt đứt, Tiểu Cửu gọi mãi cũng chẳng được.

Tiểu Cửu bấm ngón chân cũng biết là ai giờ trò quý, bất quá cậu vẫn tin tưởng Bảng Cùng Hiền, tin tưởng cho dù Tần Duyệt không muốn bọn họ gặp mặt, Bảng Cùng Hiền cũng sẽ kiên trì tới đây.

Bảng Cùng Hiền đã không còn là con chuột nhắt như cáy theo đuôi hần ta hồi đại học, cậu ta đã là người trưởng thành tự lập, chỉ cần cậu ta muốn đi, Tiểu Cửu không tin Tần Duyệt chẳng lẽ dám nhốt cậu ấy.

Nhưng Bảng Cùng Hiền quả thật không có tới, thậm chí ngay cả điện thoại thông báo cũng không có, một đám người ngốc mở chờ, cuối cùng đến khi Lương Tiểu Mễ gào khóc đòi ăn thì mới chịu buông.

Tiểu Mập cùng Lương Mama cũng không để ý lắm, đùa giỡn Lương Tiểu Mễ. Bọn họ đã thật lâu không có tụ hội cùng một chỗ như vậy, Hình Tinh không quen Bảng Cùng Hiền, bất quá chỉ cần Tiểu Mập cao hứng, cho dù đó là dạng gì thì cũng không sao cả.

Nhưng thật ra mẹ của Lương Tiểu Mễ cũng có chút không vui, có điều không ai như Tiểu Cửu tức giận đến thế, mọi người đều tự giác tránh xa cậu ta.

“Hừ, cứ chờ đấy, tớ nhất định sẽ không để cho hần dễ chịu! Đồ thằng nam!”

“A?”

Tiểu Cửu chỉ vô mặt Lương Mama đang ủy khuất, “Chưa nói nguoi!”

Bảng Cùng Hiền đột nhiên đánh cái hất xì, Tần Duyệt chuyển ánh mắt chăm chú rời khỏi máy tính sang đây, “Đi khoác thêm quần áo.”

“Không cần, đúng rồi, cậu có gọi điện nói với Tiểu Cửu hôm nay ta không tới được không?” Bảng Cùng Hiền tỉnh ngủ, ăn no, cuối cùng nhớ tới chuyện hứa dùng cơm ở chỗ Tiểu Cửu.

“Àn.....”

“Thật sự? Cậu ấy nói gì?”

“Hần còn có thể nói gì?”

“Cậu ấy không giận sao?”

Tần Duyệt nhủ mảy, “Đi khoác thêm quần áo, bằng không phải đi ngủ.”

Bảng Cùng Hiền lập tức rút chân về sofa tiếp tục xem TV, than thở, “Ta vừa mới tỉnh ngủ.....”

Tần Duyệt lại giương mắt liếc Bảng Cùng Hiền một cái, “Sẵn giúp ta lấy một cái.”

“Cậu lạnh à?” Bảng Cùng Hiền cũng không đợi Tần Duyệt trả lời, ngoan ngoãn chạy lên trên lầu đi lấy áo khoác.

Tần Duyệt nhìn hần giống như con thỏ nhỏ nhảy phốc phốc lên cầu thang, khoái trá đuối thẳng thắt lưng, nghĩ tới về mặt Tiểu Cửu giờ phút này nghiêng răng nghiêng lợi, lại đắc ý.

Dám tranh người với ta..... Hừ!

Tần Duyệt ngày hôm sau có công chuyện, không thể bên cạnh Bàn Cùng Hiền nên không thể ngăn Bàn Cùng Hiền không được đi ra ngoài đành phải trả lại cho hắn cái điện thoại di động (không phóng xạ)

“Lấy đi, lúc ra ngoài nhớ rõ phải mang theo pin dự trữ, nếu hết pin, tắt máy, hoặc là không tiếp điện thoại của ta, ta liền thu nó lại, đã biết chưa?”

Bàn Cùng Hiền đã lâu rồi chưa từng thấy lại di động, ngoan ngoãn gật đầu.

Ngắm lại lần trước hắn có điện thoại của riêng mình là hồi còn học đại học, hiện tại cầm điện thoại ở trong tay, so với lúc đó còn kích động hơn.

Người có thể liên lạc hồi học đại học cũng không nhiều lắm, cho dù có di động cũng chỉ là để trang trí, mà bây giờ, cuối cùng cũng không còn bị hạn chế, có thể liên lạc với bạn bè rồi

Tần Duyệt nhìn Bàn Cùng Hiền hiện rõ vẻ hưng phấn, hừ lạnh một tiếng, “Lát nữa ra ngoài phải không?”

“Àn.” Bàn Cùng Hiền đã muốn bắt đầu nghiên cứu công năng của điện thoại, không ngẩng đầu nhìn Tần Duyệt.

“Cùng ai?”

“Tiểu Cửu, ta hứa tìm cậu ấy đầu tiên.”

“Leo đâu?”

“Công việc của cậu ta rất gấp, ta sợ làm phiền.”

Tần Duyệt vừa lòng gật đầu. “Buổi tối trở về ăn cơm?”

Bàn Cùng Hiền cuối cùng ngẩng đầu nhìn Tần Duyệt, “Có thể không trở về dùng bữa được không?”

“Cậu có thể ra ngoài sớm một chút, cơm trưa thì ta không thể trở về làm, chỉ còn mỗi buổi tối, cậu muốn ta một mình dùng bữa?”

Ý tứ vốn có điểm đáng thương thế mà cũng bị ngữ khí Tần Duyệt tràn ngập uy hiếp hòa tan, nhưng Bàn Cùng Hiền lại có thể nghe ra được nỗi thê lương trong đó.

“Ta buổi tối sẽ trở về ăn cơm với cậu.”

Tần Duyệt gật đầu, mang giày da, xách cặp làm việc, quay đầu lại, nhìn thấy ánh mắt tán thưởng lộ lộ của Bàn Cùng Hiền, mới cảm thấy mỹ mãn rời khỏi cửa đi làm.

Bàn Cùng Hiền lập tức gọi điện thoại cho Tiểu Cửu, nhưng chỉ vừa mới nói một câu uy, trước mắt đã bị mắng té tát như con chó.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Sao hả? Theo ý đầy đủ mà nói, chúng ta một đám người đợi người cả một buổi tối! Còn người chỉ biết có mỗi thằng gian phu đó!”

“Cái gì nha.....” Bàn Cùng Hiền mặt ửng đỏ, đột nhiên tỉnh ngộ, “Ngày hôm qua Tần Duyệt không thông báo với các cậu sao?”

“Thông báo cái gì? Có cái gì gọi là thông báo hả? Người là cái loại thấy trai quên bạn! Đồ phản phúc!”

“Ha ha, cậu đừng tức giận mà.....” Nếu đổi lại là Bàn Cùng Hiền trước kia, gặp Tiểu Cửu giận dữ như thế đã phát hoảng, nhưng hiện tại thì không, Tiểu Cửu mỗi lần nói chuyện với hắn, mười lần có chín lần đều là rống to kêu gào, nhưng sau đó vẫn tiếp điện thoại của hắn. “Từ giờ đến trước bữa cơm chiều tối đều rảnh, tớ đi gặp cậu được không?”

Tiểu Cửu quả nhiên không hề rống lên, lầm bầm lải nhải không muốn tha thứ ngay cho Bàn Cùng Hiền.

“Được rồi mà, van cậu đó

Kỳ thật Tiểu Cửu là loại phải dùng chiêu lạc mềm buộc chặt, gặp những lời nói mềm mỏng xuống nước như thế, cơ bản cũng đã nguôi giận.

“Vậy cậu tới nhà của tớ.....”

Giữa trưa đến nhà Tiểu Cửu dùng cơm. Nửa năm trước Tiểu Cửu cùng Nhiếp Khởi Dương có qua Anh quốc thăm Bàn Cùng Hiền, cho nên không tính là rất lâu rồi mới gặp lại, cũng không có gì mới lạ, ngồi tâm sự, đọc sách cùng nhau, ăn chút điểm tâm chiều.

Sau đó điện thoại Tần Duyệt gọi lại lệnh cho Bàn Cùng Hiền lập tức về nhà. Bàn Cùng Hiền ngẩng đầu nhìn đồng hồ nhà Tiểu Cửu, vừa chạm đúng 3h, Tần Duyệt tựa hồ canh thời gian rất chuẩn xác để gọi điện.

Tiểu Cửu lại nổi giận, đoạt lấy điện thoại ném to Tần Duyệt là đồ biến thái thẳng nam, nhưng Tần Duyệt giầy tiếp theo đã cúp điện thoại, không hề nhiều lời với Tiểu Cửu một câu.

Không khí nhất thời bùng nổ, Tiểu Cửu oa oa quát to.

“Cậu đừng tức”

Tiểu Cửu nhìn Bằng Cùng Hiền, tuy rằng là do Tần Duyệt khơi mào lửa giận của cậu ta, nhưng cậu ta lại càng tức Bằng Cùng Hiền để mặc kẻ khác xào nấu nhào nặn.

“Cậu rốt cuộc vừa ý hần ở chỗ nào cơ chứ? Hần đàn đó toàn thân chỉ có bộ mặt dùng được, cậu đừng có nông cạn như vậy.”

Bằng Cùng Hiền cười trừ không nói lời nào.

“Cậu cùng hần nhiều năm như vậy hần còn chưa chạm vào cậu, còn chiếm cứ cậu không cho người khác chạm vào, này không phải biến thái sao. Tám năm! Hần chính là biến thái trong biến thái!”

Bằng Cùng Hiền cười khở, “Chúng ta không phải loại quan hệ như vậy.”

“Vậy đó là loại quan hệ gì? Bằng hữu? Ít choáng quá, hần đối với cậu dục vọng khổng lồ đã vượt qua phạm vi bằng hữu, cậu có gặp qua hần đối xử với ai giống như với cậu không? Quả thực là giám thị bất kể thời tiết.”

“Có lẽ, cậu ấy.....”

“Cậu đừng nói hần thương hại cậu, không có chuyện thương hại nào như thế, hơn nữa cậu có gì đáng thương? Tính cách tốt, không gánh nặng, kiếm tiền cũng không thiếu. Gương mặt không quyết định tất cả, trên đời này không chỉ cần bề ngoài, cậu thanh âm tuyệt như thế, rên trên giường nhất định rất đã.”

Tiểu Cửu thanh âm lớn, nói lại mau, Bằng Cùng Hiền cũng không biết làm cách nào phản bác, trên mặt dần dần xuất hiện mặt đỏ.

Tiểu Cửu ngồi ở bên cạnh Bằng Cùng Hiền, nắm lấy bờ vai của hần, để hần nhìn thẳng vào chính mình, “Cậu tin tớ, sớm đá cái loại tôn tử này đi.”

“Chúng ta thật sự không phải.....”

“Không phải?” Tiểu Cửu bĩu môi, Bằng Cùng Hiền cố chấp khiến cho cậu ta cũng một môi đến lười nói “Chờ sau này hần dắt một con nhỏ nào đó đến trước mặt cậu nói đây là vợ của ta, người có thể đi được rồi, khi đó cậu tính sao nào? Cậu muốn trốn chỗ nào khóc?”

Bằng Cùng Hiền cúi đầu thấp xuống, “Khi đó, tớ sẽ rời đi.....”

Tiểu Cửu biết mình lỡ lời lại không biết cách nào chữa.

“Tớ thật sự phải đi, Tần Duyệt nói trong một giờ nữa tớ không trở về cậu ấy sẽ vứt bỏ hết dụng cụ về của tớ.”

Tiểu Cửu chửi thề một câu, “Tớ mua cho cậu!”

“Vấn đề không phải mua hay không, tớ không muốn cậu ấy tức giận. Kỳ thật cậu ấy đối với tớ tốt lắm, tớ không biết nói sao cho cậu hiểu, nhưng mà cậu ấy thật sự tốt lắm. Cậu ấy hạn chế tớ như vậy, cũng cho tớ cảm thấy cậu ấy thật dễ tâm tới tớ, trước đó xảy ra rất nhiều chuyện, cậu ấy rất sợ tớ gặp chuyện ngoài ý muốn”

Tiểu Cửu biết Bằng Cùng Hiền trước kia nhất định đã gặp những chuyện rất kinh khủng, vết đạn trên vai chính là bằng chứng, nhưng Bằng Cùng Hiền chưa bao giờ nói nhiều với bọn họ, Tiểu Cửu cũng không nhẫn tâm ép buộc hần.

Nhưng cậu ta kiềm không được nổi nóng, Bằng Cùng Hiền tuy rằng bị sự tự do của Tây phương ảnh hưởng, trở nên sáng sủa hơn chút, tươi cười cũng nhiều, nhưng ở trước mặt Tần Duyệt, vĩnh viễn đều là người bị ức hiếp.

“A, thật sự là tức chết mất! Tớ nếu là cậu tuyệt đối chịu không nổi, dùng sức mạnh cũng phải đem hần áp chế, dùng sức làm, liều mạng làm, làm cho hần ta không có cậu liền sống không nổi!”

“Làm cái gì?”

“Làm tình!”

Bằng Cùng Hiền trong thời gian quy định trở về nhà, Tần Duyệt mặt không chút thay đổi vẫn không nói gì, Bằng Cùng Hiền biết, như vậy nghĩa là Tần Duyệt không có tức giận.

Những quy định và hạn chế của Tần Duyệt gì đó, Bằng Cùng Hiền hoàn thành tốt cũng sẽ không có khen thưởng, Tần Duyệt cảm thấy đây là nghĩa vụ của hần, nhưng nếu làm không được, Tần Duyệt sẽ rất tức giận, nhất định trừng phạt

Bàng Cùng Hiền lên lầu tắm rửa, câu nói cuối cùng kia của Tiểu Cửu xoay vòng vòng không ngừng trong đầu hắn.

Làm tình làm tình làm tình làm tình làm tình làm tình làm tình.....

Bàng Cùng Hiền cảm thấy mình như bị thiêu đốt, đầu chóng váng mê man không tỉnh táo, vội vội vàng vàng từ phòng tắm đi ra.

Bàng Cùng Hiền biết đó là chuyện sau khi kết hôn mới có thể làm nhưng mà Tiểu Cửu cùng Nhiếp Khởi Dương không có kết hôn, Tiểu Mập cùng Hình Tinh cũng không có.

Hắn không xong rồi, sao lại nghĩ đến chuyện làm tình với bàng hữu chứ.....

Hắn thật sự rất xấu xa! Rất ghê tởm! Rất biến thái!

Nhưng mà.....

Làm tình là cái gì?

Bàng Cùng Hiền biết phải hôn, vuốt ve, còn cả hai người ngủ chung trên một chiếc giường. Nhưng lại mơ hồ cảm thấy có điểm không đúng, hắn là còn thiếu cái gì.

Nhưng mà còn thiếu cái gì?

Tiểu Cửu nói trên mạng có.

Bàng Cùng Hiền khăn trương cần cần môi, tóc cũng không lau, như kẻ trộm lén lút vô phòng.

Máy tính Tần Duyệt hình như để trong phòng sách, hắn phải đi xem thử sao, không báo trước lời nào.

Tần Duyệt ở Anh quốc có thói quen khóa cửa nhưng khi trở lại trong nước, thói quen này anh hiển nhiên đã quên bẵng.

Bàng Cùng Hiền mở cửa phòng sách, khăn trương liếc trái liếc phải, đã có chút sợ hãi nên hay không nên lại xem coi có máy tính trên bàn làm việc. Cuối cùng hạ quyết quyết tâm, cần răng đi qua ngó thử.....

Phòng sách có máy tính riêng, không phải cái máy tính bảng Tần Duyệt vẫn mang theo trên người, mà là máy tính bàn.

Bàng Cùng Hiền tìm đập nhanh sắp lọt ra ngoài, thiết nhiều năm qua hắn không có chạm tới máy tính, Tần Duyệt nói có tia bức xạ nên không cho hắn dùng, không biết máy tính hiện tại có còn sử dụng giống như trước kia hay không.

Hắn không tự giác chậm lại cước bộ, dường như sợ bị ai phát hiện, ngay cả ghế dựa cũng không dám ngồi.

Tần Duyệt quên tắt máy tính, Bàng Cùng Hiền vốn còn sợ cần mật mã, kết quả ông trời dường như đang giúp hắn.

Hết thấy thuận lợi đáng sợ.

Bàng Cùng Hiền mở trang web tìm kiếm, gõ gõ mấy từ, bấm enter.

Oa..... Thiết nhiều trang web.....

Bàng Cùng Hiền nuốt nước miếng cái ực, mở thử một cái, xuất hiện hình ảnh hai thân thể da trắng cường tráng thân mật tựa vào cùng nhau.

Tuy rằng chỉ lộ nửa người trên, nhưng Bàng Cùng Hiền đã muốn xấu hổ đến độ không biết phải làm thế nào cho phải, lại nhin không được muốn nhìn xuống.

Hình ảnh càng ngày càng lộ, phần lớn là ảnh chụp một người, ngẫu nhiên sẽ có hai người, bọn họ đều dính chung một chỗ, có đôi khi mặt đối mặt, có đôi khi một người đứng ở sau lưng người khác.

Chẳng lẽ..... Làm tình chính là hai người cởi sạch quần áo cùng nhau chụp ảnh?

Bàng Cùng Hiền nhin không được tưởng tượng Tiểu Cửu cùng Nhiếp Khởi Dương hai người ôm nhau lửa thân chụp ảnh, hắn hận không thể đánh chính mình một bạt tai!

Hôm nay hết thấy đã vượt qua tất cả mọi phạm vi lý giải và kiên nhẫn của Bàng Cùng Hiền, hắn thật sự không muốn nhìn nữa. Người trong ảnh chụp tuy toàn thân lửa lò, nhưng Bàng Cùng Hiền trừ bỏ cảm giác một chút hiếu kỳ cùng không khỏe trong người còn lại chẳng có chút cảm giác.

Lúc định tắt đi trang web, hắn bởi vì vội vã lại bấm mở nhầm ra một trang web khác.

Hé ra một hình ảnh khá lớn rõ ràng ở trước mặt Bàng Cùng Hiền

Đó là một người châu Á, hấn quỳ trên mặt đất, hai tay cột lên trên giường, mà trên người hấn.

Còn có một con chó sấn đang nằm úp sấp trên đó...

Bạn đang đọc truyện *Sửu Thiên Nga* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Editor: Sweet

Bàng Cùng Hiền không biết tay mình sao lại cử động, bắt đầu kéo chuột trượt dần xuống, càng nhiều hình ảnh hiện ra.

Đủ loại, cũng có mấy loài động vật khác. Người bên trong da trắng có da đen có, đôi khi ở trên đôi khi ở dưới, click chuột vào mặt trên còn có thể hiện ra một khung nhỏ, bên trong viết vài dòng miêu tả ngắn gọn

Bàng Cùng Hiền tay đã hoàn toàn cứng ngắc, hấn không biết làm cách nào để buông con chuột ra. Giống như bị cái gì đó đè lên thân hình, khí lực bị thoát ra không chứa một tia, đầu óc trống rỗng, chỉ có một thanh âm luôn luôn nói với chính mình, không nên nhìn.

Bàng Cùng Hiền cắn môi, búng nỗ ném con chuột xuống đất, do dây con chuột nối với máy tính nên ngay lập tức dội lại, dừng ở bên chân Bàng Cùng Hiền

Về mặt giống như chạm phải ôn dịch, Bàng Cùng Hiền cơ hồ nhảy phốc tránh né, rồi mới vội vàng trở về phòng ngủ của mình.

Trong lòng nổi sợ hãi như tờ giấy trắng đã bị lem bẩn, dần dần loan ra, càng lúc càng nhiều.

Bàng Cùng Hiền tay run rẩy, vài lần mới khóa được cửa, nhìn chung quanh phòng ở, dường như chỉ có giường có thể trốn, thế là hấn mở chấn ra, đem bản thân lấp kín.

Tuyệt không cảm thấy nóng, ngược lại càng ngày càng lạnh, từ tay lạnh đến trái tim, Bàng Cùng Hiền cảm thấy mình sắp bị đông lạnh thành khối băng.

Toàn thân hấn giấu ở trong chấn, nhìn không thấy bên ngoài, hy vọng bên ngoài cũng nhìn không tới hấn.

Nhưng ở trong một mảnh bóng đêm, sự việc 8 năm trước tại tầng hầm ngấm hết thấy lại càng ngày càng rõ ràng.

Chính mình quỳ rạp trên mặt đất, bị thoát quần, rồi bị người ta giữ chặt, có một vật thể ấm áp bỏ nhào trên người mình.

Lưỡi con chó, ẩm ẩm ướt ướt nước miếng, còn có một khắc đau đớn kia....

Bàng Cùng Hiền cuối cùng biết vì sao Tần Duyệt lại đối xử như thế với hấn. Tần Duyệt rõ ràng thích nữ sinh, lại dẫn hấn xuất ngoại lưu học, 8 năm qua vẫn không quen bạn gái, cho dù anh ta cố giữ vẻ mặt bình thường, thoát nhìn rất lạnh nhạt, Bàng Cùng Hiền vẫn có thể cảm giác được có gì đó che giấu ở sâu bên trong, một sự quan tâm không lộ ra.

Hóa ra là như vậy.....

Hấn bị một con chó thượng, hấn ở trước mặt Tần Duyệt bị một con chó cưỡng gian!

Tần Duyệt làm sao có khả năng yêu hấn! Ngay cả hấn đều cảm thấy chính mình đáng thương!

Sao ngươi lại ngốc đến vậy, cư nhiên đến 8 năm trôi mới hiểu được ngày hôm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, quả thực ngu đến chết!

Ngươi không chỉ ngu, hơn nữa còn xấu! Cho nên Đường Mạnh mới đối xử với ngươi như thế! Hấn chẳng những không xem ngươi là bằng hữu, hơn nữa hấn vốn không cho ngươi là một con người!

Trần Nghệ Gia là một cô gái tốt, loại chuyện này đương nhiên không thể phát sinh ở trên người nàng.

Cho dù..... Ngươi vốn không có liên quan gì đến bọn họ, có chuyện gì để mà liên quan..... Cho dù Đường mạnh cùng Tần Duyệt tranh đoạt Trần Nghệ Gia, đều không có liên quan đến ngươi, nhưng mà những chuyện như vậy thì phải là ngươi..... Gánh lấy.....

[tốt lắm, tao cho mày chọn.....]

Những lời nói xuất hiện thường xuyên trong mộng vài năm trước lại hiện lên rõ ràng.

Đường Mạnh từng cho Tần Duyệt lựa chọn. Bàng Cùng Hiền cố gắng nói với bản thân không cần oán hận, cứ coi như bị chó cắn, hấn sẽ thấy đỡ hơn.

[tốt lắm, cho mày lựa chọn. Là nó? hay là. cô ta?]

Nước mắt cuối cùng rơi xuống. Bàng Cùng Hiền đè nén tiếng khóc của bản thân, liền nhớ tới 8 năm trước bị chặn miệng, ngay cả cầu cứu cùng kêu khóc cũng không thể bật ra thật giống nhau.

Bị chó cắn mà thôi, bị khi dễ mà thôi, không bị coi trọng mà thôi, cũng chỉ là không bị kịp Trần Nghệ Gia mà thôi.

Trong mắt Đường Mạnh hấn không phải người.

Tần Duyệt 8 năm qua đối tốt với hấn chỉ là bởi vì áy náy.

Trần Nghệ Gia vĩnh viễn là công chúa, cho dù nàng và Đường Mạnh hay Tần Duyệt dây dưa, cũng có người chịu tội thay cho nàng, cuối cùng vẫn là nàng tận hưởng những ngày hạnh phúc.

Ba ba, thật vô ích, cho dù con có cố gắng đối tốt với người ta, cũng không có người nào.

Vịt con xấu xí cuối cùng biến thành thiên nga xinh đẹp, được những người bạn dễ thương tiếp nhận, hưởng một cuộc sống hạnh phúc mãi về sau. ...

Nhưng mà con không phải vịt con xấu xí, con từ lúc sinh ra cho đến chết vẫn chỉ là con cóc xấu xa tới cực điểm.

Ba ba, con rất hận bọn họ, hận mọi người.

Con không muốn làm người tốt.

Ba ba, con nhớ ba.

Ba sẽ không chán ghét con phải không, chỉ có ba là không chê cười con.

Con đi tìm ba được không.

Bàng Cùng Hiền không biết bản thân khóc bao lâu, hấn hoàn toàn ngập chìm trong thế giới của mình, không nghe được bất kỳ thanh âm nào ở bên ngoài.

Tần Duyệt sau khi làm com xong lên lầu kêu Bàng Cùng Hiền dùng com, lại phát hiện Bàng Cùng Hiền khóa cửa, mặc anh gõ bao nhiêu cũng không chịu ra.

Vừa mới rồi rõ ràng vẫn còn rất tốt.

Tần Duyệt cảm thấy kỳ quái, hồi tưởng lại bộ dáng Bàng Cùng Hiền khi vào cửa. Rõ ràng lúc đó vẻ mặt còn đỏ bừng né tránh ánh mắt của anh.

“Uy, đi ra ăn com. Cậu ở bên trong làm cái gì. Mở cửa!”

Vẫn không có tiếng đáp lại. Tần Duyệt lo lắng có nên đi phòng sách lấy cái chìa khóa hay không, ngẫm lại vẫn là quên đi.

Bàng Cùng Hiền luôn luôn nghe lời, sẽ không làm ra chuyện gì, hiện tại cho dù hấn nhốt mình trong phòng, cũng là ở trong nhà bọn họ, sẽ không xảy ra chuyện gì.

Tần Duyệt quyết định đợi lát nữa gọi hấn ăn com lại, xoay người bước xuống dưới lầu

Anh đột nhiên dừng bước, chậm rãi xoay người, chậm rãi đi đến cửa phòng sách đang mở.

Anh thường xuyên quên khóa cửa phòng sách nhưng anh nhớ rõ lần này anh có đóng, bởi vì Tần Duyệt cầm Bàng Cùng Hiền xuất hiện sử dụng đồ điện có tia bức xạ, TV một ngày chỉ có thể xem một giờ, cho nên Bàng Cùng Hiền sẽ không tùy tiện vào phòng sách của anh, có cần tư liệu tìm đọc cũng sẽ phải được anh đồng ý mới được vào.

Người quái dị lén vào phòng sách của anh?

Tần Duyệt có chút mất hứng nhưng lại cũng cảm thấy thú vị, Bàng Cùng Hiền chưa từng lén lút như thế, điều này làm cho Tần Duyệt có chút tò mò.

Sau khi vào phòng sách Tần Duyệt bắt đầu cảm thấy không thích hợp — chuột bị lăn lông lốc dưới đất.

Tần Duyệt không có nhật lên. Rõ ràng người quái dị thư đến phòng không phải vì lấy sách, mà là động vào máy tính của anh

Người quái dị nếu không có xóa history, vậy có thể rất dễ dàng tra ra hấn vừa rồi vào trang web gì.

Tần Duyệt vốn không cần nhìn history, bởi vì Bàng Cùng Hiền ngay cả trang web cũng không tắt.

Trên màn hình tràn đầy trắng trợn các loại hình ảnh nhân thú giao hợp.

Tần Duyệt nhất thời cũng sững sốt, ngơ ngác nhìn màn hình máy tính, không biết phản ứng sao.

Đây tuyệt đối không phải thứ Bảng Cùng Hiền muốn kiểm. Tần Duyệt dùng bàn phím đem trang trước mặt tắt đi, lộ ra trang sau rất nhiều hình ảnh phóng to khác.

Bảng Cùng Hiền đang xem nam nhân cùng nam nhân làm tình?

Trong nháy mắt, Tần Duyệt biết Bảng Cùng Hiền là bị ai xúi giục!

Chết tiệt cái thằng sửa mặt!

Tần Duyệt không chút nghĩ ngợi liền xông ra ngoài, liệu mạng đập cửa Bảng Cùng Hiền, “Mở cửa! Nhanh lên mở cửa!”

Vẫn không một lời đáp lại. Tần Duyệt vừa vội vừa tức, tay đập cửa đến phát đau mới nhớ tới mình có chìa khóa, vội vàng lấy chìa khóa đem cửa mở ra.

Bảng Cùng Hiền bọc chính mình thật chặt trong chăn, kín đến mức không một miếng không khí nào có thể lọt vào. Tần Duyệt một tay kéo chăn, Bảng Cùng Hiền bởi vì thiếu dưỡng mà thân thể vô lực theo động tác của anh mà ngã xuống giường.

Tần Duyệt cuống quýt thăm dò hơi thở của Bảng Cùng Hiền, rồi mới đem hán nằm ngửa ở trên giường, bài khai miệng của hán, hít sâu một hơi, cúi xuống miệng Bảng Cùng Hiền truyền qua.

Tần Duyệt không biết làm vậy có kết quả hay không hay là anh nên đi gọi xe cứu thương. Nhưng mà môi người quá dị thực mềm.

Ý nghĩ loạn thất bát tao tràn vào óc của anh, nhưng vẫn không ngăn được động tác hô hấp nhân tạo có phần hơi phạm quy trên người Bảng Cùng Hiền

Bảng Cùng Hiền ánh mắt đột nhiên mở. Hán còn không kịp nói gì, Tần Duyệt đã rống to lên trước “Ngươi muốn chết sao? Ai cho ngươi đem bản thân ngạt chết! Ai cho phép ngươi!”

Bảng Cùng Hiền con mắt khóc đã muốn sưng đỏ một lần nữa ngập tràn nước mắt, nhưng nghĩ tới việc Tần Duyệt chỉ quan tâm hán là do áy náy muốn bù đắp, tim của hán đau đớn đến phát lạnh.

Tần Duyệt thật không ngờ có ngày mình lại bị Bảng Cùng Hiền đẩy ra, sững sờ đứng ở một bên.

“Không phải chuyện của ngươi.”

Tim đã nhanh chóng bị người quá dị không biết phải trái này dọa muốn ngưng đập, nay hán lại còn nói chuyện không phải của anh?

Tần Duyệt cũng tức giận đến mức lý trí có chút hồ đồ, hung hăng nắm lấy tóc sau gáy Bảng Cùng Hiền, bắt buộc hán đối mặt chính mình, rồi sau đó, môi không hề báo trước hạ xuống.

Bảng Cùng Hiền sững sốt vài giây, đây không thể tính là hôn, Tần Duyệt cơ hồ muốn đem bờ môi của hán cắn nát.

Bảng Cùng Hiền lấy khí lực mà Tần Duyệt không thể tưởng tượng được đẩy anh ra, quát to một tiếng rồi nhảy xuống giường, chạy tới cửa.

Tần Duyệt bị bộ dáng của hán dọa, nhưng vẫn phản ứng nhanh chóng giữ chặt cánh tay Bảng Cùng Hiền.

Bảng Cùng Hiền như điên rồi la hét, vừa kêu vừa khóc, không để ý Tần Duyệt níu kéo giãy giụa sống chết muốn ra ngoài

Tần Duyệt lửa giận thiêu đốt, lần đầu tiên hôn người quá dị này, hán lại phản ứng như thế?

Tần Duyệt không lưu tình chút nào đập trên đầu hán một cước, Bảng Cùng Hiền lập tức ngã sấp trên mặt đất. Quần áo trên người hán đều bị rách tươm, cho dù là vậy, hán vẫn kiên trì muốn đi ra ngoài.

Tần Duyệt cực kì đau lòng, nhưng Bảng Cùng Hiền rõ ràng không muốn sự an ủi của mình chỉ một mực trốn tránh.

Vậy là sao? Chuyện 8 năm trước, năm đó cũng không thấy hán khóc lóc om sòm như thế! Hiện tại làm thế này cho ai xem!

Tần Duyệt đứng trước cửa ngăn chặn, Bảng Cùng Hiền quả nhiên không hề hướng cửa đi, mà lao đảo chạy về phía ban công ngập tràn ánh mặt trời

Tần Duyệt không nghĩ tới hán sẽ làm như thế, nhất thời không đuổi kịp, Bảng Cùng Hiền mở cửa ban công ra xong, kéo hai cánh cửa khóa lại, rồi mới loạng choạng tiến về phía lan can ngập nắng.

Hán muốn nhảy lầu!

Ý nghĩ này trong đầu Tần Duyệt chợt lóe qua, đánh tan tất cả lý trí của anh!

Tuyệt đối không thể! Anh không cho phép!

Âm thanh phá cửa sổ làm cho động tác Bàng Cùng Hiền bị khựng lại, mà khi hắn nhìn thấy Tần Duyệt đánh vỡ cửa kính, còn dùng bàn tay chảy máu đó luồn qua mở cửa, càng nảy sinh thêm kích động.

Dường như truy đuổi theo sau hắn không phải Tần Duyệt, mà là một con dã thú

Bàng Cùng Hiền bởi vì vừa rồi thiếu dưỡng khí mà đánh mất sự thăng bằng, hắn thật vất vả lắc lư leo lên lan can ban công, còn chưa kịp nhảy xuống, thân thể đã bị một đôi tay hữu lực mà run rẩy ôm lấy.

“Đừng nhảy.....”

Lời nói ngập tràn ý cầu xin, hèn mọn, nhẹ nhàng truyền vào lỗ tai của Bàng Cùng Hiền

“Dám nhảy ta giết người.....”

Bàng Cùng Hiền giống như trong mộng bừng tỉnh, lấy sức trốn tránh hơn nữa lại còn bị một câu nói tràn ngập sát khí kia của Tần Duyệt uy hiếp, hắn lại giây giụa muốn nhảy xuống ban công.

Nhưng sau gáy đột nhiên đau xót, Bàng Cùng Hiền mất đi tri giác...

Bạn đang đọc truyện *Sửu Thiên Nga* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Editor: Sweet

Beta: Meo Meo

Cho dù là trong cơn hôn mê, nước mắt Bàng Cùng Hiền cũng chưa một lần ngừng chảy. Hay tay hắn găt gao nắm chặt, nghiêng cán môi dưới.

Tần Duyệt đem hắn ôm về phòng mình, khẽ đặt hắn lên trên giường màu xanh lam, nhìn Bàng Cùng Hiền trông càng thêm nhỏ nhắn.

Gương mặt vốn dị dạng của Bàng Cùng Hiền càng lúc lại càng khó coi nhưng Tần Duyệt không thấy dọa người chỉ thấy đau lòng.

Cùng nhau sinh hoạt 8 năm, Tần Duyệt đã sớm có thể nhìn thấu qua vẻ mặt xấu xí của Bàng Cùng Hiền để đọc lấy tâm tình của hắn.

Lau nước mắt chảy dài ở khóe mắt Bàng Cùng Hiền, Tần Duyệt cứ như vậy nhìn Bàng Cùng Hiền thật lâu.

Bàng Cùng Hiền cuối cùng cũng không rơi lệ nữa, nhưng mày lại nhú chặt, Tần Duyệt nhìn hắn, đột nhiên kinh hoàng.

Anh tựa hồ hiểu được Bàng Cùng Hiền vì sao lại như thế này, chẳng lẽ Bàng Cùng Hiền đến tận hôm nay mới hiểu được 8 năm về trước đã xảy ra chuyện gì?

Tần Duyệt khi đó hiểu lắm Bàng Cùng Hiền bên trong kiên cường hơn so với bề ngoài, nhưng cho dù như vậy, Bàng Cùng Hiền về đêm vẫn trong mơ thống khổ.

Còn bây giờ, sự thật lại là Bàng Cùng Hiền sau nhiều năm mới hiểu được hôm đó đã xảy ra chuyện gì.

Tần Duyệt còn từng vì sự hồi phục nhanh chóng của Bàng Cùng Hiền mà giật mình, hóa ra, hắn căn bản không biết những việc đó có nghĩa là gì!

Tần Duyệt đem tay mình càng lúc nắm càng chặt, nếu Bàng Cùng Hiền biết những chuyện mấy năm nay anh làm..... Còn có thể tha thứ cho anh sao?

Đại khái sẽ đẩy anh đi thật xa. Dù sao hắn vốn không thiếu người kẻ bên, Leo cũng tốt, Tiểu Cửu cũng tốt, nếu không phải bởi một chút yêu thích kia, Bàng Cùng Hiền căn bản sẽ không lựa chọn người tính cách vừa bá đạo lại vừa biến thái như anh.

Bàng Cùng Hiền cho tới bây giờ vốn chưa từng hiểu về anh, anh cũng muốn, mãi mãi không để cho Bàng Cùng Hiền hiểu con người thật của mình.

Chỉ cần để hắn nhìn thấy một mặt vĩ đại của mình là được rồi, vĩnh viễn sùng bái, ái mộ.....

Tần Duyệt trở lại phòng sách, mở cái két sắt giấu ở trong tủ, bên trong có chút tiền mặt, là tiền của Bàng Cùng Hiền gửi ngân hàng, Tần Duyệt một chút

đều không có động.

Bên trong còn có một cái hộp nhỏ, Tần Duyệt cảm ra, nghĩ một chút, lại lấy tiền gửi ngân hàng của Bảng Cùng Hiền ra.

Bên trong hộp là một khẩu súng, cây súng màu bạc tỏa sáng, Tần Duyệt cầm ở trong tay xoay một vòng, lắp đạn vào, rồi mới vừa lòng cấp súng.

Lại đem tiền ngân hàng của Bảng Cùng Hiền bỏ vào hộp, bung hộp ra, một lần nữa trở lại phòng.

Bảng Cùng Hiền còn chưa tỉnh lại. Tần Duyệt xuống tay hơi nặng, hẳn còn phải hôn mê khoảng một hai giờ nữa.

Đem hộp màu đen đặt trên đầu giường, Tần Duyệt sờ sờ tóc Bảng Cùng Hiền, động tác mềm nhẹ giống như sợ quá tay sẽ làm hư chúng, vẫn nhẹ nhàng vuốt ve, mãi mãi, sẽ không còn có cơ hội như ngày hôm nay để chạm đến.

Cứ như vậy, hơn mười phút trôi qua, Tần Duyệt xoay người hôn lên trán Bảng Cùng Hiền, trong ánh mắt chứa ôn nhu chưa ai từng thấy qua.

“Một lần chót.....”

Tần Duyệt thì thầm nói nhỏ, rồi cũng không quay đầu lại xoay người rời đi.

Tiểu Cửu từ trưa đến giờ đều thờ hồng học, lý do không ngoài chuyện trời ơi đất hỡi của Bảng Cùng Hiền, đã hứa qua nhà cậu chơi hôm nay, lại bởi vì cái tên hỗn đản thối kia gọi điện mà lập tức rời đi, quả thực y chang một thằng nô lệ.

Nhiếp Khởi Dương còn chưa trở về, Tiểu Cửu một mình ở trong phòng chơi game, cho đến khi cảm thấy khát nước mới đi rót nước.

Di động màu hồng nhạt đặt ở trong phòng khách phát sáng, Tiểu Cửu uống nước xong, chậm rãi ngồi xuống sofa.

11 cuộc gọi liên tiếp. Liếc sơ qua, lại là số điện thoại của Bảng Cùng Hiền gọi tới.

Tiểu Cửu nghi hoặc, chuẩn bị gọi lại, điện thoại lại vang, Tiểu Cửu lập tức bắt máy, “Uy? Xảy ra chuyện gì?”

Đầu bên kia thực im lặng, một lát sau mới truyền đến thanh âm lạnh như băng, “Người giờ trò quỷ, phải gánh trách nhiệm”

Tiểu Cửu đang muốn hỏi kẻ kỳ quái này là ai, điện thoại đã bị cúp. Tiểu Cửu cơ hồ chưa từng nói chuyện qua với Tần Duyệt, nhất là sau khi anh ta cùng Bảng Cùng Hiền xuất ngoại, một câu cũng chưa hề nói qua.

Nhưng cái loại ngữ khí khiến người ta không thoải mái này, hơn nữa còn là dây số của Bảng Cùng Hiền, không khó đoán ra là ai.

Có điều cái thứ trai thẳng thối tha nói mấy câu này có ý nghĩa gì?

Tiểu Cửu nhớ lại nội dung buổi trò chuyện hôm nay với Bảng Cùng Hiền, sợ tới mức run rẩy làm rơi cả ly nước trên tay.

Chẳng lẽ Tiểu Hiền nghe những lời cậu nói xong, giờ trò Bá Vương ngành thượng cung với Tần Duyệt? (

Nghe ngữ khí của Tần Duyệt, kết quả hình như không được như ý lắm..... Vậy Tiểu Hiền sẽ như thế nào?

Tiểu Cửu vội vàng buông ly, lấy đại một cái áo khoác mặc vào bỏ chạy ra ngoài.

Tần Duyệt biết với những chuyện xảy ra trước mắt, tuyệt đối không thể để Bảng Cùng Hiền ở một mình.

Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có thể chọn cái kẻ anh ghét nhất. Có điều, cái thằng sửa mặt đó, cho dù Bảng Cùng Hiền có làm ra hành vi kích động gì, nó cũng sẽ ngăn cản.

Tần Duyệt tin Bảng Cùng Hiền nhất định đã đem địa chỉ nhà nói cho thằng sửa mặt, anh hiện tại không có thời gian, cũng không có tâm tình cùng bất luận kẻ nào giải thích, gác điện thoại xong liền đi ngay lập tức, bỏ mặc tất cả, tập trung chú ý lái xe.

Trần Nghệ Gia đã kết hôn cùng Đường Mạnh, 8 năm trước Tần gia không tìm ra được bọn họ, bởi vì bọn họ không ở trong nước, thậm chí cũng không có trở về nước Mỹ, mà nhập cư trái phép đi Nhật Bản, rồi từ Nhật Bản trở về Mỹ lần nữa.

8 năm thời gian đủ để cho con người thay đổi một cách đáng sợ, Trần Nghệ Gia đã không còn là đại tiểu thư năm đó gặp chuyện sợ đến mức muốn chết, mà là thê tử của lão đại hắc bang Hoa Kiều Mỹ quốc.

Đường Mạnh lúc mới bắt đầu, chỉ cần kiếm tiền cái gì cũng làm, Trần Nghệ Gia mặc dù không tán thành nhưng cũng không dám nói gì với Đường Mạnh, sau này nàng mới biết được, gã cần tài chính để bản thân lớn mạnh hơn.

Đường Mạnh không chạm vào Trần Nghệ Gia, vì sự an toàn của gã nên nàng cũng không được tiếp tục đến trường, gã đem nàng nhốt tại một căn phòng trọ thuộc danh nghĩa của một tập đoàn.

Cho đến khi có một lần Đường Mạnh cùng cảnh sát phát sinh sóng má với nhau, bị trọng thương phải chạy trốn tới nhà trọ, hai người mới có tiến triển.

Trần Nghệ Gia thực sợ hãi, tuy so với trước kia cũng đã trấn tĩnh hơn rất nhiều, nàng liên hệ với bác sĩ của Đường Mạnh, cầm máu, gấp đạn, đây không phải chuyện một người có thể làm được, Trần Nghệ Gia chỉ có thể giúp đỡ.

Đường Mạnh đã không còn là thiếu niên trung học lấy lòng nàng trước kia, cho dù tuổi của gã hiện giờ cũng không lớn hơn bao nhiêu, nhưng sống chết trước mắt vẫn biểu hiện về bình tĩnh ra ngoài, làm cho Trần Nghệ Gia càng thêm phục gã.

Trong lúc dưỡng thương, bên ngoài mọi chuyện thật ồn ã, Đường Mạnh không rời khỏi nhà trọ, Trần Nghệ Gia vẫn chăm sóc gã.

Đường Mạnh từng hỏi Trần Nghệ Gia, vì sao không trốn.

Chính bản thân Trần Nghệ Gia cũng không thể hiểu rõ vì sao, chỉ đáp, em đã hứa sẽ theo anh.

Sau này, Trần Nghệ Gia mới biết được Đường Mạnh trước đó cũng không tin nhiệm nàng, nhưng từ lúc đó trở đi, đường mạnh bắt đầu nói cho nàng nghe ý tưởng của gã, tập đoàn của gã, thù hata của gã.

Trần Nghệ Gia lúc vừa mới nghe những điều này cảm giác giống như truyện truyền thuyết lúc xưa khiến nàng ngáy ngẩn.

Sau một lần say, Đường Mạnh cuối cùng chạm vào nàng.

Từ lúc kết hôn đến bây giờ đã 6 năm trôi qua, bọn họ vẫn chưa có con, không phải thân thể có vấn đề, mà là Đường Mạnh không muốn.

Trần Nghệ Gia hỏi nguyên nhân, Đường Mạnh vẫn không chịu nói.

Có khi Trần Nghệ Gia nghĩ rằng, có lẽ Đường Mạnh cũng không yêu nàng như gã đã biểu hiện, có thật là thế không? Nàng đã từ bỏ cha mẹ lẫn người thân để theo Đường Mạnh tiến nhập vào thế giới hắc ám.

Nữ nhân nếu chín chắn vươn lên, trưởng thành nhanh đến đáng sợ, hiện tại Đường Mạnh vẫn tin nhiệm Trần Nghệ Gia như trước, đối với nàng mà nói vậy cũng là đủ rồi.

Cho dù Đường Mạnh có thêm đàn bà ở ngoài, hoặc cả đàn ông, Trần Nghệ Gia cũng không cảm thấy gì nguy hiểm.

Lần nữa liên lạc với Tần Duyệt chỉ là một sự trùng hợp.

Chính phủ điều tra tài chính của tập đoàn, Đường Mạnh cùng nàng đều cảm thấy tạm thời nên đem tiền rửa đi dưới danh nghĩa đầu tư cho kẻ khác là kẻ sách an toàn nhất, hơn nữa không thể là trong nước Mỹ.

Đang lúc tìm người thích hợp, Trần Nghệ Gia đọc trong tư liệu thấy một cái tên quen thuộc.

Chuyện Tần Duyệt đi du học ở Anh quốc nàng có biết, nhưng nàng không nghĩ tới, hán chưa tốt nghiệp đại học đã cùng bạn bè đồng học hợp tác mở công ty.

Mấy người sinh viên cho dù điểm cao thế nào, không có tài chính dồi dào thì cũng không thể làm nên chuyện.

Trần Nghệ Gia muốn mạo hiểm bỏ vốn đầu tư cho Tần Duyệt trên danh nghĩa, dù sao số tiền Tần Duyệt cần so với số tài chính mà bọn họ phải chuyển đi, bé nhỏ không đáng kể.

Đối với người đã từng là bạn trai, Trần Nghệ Gia rất muốn giúp hán một phen, dù sao hán cũng bởi vì mình mà chịu nhiều đau khổ.

Còn có cả Bằng Cùng Hiền, vóc dáng nho nhỏ, người luôn đi theo phía sau Đường Mạnh, Trần Nghệ Gia cho dù đến chết cũng không thể quên được mặt hán.

Mà ấn tượng khắc sâu nhất, là một màn năm đó ở tầng hầm ngầm.

Nếu đổi thành nàng của hiện tại, nhìn thấy cảnh tượng như vậy có lẽ lông mi cũng không động một chút, nhưng mà năm ấy, nàng vẫn chỉ là một cô gái nhỏ tình cảm do dự không kiên quyết.

Nàng không biết Bằng Cùng Hiền có còn liên hệ với Tần Duyệt hay không, nàng chỉ biết là mình vĩnh viễn thiếu nợ hán.

Vậy báo đáp thông qua Tần Duyệt đi.

Chuyện trước sau không thể gạt được Đường Mạnh, Trần Nghệ Gia cũng không giấu gã, Đường Mạnh sau khi biết cũng không nói gì.

Mà Tần Duyệt, Trần Nghệ Gia tin tưởng Tần Duyệt cũng nhất định biết tiền là từ đâu đến, nhưng anh cũng không tỏ vẻ gì.

Trần Nghệ Gia nghĩ chỉ ít Tần Duyệt sẽ gọi điện, Tần Duyệt rất tức giận, sẽ cự tuyệt nhận tiền. Nàng thậm chí lên kế hoạch lúc đó còn có lý do trực tiếp để liên hệ Tần Duyệt, khuyên anh ta nhận lấy tiền.

Nhưng Tần Duyệt im lặng nhận tiền lại khiến cho Trần Nghệ Gia thực giật mình. Tần Duyệt không có khả năng lấy tiền mà không rõ lai lịch, năng tin, anh vốn đã biết tiền này là từ đâu tới

Chỉ vì Trần Nghệ Gia kỳ thật không biết, khi đó Bảng Cùng Hiền đang cầm trên tay tiền nhuận bút đầu tiên, Tần Duyệt trong lòng đã nôn nóng, cho dù đó là tiền của kẻ địch chiếu cố anh cũng thu vào hết.

Công ty Tần Duyệt làm ăn không dễ dàng. Anh không phải loại tay dài áo rộng, cho dù đồng học hợp tác với anh năng lực không kém, nhưng trên thương trường tranh đấu vẫn chưa đủ kinh nghiệm.

Trần Nghệ Gia lợi dụng các mối quan hệ của Đường Mạnh, dọn đường giúp Tần Duyệt, những chuyện này, Đường Mạnh vẫn không nói không rằng.

Trần Nghệ Gia biết gã đối với chuyện năm đó cũng thật hối hận, nhưng đối với Tần Duyệt vẫn oán hận. Bởi vì Tần gia, gã không thể nhìn mặt phụ thân lần cuối cùng nhưng cũng bởi vì Tần gia, gã mới có sự nghiệp như hiện tại.

Tần Duyệt vẫn không có cự tuyệt sự giúp đỡ của Trần Nghệ Gia. Hai năm trước, cuối cùng anh cũng đã có đủ tài chính, rộng khắp Á châu, một lần nữa khởi nghiệp.

Trần Nghệ Gia biết Tần Duyệt đã không cần sự giúp đỡ của nàng, cũng là lúc đó, nàng trực tiếp liên hệ Tần Duyệt.

Tần Duyệt vẫn biểu hiện lãnh đạm như trước, nhưng cũng không nhắc gì về những chuyện đã xảy ra trước kia.

Điều này khiến cho Trần Nghệ Gia thật phấn khởi, Tần Duyệt cùng Đường Mạnh trở mặt suy cho cùng vẫn là vì nàng, nếu có thể, nàng hy vọng hai người có thể xóa bỏ hận thù trước kia.

Sau khi biết Bảng Cùng Hiền ở chung với Tần Duyệt, Đường Mạnh trở nên có chút kỳ quái, thậm chí bắt đầu đem sự nghiệp vuron tay về quốc nội.

Trần Nghệ Gia không có ngăn cản. Nếu có thể về nước, nàng vẫn thật cao hứng.

Ngay trước khi Bảng Cùng Hiền về nước, đêm trước đó, Trần Nghệ Gia có liên lạc qua với Tần Duyệt. Nàng cùng Đường Mạnh về tới cổ hương khi xưa của bọn họ, hoài niệm thời trung học ngây ngô, còn gợi ý, nếu có thể, hy vọng có thể cùng Bảng Cùng Hiền và Tần Duyệt gặp mặt.

Tần Duyệt không cần suy nghĩ liền cự tuyệt.

Anh nhận sự giúp đỡ của Trần Nghệ Gia cũng không phải vì tha thứ cho ai, mà vì anh cần trở nên cường đại.

Trần Nghệ Gia ngoài trừ sự trợ giúp tài chính, còn lại đều là dư thừa nhưng Tần Duyệt vẫn giữ liên lạc với nàng.

Từ chỗ Trần Nghệ Gia có thể moi ra những chuyện của Đường Mạnh, điều này đối với Tần Duyệt là vô cùng quan trọng

Muốn hủy diệt một người, phải hiểu biết hắn, mới có khả năng nhắm được nhược điểm mà ra tay.

Tần Duyệt một bên phát triển bản thân, một bên cẩn thận moi từ chỗ Trần Nghệ Gia những chuyện của Đường Mạnh. Trần Nghệ Gia thay đổi rất nhiều, cho dù nàng đối Tần Duyệt có điểm áy náy, vẫn rất cẩn thận, không chịu tiết lộ nhiều.

Tần Duyệt không vội, anh tin vẫn còn cơ hội để hạ gục Đường Mạnh.

Tần Duyệt không nói cho Bảng Cùng Hiền điều đó. Anh không hy vọng Bảng Cùng Hiền cảm thấy anh đáng sợ, cũng không muốn khơi gợi lên những chuyện cũ đối với Bảng Cùng Hiền.

Nhưng kế hoạch của anh đã rối loạn hết vào ngày hôm nay.

Bảng Cùng Hiền căn bản không kiên cường, mà là một kẻ ngu xuẩn, cho đến bây giờ hắn mới hiểu được ngày hôm đó đã bị khuất nhục ra sao.

Bảng Cùng Hiền vốn không có biện pháp tình lại, mọi thứ Tần Duyệt an bày phía trước đều uống phỉ.

Tần Duyệt quyết định dùng phương pháp trực tiếp nhất, nhanh gọn nhất để báo thù cho Bảng Cùng Hiền.

Ngày hôm nay giống như một lời nguyên u ám, cũng chính ngày này vào 8 năm trước bọn họ tách rời nhau ra

Bảng Cùng Hiền 8 năm trước vào ngày này mà òa lên, 8 năm sau Tần Duyệt cuối cùng đã biết chỗ của Đường Mạnh, nhờ vào sự nói lòng cảnh giác của Trần Nghệ Gia giúp anh tiến dần từng bước

Tần Duyệt căn bản không muốn nghĩ tới tương lai sẽ ra sao, cũng không quan sau khi giết Đường Mạnh xong sẽ bị thủ hạ gã xử trí như thế nào.

Lại càng không muốn nghĩ đến sau khi Bảng Cùng Hiền tỉnh dậy, biết được hết thảy mọi chuyện anh làm thì sẽ như thế nào.

Tần Duyệt cảm thấy mệt chết đi, cũng thực phần nộ, hết thảy đều muốn trong ngày hôm nay giải quyết toàn bộ!

Cái gì bày mưu tính kế, cái gì hủy diệt, cái gì mãi không lung lạc, tất cả hãy cùng nhau chết hết đi.

Tần Duyệt đột nhiên đến, làm cho Trần Nghệ Gia thực kinh hãi. Tuy rằng cũng có nghi hoặc, nhưng nàng cũng mời Tần Duyệt vào.

Đường Mạnh không lảng tránh, biết Tần Duyệt đến đây cũng không có rời đi, không ngại đối đầu với anh.

Thời gian 8 năm đã khiến cho hai thiếu niên trở nên trưởng thành, Tần Duyệt cao 1m90 thân hình thẳng tắp đứng ở phòng khách, gương mặt không chút thay đổi vẫn khiến người khác trầm trồ vì mỹ mạo, trên người tản mát ra một loại khí chất vương giả.

Đường Mạnh mười ngón giao nhau, tư thái thả lỏng tựa vào nệm ghế sofa phía sau, cặp mắt đã trải qua bao lần sinh tử không che giấu được sát khí. Vết sẹo trên mí trái của gã đã trở nên nhạt rất nhiều, nhưng gã lại cố ý vén tóc mái lên, để lộ vết sẹo ra.

“Tần Duyệt, anh....” Nét tươi cười của Trần Nghệ Gia bởi vì súng trong người Tần Duyệt rút ra mà cứng đờ.

Thủ hạ bên cạnh Đường Mạnh lập tức vây quanh, lại vì Đường Mạnh phát tay mà cẩn thận lui về sau.

“Mày đến đây làm gì?”

“Lấy mạng của mày.”

“Lý do.”

“Vì hấn.”

Đường Mạnh biểu tình khế biến, “Vì sao lại là lúc này?”

“Mày không cần biết.”

Đường Mạnh đứng lên, súng trong tay Tần Duyệt cũng nâng lên theo, chuẩn xác nhắm vào đầu của gã.

“Tao nghĩ rằng.....,” Đường Mạnh cười không dứt, “Nếu tao là mày, sẽ lấy súng bắn chết tao ngay lập tức.”

“Lấy súng của mày ra.”

“Mày không có khả năng giết tao.”

“Đó chỉ là mày nghĩ thôi.” Tần Duyệt vẻ mặt ngay từ đầu đều không chút biến sắc, “Đường Mạnh, tao cho mày một cơ hội sống, lấy súng của mày ra.”

“Tao chết mày cũng không sống được, trừ phi mày muốn cùng chết theo tao ”

“Không cần mày quan tâm.”

“Ha ha..... Tao biết mày là loại làm chuyện lớn, cũng biết mày đang chờ cơ hội hành động. Nhìn lâu như thế, đột nhiên mày thay đổi kế hoạch là vì lý do gì? Đáng giá đến mức đem mệnh ra đặt cược sao?”

“Tao chấp nhận! Lấy súng ra!”

Tươi cười của Đường Mạnh cuối cùng lui xuống, cầm trên tay một khẩu súng lục màu đen, nâng lên nhắm về phía Tần Duyệt cách mấy thước kia.

Trần Nghệ Gia đột nhiên lách mình chắn ở trước mặt Đường Mạnh, “Anh muốn giết anh ấy, trước hết giết tôi.”

“Phanh!”

Trả lời Trần Nghệ Gia là một viên đạn xoẹt qua mang tai, Tần Duyệt vẻ mặt vẫn không thay đổi “Cút ngay!”

Bạn đang đọc truyện *Sửu Thiên Nga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Editor: Sweet

Beta: Meo Meo

Trần Nghệ Gia che ở trước người Đường Mạnh, thoát nhìn như bảo vệ Đường Mạnh, nhưng thật ra là bảo vệ Tần Duyệt.

Nàng tin rằng chỉ cần mình đứng ở nơi đó, Tần Duyệt sẽ không nỏ súng, chỉ cần anh ta không nỏ súng, nàng có thể nghĩ ra cách bảo vệ anh ta.

Nhưng Tần Duyệt quyết tâm sống chết cùng với Đường Mạnh.

“Đem cô ấy lùi ra.”

Thủ hạ nghe xong lời Đường Mạnh nói, lời Trần Nghệ Gia kéo qua một bên, Trần Nghệ Gia sững sờ, giống như bị một viên đạn kia của Tần Duyệt bắn thủng linh hồn.

Đường Mạnh ánh mắt trở nên thật sự dị thường, “Có phải giết mày rồi, tao mới có thể sống yên.”

“Phải.”

Đường Mạnh khép mắt lại, “Các người ra ngoài hết.”

Thủ hạ Đường Mạnh lo lắng, lại không dám cãi lại mệnh lệnh của lão đại, tuy có do dự nhưng vẫn lui xuống toàn bộ.

“Là hán khiến mày trở thành thế này?”

Tần Duyệt không thích Đường Mạnh hỏi anh chuyện về Bảng Cùng Hiền, anh không ngờ Đường Mạnh còn nói nhiều như thế, lại bị Đường Mạnh chạm trúng chỗ đau, “Hán là của tao!”

Đường Mạnh ánh mắt trầm hẳn, chỉ một lần thất bại, ánh mắt đó là một ánh mắt đã trải qua thất bại để rồi vươn lên mạnh mẽ.

Tiểu Cửu lần đầu tiên đi đến nhà của Tần Duyệt và Bảng Cùng Hiền. Bảng Cùng Hiền cũng chỉ nói sơ sơ địa chỉ với cậu ta mà thôi, lúc ấy cậu cũng không thật sự chú tâm nghe.

Tần Duyệt gác điện thoại xong liền tắt máy luôn, Tiểu Cửu biết nhất định đã xảy ra chuyện gì, bằng không với tính cách của Tần Duyệt, tuyệt đối sẽ không gọi cậu đến chiếu cố Tiểu Hiền.

Dưới sự trợ giúp của ban bảo vệ, cậu cuối cùng cũng tìm được địa chỉ nhà, nhưng mặc dù cậu nhấn chuông cửa bao nhiêu lần cũng không có người ra mở, bảo vệ còn nghi rằng cậu nói dối là bạn bè của chủ hộ. Tiểu Cửu nghĩ thầm có khi nào Tần Duyệt đùa giỡn với cậu.

Vốn đã muốn rời đi, bất chợt suy nghĩ vụt qua đầu Tiểu Cửu, cậu mở cửa hòm thư, bên trong quả nhiên có hai thanh chìa khóa dự phòng.

Một cái là chìa khóa cổng chính, Tiểu Cửu mở cửa, bảo vệ không dám để cậu một mình cũng phải cùng vào theo.

Tiểu Cửu tuy nói là lần đầu tiên đến nhưng cảm thấy này tòa biệt thự này thiết kế có chút tương tự giống chỗ ở của bọn họ bên Anh quốc, lên lầu 2, rất nhanh chóng tìm được đến phòng Tiểu Hiền.

Phòng thực loạn, thoát nhìn rất giống đã xảy ra đánh nhau. Tiểu Cửu sợ hãi, Tần Duyệt nếu đánh nhau cùng với Tiểu Hiền thì Tiểu Hiền tuyệt đối là người bị đập.

Bảo vệ cũng nhất thời choáng váng, mặc cho Tiểu Cửu lần lượt mở tiếp các phòng trên lầu 2, “Tiểu Hiền. Tiểu Hiền.”

Bảng Cùng Hiền vừa rồi bị tiếng chuông cửa đánh thốc, hán muốn đi mở cửa, nhưng cổ rất đau, gầy dựa muốn xuống giường lại ngã xuống, tiếp đó lại ối cả ra.

Tiểu Cửu vừa mở cửa phòng Tần Duyệt ra, liền thấy Bảng Cùng Hiền quỳ rạp trên mặt đất không ngừng nôn khan, bên cạnh là một đồng mật xanh mặt vàng.

“Tiểu Hiền! Cậu xảy ra chuyện gì?”

Bảng Cùng Hiền nói không nên lời, trong người hán có gì thì đều đã nôn ra hết, hiện tại chỉ có thể không ngừng ọc nước.

“Mau, kêu xe cứu thương!”

Bảo vệ tuổi vẫn còn trẻ, có chút không biết xử lý như thế nào, bị Tiểu Cửu rống lên một tiếng mới chạy nhanh xuống lầu, ngay cả mấy tiếng sau cùng của Tiểu Cửu gã cũng không nghe được.

“Ngu xuẩn!”

Tiểu Cửu một bên đỡ Bảng Cùng Hiền một bên không được thuận tay lấy chiếc điện thoại di động trong túi ra, “Uy? Trung tâm cứu hộ sao? Tôi nơi này có.....”

Tiểu Cửu trong lời nói còn chưa nói xong, đã bị Bàng Cùng Hiền với tay tới nhấn tắt, thốt lên vài tiếng yếu ớt, “Ờ... Không...”

“Cậu còn dám nói không có việc gì! Cậu rút cuộc có biết bảo vệ bản thân không vậy! Không có Tần Duyệt cậu sẽ chết sao? Không có nam nhân sẽ chết sao!”

Rõ ràng bản thân cũng biết rời xa người mình yêu có bao nhiêu đau khổ, nhưng mà Tiểu Cửu không muốn Bàng Cùng Hiền biến mình thành một kẻ hèn mọn như thế.

Có loại chuyện như vậy sao? Cùng sinh hoạt 8 năm với nhau, rõ ràng không phải người nhà, cũng không phải bằng hữu, cũng không có những hành động như tình nhân.

Tần Duyệt đối Bàng Cùng Hiền cũng không phải không có cảm giác, không ai đem theo một kẻ không cần thiết kiểm soát đến mức gần như biến thái bên cạnh người.

Tần Duyệt thậm chí vô ý thức có biểu hiện thù hận như tình địch đối với Tiểu Cửu

Tần Duyệt nhất định là thích Tiểu Cửu, nhưng hắn cái gì cũng chưa làm. Như vậy chỉ có 2 lý do, 1 là hắn bị bắt lực, cái khác là hắn không chịu thừa nhận bản thân thích một người quái dị

Nói như vậy nhưng Tiểu Cửu không cách nào nói ra những lời này với Bàng Cùng Hiền, chỉ có thể làm chút trò đùa dai hoặc nói xấu Tần Duyệt.

Đối với mối tình khổ đau của Tiểu Cửu, Tiểu Cửu cũng không cho rằng sẽ có kết quả tốt, nhưng Tần Duyệt tên hỗn đản này không có ý định buông tay!

Rõ ràng không muốn yêu nhưng lại muốn chiếm, không cho Tiểu Cửu có cơ hội khác, Tiểu Cửu phần nộ Tần Duyệt lên tận đỉnh.

Mà lúc này đây, Tần Duyệt còn động tay động chân với Tiểu Cửu! Cũng không biết đây có phải là lần đầu tiên hay không. Cậu tuyệt đối, tuyệt đối tuyệt đối muốn cho bọn họ chia tay!

Bàng Cùng Hiền đầu còn choáng choáng, bám chặt vào tay Tiểu Cửu, ký ức từng chút phục hồi.

“Thật sự, không có việc gì...”

Đột nhiên chuông điện thoại vang lên, không phải tiếng chuông di động. Bàng Cùng Hiền ngẩng đầu tìm kiếm, trong tầm mắt đó đã có gì mơ hồ, hắn ngăn ánh mắt nhìn ra ngoài một hồi, chỉ biết nơi này không phải phòng hắn

Tiểu Cửu đỡ Bàng Cùng Hiền nằm xuống giường, thuận tay tìm được tiếng chuông reo dưới gối đầu — là điện thoại không dây

“Làm thế nào đây?”

Bàng Cùng Hiền cũng không biết nên làm thế nào, 8 năm nhận thức khiến cho hắn linh cảm không nên bắt điện thoại vào lúc này, Tần Duyệt từng nói, thời điểm anh ta không có ở nhà nếu có người nào gọi điện thoại tới khiến chuông reo, không được tiếp.

Tiểu Cửu nhìn Bàng Cùng Hiền không muốn, nhớ tới việc Tần Duyệt không cho phép Bàng Cùng Hiền tiếp điện thoại, trong lòng càng tức.

“Ừ!” Tiểu Cửu thái độ cực kì ác liệt bắt máy, “Ai a!”

Đầu kia điện thoại im lặng vài giây, Tiểu Cửu theo bản năng tưởng tần duyệt, “Cái thằng vương bát đản nhà ngươi, giờ ở chỗ nào?”

“Tiểu Cửu?”

Phụ nữ? Lẽ nào là mẹ của Tiểu Cửu?

“Cô là ai?”

“Cậu không phải... Tiểu Cửu đâu, bảo cậu ấy tiếp điện thoại.” giọng điệu nữ nhân thực không khách khí.

“Cô là ai?” Tiểu Cửu nhìn sang Tiểu Cửu bộ dáng mơ hồ, tuy rằng không hề ỏi ra, nhưng không biết hắn có thể nghe điện thoại hay không.

“Tôi họ Trần, lập tức gọi cậu ấy tiếp điện thoại! Bằng không sau này rút cuộc đừng nghĩ đến chuyện gặp Tần Duyệt!”

“Oa, thật tốt quá, cô muốn bắt cóc hay là giết con tin tùy cô! Trăm ngàn đừng thả ra! Muốn bao nhiêu tiền tôi chi! Chỉ cần giết chết là được!”

Bàng Cùng Hiền run chân đứng lên giật lấy điện thoại trong tay Tiểu Cửu, Tiểu Cửu không né, trong lòng vẫn tức giận, chỉ cần có liên quan với Tần Duyệt, Bàng Cùng Hiền vĩnh viễn đều là một bộ dạng không chút tiền đồ.

“..... Uy.....” Bàng cùng hiền cả người vô lực, chỉ nói vài chữ là đã muốn suyễn khí.

“Bàng Cùng Hiền cậu rút cuộc đã làm gì với Tần Duyệt! Anh ta căn bản không muốn sống nữa! Anh ta không phải muốn giết Đường Mạnh mà là muốn

chết! Cho dù tôi cùng Đường Mạnh đã làm những chuyện thật có lỗi với cậu, nhưng Tần Duyệt có thiếu gì cậu đâu! Hai người bọn họ nếu xảy ra chuyện gì tôi sẽ không bỏ qua cho cậu! Cậu nghe rõ chưa!”

Tiểu Cửu thậm chí có thể nghe được tiếng rống giận từ đầu bên kia điện thoại, Bàn Cùng Hiền run rẩy còn mãnh liệt hơn, mặt trắng như tờ giấy, môi không ngừng run.

“Tiểu Hiền, xảy ra chuyện gì?” Tiểu Cửu giật lấy điện thoại, nhưng điện thoại bị Bàn Cùng Hiền gắt gao nắm chặt, Tiểu Cửu sợ làm bị thương tay hắn, cũng không dám dùng lực.

“..... Cô nói..... Tần Duyệt anh ấy..... Anh ấy làm sao.....”

Bạn đang đọc truyện *Sửu Thiên Nga* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

Editor: Sweet

Beta: Meo Meo

Tiểu Cửu lo lắng giữ tay lái, những suy nghĩ cứ vụt qua vụt lại trong đầu, phân tích xem bản thân vì sao lại đi đến hoàn cảnh như thế này..

Cái người phụ nữ không biết là ai kia sau khi gọi điện thoại tới, Tiểu Hiền cả người cũng không đứng vững, Tiểu Cửu sống đến từng này tuổi chưa từng thấy qua ánh mắt tuyệt vọng như vậy.

Lúc mới đầu, Tiểu Hiền thậm chí ngay cả một chữ đều nói không xong, chỉ có thể gắt gao nắm chặt cánh tay Tiểu Cửu, móng tay bấm vào sâu trong da thịt Tiểu Cửu mà không biết.

Tiểu Cửu trước kia cũng từng nghĩ tới, vì sao mình lại đối xử với Tiểu Hiền khác với bọn Tiểu Mặc đến thế, nói về giao tình, bọn họ cùng lắm chỉ là bạn học năm nhất, tính cách cũng không hợp, sở thích cũng không giống nhau, nhưng vì có cậu không thể bỏ mặc Tiểu Hiền được.

Nhiếp Khởi Dương nghe xong vấn đề nan giải của cậu, phân tích cho cậu biết: “Thằng nhỏ kia lần đầu tiên gặp mặt khiến cho người khác cảm thấy trong tâm rung động, không phải bởi vì mặt của hắn, mà là vì ánh mắt hắn, hắn có một đôi mắt rất đẹp thu hút người khác, thiện ác rõ ràng, mới đầu nhìn kỹ trong đôi mắt đó sẽ thấy so với mắt người thường thì to hơn, nhìn một thời gian dài thì cả người dường như bị trôi vào trong đó. Đáng tiếc mọi người luôn quá dễ tâm đến dung mạo của hắn, mất đi cơ hội thưởng thức một đôi mắt đẹp như vậy”.

Tiểu Cửu có chút ghen, Nhiếp Khởi Dương lúc này lại hôn lên mặt cậu tiếp tục nói “Tiểu Hiền tuy rằng là một người không tồi, nhưng thương hắn sẽ rất vất vả. Một người như hắn, cứng chiều sẽ khiến hắn càng tự ti, lại không nhẫn tâm bỏ rơi hắn, có điều tình cảm mỏng manh như thế thì không thể kiên trì mãi cả đời, đến một lúc nào đó chỉ có thể khiến cho bản thân đau khổ mà cũng khiến cho hắn đau khổ. Như bây giờ cũng tốt, có lẽ Tần Duyệt là người thích hợp nhất với hắn.”

Tiểu Cửu vẫn không hiểu được hàm ý của Nhiếp Khởi Dương, dù gì cũng chỉ khi Tần Duyệt đối với Tiểu Hiền không tốt cậu mới tức giận.

Nhưng lúc này, Tiểu Cửu lại đột nhiên nhớ tới những lời Nhiếp Khởi Dương nói, ánh mắt tuyệt vọng và đáng thương của Tiểu Hiền khi nãy làm cho Tiểu Cửu không thể nào quên, cho tới bây giờ cậu vẫn không dám đối diện lại với Tiểu Hiền

Tiểu Cửu lúc này mới chú ý tới, Tiểu Hiền tuy rằng thoát nhìn thật khiến người khác thương cảm, nhưng khi hắn cười lộ lên ánh mắt cũng sẽ cười theo. Ngay cả Tiểu Cửu đôi khi có chút bất đắc dĩ phải cười ứng phó người khác, tuy trên mặt cậu cười, trong lòng lại đang mắng người. Tiểu Hiền không giống thế, hắn chỉ khi muốn cười mới có thể cười, thậm chí còn sợ bản thân cười rất xấu xí dọa đến đối phương mà cố ý kiềm lại che giấu.

Tiểu Hiền như vậy, mới khiến cho cậu không buông được.

Tần Duyệt rốt cuộc xảy ra chuyện gì, mà làm cho Tiểu Hiền lộ ra biểu cảm thế này? Con người có thể thương tâm đến mức độ ấy sao?

Tiểu Cửu trong lòng loạn loạn, vô thức dùng sức dưới chân, xe như mũi tên bắn chạy vùn vụt trên đường cao tốc.

Trần Nghệ Gia cũng không giải thích nhiều với Bàn Cùng Hiền, chỉ báo địa chỉ, bảo hắn mau chạy nhanh đến đây, nói hiện tại chỉ có hắn mới có thể ngăn cản Tần Duyệt.

Bàn Cùng Hiền đối diện với hoàn cảnh hiện tại cũng không biết làm sao, nhưng hắn rõ một điều, Tần Duyệt vì hắn nên mới liều mạng cùng Đường Mạnh.

Hai người kia từng có hai lần giằng co, hai lần đều là Tần Duyệt bị tổn thương thật lớn. Ở trong tâm tưởng Bàn Cùng Hiền, chỉ cần hai người kia đấu với nhau, chịu thiệt nhất định là Tần Duyệt.

Hai lần trước đều là bởi vì Trần Nghệ Gia, nhưng lần này, dường như..... là vì hắn.....

Bởi vì hắn trộm lên mạng xem web, bởi vì hắn nổi điên, cho nên Tần Duyệt ngay cả tánh mạng cũng không màng đi tìm Đường Mạnh.....

Tần Duyệt cả người đầy máu ngã trên mặt đất, còn Đường Mạnh thì vẻ mặt điên cuồng tiếp tục hành hung trên người Tần Duyệt — hình ảnh như vậy luôn luôn xuất hiện trong đầu Bảng Cùng Hiền không biến mất, vết thương cũ trên vai phải giống như trong nháy mắt bị nhiễm trùng, đau đớn khiến cho hắn hô hấp không thông.

Không muốn.....

Không muốn.....

Vì sao lại là hắn.....

Bảng Cùng Hiền cả người phát run ngồi bên cạnh tay lái vô lăng, máu, Tần Duyệt, Đường Mạnh điên cuồng, viên đạn xuyên thấu đau đớn cùng sức nặng sau lưng đè ép, tất cả ký ức vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ, tái hiện trong đầu của Bảng Cùng Hiền.

“Tiểu Hiền? Cậu không sao chứ?”

Bảng Cùng Hiền ngẩng đầu, nhìn xe vẫn còn chạy trên đường cao tốc, Tiểu Cửu vẻ mặt lo lắng chân thành, Bảng Cùng Hiền một lần nữa chống hai tay xuống, phát hiện điện thoại trong nhà vẫn bị hắn cầm ở trong tay.

“Không có việc gì.....”

Bảng Cùng Hiền còn không biết bản thân có việc gì hay không nữa, hắn cảm thấy mệt, cảm thấy mọi mệt, nếu không phải bởi vì Tần Duyệt, hắn thật sự rất muốn nằm xuống ngủ, không nghĩ gì nữa, không nhớ gì nữa, vĩnh viễn ngủ yên.

Đường Mạnh biết bản thân vì một câu “Hắn là của tao” của Tần Duyệt mà khơi lửa giận, có điều gã không còn là thằng nhóc lông bông năm xưa nữa. Cố gắng áp chế lấy ngọn lửa thiêu đốt giày xé trong lòng, “Mấy năm lần bảy lượt có ý muốn khiêu khích để làm gì?”

“Hôm nay tao nhất định phải lấy mạng của mày.”

“Bảng Cùng Hiền sẽ không hy vọng mọi chuyện diễn ra như thế này.”

“Mày có tư cách gì nói hắn!”

“Tần Duyệt, bình tĩnh một chút, nếu có thể, tao hy vọng có thể gặp mặt Cùng Bảng Cùng Hiền giải thích, năm đó.....”

Tần Duyệt nắm chặt súng run rẩy cực kì, “Mày không xứng!”

“Năm đó tao sai, nhưng không đến nỗi để cho hai chúng ta lưỡng bại câu thương.”

Tần Duyệt không nói gì, ánh mắt không hiểu vì sao lại dao động, Đường Mạnh bắt lấy, cố gắng khuyên bảo, “Để cho tao thấy mặt hắn, hắn sẽ không.....”

Đường Mạnh cũng phái người tra xét một ít tư liệu về Bảng Cùng Hiền mấy năm gần đây, hắn so với trước kia sáng sủa rất nhiều, cũng không xấu xí như trước, không còn như bóng ma vật vờ không ra hình người.

“Phanh!”

Ánh mắt Đường Mạnh đột nhiên tròn lớn, tay cũng theo bản năng bóp cò súng.

Tần Duyệt hoàn toàn không để ý tới trên vai trái của mình tứa máu, ngược lại bật cười. Ngay trên cơ thể Đường Mạnh cũng có một vết thương tương đồng như vậy, máu tuôn ồ ạt.

“Lưỡng bại câu thương, tao nguyện ý!”

“Tần Duyệt!”

Tiếng súng như đuổi nhau dồn dập vang lên, vai trái bị thương khiến hai người không thể giữ vững cân bằng, trong phòng có cái gì thì toàn bộ đều nát bét, bất quá phần lớn viên đạn vẫn là nhắm vào trên người đối phương.

Thủ hạ Đường Mạnh mở cửa vọt tiến vào, nhìn hai luồng đạn bay qua lại không ngừng giữa hai gã đàn ông, nhất thời sững sờ.

Đường Mạnh bước đến từng bước, máu từ miệng và mũi tràn đầy, đỏ cả cằm, cũng không ngừng nhìn Tần Duyệt, “Vì sao.....”

Gã không hiểu, suy nghĩ cách nào gã cũng không hiểu được, vì sao tối nay Tần Duyệt lại đột nhiên tìm tới cửa.

Nó tính kế lâu như vậy, thời cơ còn chưa nắm vững, Bàng Cùng Hiền lại càng không thể để nó mạo hiểm tính mạng báo thù, huống hồ từ lúc nó vào cửa biểu hiện vẫn chỉ là một lòng muốn chết.

“Vi sao.....”

Tần Duyệt đã nhìn không rõ người trước mặt là ai, chỉ biết là người kia còn đứng, lại nâng khẩu súng đã hết đạn bóp cò

A..... Anh đã kiệt sức

Đây xem như là chuyện đầu tiên anh làm vì người ấy, cũng là chuyện cuối cùng.....

Một lần sau chót, anh vẫn là người thua cuộc.....

Anh từ lúc vừa sinh ra đã lãnh một vận mệnh —— là đứa nhỏ không ai mong muốn, mẹ ruột nguyên rủa, bị bắt cóc bởi cậu ruột, bị con mèo của Leo ăn con họa mi nhỏ, con chó nhỏ bị lột da, Trần Nghệ Gia lại lựa chọn Đường Mạnh, cuối cùng chỉ còn Bàng Cùng Hiền.....Hắn cười rặng rờ, nói với mình những tác phẩm của hắn đã được nhà xuất bản để ý

Anh quả nhiên, không nên được sinh ra.....

Tần Duyệt cuối cùng kiên trì không được, gượng ngã trên mặt đất.

“Lão đại!”

Đường Mạnh bị thương cũng rất nặng, nhưng Tần Duyệt dù sao cũng không phải trong giới hắc đạo, nên Đường Mạnh có thể né tránh được những đòn trí mạng, nhưng chịu nhiều vết thương như vậy, dù nói có thể né tránh được, cũng sẽ mất máu quá nhiều mà chết.....

Thủ hạ nhìn thấy lão đại của mình bị thương thành như vậy, vừa hối vừa hận, lấy súng lục ra khỏi người, nhắm về phía Tần Duyệt bắn mấy phát!

“Hỗn đản! Tạt chùng!”

“A a a ——”

Bàng Cùng Hiền vừa mới đến đã thấy hình ảnh như vậy. Trần Nghệ Gia đi đón Bàng Cùng Hiền, Bàng Cùng Hiền vừa đến cửa đã nghe thấy tiếng sung, ba người vội vàng lao vào, nhìn thấy thủ hạ Đường Mạnh nổ súng trút giận lên người Tần Duyệt trên mặt đất.

“Không được!”

Bàng Cùng Hiền đẩy Trần Nghệ Gia chạy vội vào, kề sát vào người Tần Duyệt, lấy thân thể của mình ngăn những viên đạn bắn vào người Tần Duyệt.

Thủ hạ đang điên tiết, nhìn thấy Bàng Cùng Hiền lao tới cũng chỉ là kinh ngạc vài giây, muốn tiếp tục nổ súng lại bị Đường Mạnh tóm được súng bắn nát đầu.

“Mẹ nó.....” Đường Mạnh dùng hết khí lực, cuối cùng chống đỡ không được, ngã xuống đất.

Mặc kệ đau đớn, Bàng Cùng Hiền cũng không màng lý do gì nữa, nâng lấy thân thể Tần Duyệt dằm máu ôm vào lòng, nhưng dù mở lớn miệng cũng không thể phát ra được một thanh âm nào.

Tiểu Cửu chưa từng gặp qua trường hợp như vậy, hai chân giống như mọc rễ, muốn động cũng không thể động, trong lòng rét căm đến mức khiến cho cả người cậu nổi da gà.

Xe cứu thương rất nhanh tới, không ai có thể tách được Bàng Cùng Hiền ra khỏi Tần Duyệt, không còn cách nào, bác sĩ đành chích cho hắn một liều thuốc mê, chờ cho thân thể cứng ngắc của hắn giãn ra, mới tách được hai người.

Trần Nghệ Gia là người bình tĩnh nhất, nàng lập tức liên hệ những người có thể nhờ cậy được, bằng không chuyện Tần Duyệt cùng Đường Mạnh đấu súng như vậy, không tạo thành xôn xao mới là lạ.

Bàng Cùng Hiền sau khi tỉnh lại, bên giường là Tiểu Cửu mí mắt sung đỏ tiều tụy, còn có cả Nhiếp Khởi Dương lòng đau như cắt

Chuyện này có liên quan hệ với hắc đạo, mà Tiểu Cửu thì thật không muốn dính líu, Nhiếp Khởi Dương hiển nhiên phải ở bên cạnh cậu ta lúc này.

Bàng Cùng Hiền lúc tỉnh lại, bình tĩnh như đó chỉ là cơn ác mộng thoáng qua

“Tần Duyệt đâu?”

Tiểu Cửu nhìn thoáng qua Nhiếp Khởi Dương, Nhiếp Khởi Dương lo lắng nhìn Bàng Cùng Hiền, cuối cùng vẫn gật gật đầu.

“Anh ta..... Còn chưa qua được giai đoạn nguy hiểm.....”

“Còn sống? Lúc nào sẽ chết?”

Tiểu Cửu hốt hoảng giật bắn người ra khỏi ghế “Cậu không nên suy nghĩ bậy bạ!”

Cậu sợ Tiểu Hiên trong lòng nghĩ quẩn, sẽ tự vẫn.

Bàng Cùng Hiên nằm ở trên giường, giống như một người thực vật, vẫn không nhúc nhích, hai ánh mắt mở to thao láo nhìn trần nhà.

Sau một lúc lâu.

“Tớ nên làm sao đây.....”

“Tớ cái gì cũng không biết, cũng không muốn biết..... Tớ chỉ muốn cậu ấy không có việc gì.....”

“Vì sao lại ra nông nỗi như vậy..... Tớ không có làm sai..... Vì sao lại trở thành như vậy.....”

“Ai có thể nói cho tôi biết tôi nên làm gì.....”

Tiểu Cửu mở miệng mấy lần lại nói không ra lời an ủi, cuối cùng chỉ có thể nuốt nước mắt lặng lẽ bên cạnh Nhiếp Khởi Dương.

Nhiếp Khởi Dương thờ dài, “Trên người cậu ấy vết thương rất nhiều, chảy rất nhiều máu, quan trọng nhất là có một viên đạn ở tim, tuy rằng không lập tức mất mạng, nhưng cũng là chuyện sớm hay muộn thôi.”

“Nhất định sẽ chết sao.....”

“..... Trong nước không ai dám nhận phẫu thuật, không có thời gian liên hệ chuyên gia nước ngoài.....”

“Thời gian?” Bàng Cùng Hiên quay đầu nhìn về phía Nhiếp Khởi Dương, Nhiếp Khởi Dương cũng bất giác quay đầu, tránh đối mặt cùng với Bàng Cùng Hiên.

“..... Nhiều nhất chỉ có hai thành hy vọng, còn phải xem Tần Duyệt còn ý chí muốn sống không.....”

“Chỉ cần có bác sĩ giỏi, cậu ấy, Tần Duyệt có thể được cứu?” Bàng Cùng Hiên không biết vì sao đột nhiên kích động hẳn, nhưng tác dụng thuốc còn chưa hết, hẳn chỉ mới gượng dậy lập tức lại ngã vật ra giường.

“Cũng không khác biệt lắm.....”

“Tớ biết, tớ biết, có người có thể cứu Tần Duyệt! Giúp tớ tìm anh ta..... Giúp tớ tìm anh ta.....”

Nhiếp Khởi Dương cùng Tiểu Cửu không hiểu cho nên đều xoay sang nhìn Bàng Cùng Hiên. “Tìm ai?”

Lấy trình độ chữa bệnh trong nước bây giờ, Tần Duyệt cơ bản coi như đã bị phán tử hình, cho dù đưa đến những quốc gia có nhiều chuyên gia chữa trị như châu Âu châu Mỹ, chỉ sợ cũng không phẫu thuật dễ dàng được.

Nhưng ánh mắt Bàng Cùng Hiên một lần nữa dấy lên hy vọng, đó là ánh mắt sau con tuyệt vọng chợt bắt được một tia hy vọng.

Là ai?

Có thể khiến cho Bàng Cùng Hiên trong tình huống này mà vẫn kích động như thế, giống như chỉ cần tìm được hắn, Tần Duyệt nhất định có thể được cứu sống..... Rốt cuộc là ai?

“Anh ta, gọi là Lạc Ninh..... Tìm anh ta..... Tìm anh ta.....”

Bạn đang đọc truyện *Sửu Thiên Nga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Editor: Meomeo

Beta: Sweet

Nhiếp Khởi Dương có biết Lạc Ninh – anh ta là một tên bác sĩ xấu miệng, bình thường rất khó tìm thấy, nhưng khi có việc thì nhất định gọi là đến. Có thể có một người bạn như vậy Nhiếp Khởi Dương cảm thấy thật may mắn, nhưng cũng bởi vì công việc của Lạc Ninh cần phải giữ bí mật nên không thể mang anh ta đi giới thiệu cho người khác biết.

Tiểu Cửu cũng từng gặp qua Lạc Ninh, cũng từng được anh ta chữa trị qua. Tiểu Cửu vẫn nghĩ Lạc Ninh chính là một tên thầy thuốc lang băm không có lương tâm, nhưng dựa theo lời Bằng Cùng Hiền phó thác thì khả năng của Lạc Ninh tựa hồ cực kì lợi hại.

“Giúp tôi tìm anh ấy, tìm được anh ấy, Tần Duyệt nhất định có thể được cứu.....”

Nhiếp Khởi Dương chưa bao giờ biết kỹ thuật của Lạc Ninh cũng có thể sánh cùng các bác sĩ quốc tế, nhưng bộ dáng của Bằng Cùng Hiền rất chắc chắn.

Nhiếp Khởi Dương chỉ sợ là một bác sĩ khác trùng tên, anh chỉ có thể đáp ứng trước, “Được, tôi sẽ liên lạc cho bạn bè xem có ai biết vị bác sĩ mà cậu nói không.”

Anh tỏ ý bảo Tiểu Cửu an ủi Bằng Cùng Hiền đang có chút kích động, rồi mới lên chạy đến hành lang gọi điện thoại.

Hiện tại tuy là rạng sáng, nhưng nếu người mà Bằng Cùng Hiền muốn tìm thật là Lạc Ninh mà anh biết thì cứu người như cứu hoạ không thể chậm trễ.

“Alo?” Điện thoại rất nhanh được tiếp, người ở đầu bên kia còn rất tỉnh táo, “Ai?”

“Tôi là Khởi Dương.”

“À~.....” Âm cuối có ý ngưng dài không rõ ý nghĩa, người bên đầu kia điện thoại không thềm nói lại.

Nhiếp Khởi Dương nhăn mi, thử hỏi “Tập Vũ?”

“Cái chết” Tập Vũ bị vạch trần bừa bãi khó chịu, “Anh gọi điện vào giờ này để làm gì?”

“Tôi có việc gấp, mau bảo Lạc tiếp điện thoại.”

“Đừng có gọi người ta thân mật như vậy, biết hiện tại mấy giờ không? Cứu người cũng phải nhìn giờ giấc đi.”

“Tôi thật sự có việc gấp, không có thời gian phung phí đầu võ mồm với cậu, mau bảo Lạc Ninh tiếp điện thoại, tôi có việc hỏi cậu ta.”

“Anh ấy đang bận, anh hỏi tôi đi.”

Nhiếp Khởi Dương hít sâu áp chế lửa giận trong lòng. Tập Vũ vĩnh viễn là cái kiểu này, còn ở ngay thời điểm mấu chốt mà dây dưa, “Bên này đang có người chờ cậu ta cứu mạng, gọi cậu ta nghe điện thoại mau.”

“Anh nói xạo!” Tập Vũ kêu to, “Anh sẽ bảo Lạc Ninh giúp anh thỏa mãn thì có? Hai người các người thì ra có loại quan hệ này!”

Nhiếp Khởi Dương hoàn toàn không biết Tập Vũ làm sao có thể lý giải lời nói của anh như vậy, chỉ cảm thấy bản thân rất muốn mắng người.

“A.....anh đánh em.....” Bên đầu kia đi điện thoại truyền đến một trận tạp âm, tiếp theo đổi thành Lạc Ninh nói chuyện, “Có chuyện gì?”

“Ở chỗ tôi thật sự có chuyện rất gấp, cậu thành thật nói cho tôi biết, viên đạn bắn vào tim, có thể cứu hay không?”

“Ai?”

“Cậu đừng để ý là ai, trước nói cho tôi biết, cậu có thể cứu hay không.”

“Đã chết, không cứu.”

“Tạm thời còn chưa chết, bất quá nhiều nhất cũng chỉ có thể cầm cự thêm chút nữa.”

Lạc Ninh không nói gì, trong điện thoại còn có thể nghe được tiếng của Tập Vũ đang không cam lòng lên án.

“Lạc Ninh, cậu thành thật nói cho tôi biết, rốt cuộc có thể cứu hay không?”

“Ai kêu anh tìm tôi.”

Nhiếp Khởi Dương nắm chặt điện thoại, “Bằng Cùng Hiền..... Tôi không biết cậu có biết cậu ấy hay không.....”

Lạc Ninh đột nhiên hừ cười, “Như vậy người sắp chết kia là ai? Có phải họ Tần hay không?”

Nhiếp Khởi Dương đã xác định chắc chắn, Lạc Ninh cùng tiểu Hiền biết nhau, Lạc Ninh cũng là người mà Tiểu Hiền nhờ bọn họ tìm.

“Chúng tôi ở bệnh viện XX, cậu có thể nhanh chóng đến đây không? Giải phẫu ngay ở đây, về phía bệnh viện tôi sẽ xử lý tốt.”

“..... Đã biết.”

Lạc Ninh gác điện thoại, nhận việc rồi còn cảm râm, cố gắng bỏ qua Tập Vũ đang giả vờ trung ra bộ đáng khốc lóc đáng thương.

“Em vì chờ anh cũng chưa có ngủ, anh cứ nhiên còn đánh em. Lòng anh làm bằng sắt đá mà..... Không tốt——ngô!”

Lạc Ninh thừa dịp Tập Vũ ngốc không phòng bị, vươn đầu lưỡi tiến vào trong miệng cậu chiếm đoạt cùng khiêu khích mãnh liệt, rồi mới buông cậu đang thở hổn hển ra.

“Còn muốn.....”

Tập Vũ say mê chủ động ôm lấy Lạc Ninh, lại bị anh một phen đẩy ra, “Lần sau.”

Tập Vũ lập tức dưng mi, “Lần sau? Lần sau là lúc quý nào chứ!”

“Anh phải đi bệnh viện XX, em lái xe chờ anh đi.”

“Không! Hôm nay em chỗ nào cũng không đi!”

“Vây vĩnh viễn cũng không có lần sau.....”

Tập Vũ lập tức nheo mi, “Được rồi, em lái xe.....”

Lạc Ninh sau khi đến bệnh viện, đi thẳng đến phòng bệnh của Tần Duyệt, một bên xem xét kiểm tra triệu chứng một bên lật xem bản xét nghiệm và phân tích tình trạng.

Tần Duyệt nhập viện không lâu, nhưng các bác sĩ khác đã làm hết khả năng các kiểm tra tất yếu, hơn nữa khi Lạc Ninh đến, bệnh viện cũng đã làm tốt tất cả các khâu chuẩn bị cho phẫu thuật.

Lạc Ninh thờ dài, đối Nhiếp Khởi Dương nói, “Tôi không có giấy phép bác sĩ.” (Meo: Giống bác sĩ quái dị nhỉ?)

“Tôi biết.”

“Xác xuất giải phẫu thành công chỉ có ba phần.”

Nhiếp Khởi Dương có chút do dự, tuy rằng anh biết ba phần thành công này đã là cực hạn, nếu không làm giải phẫu thì Tần Duyệt kia chính là mười phần chết chắc. Nhưng mà chuyện này, anh không quyết định được.”

“Bác sĩ.....”

Lạc Ninh nghe thấy một tiếng kêu to quen thuộc lại có chút suy yếu, xoay người nhìn thấy Bảng Cùng Hiền một tay vịn vách tường, một tay đang được Tiểu Cửu đỡ đi đến.

Lạc Ninh thờ dài, “Àn.”

Đã lâu không gặp, sao mỗi lần gặp, Tiểu Hiền đều tiêu tụy như thế.

“Bác sĩ.....” Bảng Cùng Hiền xác định người trước mắt không phải ảo giác, nghiêng ngả lão đảo vọt đến, lại bởi vì toàn thân vô lực mà ngã xuống.

Hoàn hảo được Lạc Ninh đỡ lấy, “Sao em lại có bộ dạng như vậy?”

Mắt Tập Vũ trừng đến muốn rớt ra, uất ức chỉ tay vào Bảng Cùng Hiền trong lòng Lạc Ninh, này, này, này..... Cái này quả thực xem cậu ta như người chết a!

“Cứu cứu anh ấy..... Tần Duyệt sắp đã chết..... Cứu cứu anh ấy.....”

Trong lòng Lạc Ninh tràn đầy không đành lòng, đem Bảng Cùng Hiền ôm vào trong ngực, ôn nhu vuốt ve lưng cậu, không nói thêm câu nào nữa, nhưng ánh mắt lại lạc ở trên người Tập Vũ ở cách đó không xa đang tức giận đến đỏ mặt.

Tình yêu thật sự là một thứ tra tấn người khác, nó che mờ mắt, che mờ tâm, trừ bỏ người kia thì không thể nhìn thấy người nào khác, cũng không để cho những người khác đến quá gần mình. Mà người kia cũng vậy, đối với tình yêu của mình cũng chỉ có thể giữ trong lòng chậm rãi hư thối mốc meo, cứ như vậy, vì người mình yêu mà như xác không hồn.

Tập Vũ ở dưới ánh mắt của Lạc Ninh chậm rãi bình tĩnh trở lại, nhưng vẫn còn hung hăng trừng bàn tay đang ôm lấy Bảng Cùng Hiền của Lạc Ninh.

Chờ Bàng Cùng Hiền ở trong lòng Lạc Ninh khóc đến ngủ, Niếp Khởi Dương mới giải thích nói, “Cậu ấy bị mất nước thực nghiêm trọng, một chút cũng không tiếp vào được, luôn khóc không ngừng, trước đó không lâu mới vừa dùng thuốc mê cho cậu ấy, bác sĩ nói không thể lại dùng thêm, nhưng cậu ấy như vậy đánh dùng thuốc an thần cho cậu ấy ngủ một lúc.”

Lạc Ninh gật đầu, đem Bàng Cùng Hiền giao cho Tiểu Cửu ở một bên, “Đã xảy ra chuyện gì tôi cũng mặc kệ.”

Lạc Ninh chỉ đến để giải phẫu. Niếp Khởi Dương nhìn vẻ mặt lo lắng khẩn trương không thôi của Tiểu Cửu cắn chặt răng, “Tốt, gặp chuyện không may tôi sẽ chịu trách nhiệm.”

Lạc Ninh cười cười, “Chuẩn bị phẫu thuật đi.”

Thời điểm Bàng Cùng Hiền tỉnh lại phẫu thuật còn đang tiến hành, hần mặc kệ Tiểu Cửu cùng Niếp Khởi Dương khuyên can, kiên trì đem thân thể suy yếu không thôi của mình chờ ngoài phòng phẫu thuật. Tiểu Cửu phải dùng hết công phu của mình, đồ dành lại đồ dành mới khiến Bàng Cùng Hiền ăn một chút.

Lại qua ba giờ sau, đèn phòng giải phẫu cuối cùng cùng tắt, Tần Duyệt nằm yên đó cùng với các máy móc duy trì sinh mệnh anh được đẩy ra bên ngoài.

“Tần Duyệt.....” Bàng Cùng Hiền kinh ngạc gọi, nhìn vị y tá đi bên cạnh giường bệnh của Tần Duyệt, lại nhìn gương mặt mệt mỏi nhưng không che dấu nổi sự hưng phấn trên gương mặt cũng như trong ánh mắt của các bác sĩ phẫu thuật.

Lạc Ninh chậm rãi đi ra khỏi phòng phẫu thuật, Bàng Cùng Hiền vọt qua, nắm lấy áo của Lạc Ninh, ”Bác sĩ..... Bác sĩ.....”

Lạc Ninh hơi hơi nhếch lên đôi môi không có huyết sắc, dùng ngón tay trắng nõn lau lệ trên khóe mắt của Bàng Cùng Hiền, “Đã qua giai đoạn nguy hiểm.....”

Nói xong, thân thể Lạc Ninh liền trượt xuống, Bàng Cùng Hiền không đoán trước được, chỉ có thể trơ mắt nhìn Lạc Ninh té trên mặt đất.

Lúc này đột nhiên xuất hiện một người, hần thò lỗ đẩy ra Bàng Cùng Hiền, đỡ được Lạc Ninh.

Bàng Cùng Hiền chưa gặp qua người này bao giờ. Người này cẩn thận xem xét tình trạng của Lạc Ninh trước, tiếp theo hung tợn trừng hướng Bàng Cùng Hiền, “Anh ấy đã ba ngày không được ngủ rồi, các người còn buộc anh ấy làm một cuộc phẫu thuật dài như thế! Hồn đản, các người chờ đó! Anh ấy nếu có việc gì thì các người ai cũng không yên thân đâu!”

Người nọ còn nói thêm nữa nhưng Bàng Cùng Hiền đã không còn nghe thấy gì, thần kinh buộc chặt của hần ngay sau khi Lạc Ninh nói ra câu “Đã qua giai đoạn nguy hiểm” toàn bộ đều thả lỏng, đại não quay cuồng, khí lực hai chân giống như bay đầu mất..... Hần cũng ngất đi.....

~~~~~

Meo: Có mấy chỗ tay thì gõ tạch tạch mà không biết mình gõ gì T^T *nhào vào lòng a Hoa* a Hoa đã thỏa lòng chưa.. thật uly khuất người ta mà. Người ta chỉ thích đọc thôi.

Bạn đang đọc truyện *Sửu Thiên Nga* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Editor: Sweet

Cũng ở trong phòng bệnh cao cấp của bệnh viện, Đường Mạnh bởi vì trọng thương mà nằm trên giường, thủ hạ ngồi trên ghế có chút tiểu tụy, nhưng khi cánh cửa bị đẩy ra lại lập tức cảnh giác bật dậy.

Trần Nghệ Gia đi đến, gật đầu với hai vị huynh đệ chăm sóc Đường Mạnh, “Sao rồi?”

“Vừa ăn một chút rồi ngủ.”

Nghe được cuộc nói chuyện của bọn họ Đường Mạnh mở mắt ra, nhìn thủ hạ dưới trướng của mình rồi lại nhìn Trần Nghệ Gia, có chút vô lực nói, “Tụi mày đi ra ngoài.”

Thủ hạ lập tức lui ra. Trần Nghệ Gia ngồi xuống bên cạnh giường Đường Mạnh, “Cảm giác khá hơn chút nào không?”

Đường Mạnh muốn ngồi dậy, Trần Nghệ Gia xoay nút cạnh giường bệnh, giường bệnh chậm rãi nâng lên, đến góc độ Đường Mạnh cảm thấy thoải mái thì ngừng lại.

“Uống nước không?”

Đường Mạnh không cự tuyệt, Trần Nghệ Gia rót nước, uyển chuyển bên miệng của gã

Đường Mạnh có vẻ thoải mái hơn rất nhiều, “Tần Duyệt sao rồi?”

Trần Nghệ Gia ngừng một chút, không nói gì.

“Cô đi xem thử coi nó đã chết chưa?”

“Anh muốn giết cậu ta sao?”

Lần này đến lượt Đường Mạnh không đáp.

“Không cần trêu chọc bọn họ nữa có được không?”

Đường Mạnh nhún mày, “Chuyện này không cần cô lo, trả lời vấn đề của tôi là được rồi.”

Trần Nghệ Gia hít sâu một hơi, xoay người, “Anh ấy còn chưa chết, cũng không tỉnh, bên phía Bàn Cùng Hiền tìm được một bác sĩ riêng, vừa phẫu thuật xong.”

Về mặt Đường Mạnh không thể nói rõ là cao hứng hay là mất hứng, Trần Nghệ Gia lại biết gã có chút do dự, mỗi lần gã bày ra vẻ mặt này, đề tài sau đó nhất định sẽ xoay xung quanh Bàn Cùng Hiền.

“Cậu ta thực suy yếu. .... Em đang nói đến bàn cùng hiền.”

Đường Mạnh giương mắt, “Hắn xảy ra chuyện gì?”

Trần Nghệ Gia cười lạnh, “Tần Duyệt hôn mê bất tỉnh, cậu ấy sao có thể không có việc gì. Cậu ấy cho tới bây giờ vẫn yếu ớt như vậy, gương mặt như thể, nếu không phải Tần Duyệt. .... Cậu ấy sao có thể chống đỡ nổi đến hôm nay. Tần Duyệt là toàn bộ trụ cột của cậu ấy, anh giết Tần Duyệt coi như hủy hết tất cả của cậu ấy.”

Đường Mạnh cúi thấp đầu xuống, trong lúc nhất thời, hai người đều không nói chuyện, trong phòng im lặng đến áp lực.

Đường Mạnh lại ngẩng đầu, “Cô gọi hắn đến đây.”

“Cậu ấy sẽ không đến, cậu ấy hận không muốn gặp lại anh cả đời này, sao còn có thể chủ động tới gặp anh.”

“Lần này chuyện không phải do tôi sai, là do Tần Duyệt hắn nổi điên tự mình tìm tới cửa! Rõ ràng 8 năm đều bình an vô sự, hiện tại tôi cũng bị thương, tôi muốn hắn cho tôi một lý do.”

“Lý do? 8 năm trước anh dẫn chó thượng cậu ấy có nói cho cậu ấy lý do sao?”

“Câm mồm!”

Trần Nghệ Gia bị Đường Mạnh rống cả người run lên, Đường Mạnh toàn thân đầy thương tích lại động miệng vết thương nên đau đớn không thôi.

“Cô đi tìm hắn đến đây, hắn muốn lý do gì, tôi sẽ cho hắn. .... Đi. ....”

Nhất định phải tìm hắn đến! Nếu Tần Duyệt thật sự đã chết, thì bọn họ không còn khả năng nữa, chuyện 8 năm trước gã thực hối hận, nhưng không có cơ hội giải thích với Bàn Cùng Hiền, hơn nữa lần đó vũ nhục không phải chưa thành sao? Nếu không có Tần Duyệt, Bàn Cùng Hiền sẽ không chịu nhiều thương tổn như vậy! Chỉ cần Bàn Cùng Hiền có thể tha thứ, muốn gã làm gì đều có thể. .... Phải trước khi Tần Duyệt chết, gặp mặt được hắn!

Về mặt Bàn Cùng Hiền khi nhào lên trên người Tần Duyệt, luôn xoay quanh trong đầu Đường Mạnh không thôi, Đường Mạnh nói không nên lời lý do, chỉ cảm thấy thật sợ hãi.

Sợ Bàn Cùng Hiền sẽ chết.

Trần Nghệ Gia nuốt xuống nước mắt, gắt gao cắn môi, muốn phản bác, cuối cùng, nàng vẫn mở miệng, “Em đã thử, cậu ấy nói cậu ấy không muốn gặp anh. ....”

Đường Mạnh hai mắt tròn to, “Cô nói cái gì? .... Không thể nào!”

“Đường Mạnh, đã quên đối xử với cậu ta không tốt sao, không cần dây dưa chuyện trước kia nữa, Tần Duyệt thiếu chút nữa mất mạng, còn chưa đủ sao? Chúng ta đã từng là bằng hữu. ....”

“Con mẹ nó ai là bằng hữu với bọn nó, cho tới bây giờ cũng không, cho tới bây giờ cũng không!” Đường Mạnh hai mắt đỏ tươi, “Cô đi nói với hắn, ta

cho hấn cơ hội thay Tần Duyệt báo thù, cô bảo hấn tới gặp ta!”

“Cậu ấy sẽ không đến, hiện tại cậu ấy chỉ quan tâm có mỗi một chuyện, cậu ấy chỉ quan tâm Tần Duyệt có thể sống sót hay không!”

“Ai cần đếch nó còn sống hay không!” Đường Mạnh mạnh mẽ vung tay lên, kim tiêm truyền dịch bị đứt văng, nhất thời, trên tay máu chảy.

Thủ hạ nghe được bên trong khắc khầu, lo lắng gõ cửa tiến vào, vừa thấy tình cảnh như vậy, lập tức đi gọi bác sĩ

Trần Nghệ Gia mở to hai mắt, chuyện 8 năm trước hết thấy rất nhanh cuộn lại trong đầu nàng, nghĩ đến đạo gần đây Đường Mạnh nhắc tới Bàng Cùng Hiền đều mất tự nhiên, nàng giật mình, “Anh. .... Anh đối với cậu ta. ....”

“Cầm mồm!” Miệng vết thương của Đường Mạnh bị gã giầy vỡ, máu rất nhanh thấm thấu băng gạc, “Xéo đi! Tôi không muốn thấy cô! Cút! Cút!”

Bàng Cùng Hiền đã không nhớ rõ đây là lần thứ mấy hấn tỉnh lại ở bệnh viện. Mùi thuốc sát trùng đã khiến cho khứu giác hấn không còn minh mẫn, chỉ có ván giường cứng cứng nhắc nhở cho hấn biết đây là chỗ nào.

Lạc Ninh ngồi ở ghế trên, mỉm cười với Bàng Cùng Hiền, “Tỉnh? Có đói bụng không?”

“Bác sĩ. ....” Bàng cùng hiền nhớ rõ lúc Tần Duyệt từ phòng giải phẫu đi ra, sau đó bác sĩ té xỉu ở trước mặt hấn, hiện tại nhìn lại, mới nhận ra bác sĩ cũng mặc đồ bệnh nhân

Lạc Ninh không đợi hấn trả lời, mở ngăn tủ phía trên lấy bình thủy, đổ cháo ra chén, “Tôi không sao, lúc đó chỉ là đang ngủ mà thôi.”

“Bác sĩ. .... Tần Duyệt anh ấy. ....”

Lạc Ninh thổi thổi cháo vẫn còn nóng, rồi mới nâng Bàng Cùng Hiền dậy, “Anh ta không có việc gì, có điều còn cần phải theo dõi. Đây là Tiểu Cửu đi mua, cậu ta mệt muốn chết rồi, dù sao cũng vừa đứng lúc tôi nằm viện,” Lạc Ninh chỉ chỉ giường bệnh Bàng Cùng Hiền cách vách, “Cách vách giường em, cũng đủ chiếu cố em, để cho bọn họ đi về trước. Ăn chút cháo.”

Bàng Cùng Hiền hiện tại tâm tình bình tĩnh lạ, như tâm tình khi nằm viện 8 năm trước, Lạc Ninh đã từng làm bác sĩ chính cho hấn, Lạc Ninh tuyệt đối sẽ không lừa hấn, sẽ không làm cho hấn tức giận, sẽ không làm cho hấn khổ sở. Kỳ thật ở trong lòng Bàng Cùng Hiền, Lạc Ninh so với Tần Duyệt càng đem cho hấn cảm giác an ổn hơn

Lạc Ninh cũng chưa từng làm cho Bàng Cùng Hiền thất vọng, vẫn ôn nhu hết mức với hấn

Lạc Ninh tự nhiên uy Bàng Cùng Hiền ăn cháo, Bàng Cùng Hiền cũng tự nhiên hưởng thụ sự ôn nhu của Lạc Ninh, bầu không khí lúc này của hai người, so với tình nhân đang ở chung còn dễ chịu hơn.

“Em muốn nhìn cậu ấy.”

“Có thể, chờ em ăn no, có khí lực, tôi cùng em đi thăm. Có điều bộ dạng bây giờ của cậu ấy nhất định rất thảm”

Bàng Cùng Hiền khó hiểu nhìn về phía Lạc Ninh, Lạc Ninh ha ha cười thành tiếng, “Vừa làm xong giải phẫu, mấy cái mớ dây nhợ ống cắm trên người, khẳng định không cách nào đẹp trai được rồi.”

Bàng Cùng Hiền cong cong khóe miệng, có chút mỉm cười, trong lòng cũng thoải mái rất nhiều, nhưng nước mắt không cách nào không chế chảy dọc xuống.

Lạc Ninh có chút đau lòng lau nước mắt Bàng Cùng Hiền, lại không cách nào lau khô hết được, dứt khoát ôm Bàng Cùng Hiền vào trong ngực.

“Nếu. .... Em. ....” Nếu người mình thích là bác sĩ thì tốt rồi, nhất định sẽ không phát sinh loại sự tình này, nhất định sẽ không khó chịu như thế

“Cái ý ‘Nếu’ trong lời em nói tôi rất thích.” Lạc Ninh ngữ khí vẫn thoải mái, anh thực thích Bàng Cùng Hiền, nếu có thể cùng đứa nhỏ khiến người khác không thể bỏ mặc này chung một chỗ, anh sẽ bắt gác thả lỏng trái tim, đem những điều tốt đẹp nhất của chính mình biểu hiện ra bên ngoài.

Bởi vì Bàng Cùng Hiền sẽ không giống như Tập Vũ, khiến anh đau.

Nếu không có Tập Vũ, anh tuyệt đối sẽ không buông tay với đứa nhỏ này, nhất định sẽ làm hấn hạnh phúc, làm cho đôi mắt xinh đẹp của hấn mãi mãi mỉm cười

“Các người làm gì thế!” Tập Vũ không màng đến mớ hoa quả trong tay vừa mới rửa rửa hết xuống đất, nổi giận đùng đùng nhìn chòng chọc hai kẻ “Yêu đương vụng trộm” kia

Bàng Cùng Hiền từ trong lòng Lạc Ninh nhô đầu ra, nhìn người đàn ông xa lạ không rõ kia.

“Lạc Ninh! Anh, anh cư nhiên. .... Dám ngoại tình!”

Lạc Ninh hai mắt ôn nhu ngay khi vừa nhìn Tập Vũ liền chuyển sang một tầng sương lạnh, “Đứng ở cửa làm gì.”

Tập Vũ mạnh mẽ bước vào phòng bệnh, chỉ vào Bảng Cùng Hiền, “Nói, hai người các người từ lúc nào câu thông với nhau!”

“Nhật trái táo lên.”

Tập Vũ xoay người nhặt tất cả trái cây rơi trên mặt đất ôm vào ngực, “Nói! Đừng tưởng rằng có thể mập mờ mà bỏ qua!”

Bảng Cùng Hiền có chút lo lắng nhìn Lạc Ninh, lại nhìn Tập Vũ. Hắn nhớ người này là người ở trước phòng phẫu thuật rống lên với hắn, hắn là bạn bè của bác sĩ.....

“Tôi.....”

Lạc Ninh cắt ngang lời nói của Bảng Cùng Hiền nhìn về mớ táo trong lòng Tập Vũ, “Lại bắn rồi, rửa lại đi.”

Tập Vũ cuối cùng bạo phát. Cậu đem mấy trái táo trong lòng ném tới trước, “Ngươi coi lão tử đây là cái gì!”

Lạc Ninh nhìn nam nhân thở hổn hển trước mặt mình, chậm rãi phun ra một câu, “Lão bà..... Đi, dù cho em không muốn.”

Tập Vũ sùng sốt, tiếp theo mặt ửng đỏ, nổi tức giận lập tức tan thành mây khói, “Hỗn đản, chờ tôi rửa xong trở về nghe anh giải thích lần nữa, đừng cho như thế là tôi sẽ buông tha anh!”

Bạn đang đọc truyện *Sửu Thiên Nga* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Editor: Sweet

Tần Duyệt còn chưa có tỉnh lại. Vết thương trên người anh nhiều lắm, lại vừa trải qua giải phẫu tim không lâu, được chuyển vô phòng bệnh vô trùng.

Nhiếp Khởi Dương qua lại xung quanh không ít, cậu ta cố để lại một cái si diện cho nhà họ Tần

Hôm nay, ngay cả người vừa đặt chân đến Trung Quốc đã không thấy bóng dáng là Leo cũng đến đây, “Nó muốn chết thì để cho nó chết, sống chi cho lãng phí.”

Cậu ta tuy rằng nói như thế. nhưng Bảng Cùng Hiền biết, cậu ấy kỳ thật lo lắng cho Tần Duyệt.

Lạc Ninh bị bệnh viện giữ lại hỏi thăm, vốn anh ta chính là bác sĩ của bệnh viện, 9 năm trước do gặp sự cố mà bị thu hồi giấy phép, nhưng sự cố đó thật chất không xảy ra tại bệnh viện này, chân tướng sự việc rốt cuộc như thế nào cũng chỉ có mấy vị cấp cao của bệnh viện này biết.

Đây cũng là lý do tại sao Lạc Ninh có thể dễ dàng tiến vào phòng giải phẫu, kỹ thuật của anh ta như thế nào, những người cộng sự từng làm việc chung đều rất rõ.

Có điều bọn họ thật không ngờ, Lạc Ninh thế mà dám giải phẫu ngay lúc đó. Tình huống bệnh nhân lúc ấy cực kì nguy hiểm, nằm chỗ súng bắn, chảy máu rất nhiều, tuy rằng bệnh viện tiến hành cấp cứu, nhưng không ai dám động vào viên đạn chỗ trái tim

Không chỉ có bọn họ không dám động, toàn bộ giới y khoa chỉ sợ không có mấy người dám nói có thể nắm chắc cuộc giải phẫu này.

Chỉ có những người trong phòng phẫu thuật ngày hôm đó mới biết cái gì gọi là thần kỳ. Lạc Ninh mở lồng ngực làm một loạt động tác so với các bác sĩ bình thường nhanh gấp 2 gấp 3, hữu hiệu giảm thiểu sự mất máu của người bệnh. Phần lớn các bác sĩ giải phẫu lúc đó đều tập trung vào vết đạn, Lạc Ninh động tác không chỉ ổn, hơn nữa còn không lo lắng cũng không có nôn nóng, giải phẫu trong sáu giờ, bệnh nhân chỉ có một lần huyết áp tăng cao, thậm chí cả khi mọi người nghĩ cuộc giải phẫu thất bại, Lạc Ninh vẫn như cũ không buông tay, một hơi đem viên đạn lấy ra, sau đó đem vết thương rất nhanh khâu lại khiến mọi người hoa cả mắt.

Thấy qua một cuộc giải phẫu kỹ thuật cao như vậy, các bác sĩ tuy rằng khâm phục kỹ thuật của Lạc Ninh, nhưng vẫn như trước cho rằng cơ hội Tần Duyệt tỉnh lại chỉ có 50%. Nhưng Lạc Ninh lại khẳng khái cam đoan với Bảng Cùng Hiền, Tần Duyệt nhất định sẽ không có việc gì.

Tần Duyệt đã ở trong bệnh viện tốt nhất nhận trị liệu tốt nhất, đến nay cũng chưa có vấn đề gì xảy ra.

Toàn bộ bệnh viện đều sôi sục, chỉ có người nào chân chính hiểu rõ sự khó khăn của cuộc giải phẫu này mới biết giá trị của Lạc Ninh. Lạc Ninh lần nữa bị lãnh đạo bệnh viện tìm tới nói chuyện, hy vọng có thể lại cấp giấy chứng nhận bác sĩ cho anh để anh trở lại bệnh viện.

Lạc Ninh đã cự tuyệt hơn mười lần, nếu không phải bởi vì Tần Duyệt còn tại đây, anh đã sớm đi rồi.

Tập Vũ gắt gao bám lấy cánh tay Lạc Ninh, lão viện trưởng tâm thời mất diết tai ngo, “Tiểu Lạc, cậu hãy cân nhắc lại đi.”

Lạc Ninh khó lòng đối diện với vị lãnh đạo trước đây đối xử với mình không tồi, “Thật sự không cần, cuộc sống hiện tại của tôi rất tốt.”

“Tôi biết, kinh tế hiện tại của cậu so với lúc ở bệnh viện tốt hơn nhiều, nhưng cậu là một nhân tài như vậy, chỉ có thể ở trong bóng tối mà không thể cứu chữa bệnh nhân, thật sự là ủy khuất.”

“Tôi không thấy ủy khuất là được rồi.” Lạc Ninh bị làm phiền nhiều, thái độ có chút không đúng.

Lão viện trưởng lại hoàn toàn không thêm đề ý, vòng vo tam quốc, nói, “Tôi nghe người ta nói, cậu nói với người nhà bệnh nhân rằng bệnh nhân nhất định sẽ khỏe lên. Theo như tôi biết, giải phẫu tuy rằng thành công, nhưng bệnh nhân có thể thức tỉnh hay không vẫn còn trong vòng nghi vấn, cậu làm sao có thể chắc chắn kết quả này?”

“Tôi là một bác sĩ, tôi đem tất cả những gì có thể làm thật tốt, còn lại tùy thuộc vào sự cố gắng của bản thân bệnh nhân, tôi chỉ tin tưởng vào bệnh nhân của mình mà thôi.”

Lạc Ninh ăn nói quang minh chính đại, lão viện trưởng nghĩ đến việc anh đang nói mĩa, cuối cùng nét mặt không nén được giận, nói dăm ba câu rồi bước đi.

Lạc Ninh thở dài, anh vẫn thực tôn trọng vị lão viện trưởng này, viện trưởng trước kia đối với anh không tệ, nhưng 9 năm trước đã trải qua một chuyện như vậy..... Hiện tại anh chỉ muốn có cuộc sống của chính mình

Quay đầu, nhìn thấy hai mắt Tập Vũ sáng lên.

“Sao thế?”

“Lão công, oai phong quá!”

Lạc Ninh khoe miệng khê nhếch, cái từ lão công này thế mà có thể dễ dàng nói ra như vậy, thực nhận không ra Tập Vũ trước kia từng là một gã thẳng nam đào bông. Bất quá Lạc Ninh vẫn thật hưởng thụ, khoe miệng hơi hơi nhoen lên.

“A, thôi xong rồi, tôi muốn hôn anh.....”

“Cút ngay, đây là bên ngoài.”

“Bên ngoài cũng không quan hệ, chúng ta ân ái thôi.” Tập Vũ dùng sức chu mỏ về phía Lạc Ninh, Lạc Ninh đẩy đầu cậu ta ra, hai người cứ như vậy ở trên hành lang bệnh viện đùa giỡn.

“Khụ!”

Lạc Ninh cùng Tập Vũ hướng về phía âm thanh khụ khụ mà nhìn, giỡn chơi a~, một đám người hơi bị đông.

Nhiếp Khởi Dương, Tiểu Cửu, Bằng Cùng Hiên, ngay cả Lương Mama cùng Tiểu Mập cũng đến đây. Hình Tinh gương mặt lạnh tanh xinh đẹp, túm lấy cái tay heo đang muốn trộm bắt thất lung của mình, âm thầm dẫm nát bàn chân của Leo khiến cậu ta nhăn cả mặt mũi

Leo thống khổ tựa đầu vào trên hành lang, cậu ta cho dù hóa trang mang mắt kính bự cỡ nào cũng có thể dễ dàng nhận ra được, thân là Đại Minh tinh, cậu ta cũng không dám ở nơi công cộng làm chuyện gì dễ gây chú ý cho người khác, chỉ phải âm thầm nhẫn nhịn. Nhịn không được liền cầu xin Hình Tinh tha thứ, “Mỹ nhân, buông tha tôi đi, chân của tôi cũng bị em giẫm nát.....”

Hình Tinh đáp lại lời cậu ta bằng cách dùng sức nghiêng thêm.

“Hình Tinh, cậu ấy hẳn là biết sai rồi.” Tiểu Mập do dự van xin hộ, Hình Tinh không nói hai lời bỏ tay Leo ra, đi đến bên cạnh Tiểu Mập

Tiểu Mập tiếp tục nói, “Sau này cách xa cậu ta một chút thì tốt rồi, anh dùng sức nhiều như vậy, thật sự đem xương chân của cậu ấy dẫm gãy rồi, trị liệu phải cần rất nhiều tiền, cậu ta nếu đi thưa chúng ta thì sao, chúng ta không có nhiều tiền như vậy”

Hình Tinh ngoan ngoãn gật đầu, ôm lấy thất lung của Tiểu Mập, đuổi theo đoàn quân phía trước.

Hôm nay là ngày Tần Duyệt chuyển vô phòng bệnh vô trùng lại có nhiều người đến thăm bệnh như vậy, Lạc Ninh là bác sĩ chính của Tần Duyệt, Tập Vũ là thứ ăn theo đeo bám kè kè, Nhiếp Khởi Dương dẫn Tiểu Cửu đến, những người khác thì được nghỉ phép, người này rủ người kia, kết quả đều đến đây.

May mắn trong số bọn họ dễ nhìn nhiều, không đẹp thì cũng cũng đủ thu hút mắt người [Lương Mama:= ta đâu.], Leo cùng Hình Tinh hai đại minh tinh ngập các trang báo lại không bị ai nhận ra

Lạc Ninh cùng Tập Vũ đi tuốt đằng trước, rồi mới tới Tiểu Cửu cùng Bằng Cùng Hiên, tiếp sau đó là Nhiếp Khởi Dương cùng Lương mama, Tiểu Mập từ trước đến nay luôn nhắc nhở Hình Tinh không nên làm người khác bị thương, nhất là ý muốn làm bị thương mấy vị minh tinh, Leo một mình thống khổ

bám tường, nuốt lệ lết theo sau cùng.

Đường Mạnh ngồi trên ghế ở chỗ cua quẹo, thời điểm thăm bệnh là lúc bệnh viện ồn ào nhất, trong hành lang có rất nhiều người lui tới, Đường Mạnh cũng không biết nên hướng hai mắt mình nhìn vào chỗ nào nữa.

Nằm trên giường rất buồn, Đường Mạnh nổi nóng kêu thuộc hạ đẩy gã ra đây để gã ngồi trên ghế, đuổi bọn chúng đi.

Ở trong phòng bệnh thì tha thiết muốn đi ra, sau khi đi ra mới phát hiện, hóa ra mình không có nơi nào để đi.

Đột nhiên, Đường Mạnh trừng to hai mắt, âm thanh quen thuộc pha lẫn với những tạp âm khác đang truyền tới lỗ tai gã.

Đó là âm thanh trong trẻo mềm mại, vừa thiện lương lại tốt đẹp trong ký ức của gã, đã lâu rồi gã chưa nghe lại.

Lúc này từ chỗ rẽ đến đây có rất nhiều người, phía trước hai người thân hình cao lớn, một người dùng sức cọ vào trong lòng người khác, còn người khác lại dùng sức đẩy đầu hẳn.

Sau đó nữa là.....

Đó là một gương mặt khiến cho ai đã từng nhìn qua đều không thể quên, càng xem càng chỉ thấy kinh khủng, sao có người có thể trưởng thành như vậy được?

Hắn là người vóc dáng nhỏ nhất trong đám người, nét ngăm đen trong ký ức của Đường Mạnh nhờ hiệu quả của thuốc nên đã không còn, có điều ở bên cạnh hắn có một người trắng trẻo dễ nhìn dịu bước, nên làn da của hắn nhìn vẫn có chút vàng vọt.

Đường Mạnh từng phái người chụp mấy bức ảnh, nhìn thấy vẻ mặt vui vẻ của hắn, nhưng đến lúc tận mắt trông thấy thế này, Đường Mạnh cảm tưởng mình đang nằm mơ.

“Nếu sớm tỉnh một chút thì tốt rồi, mọi người đều đến đây, anh ấy mà biết nhất định thật cao hứng.” Bàng Cùng Hiền nói với Tiểu Cửu, vừa vặn khoe mắt đảo qua người ngồi ở trên ghế, bị người như vậy nhìn thẳng chăm chăm, trĩu nặng như Bàng Cùng Hiền cũng không thể nào không trông thấy.

Hắn nhìn qua.

Đường Mạnh không biết trái tim của mình hóa ra có thể đập nhanh như vậy, trên mặt nóng nóng, trong lòng bàn tay đỏ đầy mồ hôi, thậm chí có thể cảm giác được chân mình đang run rẩy.

“Đấy không phải, Tiểu Cửu lúc nào cũng mạnh miệng, tớ biết mà.”

Liếc mắt một cái là thôi. Bàng Cùng Hiền chỉ liếc nhìn Đường Mạnh một cái, rồi quay đầu tiếp tục nói chuyện cùng với người bên cạnh, tự nhiên giống như không biết gã.

Sau đó, lướt qua người gã.

Trái tim nhanh chóng phục hồi, lo lắng cùng kích động khi nãy toàn bộ biến mất, trái tim vốn xao động không thôi giờ giống như đã chết, làm cho Đường Mạnh rốt cuộc không cảm giác tim đập.

Thậm chí còn cảm thấy trống rỗng, giống như nội tạng bị người nào đó khoét đi một nửa.

Trong lòng trống rỗng, tâm cũng trống rỗng.....

Đường Mạnh không biết mình vì sao lại quay đầu, gã đã nhìn không tới được Bàng Cùng Hiền, bởi vì bên người Bàng Cùng Hiền có quá nhiều người cao lớn.

Bọn họ khác biệt, trên đường đi cũng toát lên khí chất không phải của người thường.

Bọn họ nhỏ giọng vui cười, đầu vỗ mồm, hoặc là lặng yên sóng vai mà đi.

Bên cạnh hắn, từ khi nào đã có nhiều người như vậy tồn tại?

Như vậy chỉ có mình là đọi chờ.....

A, hóa ra chỉ có mình là đọi chờ....

Nhưng mà, cuối cùng cũng vẫn không đạt được.

Bạn đang đọc truyện *Sửu Thiên Nga* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

Editor: Sweet

Khi tất cả mọi người đều trong tình trạng tin tưởng vững chắc Tần Duyệt sẽ hồi tỉnh, nên khi Tần Duyệt tỉnh lại, không thể gọi là kỳ tích nữa.

Tần Duyệt lần đầu tiên tỉnh lại là giữa đêm khuya. Anh mất một lúc lâu cũng không thể di chuyển được cơ thể, trong mắt tối đen một mảnh, điều đầu tiên anh nghĩ đến là — chẳng lẽ bản thân mình đã chết?

Hoặc là hiện tại anh đang ở bên trong quan tài. Nhưng sao trên người anh vẫn còn có chút đau, nhất là đầu anh đau quá.

Ngoài cửa sổ ánh mây đen che trắng chậm rãi trôi đi, ánh trăng chiếu vào bên trong, Tần Duyệt cuối cùng có thể miễn cưỡng thấy rõ tình trạng bản thân.

Nơi này là bệnh viện, nhưng lại có chút nhìn quen mắt.

Xác định mình còn sống, Tần Duyệt hô một hơi, lần nữa nhắm mắt lại.

Hiện tại anh muốn động cũng không động được, chỉ có thể chờ cho đến sáng khi y tá bước vào kiểm tra rồi tỉnh sau, trước mắt vẫn nên ngủ đi.

Ngủ có thể ngăn cản cảm giác đói trong bụng một chút.

Nhưng anh ngủ nhiều lắm, đã không thể ngủ nữa, thế nên nhắm mắt bắt đầu suy nghĩ vì vì.

Anh còn sống, như vậy Đường Mạnh nhất định cũng còn sống.

Mình hiện tại vẫn còn trong tay Đường Mạnh, hay là dưới sự quản lý của Tần gia?

Không biết ngủ bao lâu..... Mọi chuyện ở công ty như thế nào?

Tần Duyệt có thể cảm giác được trong lồng ngực anh có những trang thiết bị phụ trợ, hơi động một chút liền vô cùng đau đớn, cảm giác như có một bàn tay đang bóp nghẹt tim anh

“Tần..... Duyệt.....”

Dường như là lời nói mơ, sợ tới mức trái tim Tần Duyệt mạnh mẽ nhảy dựng, ánh mắt cũng mở ra theo bản năng

Cổ cứng ngắc nhìn về phía âm thanh truyền đến, là một giường bệnh khác trong phòng, trong tấm chăn dài có một chỗ nho nhỏ hở ra, không nhìn kỹ, rất khó tưởng tượng nơi đó có một người đang nằm.

Chỗ hở ra giật giật, dường như ngủ không yên, phát ra một ít thanh âm mơ hồ

Tần Duyệt quay đầu, nhìn lên trần nhà được ánh trăng soi rọi quý dị, lòng càng đau gay gắt

Khóe mắt trượt ra những giọt nước mắt, Tần Duyệt vì sự yếu đuối của bản thân mà tức giận, nhưng anh không thể động đậy, chỉ có thể để nước mắt thấm ướt vào gối.

Chỉ có bản thân Tần Duyệt biết, lúc tỉnh lại thấy trong phòng bệnh trống rỗng có loại cảm giác tê lương thể nào

Anh quả nhiên là một sự tồn tại dư thừa

Tần Duyệt không biết có phải do mình cô đơn quá hay không. Anh không có cảm giác an toàn, anh nóng lòng muốn chứng minh sự tồn tại của bản thân

Những chuyện này đều bắt nguồn từ năm anh 6 tuổi

Trong ký ức Tần Duyệt lúc sống tại Tần gia, sau khi bà nội anh yêu nhất qua đời, gia gia đối với anh càng thêm yêu thương, nếu so sánh, cha mẹ quả thực càng giống như những người xa lạ.

Tần Duyệt thử lấy lòng cha mẹ, nhưng lại nhận được phản ứng lãnh đạm xa cách của bọn họ, điều này khiến cho một Tần Duyệt chưa hiểu chuyện cảm thấy mình thật thừa thãi.

Ở Tần gia, tất cả mọi người sợ ông nội, chỉ có anh là ngược lại. Anh sợ hãi đối mặt cha mẹ của mình, có lẽ cũng bởi vì như vậy, ông nội đối với anh càng thêm yêu thương thấy rõ.

Vào ngày sinh nhật, Tần Duyệt bị bắt cóc. Tần Duyệt không còn nhớ rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết bản thân ngủ thật lâu, mở to mắt ra nhìn

thấy một người tự xưng là mẹ của anh.

Người đàn bà kia nhìn thật gầy gò, gầy kinh khủng. Tần Duyệt nhớ rõ nhất là bà ta có một đôi tay như khúc xương. Bà sờ đầu Tần Duyệt, rồi vào lúc Tần Duyệt còn chưa kịp hiểu chuyện gì, gắt gao bóp cổ Tần Duyệt.

Giết mày! Mày là tạp chủng! Sao tao lại sinh ra mày! Tạp chủng! Ha ha ha!!

Người đàn bà đó thét đến chói tai như vậy, bà ta không có bao nhiêu khí lực, Tần Duyệt chỉ cảm thấy bị bà bóp cổ thật đau, nhưng không đến mức chết liền lập tức.

Tiếp đó, người đàn bà bị một người đàn ông đá văng ra. Gã nói gã là cậu của Tần Duyệt, gã nói đừng sợ, cái họ cần chỉ là tiền.

Khi đó, bởi vì tác dụng của thuốc, trí nhớ Tần Duyệt rất mơ hồ.

Đột nhiên, một tiếng nổ, thanh âm kia thật sự quá lớn, Tần Duyệt sợ tới mức không có cách nào khác ngoài mở bừng mắt, rồi mới nhìn thấy đầu của gã đàn ông bị bắn tung, dịch thể màu đỏ cùng màu vàng bắn lên mặt của anh...

Mấy chú cảnh sát ôm lấy anh, khi đó Tần Duyệt đã cứng đờ, không có chút phản ứng.

Anh bị ôm ra khỏi cửa phòng. Nếu anh là loại ngay cả mắt cũng không chớp một cái anh sẽ không cần để tâm đến cái tình cảnh trước mắt.

Ngay lúc anh được người ta ôm ra khỏi cửa, từ phía sau có một cái xác người đàn bà ngã ập xuống.

Người đàn bà hít thuốc phiện quá liều thân thể đã muốn suy sụp, ngay cả tinh thần cũng không bình thường. Tần Duyệt nhìn thân thể người đàn bà trên mặt đất run rẩy vài cái, mới được các bác cảnh sát vội vàng che cặp mắt lại.

Tần Duyệt ở bệnh viện đợi lúc lâu, nếu không có thuốc, anh cũng không có cảm giác buồn ngủ, chỉ có thể ngơ ngác mở to mắt đến hừng đông.

Ông nội thực tức giận, Tần Duyệt không biết ông nội làm cái gì, chỉ biết là mọi người trong nhà càng thêm xa lánh anh, giống như anh thật sự là một phiền phức lớn, tốt nhất là không nên dính líu tới.

Ông nội nói với Tần Duyệt, cái người đàn bà kia là mẹ của anh, một á gái điểm. Nhưng mà chuyện này không có ảnh hưởng gì đến Tần Duyệt.

Tần Duyệt là cháu trai của ông, là người của Tần gia, ông nội sẽ vĩnh viễn thương yêu Tần Duyệt.

Tần Duyệt khi đó còn nhỏ như vậy, rất nhiều chuyện cũng không hiểu, anh không muốn ngủ, thậm chí không muốn nhắm mắt.

Chỉ cần nhắm mắt lại là có thể nhìn thấy người đàn bà kinh khủng kia bóp cổ mình.....

Hoặc là người cậu dỗ anh ăn gì đó, nói lấy được tiền sẽ thả anh đi ra ngoài, nháy mắt sau đó đầu bị bắn nổ tung.....

Hoặc nữa là, người đàn bà từ trên cao nhảy xuống, rớt trên mặt đất vụn vụn thân thể, tràn đầy máu tươi.....

Ba không thích anh, mẹ cũng không phải là mẹ ruột.....

Mẹ ruột muốn bóp cổ anh chết, cuối cùng nhảy lầu ở trước mặt anh.....

Đầu ông cậu bị bắn tung...

Tần Duyệt cảm thấy bản thân rất nhanh cũng sẽ chết mất, anh rất sợ, sợ im lặng, sợ hắc ám, sợ bản thân chỉ có một mình.

Không biết bác sĩ nói gì cùng ông nội, Tần Duyệt sau khi xuất viện, ông nội tặng một con họa mi cho anh.

Chim nhỏ kia thực hoạt bát, ở trong lồng nhảy tới nhảy lui, hơn nữa tiếng hót nghe rất hay.

Tần Duyệt nhìn nhìn, có đôi khi sẽ quên những hình ảnh đó, buổi tối tuy rằng còn phải bật đèn ngủ, nhưng đã có thể không cần người kề bên.

Chỉ cần gọi một tiếng, họa mi nhỏ sẽ ở trong lồng phát ra tiếng kêu.

Nó là người bạn đầu tiên của Tần Duyệt, cũng là nơi tinh thần Tần Duyệt nương vào, chỉ cần nhìn nó, Tần Duyệt sẽ cảm thấy, nếu con chim nhỏ này có thể sống sót, vậy thì anh cũng có thể.

Nhưng chim họa mi nhỏ đã chết, bị mèo của Leo ăn.

Nhìn thấy lồng sắt bị đập nát, Tần Duyệt trong đầu trống rỗng.

Leo lần đầu tiên từ Anh quốc về nước, không biết Tần Duyệt nuôi chim, đem một con mèo lớn thả rong trong phòng, chuyện này xảy ra vào ngày Tần Duyệt đến trường học.

Anh cố lấy dũng khí bước ra khỏi cửa nhà đến trường học, sau khi trở về con chim nhỏ của anh lại chết.

Leo cười hi hi giải thích với anh, Tần Duyệt cái gì cũng không nghe thấy, ánh mắt nhìn chòng chọc vào con mèo béo mè neho đứng cạnh Leo.

Tần Duyệt đột nhiên đẩy Leo ra, một cước dẫm lên đuôi của con mèo, con mèo thét chói tai, lông mao cả người đều dựng lên, nhưng Tần Duyệt không dừng tay, anh hung hăng đá vào con mèo kia, bị mèo cào bị thương chân cũng không chút cảm giác.

Tần Duyệt khi đó cảm thấy, kẻ chết không phải con hoạ mi, mà là chính anh, anh báo thù cho chính mình, cuối cùng, anh dẫm lên đầu của con mèo.

Người lớn trong phòng không ai dám ngăn anh, mẹ Leo phát ra tiếng thét chói tai: “Thằng điên!”

Tần Duyệt cuối cùng lấy lại tinh thần, nhìn con mèo dưới chân, lại nhìn xem chung quanh. Leo không hề cười được nữa, cậu ta bị mẹ gắt gao ôm chặt, lộ ra ánh mắt hận không thể giết chết Tần Duyệt.

Tần Duyệt sợ hãi lui về sau, rồi mới vội vàng chạy lên lầu, trở về phòng mình

Ông nội sau khi biết việc này, cực kì tức giận, trút tất cả thịnh nộ lên cha của Leo

Cha Leo vì biểu đạt thành ý xin lỗi với Tần Duyệt, tặng một con chó nhỏ cho anh, anh không nhận

Cha Leo liền đem con cún đặt ở cửa anh, cún nhỏ chưa cai sữa cực kì đáng yêu, mấy người làm trong nhà thấy nó đáng thương, để lại chút sữa ở cửa.

Con cún nhỏ phát ra tiếng kêu ô ô trước cửa phòng Tần Duyệt, ban đêm Tần Duyệt ngủ không được, liền mở cửa ra cho con cún nhỏ kia tiến vào, con cún nhỏ mất đen nhánh nhìn Tần Duyệt, rồi mới chậm rãi đi vào, úp sấp trên ghế nằm ngủ

Tần Duyệt đêm đó cũng không đến nỗi tồi tệ như anh nghĩ. Lần đầu tiên anh ý thức được, anh chỉ là muốn có thứ gì đó kề bên, mà thứ đó phải thật là tốt.

Tần Duyệt ngủ quên, sau khi rời giường không còn nhìn thấy con cún nhỏ, hỏi qua những người khác, bọn họ cũng đều nói không biết.

Bữa sáng mọi người vì Tần Duyệt hỏi chuyện con cún nhỏ lạc mất mà có chút dị nghị, cha Leo cho rằng Tần Duyệt đã tha thứ cho bọn họ, hứa ăn cơm xong sẽ phụ Tần Duyệt đi tìm

Cha Leo cao lớn, cười rộ lên cực kì đẹp trai. Tần Duyệt từ nhỏ đều ở cùng với ông nội, cha ở trước mặt ông nội luôn khúm núm, nếu không nể lời của ông nội ông ấy cũng không thêm để mắt đến mình.

Tần Duyệt bỗng nhiên cảm thấy mọi chuyện xảy ra ngày hôm qua, nhất định đã để lại ấn tượng không tốt với cha Leo, anh thật hối hận.

Nhưng hết thảy chuyển biến quá nhanh, anh vừa mới thích ứng với sự tồn tại của chim họa mi nhỏ, liền mất đi nó, vào thời điểm anh mới tiếp nhận chú cún nhỏ kia, lại thấy được thi thể của nó ở hoa viên.

Leo quả nhiên chảy trong người huyết mạch Tần gia, cậu ta vì báo thù cho con mèo của mình, lên lên vô phòng Tần Duyệt, đem con chó nhỏ bế ra, mổ bụng nó, lột da nó.

Ông nội giận dữ, không cho gia đình Leo vào Tần gia một bước nữa.

Đây là rõ ràng thiên vị, tuy rằng Tần Duyệt ở trước mặt Leo dẫm chết con mèo của cậu ta, nhưng anh không có bị trừng phạt.

Tất cả người lớn đều biết chuyện gì đã xảy ra với anh, nhưng Leo không biết, cậu ta chỉ cho rằng chuyện Tần Duyệt có thể làm thì cậu cũng có thể, cậu chỉ vì chính con mèo yêu dấu của mình mà báo thù.

Nhưng hành vi của cậu lại bị mọi người chụp mũ điên khùng, cho đến rất nhiều năm sau đó, Leo vẫn bị sự đối xử phân biệt này khiến cậu ta hận thù Tần Duyệt.

Tần Duyệt cũng hận Leo. Đây là một loại phản xạ có điều kiện, trực giác cho rằng cậu ta sẽ sẵn sàng làm tổn thương mình bất cứ lúc nào

Tần Duyệt không bao giờ nuôi sủng vật nữa, nhưng anh lại khát vọng, ông nội không có khả năng làm bạn anh cả đời, hơn nữa ông cũng không cho phép Tần Duyệt yếu đuối như vậy. Ông là quân nhân, là một tướng quân kiên cường, tuy rằng Tần Duyệt còn nhỏ, nhưng ông phải có biện pháp giúp anh quên đi nỗi ám ảnh đó

Thế là, còn có Trần Nghệ Gia.

Nàng ngay từ đầu đã là bạn của Tần Duyệt, cùng Tần Duyệt sớm chiều ở chung, cuối cùng trở thành sự tồn tại đặc biệt đối với Tần Duyệt

Đến khi nàng yêu thích Tần Duyệt, cho rằng nhất định mình sẽ trở thành vợ của Tần Duyệt, mà Tần Duyệt cũng cho rằng như thế.

Tần Duyệt tuy rằng sợ hãi mọi người, nhưng cũng không hoa tâm. Anh vừa khát vọng người khác vây quanh, đồng thời lại sợ hãi cùng mọi người tiếp

xúc.

Bàng Cùng Hiền là người đầu tiên không lùi bước, hấn kiên trì không ngừng trả giá, khiến Tần Duyệt lúc đầu không thêm để ý cho đến khi nhìn thẳng vào.

Tần Duyệt sợ hãi người quái dị này vì mình mà mạng cũng không màng. Vốn muốn dùng tiền hoặc phái người đuổi hấn đi, nhưng hấn nói, hấn chỉ muốn mình làm bằng hữu của hấn

Bằng hữu? Bằng hữu là cái gì?

Tần Duyệt vốn không biết phải cự tuyệt làm sao, cho nên mới ngậm chấp nhận.

Bàng Cùng Hiền không có việc gì sẽ nhấn cho anh một cái tin nhắn ngăn ngừa, nhưng không gặp mặt anh bên ngoài, cái gì cũng không muốn anh làm.

Tần Duyệt bề ngoài vẫn như trước lạnh lùng, thực tế đã sớm bị Bàng Cùng Hiền từng chút chạm vào tim, để cho hấn tiến vào chỗ người bình thường không thể chạm đến

Bởi vì sự tồn tại của Bàng Cùng Hiền, Tần Duyệt dễ dàng tiếp nhận lời chia tay của Trần Nghệ Gia.

Tần Duyệt cảm thấy bản thân hấn chỉ có thể thích hợp với một người, một người quá xinh đẹp, cùng người đó ở chung rất vất vả, vô luận thân mật với ai bao nhiêu cũng phải âm thầm tính toán sau lưng, Trần Nghệ Gia chính là một ví dụ tốt nhất.

Đường Mạnh đột nhiên về nước, lại nhận được điện thoại của Trần Nghệ Gia, điều Tần Duyệt trước tiên nghĩ đến lại chính là Bàng Cùng Hiền, rõ ràng muốn bảo hộ, kết quả lại hại hấn chịu thương tổn lớn như vậy.

Trong nháy mắt, Tần Duyệt hồi tưởng lại cái lồng sắt chim họa mi bị đập bể kia.

Hóa ra Bàng Cùng Hiền đã sớm vượt qua ranh giới của anh, đã sớm là trách nhiệm của anh.

Tần Duyệt muốn giúp hấn báo thù, lại ý thức được sự bất lực của chính mình.

Anh nói với bản thân không cần gấp, một ngày nào đó, anh sẽ dùng sức mạnh của chính mình đem Đường Mạnh trừng trị!

Bàng Cùng Hiền đối với Tần Duyệt mà nói, giống như độc dược, hấn làm cho Tần Duyệt không thể cự tuyệt sự tiếp cận của hấn, rồi mới từng chút đem Tần Duyệt đồng hóa.

Tần Duyệt sợ hãi sự ảnh hưởng của hấn với mình, muốn hấn rời khỏi mình, nhưng cuối cùng lại phát hiện, chính mình lại không muốn.

Bàng Cùng Hiền không phải họa mi, hấn là người, cũng giống như Trần Nghệ Gia

Tần Duyệt không biết vào lúc Bàng Cùng Hiền nói với mình hấn đã thích người khác, lúc phải rời khỏi hấn, bản thân mình sẽ như thế nào.

Anh cho Bàng Cùng Hiền cơ hội lựa chọn, cũng chuẩn bị tâm lý cho chính mình.

Nhưng Bàng Cùng Hiền một lần nữa lại lựa chọn mình, kiên định ở bên cạnh mình.

Đây là cơ hội cuối cùng anh cho Bàng Cùng Hiền. Điều này khiến cho Tần Duyệt ý thức được bản thân nguyện ý vì hấn sẵn sàng đem mạng sống này trả bất kỳ giá nào, anh chỉ biết, bản thân đã không thể buông tay hấn được rồi.

“Tần..... Duyệt.....”

Bàng Cùng Hiền ngủ thật không an ổn, ở trên giường trở mình.

Tần Duyệt nhắm mắt lại, khóe môi khô nứt ở nơi không ai nhìn thấy, lần đầu tiên trong cuộc đời anh nhẹ nhàng mỉm cười.

Hết thấy chờ sau khi anh tỉnh lại, chuyện cổ mới lại bắt đầu.

PS, tiếp theo chương này có H, ai cũng ngăn không được! Mở đầu H sẽ có máu tuôn ~~~ mọi người nên chuẩn bị tâm lý ~~~ (Lời tác giả)

Bạn đang đọc truyện *Sin Thiên Nga* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38

Editor: Sweet

Lúc Tần Duyệt mở mắt lại, nhìn thấy Leo nắm tay Bàn Cùng Hiền.

Tần Duyệt hoài nghi đây là ảo giác do chính mình sinh ra, nhưng Bàn Cùng Hiền quả thật đang cùng gian phu tay trong tay, lúc nhìn thấy Tần Duyệt hữu khí vô lực chăm chăm ngó, hần lập tức kêu to một tiếng.

Thanh âm kia khiến cho ngay cả Lạc Ninh đang ở ngoài phòng bệnh cũng bị kinh động, vội vàng chạy vào.

Rối loạn một hồi rồi mới kiểm tra, sau khi kiểm tra, Tần Duyệt được chẩn đoán xác thật là thanh tỉnh.

Vào lúc Lạc Ninh đang dặn dò yêu cầu Tần Duyệt chỉ có thể tạm thời dùng thức ăn lỏng, Tần Duyệt lại đồ mắt nhìn Bàn Cùng Hiền đang được Tiểu Cửu ôm vào lòng

Tần Duyệt ngay cả hơi sức tức giận đều không có — anh quyết định đem chuyện hạ quyết tâm đối xử ôn nhu với Bàn Cùng Hiền tới qua ném đi thật xa

“Đường Mạnh đâu.....”

Đây là lần đầu tiên Tần Duyệt mở miệng sau khi tỉnh lại, thế mà lại hỏi Đường Mạnh, thanh âm nhẹ nhàng, tất cả mọi người đều nghĩ là ảo giác

Nhưng ảo giác cũng thật khiến cho người ta giật mình.

Tiểu Cửu mở miệng trước tiên, “Để cứu sống người như bây giờ, biết chúng ta mất biết bao sức lực không? Người còn hỏi cái gã nào đó, gã không chết thì người cũng không muốn sống nữa hả?”

Tần Duyệt mặc kệ Tiểu Cửu, một lần nữa nhắm mắt lại, không bao giờ để ý bất luận kẻ nào nữa

Giờ ăn trong bệnh viện lúc nào cũng phải đứng giờ, bây giờ còn chưa đến thời gian, ai cũng không ngờ Tần Duyệt sẽ tỉnh lại lúc này, cũng không có chuẩn bị gì để lót dạ, đành phải để cho anh dùng tạm trước chút hoa quả.

Việc chăm Tần Duyệt tất nhiên rơi xuống trên người Bàn Cùng Hiền, hần giờ giống hệt như một hầu gái nhỏ, cung kính mềm mỏng hầu hạ Tần Duyệt.

Mà Tần đại thiếu gia vẫn giữ cái thái độ như Bàn Cùng Hiền thiếu nợ anh ta vậy, ngay cả một ánh mắt biết ơn cũng không có.

Tiểu Cửu nén xuống nén xuống, đập cửa ra khỏi phòng bệnh. Trước đó vì dáng vẻ cơm không vô nước không trôi của Bàn Cùng Hiền lo lắng cho Tần Duyệt nên cậu đã quyết định, chỉ cần Tần Duyệt tỉnh sẽ không bất hòa với anh ta nữa. Nhưng thái độ của Tần Duyệt thật sự là làm cho cậu ta không cách nào không nổi điên, đó mà là bệnh nhân sao! Căn bản như ông vua ấy chứ.

Bàn Cùng Hiền tâm tư rất đơn thuần, chỉ cần Tần Duyệt có thể tỉnh lại, hần cái gì cũng không màng. Tiểu Cửu muốn thay trời hành đạo thì chỉ càng khiến cho Bàn Cùng Hiền cảm thấy khó xử

Hôm nay Nhiếp Khởi Dương không theo Tiểu Cửu đến, cậu ta muốn tự dè nén lửa nóng trong lòng cực kì không dễ. Ra ngoài phòng bệnh đợi hơn mười phút, cái đầu bốc khói của Tiểu Cửu mới nguội được đôi chút.

Bàn Cùng Hiền luôn luôn ở bệnh viện chăm sóc Tần Duyệt, mặc dù ăn cơm nghỉ ngơi đầy đủ, nhưng người vẫn gầy một vòng. Hiện tại Tần Duyệt đã tỉnh, chắc hần Bàn Cùng Hiền so với trước kia sẽ ăn uống dễ dàng hơn. Tiểu Cửu muốn đi vào hỏi thử xem rồi gọi đồ ăn gì đó để tâm bô cho cơ thể Bàn Cùng Hiền, dù Tiểu Cửu thật không muốn, vẫn phải nể mặt Bàn Cùng Hiền gọi thêm một phần cho Tần Duyệt

Kết quả khi Tiểu Cửu tiến vào phòng bệnh, nhìn thấy Bàn Cùng Hiền đang dùng sức đấm bóp chân cho Tần Duyệt, cái dáng vẻ đó càng giống một con hầu.

Tần Duyệt hưởng thụ tựa vào trên gối đầu, khép nửa mi thiêu thiêu ngủ, bộ dáng y chang chủ nô.

“Tiểu Hiền! Cậu làm cái gì vậy!”

“Thời gian Tần Duyệt nằm rất lâu, chân có chút không thoải mái, tớ giúp cậu ấy xoa bóp.”

Tiểu Cửu nghiêng răng, cuối cùng rít ra hai chữ, “Đề, tớ!”

Bàn Cùng Hiền vốn cũng không có sức lực, đã đồ chút mồ hôi, “Không sao, tớ có thể.”

Tiểu Cửu kéo Bàn Cùng Hiền qua một bên, vừa định xuống tay, Tần Duyệt liền nhắc chân lên, cũng không thèm liếc mắt đến cậu ta một cái

Leo ngồi ở một bên cười, “Tôi đã thử qua, nó không muốn để cho người khác chạm vào.”

“Họ Tần! Người thế nào cũng là muốn dày vò Tiểu Hiền sao?”

Tần Duyệt vẫn giữ dáng vẻ đứng đưng, chẳng thêm phản ứng một chút nào với Tiểu Cửu

Bàng Cùng Hiền kéo Tiểu Cửu, “Cậu không cần giận, cậu ấy nằm đã lâu, thân thể nhất định không thoải mái, lại còn có cả miệng vết thương, phải cẩn thận tránh, để tổ cho.”

Bàng Cùng Hiền đang định tiếp tục xoa xoa, Tần Duyệt nhẹ nhàng mở miệng, “Bên kia. ....”

Tiểu Cửu lớn tiếng hừ hừ.

Bàng Cùng Hiền biết Tiểu Cửu trong lòng xót hân, “Tiểu Cửu, cậu trở về đi, tổ có thể.”

Tiểu Cửu lửa giận bùng lên, họ Tần kia đang nửa chết nửa sống còn có thể khiến cậu ta tức giận đến như vậy, đời trước không biết đã kết oán cừu gì với nó nữa hả trời.

“Tổ trở về!”

Leo đứng lên, cười sáng lạn với Bàng Cùng Hiền, “Tôi giúp em tiễn cậu ta.”

Bàng Cùng Hiền cảm kích gật đầu với cậu, rồi mới tiếp tục đấm bóp chân cho Tần Duyệt

Trong phòng bệnh im lặng chừng 5 phút, sau đó vang lên âm thanh thút thít

Tần Duyệt mở to mắt, nhìn thấy Bàng Cùng Hiền cúi thấp đầu, lộ ra vành tai nho nhỏ sau gáy, khiến người ta nhìn không được muốn chạm vào.

Chân Tần Duyệt giống như bị tê dại, “Uy. ....”

Bàng Cùng Hiền ngừng xoa bóp chân anh, lau nước mắt trên mặt.

“Trên tay cậu. ....”

Bàng Cùng Hiền mờ mịt ngẩng đầu nhìn Tần Duyệt, lại nhìn đồng hồ trên tay, “Cái này à? Leo cho. ....”

Giây tiếp theo Tần Duyệt liền nhắm mắt lại. Bàng Cùng Hiền biết anh mất hứng, nhưng lại không biết nguyên nhân, đành phải tiếp tục nói, “Cái này là rất lâu trước kia, còn nhớ ngày Giáng sinh năm đó không? Cậu đi trường học tìm tôi? Chúng ta cùng đi tham gia lễ mừng Giáng Sinh, tôi bốc trúng món này, sau đó thì không biết sao không thấy nữa. Leo nói cậu ấy vừa tìm thấy nó ở nơi cậu ấy, cho nên trả lại cho tôi. ....”

Nếu không phải mang theo bên người, sao có thể lựa đúng lúc mà lấy ra nữa chứ?

Còn có cái tiệc mừng giáng sinh ấy, Tần Duyệt giờ nhớ lại hình ảnh Leo cùng Bàng Cùng Hiền hôn nhau, ngoại trừ phần nộ, còn có không cam lòng!

Tần Duyệt có thấy Leo lấy cái đồng hồ kia, biết đó là của Bàng Cùng Hiền, nhưng anh không có lấy về. Đương nhiên không phải không muốn lấy về, mà là trong khoảng thời gian đợi lấy về, anh đập hư đồ vật vô số, giận cá chém thớt, đến nỗi mọi người ngấm ngấm thỏa thuận với nhau quăng chuyện đồng hồ sang một bên

Tần Duyệt không đem chuyện đồng hồ nói cho Bàng Cùng Hiền, cũng như không nói cho Bàng Cùng Hiền nghe chấp niệm của Leo đối với hân

Dựa sự trì độn của Bàng Cùng Hiền, không ai nói rõ cho hân, hân căn bản sẽ không nghĩ đến.

Sau đó, Leo còn dám đem đem đồng hồ trả về, không biết lúc anh hôn mê đã xảy ra cái chuyện gì nữa.

Kỳ thật Tần Duyệt lúc đi tìm Đường Mạnh đã nghĩ qua, nếu mình chết, người quái dị sẽ đau lòng như thế nào, suy sụp thế nào, rồi sẽ có những kẻ khác nhân cơ hội này mà đem hân chiếm lấy ra sao.

Đương nhiên còn có khả năng khác, anh không có chết, nhưng người quái dị vẫn quyết định từ bỏ anh, anh để cho người quái dị tự do.

Rồi mới kết hôn.

Còn một loại khả năng khác, anh không có chết, người quái dị vẫn yêu anh, rồi sau đó...

Vốn hân là như vậy, nhưng sau khi Tần Duyệt tỉnh lại, nhìn thấy người quái dị cùng nam nhân khác dây dưa, loại cảm giác này ai có thể lý giải đây?

Tần Duyệt – anh lần đầu tiên quyết định muốn đem bản thân mình giao cho một người, cho dù người đó là nam nhân, lại là một người quái dị.

Anh đã chịu thiệt như thế, người quái dị còn cùng nam nhân khác câu kết làm bậy!

Lại không chỉ một người!

Trước kia Bàng Cùng Hiền tuy rằng cũng không mấy thành thạo, nhưng sẽ không thê thảm giống như bây giờ

Tần Duyệt vừa tỉnh lại, thân thể thực suy yếu, lại còn phơi ra một bộ mặt nhúm nhúm. chỉ cần Bàn Cùng Hiền hơi nghỉ ngơi một chút, sẽ bị anh sai bảo làm này làm kia, giống như cái con quay xoay quanh anh mà chuyển.

Tất cả mọi người xem không vô. Bọn họ càng đau lòng Bàn Cùng Hiền, lại càng là cảm thấy Tần Duyệt đáng giận, nhất là Tiểu Cửu, đã muốn đem sự tồn tại của Tần Duyệt tiến hóa còn thấp kém ghê tởm hơn con gián.

Đào mất qua hai tháng.

Vết thương Tần Duyệt khỏi thật mau, Lạc Ninh sau khi Tần Duyệt tỉnh lại liền ly khai, lúc mới đầu còn một tuần đến xem một lần, một tháng sau không thấy xuất hiện nữa

Leo đã rời Trung Quốc, tiếp tục đi khắp thế giới công tác.

Chỉ có Tiểu Cửu cùng đám Tiểu Mập là thường đến, vô cùng chú ý với hành vi gần như biến thành ngược đãi của Tần Duyệt đối Bàn Cùng Hiền.

Đối với việc này Niếp Khởi Dương và Hình Tinh lại chọn cách im lặng không phát biểu bất cứ lời nào, hơn nữa tận lực hạn chế ”ấy ấy” của mình vào bệnh viện.

Khi Tiểu Cửu cùng Tiểu Mập không có ở đó, Tần Duyệt cũng không hay sai Bàn Cùng Hiền làm này làm kia.

Bàn Cùng Hiền cho dù có ngốc nghếch hơn thế nữa cũng nhận thấy, nhưng hắn không biết Tần Duyệt làm như thế có mục đích gì, chỉ có thể tự cho rằng khi có nhiều người thì Tần Duyệt cảm thấy không thoải mái.

Thương thế của Tần Duyệt đã tốt hơn rất nhiều, sắc mặt cũng càng ngày càng tốt, Bàn Cùng Hiền lại ngày càng gầy đi.

Sau hai tháng ở bệnh viện, Tần Duyệt khẳng khái đòi xuất viện

Nhà của hai người ở vùng ngoại thành, không khí không tệ, Tần Duyệt cũng còn trẻ, khôi phục rất nhanh, hơn nữa bản thân anh cứ khẳng khái như thế, cuối cùng bác sĩ cũng đồng ý cho bọn họ xuất viện.

Vào cái hôm xuất viện đó Tiểu Cửu lái xe, Niếp Khởi Dương giúp hai người cầm hành lý, cứ thế mà đi thôi.

Bàn Cùng Hiền ôm túi hành lý thật to đi lên lầu, từng chút một lê lét đến phòng Tần Duyệt.

Trong nhà vẫn thuê người đến quét dọn cho nên cũng không có bụi bặm gì. Bàn Cùng Hiền đem quần áo sạch sẽ của Tần Duyệt bỏ vào trong tủ quần áo, rồi mới hỏi Tần Duyệt còn đang ngồi ở dưới lầu, ”Cậu có muốn tắm rửa không?”

Đội trong chốc lát, không thấy Tần Duyệt đáp lời, Bàn Cùng Hiền biết đây là ngầm đồng ý.

Chính nhiệt độ nước chảy vừa phải vào bồn tắm lớn, cảm giác mỗi một rất nhanh lan khắp toàn thân Bàn Cùng Hiền, hắn đã hai, ba tháng không có được ngâm mình đi.

Lúc này Tần Duyệt đã lên lầu, đứng trong phòng của mình chờ Bàn Cùng Hiền giúp anh cởi quần áo, hai tháng nay, mọi chuyện này đều do Bàn Cùng Hiền làm.

Bàn Cùng Hiền nghe được tiếng động, trở lại phòng yên lặng giúp Tần Duyệt cởi quần áo.

Khi ở bệnh viện, Tần Duyệt đều nằm trên giường.

Nhưng hôm nay Tần Duyệt lại đang đứng. Cởi áo thì bình thường thôi, chỉ là một chiếc áo somi.

Nhưng khi cởi quần, Bàn Cùng Hiền không thể không ngồi xổm xuống, như vậy, đầu của hắn liền vừa vặn đối diện với hạ bộ của Tần Duyệt.

Cảm giác khi ở nhà cùng khi ở bệnh viện cũng thực không giống nhau, Bàn Cùng Hiền cảm thấy tim chính mình đập thật sự nhanh, làm cho hắn có chút chân tay luống cuống.

”Tôi, tôi giúp cậu lau người?”

Bàn Cùng Hiền thậm chí không dám cùng Tần Duyệt đối diện, hiện tại Tần Duyệt toàn thân xích loã, hắn căn bản không biết đem ánh mắt mình hướng về đâu, đành phải nhìn chằm chằm chân mình.

Tần Duyệt sau khi tỉnh lại cũng rất ít nói, Bàn Cùng Hiền cảm thấy anh ta đang giận chuyện gì đó, nhưng Tần Duyệt lại không nói nguyên nhân, hắn cũng không biết phải làm sao để giải thích.

Chuyện của Đường Mạnh, ở trong lòng mọi người đều đã xong, Bàn Cùng Hiền không muốn nhắc tới, Tần Duyệt cũng không nhắc tới, trực giác của

Bàng Cùng Hiền cho rằng việc Tần Duyệt bức bối cùng chuyện này không có liên quan gì nhau.

Tần Duyệt lặng yên vào phòng tắm, Bàng Cùng Hiền thăm than thờ chút, rồi đi theo vào.

“A.....cậu không thể đung vào nước!”

Tần Duyệt mặc kệ lời nói của Bàng Cùng Hiền, ngâm mình trong bồn tắm lớn chứa đủ bốn năm người.

Bàng Cùng Hiền quỳ gối bên cạnh, vội la lên: “Miếng vết thương của cậu còn chưa có khép lại, không thể ngâm nước!”

Tần Duyệt chỉ chỉ nước ấm còn chưa đến ngực mình, ý bảo nước không thể thấm đến vết thương trên ngực mình.

Bàng Cùng Hiền vẫn lo lắng, quan sát một hồi lâu. Tần Duyệt tựa hồ thật sự không có việc gì làm không đúng.

“Tôi đi ra ngoài đây, khi nào cậu ra thì gọi tôi, tôi ở ngay ngoài cửa thôi.”

Bàng Cùng Hiền vừa đứng lên, chợt nghe thấy thanh âm lạnh lùng của Tần Duyệt, “Vào đây cùng nhau tắm.”

Khi Bàng Cùng Hiền kinh ngạc quay đầu lại, Tần Duyệt đã hưởng thụ nhắm mắt lại, giống như mình chỉ vừa nói một lời nói hết sức đương nhiên.

Bàng Cùng Hiền trong lòng tuy rằng cảm thấy không ổn, nhưng mở miệng vài lần cũng không nói nên được lý do cự tuyệt.

Thời điểm ở bệnh viện hắn đã nhìn qua Tần Duyệt không mặc gì, nhưng Tần Duyệt một chút cũng không mất tự nhiên.

Lời mời này của Tần Duyệt, tuy rằng ngữ khí rất lạnh đậm, lại vô cùng hiếm thấy. Có lẽ đây là cơ hội duy nhất làm dịu đi quan hệ của bọn họ trong lúc này.

Một khi cự tuyệt ý tốt của Tần Duyệt, thì nhất định anh sẽ giận rất rất lâu đi.

Bàng Cùng Hiền đấu tranh tư tưởng nửa ngày, cuối cùng quyết định vâng theo đề nghị của Tần Duyệt

Bọn họ đều là nam nhân, xích lõa cùng ngâm trong cái bồn tắm lớn cũng không có gì kì quái lắm, mà còn có thể tiêu trừ khúc mắc, một lần nữa.....trở thành bạn bè của nhau.

Tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng đến lúc Bàng Cùng Hiền thật vất vả đem mảnh quần áo cuối cùng trên người cởi ra thì vẫn không tránh được lo lắng, toàn thân run rẩy.

Tần Duyệt không biết từ khi nào đã mở to mắt, còn vô cùng chuyên chú nhìn hắn.

Vì tránh né ánh mắt khiến mình thẹn thùng, Bàng Cùng Hiền rảo bước tiến vào trong bồn tắm lớn, nước lập tức dâng lên đến cổ hắn.

Bàng Cùng Hiền đành phải làm cho chính mình thả lỏng, ở trong nước di động chọn thế ngồi thích hợp, còn có ngâm mình vào nước có thể che dấu thân thể trần trụi, Bàng Cùng Hiền cũng cảm thấy có chút thoải mái.

Đầu vẫn cúi thật thấp, không biết vì sao, chỉ là hắn không dám nhìn Tần Duyệt.

Nước gợn lên khẽ nhấp nhô, Bàng Cùng Hiền biết Tần Duyệt ở ngay bên cạnh mình, “Sao..... Xảy ra chuyện gì ——”

Cầm của Bàng Cùng Hiền bị nâng lên, mặt Tần Duyệt ở trước mắt hắn nháy mắt phóng đại ra, chờ đến thời điểm hắn ý thức được sự tình gì vừa phát sinh thì Tần Duyệt đã rời ra.

Tần Duyệt nhú nhú mày, anh cảm thấy rất kỳ quái, tổng cảm thấy có điểm không thích hợp. Đưa ra mệnh lệnh, “Nhắm mắt lại.”

Bàng Cùng Hiền đầu óc trống rỗng, căn bản không có cách nào nghe theo thánh chỉ của Tần Duyệt, thấy Tần Duyệt còn muốn hôn mình, hắn quát to một tiếng đem Tần Duyệt đẩy ra.

Tay chạm đến vết sẹo trước ngực Tần Duyệt, Bàng Cùng Hiền theo bản năng không dùng sức, nhưng ý cự tuyệt của hắn đã muốn biểu đạt vô cùng rõ ràng.

Trong nháy mắt ánh mắt Tần Duyệt thay đổi.

Bàng Cùng Hiền lại càng hoảng sợ, “Cậu.....cậu làm gì thế?”

“Cậu nhìn không thấy sao?”

“Không được!” đầu óc Bàng Cùng Hiền rất rối loạn, vì cái gì Tần Duyệt đột nhiên trở nên như vậy.....

Đúng rồi, anh ta là muốn an ủi mình, bởi vì mình từng bị.....cho nên anh ta mới làm thế để an ủi mình!

“Tôi không cần, tôi không muốn mà.....” Tôi chỉ cần cùng anh sống tốt bên nhau là được!

Nhưng lời nói này lại bị Tần Duyệt nghe thành một ý khác. Anh dùng một tay chế trụ lấy 2 tay của Bảng Cùng Hiền tay kia thì tóm lấy cằm của Bảng Cùng Hiền

“Không cần? Cậu nghĩ rằng tôi và cậu là gì? Hiện tại cậu đã không còn cơ hội.....”

Cái gì? Chuyện gì vậy? Khoan khoan..... Hãy nghe tôi nói cái đã.....

Bảng Cùng Hiền đột nhiên bị nhấc ra khỏi mặt nước, chân vẫn còn lơ lửng trong bồn tắm, thân lại bị đặt trên nền gạch cảm thạch ven bồn.

Toàn thân đều đang run rẩy. Không biết Tần Duyệt lộng phía sau cái gì, Bảng Cùng Hiền hai chân bị tách ra, tư thế như vậy làm cho hắn có một loại dự cảm phi thường không ổn

“Tần Duyệt..... Không cần..... Không cần..... Đừng đối xử như vậy với tôi.....”

“Câm miệng!”

“A!” Dòng nước lạnh lẽo chảy dọc đằng sau lưng hắn, Bảng Cùng Hiền có thể cảm giác được. Bàn tay to của Tần Duyệt vuốt phẳng ở trên lưng hắn, rồi mới tiến vào chỗ kia.

“Không cần!” Bảng Cùng Hiền thét ra một tiếng chói tai, nhưng cho dù là như vậy, vẫn không thể ngăn cản hành động của Tần Duyệt

“Câm miệng! Câm miệng! Ngươi là của ta! Ta muốn sao cũng đều có thể!”

Chỗ kia bị bắt buộc xâm nhập, cho dù có bơi trốn cũng khiến cho Bảng Cùng Hiền đau không thể hô hấp, nhưng hắn chỉ có thể ghé vào mặt gạch cảm thạch lạnh lẽo yên lặng chảy nước mắt.

“Ngươi cảm giác được không? Đây là chỗ chỉ có ta có thể chạm vào, Đường Mạnh không thể, Leo không thể, cái thằng sủa mặt biến thái kia cũng không thể!”

“Đừng mà..... Tôi đã.....”

Cho dù đến mức như vậy, Bảng Cùng Hiền vẫn còn ôm ấp một tia hy vọng, hy vọng Tần Duyệt chỉ là muốn giúp hắn thoát khỏi ám ảnh.

Tần Duyệt căn bản nghe không được tiếng Bảng Cùng Hiền nhỏ như muỗi kêu. Bảng Cùng Hiền đáng người nhỏ gầy, nhìn từ xa giống như một thiếu niên chưa trưởng thành, nơi đó của hắn cũng nhỏ, Tần Duyệt chỉ với tay vào đã suýt chịu không nổi.

Tần Duyệt đối với phương diện này luôn luôn lãnh đạm, cũng chưa từng có kinh nghiệm, cơ hồ thô lỗ ra vào bên trong thân thể Bảng Cùng Hiền.

Anh thở gấp gấp, không biết phải khuếch trương ra sao, chỉ biết bản thân đã không còn khống chế được nữa.

Khăn trương đỡ lấy “thằng nhỏ” của mình, chậm rãi sáp nhập.

Bảng Cùng Hiền đột nhiên gãy dựa lợi hại, “Không muốn! Tần Duyệt! Van cậu! Chỉ có cậu..... Chỉ có cậu đừng làm như thế.....”

Cái gì bảo là chỉ có anh là không thể? Chỉ cần không phải anh là có thể?

Tần Duyệt lý trí nháy mắt tan vỡ, dục vọng chi phối đầu óc anh, mạnh mẽ đỉnh vào.

“A ——”

Tiếng thét vô cùng thảm thiết vang lên, nơi đó lại còn ầm ập bao vây, mãnh liệt co rút, khiến cho “thằng nhỏ” của anh mới tiến được một nửa đã bị kẹp lại, tiến thoái không được.

Bảng Cùng Hiền vẫn kêu thảm thiết, Tần Duyệt vô luận có bao nhiêu dục vọng mãnh liệt cũng tiêu tán không còn một mảnh, “Ngươi đừng kẹp nhanh như vậy, ta rút nó ra.....”

Bảng Cùng Hiền đã không nghe được anh nói gì, chỉ không ngừng lắc đầu, khóc đến vô cùng lợi hại.

Tần Duyệt cắn răng, chậm rãi, cuối cùng đem cái đó của mình lui ra. Ngay thời điểm anh rút ra, một tia đỏ tươi chảy dọc xuống đùi của Bảng Cùng Hiền...

Bạn đang đọc truyện *Sửu Thiên Nga* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 39

Editor: Sweet

Bàng Cùng Hiền không biết đã hôn mê từ lúc nào, mơ mơ màng màng có thể cảm giác được Tần Duyệt giúp hắn tẩy rửa thân thể, nước mắt vẫn chảy không ngừng, miệng thì thảo nói những lời không rõ ràng.

Tần Duyệt ôm hắn không có làm gì nữa. Thân thể trần trụi dán chặt, nhiệt độ cơ thể ấm áp truyền đến, thân thể Bàng Cùng Hiền run rẩy dần dần bình ổn xuống.

Ngay khi Bàng Cùng Hiền nghĩ rằng hết thấy đều đã chấm dứt, đột nhiên cảm thấy khó thở.

Mở đôi mắt khóc đến sưng vù lên, Bàng Cùng Hiền nhìn thấy một trần nhà kỳ quái. Nói là trần nhà kỳ quái vì hai bên có hai cái. ....

Đó không phải trần nhà, là chân hắn! Bàng Cùng Hiền bị nâng nửa người lên, khó trách sao lại cảm thấy khó thở!

“A.....”

Bàng Cùng Hiền không chút khí lực gãy dựa, bàn tay Tần Duyệt đang giữ chặt đùi hắn, còn lộng tại nơi đó của hắn. ....

“Ô.....”

Hết thấy chuyện này làm cho Bàng Cùng Hiền cảm thấy sợ hãi, hắn không kịp phản ứng, nội việc sợ hãi thôi cũng đủ phủ trùm hắn rồi.

“Tần, Tần Duyệt.....” Bàng Cùng Hiền muốn cầu xin tha thứ, có điều tiếng hắn phát ra rên rĩ chỉ khiến người khác tưởng hắn đang khát cầu.

“Ân?” Tần Duyệt theo bản năng đáp lại.

Thanh âm của Tần Duyệt nghe thật rất kỳ quái, khàn khàn, hơn nữa lúc anh đáp lại, Bàng Cùng Hiền có thể cảm giác được bản thân mình đang bị dìm vật ra vào đến thật tê dại, cảm giác này là sao?

Đợi lâu không nghe thấy Tần Duyệt nói gì, hắn không kiên nhẫn ngẩng đầu, “Làm gì vậy?”

Mắt Bàng Cùng Hiền sưng đến lợi hại, không thể mở lớn được như thường, trước mặt mờ hồ một mảnh, nước mắt thuận theo khóe mắt chảy ra mới làm cho tầm nhìn rõ ràng hơn nhiều.

Hắn nhìn thấy cằm Tần Duyệt ướt ướt. .... Thậm chí còn liếm liếm môi.

“Cậu..... cậu làm cái gì?”

Tần Duyệt không nhìn Bàng Cùng Hiền, bàn tay to đang dùng sức giữ chặt Bàng Cùng Hiền, khiến cho cái mông Bàng Cùng Hiền bắt đầu nổi lên, góc độ như vậy ngay cả Bàng Cùng Hiền cũng có thể tự mình nhìn thấy rõ cái bộ vị bí ẩn kia.

Tần Duyệt một cách tự nhiên lấy ngón tay sấp nhập, rồi mới xoay tròn xung quanh, “Không đau chứ?”

“A!” Bàng Cùng Hiền ngay cả xương cốt đều phát rên rĩ, nhưng tên đầu sỏ khiến hắn thét chói tai – Tần Duyệt kia lại không cảm thấy hành vi của mình đáng hổ thẹn.

Tần Duyệt lập tức rút ngón tay ra, nhú mày nói, “Còn đau?”

Bàng Cùng Hiền không phát ra được tiếng nào, chỉ có thể mở lớn miệng, nước mắt tự động chảy ra, đóng đầy vành mắt.

Tiếp đó Tần Duyệt làm một chuyện mà Bàng Cùng Hiền đến chết cũng không tưởng tượng nổi. Anh cư nhiên đối mặt với chỗ đó của Bàng Cùng Hiền úp sấp xuống, rồi sau đó..... Rồi sau đó.....

“A đừng..... Tần Duyệt..... A..... Ân.....”

Tần Duyệt mất hứng ngẩng đầu, “Không nên lộn xộn, ta liếm không được.”

“Cậu làm cái gì..... Làm cái gì vậy.....”

Oán giận Tần Duyệt cùng hành vi hoàn toàn không biết thẹn kia khiến cho Bàng Cùng Hiền cảm thấy mình quả thực muốn chết, hai tay che khuất mặt khóc lớn lên.

“Chảy máu rồi ..... Khử trùng.....”

“Dùng thuốc xức đi! Ngừng lại!..... Ô ô.....”

Tần Duyệt một lần nữa ngẩng đầu, “Thuốc xức? Vậy làm sao ta có thể cắm vào?”

Bàng Cùng Hiền cuối cùng không thể chịu được nữa, rút đầu gối ra khỏi Tần Duyệt, “Đừng làm hơn nữa..... Tôi thờ không nổi..... Cậu đứng lên!”

Tần Duyệt quả nhiên buông chân hấn ra. Bàng Cùng Hiền hô hấp cuối cùng thông, nhưng ngực lại càng đau đớn hơn

Cảm giác Tần Duyệt lại đưa ngón tay thâm nhập vào trong cơ thể hấn, Bàng Cùng Hiền cả người như bị súng bắn, hai tay bắt lấy tay Tần Duyệt đang tàn sát bừa bãi bên trong hấn, “Cậu, cậu rốt cuộc muốn làm cái gì!”

Biểu cảm Tần Duyệt cứ như Bàng Cùng Hiền đang vô có gây rối, khiến cho anh rất ngỡ ngàng, thản nhiên nói, “Làm tình a.”

Bàng Cùng Hiền cả người hóa đá.

Tần Duyệt thấy Bàng Cùng Hiền không có phản đối, tiếp tục với ngón tay vào. Bàng Cùng Hiền lập tức lấy lại thần trí, nước mắt ngập tràn trên mặt, xấu hổ đến đỏ bừng, “Chờ một chút, từ từ!”

“Sao lại phải chờ?”

“Nhưng mà, cậu..... Chờ một chút.....”

Tần Duyệt mất hứng, “Giờ cậu muốn gì?”

Tần Duyệt sinh khí, là hấn không đúng sao? Là hấn khiến Tần Duyệt sinh khí sao?

Nhưng mà Bàng Cùng Hiền căn bản là không biết chính mình rốt cuộc không đúng chỗ nào, chỉ là hấn cho rằng không thể dễ như vậy.....

Ngay khi Bàng Cùng Hiền cố gắng suy nghĩ rõ ràng, Tần Duyệt một lần nữa ấn ngã hấn.

“Có gì muốn nói đợi lát nữa rồi nói sau, ta phải làm khuếch trương.”

Nói xong, hai ngón tay dài mảnh ở trong cơ thể Bàng Cùng Hiền không kiêng nể gì tiếp tục.

Đó là một loại cảm giác khiến cho Bàng Cùng Hiền nói không nên lời, làm hại hấn oa oa kêu to, “Không đúng..... A a..... Chờ một chút..... Từ từ.....”

Bàng Cùng Hiền lại một lần nữa gãy dựa muốn ngồi xuống, bắt lấy cánh tay Tần Duyệt, “Cậu..... Cậu.....”

Đến việc nhìn Tần Duyệt mà ánh mắt cũng không thể tự nhiên phải dời đi, không còn cách nào khác, hấn vừa nhìn thấy môi Tần Duyệt là nghĩ đến việc nó vừa liếm chỗ đó của hấn.....

“Cậu.....”

Bàng Cùng Hiền vẫn luôn không chịu yên, Tần Duyệt thật sự không kiên nhẫn, lúc này đây cũng không đem Bàng Cùng Hiền ấn về giường nữa, trực tiếp giữ tư thế này tiếp tục khuếch trương hậu đình của Bàng Cùng Hiền.

Sức lực Bàng Cùng Hiền vốn không có cách nào chống đỡ được Tần Duyệt, xoay qua xoay lại vài cái liền hiểu rõ không động đậy nữa. Ngón tay Tần Duyệt cũng không thô lỗ, nhưng rất bá đạo, chẳng những một phần không lùi, còn từng chút hướng càng sâu vào tìm kiếm.

“Tần Duyệt..... Chờ một chút..... Trước chờ một chút..... Không đúng.....”

“Không đúng chỗ nào?” Tần Duyệt nghiêm túc hỏi, “Còn đau không? Ta vừa rồi xem qua, không có nứt ra.”

Bàng Cùng Hiền đã không còn dùng khí ngẩng đầu, chỉ có thể tựa vào trong ngực Tần Duyệt, mồm há hốc thờ dốc, chịu đựng hai ngón tay như sinh vật sống kia.

Bàng Cùng Hiền đột nhiên nghĩ tới, “Cậu..... cậu là..... Đồng tính luyến ái..... Sao?”

Tần Duyệt ở góc độ Bàng Cùng Hiền không nhìn thấy bầu môi, “Phiền phức giờ còn hỏi cái này à?”

“Nhưng mà..... Nhưng mà.....”

Ngón tay đột nhiên rời khỏi, tiếp theo biến thành ba ngón cùng nhau sáp nhập, Bàng Cùng Hiền toàn thân cứng đờ, nắm chặt lấy cánh tay Tần Duyệt.

“Đau?”

Bàng Cùng Hiền nói không ra lời, chỉ có thể lắc đầu không ngừng. Không phải đau, nhưng cũng không chịu nổi. ....

Tần Duyệt đem cả người Bàng Cùng Hiền ôm lấy, để cho hắn ngồi ở trên đùi mình, thuận lợi cho mình khai thác mặt sau.

Bàng Cùng Hiền cảm thấy thế giới đều lay động, hết thảy đều không rõ ràng nữa, toàn thân khi thì khản trương khi thì thả lỏng, chỉ có thể cắn môi chịu đựng ngón tay phía sau

“Thoải mái?”

Cả đầu Bàng Cùng Hiền đều chôn ở trước ngực Tần Duyệt, lắc đầu.

Tần Duyệt cười nhạt, “Vậy sao cậu lại rung thất lưng mạnh mẽ vậy?”

Bàng Cùng Hiền đã không thể nào phân tích ý tứ trong lời nói Tần Duyệt có nghĩa là gì nữa, hắn cảm thấy dường như mình đang bay đập diu trong gió.

Mơ hồ trông được thấy được vết giải phẫu trước ngực Tần Duyệt, ma xui quỷ khiến hắn áp sát vào, tựa như súng bái hạ xuống môi hôn.

Tần Duyệt cả người run lên. Anh đối với *** không thể kiểm soát được nữa, Bàng Cùng Hiền lại hôn không ngừng, cảm giác đó như là có dòng điện chạy qua, không thể nói rõ là thoải mái hay không, nhưng không muốn ngừng lại, còn muốn phải càng nhiều hơn.

Tần Duyệt dường như động viên sờ sờ đầu Bàng Cùng Hiền, sờ thêm nữa sờ lỗ tai thanh tú của Bàng Cùng Hiền.

Lần đầu tiên trong cuộc đời Bàng Cùng Hiền bị *** chi phối, đã mất đi lý trí, không khỏi vron lưỡi ra, liếm qua vết sẹo của Tần Duyệt.

Có một chút mặn, nhưng hương vị như vậy lại làm cho Bàng Cùng Hiền run rẩy lợi hại hơn.

Bàng Cùng Hiền đột nhiên bị nâng lên, mặt đối mặt với Tần Duyệt. Hắn đang muốn vươn tay ôm lấy cổ Tần Duyệt, thân thể lại bị ôm lấy lần nữa đẩy xuống dưới, “A!!.....”

Ngón tay trong cơ thể đổi thành một cây côn thịt vừa cứng lại vừa nặng

“Đau?” Tần Duyệt người đầy mồ hôi, kích động đến môi run rẩy

Bàng Cùng Hiền liều mạng gật đầu, ôm chặt cánh tay Tần Duyệt không buông

Tần Duyệt cố định lấy thất lưng đang muốn trốn chạy của hắn, nhẹ nhàng đẩy động “Đây là làm tình. .... Đã hiểu chưa. ....”

Bàng Cùng Hiền cũng không biết mình có hiểu hay chưa, dù sao hắn vẫn gật đầu.

Bàng Cùng Hiền một lần nữa nằm quay về giường, trên người bị sức nặng của kẻ khác đè lên, rõ ràng ép hắn tới mức thở không nổi, nhưng hắn vẫn gất gao ôm lấy Tần Duyệt.

Động tác Tần Duyệt càng ngày càng dùng sức, càng lúc càng nhanh, ngay lúc Bàng Cùng Hiền cơ hồ thiếu đường khí hít thở không thông, anh cuối cùng rút ra, rồi mới đem Bàng Cùng Hiền lật lại, để cho hắn đưa lưng về phía mình.

Tiếng khóc của Bàng Cùng Hiền nháy mắt đình chỉ, nước mắt hàng loạt rơi xuống dra trải giường, đột nhiên dường như muốn chạy trốn liều mạng nhào về phía trước, bị Tần Duyệt một phen tóm về

Rồi mới hung hăng đình nhập.

“A a ——”

Tần Duyệt cảm thấy chính mình dường như muốn chết, chỗ đó ẩm ướt, trải qua vài giờ khuếch trương của anh vẫn chặt như vậy, hấp anh cơ hồ không chuyển động được, “Ách nga. ....”

“Đừng! Đừng! Tần Duyệt! Tần Duyệt!”

Tiếng kêu Bàng Cùng Hiền không giống như hoàn toàn chìm trong bể dục, trong đó còn có nỗi sợ hãi mãnh liệt.

Tần Duyệt dường như tức giận trước hành vi bỏ trốn của hắn, không lưu tình chút nào đâm về phía trước. Lần này không chút lưu tình, đâm tới chỗ sâu nhất của hắn

Bàng Cùng Hiền lại phát ra tiếng kêu thảm thiết gần chết.

Tần Duyệt nói lỏng tay khỏi thất lưng Bàng Cùng Hiền, Bàng Cùng Hiền cố gắng dùng hết sức tàn lết về phía trước, hai người liên tiếp cùng một chỗ phát ra âm thanh “Phốc, phốc “

Bàng Cùng Hiền sợ hãi né khỏi hành động thúc đẩy của Tần Duyệt, hai mắt anh ta đã bị *** che phủ toát ra lãnh ý dày đặc

Nắm lấy tóc của Bàng Cùng Hiền, đem hắn ném lại trên giường, “Ngươi muốn trốn chỗ nào!”

Bàng Cùng Hiền cả người run run thờ đốc, ánh mắt tan rã, dường như không nhận ra người trước mặt, miệng vẫn nói “Đừng”.

Tần Duyệt giơ tay lên hung hăng tát Bàng Cùng Hiền một bạt tai, rồi lại một lần nữa bóp lấy mặt hắn, “Nói! Ngươi muốn trốn đâu! Ngươi chỗ nào cũng không được đi! Có nghe hay không! Có nghe hay không!”

Bàng Cùng Hiền dần dần hoàn hồn, mới chú ý tới người trước mặt là ai, “Ô ô.....”

Tần Duyệt liền đè lên người Bàng Cùng Hiền, nâng lên một chân của hắn, hung hăng một lần nữa sáp nhập.

“A.....” Bàng Cùng Hiền chỉ phát ra một tiếng hô đau ngán ngủi, rồi một lần nữa đặt chân lên cổ Tần Duyệt, “..... Tần Duyệt.....”

Tần Duyệt dần dần bị dục vọng cùng khoái cảm chi phối, hoàn toàn biến thành một con dã thú, động tác mãnh liệt giống như muốn đâm thủng Bàng Cùng Hiền

Bàng Cùng Hiền cũng chưa bao giờ từng có khoái cảm cùng đau đớn chi phối đến thế này, rõ ràng ngọn nguồn hết thảy mọi chuyện đều là do nam nhân trên người hắn gây ra, nhưng chính hắn cũng không muốn buông.

Đương khoái cảm cùng đau đớn thăng hoa, hai người gắt gao ôm nhau, vượt qua thể xác, cả linh hồn cũng đã dung hợp chung một chỗ...

Bạn đang đọc truyện *Sửu Thiên Nga* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Edit: Meomeo

Thời điểm Bàng Cùng Hiền tỉnh lại, trời đã muộn lần nữa gần sáng, thân thể giống như mất hết cảm giác đau đớn tê dại mọi thứ, nếu có thể hắn thật sự không muốn động dậy.

Đói bụng đến khó chịu, đầu choáng váng kinh khủng, toàn thân đau đớn, nhất là cái chỗ kia.....

Bàng Cùng Hiền đẩy ra Tần Duyệt còn đang ôm mình vào trong ngực, “A...”

Cho dù là rên rỉ cũng khiến thân thể hắn khó chịu vô cùng, cử động lúc này khiến cho thứ ở trong cơ thể hắn trượt ra, cái chỗ kia không biết là đã bị sử dụng quá độ bao lâu đến nỗi không thể khép lại, đã không còn vật kia ngăn trở nên chảy ra một hỗn hợp máu cùng dịch thể.

Bàng Cùng Hiền mặt biến đỏ lên khi nhớ đến cao trào tối qua, chân tay luống cuống, không biết làm gì cho phải, động động khiến cho toàn thân càng đau lợi hại hơn.

Mà người bên cạnh còn chìm trong giấc ngủ với hương vị ngọt ngào, Bàng Cùng Hiền không biết là mình có nên sinh khí hay không nữa, cả người run run đứng lên, nước mắt lại trào ra quanh vành mắt.

Hắn nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng vẫn quyết định hay là đem Tần Duyệt đẩy xuống giường, anh ta sao lại, sao lại có thể như vậy.....

Đây là làm tình..... Không biết sao.....

Lời nói của Tần Duyệt ở sâu trong đầu thâm kín vang lên, Bàng Cùng Hiền run rẩy lợi hại hơn.

Cho dù, cho dù là.....kia cũng phải cùng hắn nói qua chứ, hắn chưa chuẩn bị sẵn sàng mà.....

Má phải bị bầm đau khủng khiếp, Bàng Cùng Hiền hữu khí vô lực sờ soạng mặt mình một chút, nhớ tới cái tát Tần Duyệt đánh mình ngày hôm qua.

Biểu tình Tần Duyệt khi đó thật sự phi thường đáng sợ, hiện tại nhớ tới Bàng Cùng Hiền còn thấy sợ đến nổi da gà.

Nhưng vẫn là không đá anh xuống giường, hơn nữa Bàng Cùng Hiền cảm thấy với khí lực hiện tại của mình cũng không đủ để đá cái người tên Tần Duyệt cao gần 1m90 kia.

Vẫn là cảm thấy không cam lòng, Bàng Cùng Hiền cũng cảm thấy không rõ, sự tình vì sao lại phát triển thành cái loại này.

Nhẹ nhàng đẩy đẩy Tần Duyệt, “Tần Duyệt. .... Tần Duyệt, tỉnh tỉnh. ....”

Tần Duyệt ngủ như chết vậy, Bảng Cùng Hiền kêu to sao cũng không có phản ứng.

Lửa giận của Bảng Cùng Hiền càng bùng to lên.

Tôi đau như vậy, anh còn có thể ngủ ngon lành như thế!

Bảng Cùng Hiền lần đầu tiên cả gan làm loạn nắm mũi Tần Duyệt, hấn không tin như vậy mà anh ta còn ngủ được.

Một giây, hai giây. .... Ngủ giây. .... Mười giây. .... Hai mươi giây. ....

Bảng Cùng Hiền cuối cùng phát hiện ra điểm không thích hợp, hấn buông chiếc mũi thẳng của Tần Duyệt ra, tay đặt lên lồng ngực của Tần Duyệt.

Lạnh. .... a. ....

“Tần Duyệt. .... Tần Duyệt. ....”

Bảng Cùng Hiền dùng khí lực lớn nhất lay lay anh, cả người Tần Duyệt thiếu chút nữa là bị lay đến té xuống giường, thế mà. .... vẫn là không có phản ứng.

Bảng Cùng Hiền sợ hãi cực độ, ý nghĩ đầu tiên loé ra trong đầu hấn chính là ——gọi bác sĩ!

Nửa giờ sau, Lạc Ninh vừa đánh ngáp cái vừa chích cho Tần Duyệt.

Lúc này sắc mặt Tần Duyệt thập phần khó coi, Bảng Cùng Hiền khấn trương ngồi ở trên ghế bên cạnh, trên người chỉ phủ mỗi chiếc áo somi của Tần Duyệt.

Lạc Ninh dường như còn chưa tỉnh ngủ, ngay cả khi chích mắt cũng không mở ra nổi.

“Mới ra viện liền miệt mài, các người muốn chết sao?”

Khi Bảng Cùng Hiền nghe được những lời này, cả người run lên, đầu cúi thấp đến không thể thấp hơn được nữa đi.

“Cấm dục, cho đến khi tôi cho phép, bằng không khi có lần sau tôi sẽ không đến đây. Việc mà các người làm cùng việc muốn tự tử là không khác nhau bao nhiêu, hiểu chứ?”

Bảng Cùng Hiền yên lặng gật đầu.

Lạc Ninh nguyên bản vẫn đang hí hóp mắt bỗng mở ra, nhìn một đầu răng còn tụ máu trên cổ Bảng Cùng Hiền, còn có hai chân vẫn run lên kia.

Lạc Ninh đưa ánh mắt quay lại trên giường, bắt ngờ đem chân xốc lên.

Tần Duyệt khấn trương đem chân đè lại, “Người làm gì —— uhm!” Lời vừa mới nói một nửa, anh liền ôm ngực rên rĩ. Chính là bị hành động của Lạc Ninh làm giật mình, tim anh nảy lên cái như muốn rút ra, đầu tựa hồ nổ mạnh một cái.

Lạc Ninh thấy Tần Duyệt đề chân lại, cười lạnh nhìn anh thống khổ.

“Tiểu Hiền.”

Thân thể Bảng Cùng Hiền run lên, lại càng không dám ngẩng đầu lên.

Lạc Ninh không dọn dẹp hòm thuốc mà đi đến trước mặt Bảng Cùng Hiền, nâng cầm hấn lên, rồi mới nhẹ nhàng cởi bỏ áo somi đang phủ trên người hấn.

Sau khi nhận được điện thoại của Bảng Cùng Hiền, Lạc Ninh mặt cũng chưa rửa đã vội vàng lái xe đến, thời điểm vào cửa cũng không chú ý nhiều đến sự khác thường của Bảng Cùng Hiền.

Bảng Cùng Hiền đã xảy ra chuyện gì, vừa nhìn là biết ngay.

Bảng Cùng Hiền kinh ngạc nhìn Lạc Ninh, đưa tay gắt gao túm chặt lấy vạt áo của mình.

“Em không. .... không sao. ....”

Giọng nói khàn khàn như vậy cũng không phải chỉ vì mới thức dậy lúc sáng sớm, rõ ràng là đã gào khóc quá độ, còn có đôi mắt sưng đỏ, không phải khóc suốt một buổi tối cũng sẽ không sưng to đến thế.

Hơn nữa dưới lớp áo somi rõ ràng là thân thể bị chà đạp qua. ....

“Tôi giúp em kiểm tra một chút.”

“A?” Bàn Cùng Hiền mờ mịt nhìn Lạc Ninh, “Kiểm tra cái gì?”

“Đương nhiên là kiểm tra chỗ bị thương, chỗ phía sau của em có hay không. ....”

“Không cần anh nhiều chuyện!”

Lạc Ninh lập tức bốc hỏa, hung hăng trừng hướng Tần Duyệt, “Ngươi nói ai nhiều chuyện?”

“Chuyện của hần không cần ngươi quan tâm”

“Nga, thế người nào mới được quan tâm?”

“Đương nhiên là ta, mọi chuyện của hần đều do ta phụ trách.”

“Một lần làm tình này cũng do ngươi ép bức à?” Lạc Ninh cười lạnh.

Sắc mặt Tần Duyệt càng trở nên khó coi thêm, nguyên bản là tái nhợt, hiện tại là biến xanh.

“Ngươi đòi hần ý đồ gì?”

Tần Duyệt thẳng thắn như thế khiến Lạc Ninh thực ngoài ý muốn, “Ý đồ cái gì?”

“Đừng giả bộ!” Tần Duyệt rống xong, bắt đầu há mồm thở dốc.

“Tần Duyệt. ....” Bàn Cùng Hiền lo lắng nhìn anh, nghĩ muốn trấn an nhưng hần hiện giờ có thể ngồi như vậy đã là dùng hết toàn bộ khí lực cùng ý chí chống đỡ.

“Mỗi người các ngươi ai cũng đều vây quanh người quái dị, như vậy mà nói không có ý đồ gì sao?”

Trên mặt Bàn Cùng Hiền thoát cái không còn huyết sắc, tiếp theo thân thể bắt đầu lung lay, Lạc Ninh vội vàng đỡ lấy hần, lại bị Bàn Cùng Hiền nhẹ nhàng đẩy ra, động tác này của hần trong nháy mắt khiến cho Tần Duyệt đang tức giận cau mày dịu lại chút.

“Ngươi nên biết điều tôn trọng chút! Nếu không phải vì tiểu Hiền, ngươi cho rằng ai sẽ quản chuyện sống chết của ngươi?”

“Ta lại càng không cầu các ngươi cứu ta! Các ngươi mới cần phải tôn trọng hần! Cứ suốt ngày vây quanh người của ta!”

=====

Lạc Ninh lần đầu tiên đụng tới người dám đối với mình không khách khí như vậy, bởi vì quan hệ công việc nên dù đối với anh không vừa ý thì cũng không có người nào dám lớn tiếng nói vậy với anh.

Bởi vì bọn họ biết rõ sinh mệnh của họ hoàn toàn nằm trong tay Lạc Ninh, người này còn dám kiêu ngạo như thế, Tần Duyệt quả thực là không muốn đem tánh mạng của mình cứu về.

Tần Duyệt từ khi tỉnh lại vẫn trung ra bộ mặt thối, nhưng không có thái độ quá ác liệt như vậy với ai cả.

Trong lòng Lạc Ninh thấy có chút kỳ quái. Đột nhiên, trong đầu anh hiện lên một ý nghĩ. ....

Không đúng, không có khả năng, hai cái đứa nhóc này ở cùng một chỗ ít nhất cũng đã tám chín năm, không có khả năng chưa làm gì đi. .... (Meo: *la lên* hai đứa nó là thế thật đó)

“Ngươi dựa vào cái gì nói hần là của ngươi?”

Nói xong, Lạc Ninh liền cố ý đem Bàn Cùng Hiền gắt gao ôm vào trong ngực.

Tần Duyệt biết Lạc Ninh là cố ý chọc giận, ngược lại không lộ ra vẻ tức giận, nhưng trái tim yếu ớt vẫn là chịu không nổi kích thích mãnh liệt mà nhảy lên.

Bàn Cùng Hiền dùng sức đem Lạc Ninh đẩy ra, chính mình lại bị hất ngã xuống đất thật mạnh.

“Tiểu Hiền!”

Bàn Cùng Hiền một chân bị kẹt lại trên ghế dựa, hai chân bắt đầu dĩ mớ to, vị trí Lạc Ninh đang đứng hoàn hảo có thể vừa vặn đem phong cảnh nơi đó nhìn thấy nhất thanh nhị sở (rõ ràng), nhìn đến rồi thì không còn nghi ngờ. ....

Bàn Cùng Hiền xấu hổ đến sắp chết, nhưng hần thật sự không có cách nào động thêm cái nữa, toàn thân đều đau quá. .... hôm qua cũng chưa ăn gì,

sao hấn không nhanh hôn mê đi, sao lại không hôn mê đi. ....

Tần Duyệt giãy dụa muốn ngồi dậy, từng ngum từng ngum thờ dốc, bộ dáng ấy trông như đang nghẹn khí.

Lạc Ninh biết mình không thể cứ làm loạn tiếp, “ây ây, người không cần kích động, ta đối tiểu Hiên không có cái loại ý tứ này nọ đâu.”

Tần Duyệt vươn ngón tay chỉ Lạc Ninh, một câu cũng nói không nên lời.

Tần Duyệt vẫn thường lạnh lùng như băng, cường thế bá đạo, lúc này lại bất đắc dĩ suy yếu tức giận đến đỏ mặt, Lạc Ninh nhìn thấy cư nhiên có chút muốn cười.

Anh cúi người đem Bàn Củng Hiên bế lên, Bàn Củng Hiên ngay cả khí lực để khóc đều không có, chỉ có thể yên lặng chảy nước mắt.

“Người. .... người. .... đem hấn. .... buông. ....”

“Người bệnh nặng như vậy, cũng không có biện pháp chăm sóc hấn. ....” Lạc Ninh nói được một nửa, cuối cùng thở dài, thua dưới ánh mắt cố chấp của Tần Duyệt, đem Bàn Củng Hiên bế trở lại giường.

Lạc Ninh đem Bàn Củng Hiên đặt ở phía bên còn lại của giường đôi, còn giúp hấn đắp chăn, Bàn Củng Hiên yên lặng nghẹn ngào, không tự giác hướng về phía Tần Duyệt nhích nhích đến.

Cảm xúc của Tần Duyệt tốt lên một chút, nhưng sắc mặt vẫn khó coi như người chết. Anh mở to miệng hút khí, cũng nói không được lời nào, đành phải chậm rãi đem một bàn tay di động trong chăn.

Lạc Ninh nhìn trong chăn phồng lên một cục nhỏ, là hai người bọn họ ở dưới chăn cùng nắm tay nhau.

Đáng giận! Lạc Ninh đem mặt xoay sang hướng khác, anh tự nhiên có loại cảm giác gọi là cảm động.

Như thế xem ra, người tạo nên cảnh tượng cảm động này thế mà lại là anh, đáng giận, đáng giận! Anh chỉ là có chút hay quấy phá, không cần phải biến anh thành đại nhân vật phản diện a!

“Các người. ....” Lạc Ninh muốn nói gì đó, bất quá cho dù anh có hỏi thì hai người kia cũng không có biện pháp trả lời anh.

Lạc Ninh ở trong hộp lấy ra hai viên thuốc, đem ly nước vừa rồi Tần Duyệt dùng qua đưa đến, “Đây là thuốc hạ sốt, phải đưa tiểu Hiên uống.”

Tần Duyệt hung hăng nhìn Lạc Ninh, cuối cùng hừ nhẹ một tiếng, xoay đầu đi.

Hành động này có thể xem như là chấp thuận, có thể chạm vào Bàn Củng Hiên.

Lạc Ninh trong lòng đã buồn cười không nhìn được, cái bộ dáng giận dữ kia của Tần Duyệt thật giống với đứa nhỏ trong nhà trẻ, nhưng cái biểu tình như vậy lại xuất hiện trên người lớn thế kia, thật sự buồn cười vô cùng.

Đút Bàn Củng Hiên uống thuốc xong, Lạc Ninh mới nghĩ hai người như vậy chỉ sợ không có biện pháp nấu ăn này nọ

Tìm Tần Duyệt còn trong thời kỳ dưỡng bệnh, vết thương trên người còn chưa khỏi hẳn, phương diện ăn uống cần phải chú ý nhiều, mà Bàn Củng Hiên. .... hấn chỉ sợ cũng phải coi lại chế độ ăn uống, ăn thêm nhiều rau củ ....

Bất quá Bàn Củng Hiên có bằng hữu rất tốt, bọn họ mở một cái khách sạn năm sao nào đó, cho dù có chuyện gì thì cũng có chỗ ăn uống.

Nhưng mà không được để Tiểu Cửu xuống bếp. ....

Lạc Ninh nhìn hai người nằm trên giường, đột nhiên cảm thấy nếu có người quấy rầy hai người bọn họ thì không được tốt lắm. ....

“Các người trước hết nghỉ ngơi đi, ta giúp các người kê thức ăn.”

Tần Duyệt như trước phòng bị nhìn chằm chằm Lạc Ninh, Lạc Ninh rất muốn nói với cậu ta không cần như thế, nhưng nói cũng vô dụng, đơn giản lặng yên đi ra.

“Nửa giờ sau ta sẽ đưa thức ăn đến.”

Lạc Ninh đem cửa phòng ngủ đóng xong, lấy ra đi động của mình đi xuống lầu.

Lạc Ninh vốn dĩ vô cùng tức giận, vì Tần Duyệt đối với ân nhân cứu mạng là anh không tôn trọng, còn .... nói xấu Bàn Củng Hiên.

Kỳ thật cũng không phải nói xấu. Bộ dạng Bàn Củng Hiên quả thực khó coi, nhưng mà bọn họ đã ở cùng nhau lâu như thế, Bàn Củng Hiên là người như thế nào Tần Duyệt hấn là rõ hơn ai hết, sao lại có thể ở trước mặt người khác tự mình nói ra những lời tổn thương Bàn Củng Hiên như vậy.

Nhưng mà sau khi Bàn Củng Hiên ngã khỏi ghế dựa, Lạc Ninh đột nhiên hiểu ra.

Tần Duyệt cho tới bây giờ đều giữ một vẻ không đem lời thật tâm của mình nói ra miệng, câu nói “Người của ta” này đã là một loại thừa nhận.

Mà Bàn Cùng Hiền, trên đùi và trên gáy.....hai cái chỗ để lộ ra kia có đầy vết hôn, cho dù là người yêu nhau cũng không nhất định sẽ hôn nhiều như vậy ở những chỗ ấy, trên người Bàn Cùng Hiền lại có nhiều dấu như thế, tất cả điều chứng tỏ cho dự vọng siêu việt độc chiếm khi yêu.....

Sau khi nhìn thấy những dấu vết như vậy, Lạc Ninh đột nhiên cảm thấy bản thân đánh mất tư cách thuyết giáo Tần Duyệt. Ngay cả anh cũng không có yêu một người nhiều như vậy, yêu đến đối địch với tất cả mọi người bên cạnh người kia.....

Tốc độ thức ăn đưa đến so với Lạc Ninh nghĩ nhanh hơn nhiều, không hổ là khách sạn năm sao.

Lạc Ninh đem chế độ dinh dưỡng cần thiết cùng những điều cấm kỵ đều viết trên giấy, nói với người giao thức ăn của khách sạn thời điểm nào cần đưa món gì, đương nhiên trước tiên phải cho anh xem qua thực đơn.

Còn có, nợ phải ghi vào tên của Tần Duyệt.

Hai cái người suy yếu kia miễn cưỡng đem thức ăn nuốt xuống, Bàn Cùng Hiền vừa ăn còn vừa muốn biết xem Tần Duyệt phải kiên ăn món gì để tiện chăm sóc.

Tần Duyệt vẫn cứ trừng Lạc Ninh. Lạc Ninh thật muốn nói ra là mình không có địch ý a.....

Bàn Cùng Hiền sau khi ăn xong rõ ràng là tốt hơn rất nhiều.

Lạc Ninh hỏi, “Thật sự không cần anh giúp em kiểm tra một chút sao?”

Bàn Cùng Hiền còn có điểm mờ mịt.

Tần Duyệt lập tức cảm chén đặt ở một bên, “Không cần.”

“Người không cần loạn tương, nơi đó là nơi phi thường yếu ớt, một khi bị thương bên trong thì sẽ rất thống khổ, tiểu Hiền rất dễ thẹn thùng, nhất định sẽ ần nhẫn không nói, sẽ không có lợi cho việc chữa trị.” Lạc Ninh cố gắng biểu đạt ra thiện ý của bản thân, cố gắng tưởng tượng như mình đang cùng động vật hoang dã trao đổi, đem bộ mặt tối ôn nhu của bản thân trình diễn ra hết.

Tần Duyệt vẫn không cảm kích, “Ta sẽ xử lý.”

“Người ngoài nghề không được, ta có kinh nghiệm xử lý miệng vết thương kiểu này, cam đoan sẽ dùng ánh mắt chuyên nghiệp để xử trí, sẽ không chiếm tiện nghi của cậu ấy.”

Nhưng Lạc Ninh càng nói như thế, Tần Duyệt lại càng không tin, “Không cần.”

“Vậy nếu miệng vết thương chuyển biến xấu thì sao?”

“Ta sẽ xử lý.”

“Vậy người nói thử phải xử lý như thế nào đi?”

“Không cần người quản.”

“Ta là bác sĩ.”

“Không cần.”

“Người.....” Lạc Ninh mau dốc hết kiên nhẫn của bản thân, “Chính người cũng là một bệnh nhân, sức khỏe người còn không tốt làm sao mà giúp cậu ấy xử lý?”

“Người quan tâm hần như vậy làm cái gì?”

“Bởi vì chúng ta là bằng hữu!”

“Bằng hữu cái gì?”

“.....” Lạc Ninh ngay khi đề tài bị chuyển đi quá xa thì dừng lại, “Người vì sao không cho ta kiểm tra giúp cậu ấy?”

“Người vì sao nhất định phải giúp hần kiểm tra?”

“Bởi vì ta là bác sĩ!”

“Hừ, bác sĩ vị tràng?” (Meo: theo Meo biết là bác sĩ đường ruột ấy)

“Ngươi có ý gì? Ngươi đối với bác sĩ vị tràng có bất mãn gì àh?”

“Không, không hề có bất mãn gì, thực tôn kính, nhưng hấn không cần ngươi kiểm tra.”

“Hừ! Ta rất muốn biết với một người không có kiến thức chuyên môn cùng dụng cụ như ngươi làm cách nào để xử lý vết thương cho tiểu Hiên? Theo như ta thấy cậu ấy nhất định là bị thương, tuy rằng không nghiêm trọng, nhưng là nếu không kiểm tra bên trong thì sẽ.....”

Lạc Ninh đột nhiên á khẩu, bởi vì Tần Duyệt hướng y thề lưỡi.....

“Ngươi.....”

Tần Duyệt thu hồi đầu lưỡi, mặt không chút thay đổi, trong mắt lại hiện lên vẻ đắc ý.....

Lạc Ninh há miệng thở dốc, lại một chữ cũng nói không nên lời, tĩnh tâm hồi lâu cảm khái nói ra một câu, “..... Nước miếng..... xác thực có thể tiêu độc.....”

Lúc này đây, Bảng Cùng Hiên chỉ hận không thể đem chính mình biến thành cái chăn.....

Thật sự là..... rất mất mặt!!

Bạn đang đọc truyện *Sửu Thiên Nga* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41

Edit: Meomeo

Việc Niếp Khởi Dương là trưởng đầu bếp khách sạn giúp cho hai người có rất nhiều lợi ích, càng may mắn hơn là mỗi món trong thực đơn, đều là do Lạc Ninh chỉ định.

Bác gái giúp việc nhà thì vẫn một tuần đến hai lần như trước, quét tước vệ sinh, giặt giũ quần áo.

Thế là cuộc sống ăn ngủ không lo của hai người, mỗi ngày đều là nhàn rỗi trôi qua, lại bởi vì quan hệ thân mật cấp tốc thăng tiến càng khiến đầu óc kì quái của hai người vận chuyển tích cực.

Nên hình dung những ngày như hiện tại thế nào đây.

Tần Duyệt bởi vì còn trong thời gian dưỡng thương thế nên không trở lại làm việc, mỗi ngày đều là nằm trên giường xem e-mail, xem TV hoặc là ngồi ở ban công

Trạng thái của Bảng Cùng Hiên cũng thật không tốt, cái địa phương bị cưỡng ép kia vẫn chưa khỏi hẳn, Tần Duyệt mỗi ngày ít nhất kiểm tra nơi đó ba lần, nếu là địa phương khác thì không có gì, đằng này lại là cái chỗ thối kia.....

“Ngươi là đang trưng ra cái biểu tình gì vậy? Thực không tình nguyện?”

Bảng Cùng Hiên thực sự là không tình nguyện.

Hấn nghĩ chắc chắn cũng không có người nào nguyện ý tự mình ôm hai chân, đem cái địa phương kia bày ra trước mắt người khác.

Bảng Cùng Hiên đã thử phản kháng qua, nhưng mà cho dù là một Tần Duyệt bị thương thì khí lực cũng mạnh hơn so với hấn, Bảng Cùng Hiên dễ dàng bị chế trụ. Hấn cũng không có sức nói năng câu nào, chỉ có thể khóc không ngừng.

Khi đó Bảng Cùng Hiên khóc đến lợi hại, Tần Duyệt nghĩ rằng hấn còn rất đau, động tác mềm nhẹ đi rất nhiều, thậm chí còn đưa mặt đến gần, hướng bên trong địa phương kia nhìn nhìn.

Mãi đến sau khi Bảng Cùng Hiên có thể xuống giường, liền trốn đi. Nhưng là hấn trốn không được bao lâu đã phải bởi Tần Duyệt ăn com. Nếu không có Bảng Cùng Hiên bên cạnh, Tần Duyệt liền không chịu ăn com, còn có thể phát giận đem đồ vật này nọ đều ném đi.

Bảng Cùng Hiên lo lắng anh không ăn gì sẽ không tốt cho thân thể, lại thêm sợ anh nóng giận, hiện tại tính khí Tần Duyệt đã lộ ra rất nhiều, anh thành người dễ dàng nổi trận lôi đình.

Một lần Bảng Cùng Hiên tránh né không thành đã bị Tần Duyệt lấy tay đưa bốn cả một buổi chiều, không chỉ như vậy, Tần Duyệt còn buộc hấn, khiến

hắn cam đoan không bao giờ trốn nữa.

Bàng Cùng Hiền có khi cũng sẽ nghĩ, vì sao hắn cùng Tần Duyệt lại phát triển thành loại tình trạng như hiện tại.

Nếu là trước đây, hắn nhất định sẽ miễn man suy nghĩ, cảm thấy chính mình ở bị khi dễ cùng đùa bỡn.

Nhưng mà Tần Duyệt lại cứ trưng ra bộ dáng không có hắn sẽ không chịu sống tốt, tuy rằng anh sẽ nói một ít lời tổn thương người khác nhưng anh chỉ dùng ngón tay hay đầu lưỡi, không hề lại làm đến bước cuối cùng ấy..

Tần Duyệt nói bọn họ là làm tình.

Đây là chuyện cùng người mình thích làm đi, cho nên, có phải là Tần Duyệt cùng hắn thô lộ không?

Bàng Cùng Hiền chỉ là nghĩ việc Tần Duyệt thích hắn, hắn vốn không có biện pháp cự tuyệt.

Hắn cố lấy dũng khí kháng nghị cùng Tần Duyệt, hắn không muốn anh lại dùng lưỡi hay là cái gì gì khác, tuy là không hiểu biết nhiều về y học nhưng cũng biết một điều, hắn chỉ cần dùng thuốc mỡ là sẽ tốt thôi.

Tần Duyệt tuy rằng mất hứng, nhưng cũng không có phản đối.

Vết thương của Bàng Cùng Hiền tuy rằng không có tăng thêm, nhưng là tốt lên rất rất chậm, điều này làm cho Tần Duyệt có điểm lo lắng.

Tần Duyệt trước đây chưa từng có tính kinh nghiệm. Khi còn cùng Trần Nghệ Gia quen nhau, Tần Duyệt vẫn cảm thấy nàng sẽ là vợ mình, vì tỏ vẻ tôn trọng nên khi hai người ở thời điểm cực kì gần gũi cũng chỉ dùng tay một chút mà thôi.

Sau khi ở bên cạnh Bàng Cùng Hiền, Tần Duyệt luôn muốn đem bản thân trở nên ngày càng mạnh hơn, lại càng không có thời gian tìm hoan, hưởng chi..... anh với phụ nữ ngày càng thấy chướng mắt.

Tần Duyệt vẫn cảm thấy chính mình ở phương diện này thực không có nhu cầu lắm, nhưng cái cảm giác này bụp cái bị Bàng Cùng Hiền đánh vỡ dễ dàng.

Bàng Cùng Hiền thân thể y chang thiếu niên, đầu lưỡi nho nhỏ, đầu nhũ nho nhỏ, tính khí nho nhỏ, cúc hoa cũng nho nhỏ, Tần Duyệt giống như ngoạn món đồ chơi yêu thích vuốt ve rồi khiêu khích hắn.

Bàng Cùng Hiền thật mẫn cảm, phản ứng thật kịch liệt, nhưng lại luôn nhẫn nhịn, cái loại này ả nhân này, thân thể lại không ngừng run rẩy thật sự là..... Rất trâu chọc *** nơi anh!

Lần đầu tiên, Tần Duyệt bởi vì không có kinh nghiệm làm bị thương hắn, cho nên trong quá trình chữa thương cho Bàng Cùng Hiền, Tần Duyệt cũng luôn luôn khuếch trương nơi đó của hắn, hy vọng lần sau hai người đều có thể hưởng thụ.

=====

Bàng Cùng Hiền nơi đó thật sự quá nhỏ lại rất chặt, buổi sáng mới giúp hắn bôi được, đến buổi tối liền khô cứng chặt như trước.

Tần Duyệt có chút tức giận, lại có chút cao hứng, tưởng tượng chỗ đó của mình bị nơi đó gắt gao bao vây, có điểm đau, nhưng sáng khoái không thôi.

Bất quá chỉ có thể suy tưởng mà thôi. Lạc Ninh hạn chế chuyện phòng the của bọn họ, không chỉ vì để tốt cho Bàng Cùng Hiền, trạng thái Tần Duyệt quả thực cũng không thích hợp cho mấy chuyện kích động.

Tần Duyệt nhẫn xuống. Nhưng loại nhẫn này khác trước kia, anh thực sự nôn nóng.

Bàng Cùng Hiền ôm hai chân của mình, mông nâng lên, *** loạn lại đáng thương, Tần Duyệt cố ý kéo dài thời gian, ở bên trong càn quấy lung tung, thấy Bàng Cùng Hiền ả nhân cắn môi, Tần Duyệt khó chịu với tay cắm vào chỗ sâu nhất ——

“A ——”

Bàng Cùng Hiền cuối cùng bật ra tiếng kêu. Hắn không cách nào hình dung cảm giác thế này, quần áo còn mặc trên người, phía dưới lại trơn, tự mình lại còn nâng chỗ đó lên cho Tần Duyệt xem. Thân thể càng ngày càng quái lạ, Bàng Cùng Hiền cảm thấy sợ hãi. Trái tim đập càng lúc càng nhanh, giống như sắp vỡ tung ra, mặt Tần Duyệt không chút thay đổi, đâm thật sâu, ngón tay không thương tiếc lộn ở chỗ thôi thối đó của hắn.

Bàng Cùng Hiền rốt cuộc nhìn không được, khóc rống, thân thể bị trừu rồi lại bị trừu, nhưng có lẽ do tay ôm chân quá lâu, dường như đã trở thành thói quen, cứ nhiên quên buông ra.

Tần Duyệt bình thường đến lúc này sẽ buông tay, nhưng hôm nay Bàng Cùng Hiền khóc quá lợi hại, tiểu huyết phía sau co rút lại co rút lại, hấp ngón tay Tần Duyệt thực thoải mái. Ánh mắt chuyển từ gương mặt muốn khóc mà cũng không dám dùng hết sức để khóc của Bàng Cùng Hiền, chuyển tới trên tiểu huyết của hắn, Tần Duyệt chậm rãi rút ngón tay ra ra, chỗ vẫn bị đùa bỡn nhất thời không có hoàn toàn khép kín, anh trông thấy khó thể nào có thể nhẫn nại.

Lúc này, lỗ nhỏ còn chưa khép kín, chảy ra dịch ruột non trong suốt.....

Tần Duyệt cảm thấy trái tim giống như bị người ta hung hăng nắm lấy, ngay cả hô hấp cũng đông cứng lại.

“Cậu..... Có phải rất sợ hãi hay không?”

Nghe thấy lời nói của Tần Duyệt, Bàn Cùng Hiền khóc lợi hại hơn. Hai mắt hắn đều ngập nước, không thấy được ánh mắt Tần Duyệt sâu kín đầy cơ khát, chỉ nghĩ anh ta lại khi dễ mình.

Tần Duyệt hai tay bẻ khai cánh móng của Bàn Cùng Hiền, ngón tay đem tiểu huyết tận lực tách ra, thẳng đến hô hấp nóng rực của anh phả lên trên móng. Bàn Cùng Hiền mới phát hiện tư thế của anh thay đổi, vội vàng buông hai chân ra, muốn ngăn anh lại.

Nhưng móng bị Tần Duyệt lấy tay giữ, chân làm cách nào cũng không bỏ xuống được, không chỉ có như thế, chân còn bị tách ra rộng hơn. Bàn Cùng Hiền ôm mặt mình khóc không ngừng.

“Đừng mà, không, ô.....”

Tần Duyệt đã xem tiếng khóc của Bàn Cùng Hiền như nền nhạc mà nghe, mỗi lần, chỉ cần Bàn Cùng Hiền khóc anh đều lập tức dừng tay, Bàn Cùng Hiền dường như biết chiêu này hữu hiệu, có đôi khi cố ý khóc vào những lúc muốn cự tuyệt. Mục đích Tần Duyệt chỉ muốn dùng tay để đụng chạm cơ thể Bàn Cùng Hiền, sao không biết cái trò giả bộ khóc này, tuy rằng cũng sẽ dùng tay vào đúng lúc, nhưng tiếng khóc của Bàn Cùng Hiền ở trong lòng anh đã không còn quan trọng như trước.

Nghĩ đến Tần Duyệt sẽ giống như trước kia liếm chỗ đó của mình, khiến Bàn Cùng Hiền xấu hổ đợi hồi lâu, Tần Duyệt cũng chỉ là lấy ngón tay chọc chọc, còn thổi vào bên trong một ngụm nhiệt khí.

Cả người Bàn Cùng Hiền giống như com tôm bị ném vào trong nồi giã gạo, ánh mắt Tần Duyệt nhất thời sa sầm hơn nữa, “Không được cử động!”

“Không được, không được, ô..... Buông tha ta đi!”

“Chảy nước cả rồi, y chang phụ nữ, còn giả bộ làm gì!”

“Ô..... Không được, nơi đó.....”

Bàn Cùng Hiền nói năng lộn xộn cầu xin tha thứ làm cho lửa giận trong lòng Tần Duyệt càng tăng lên, “Vết thương bên trong cậu hẳn là đã lành rồi.”

Bàn Cùng Hiền lắc đầu nguây nguẩy, “Không có.....”

“Nói dối!” Thanh âm Tần Duyệt bất giác lớn rất nhiều, tới mức khiến Bàn Cùng Hiền sợ run lên, ánh mắt ngập nước đáng thương mở to nhìn anh.

Tần Duyệt cũng hiểu được mình đã dọa Bàn Cùng Hiền, khẩu khí nhu hòa chút, “Không được nói dối, có phải sẽ không đau đúng không?”

Bàn Cùng Hiền không có lập tức phản ứng, tiếp tục anh anh khóc.

“Bác sĩ nói..... Không thể.....”

Tần Duyệt trong lòng thở phào nhẹ nhõm, đem chân Bàn Cùng Hiền đặt ở hai bên mình, dùng bộ vị bành trướng của mình cách một lớp áo dính hẳn một chút.

Bàn Cùng Hiền lập tức ngừng khóc, nhìn gương mặt tuấn tú của Tần Duyệt phóng to trước mắt.

“Không đau thì nói với ta. Cậu nghĩ rằng ta không lo lắng cho cậu sao?”

“Đây không phải chuyện xấu, mọi người đều làm như thế, cậu có thể thẹn thùng nhưng không thể cự tuyệt ta. Chẳng lẽ cậu không thương ta?”

Bàn Cùng Hiền sững sờ lắc đầu.

“Nói chuyện.”

“Yêu cậu.....” Bàn Cùng Hiền ý thức được lời nói vừa rồi khỏi miệng mình, mặt thoáng chốc trở nên hồng hồng, “Nhưng mà bác sĩ.....”

“Thân thể của ta, chính ta rõ.”

Tần Duyệt lại mất hứng. Ánh mắt Bàn Cùng Hiền trốn tránh, không dám nhìn anh.

Tần Duyệt đầu cúi thấp xuống, Bàn Cùng Hiền nghĩ rằng anh lại muốn hôn hắn, nhưng Tần Duyệt dán miệng tới gần sát lỗ tai hắn

Nhẹ nhàng nói, “Tự an ủi cho ta xem”

Bạn đang đọc truyện *Sửu Thiên Nga* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 42

Editor: Sweet

Bàng Cùng Hiền cho dù có trong sáng, vẫn biết đến vụ tự an ủi.

Biết..... sợ sợ.

Bàng Cùng Hiền khóc lợi hại hơn, Tần Duyệt thật sự không phải đang khi dễ hắn sao, đây hắn là khi dễ hắn rồi còn gì nữa.

Tần Duyệt trầm mặt xuống, ngón tay rất nhanh cắm sâu vào bên trong, “Cậu không phải nói thích tôi sao! Cậu gạt tôi có phải không!”

Bàng Cùng Hiền lắc đầu nguầy nguậy, cổ họng phát nghẹn, nói không nên lời một câu nào.

Tần Duyệt tiếp tục ngược đãi tiểu cục hoa phía sau của Bàng Cùng Hiền, càng nói càng sinh giận, “Người kỳ thật là thích kẻ khác phải không, luôn miệng bác sĩ bác sĩ, người cho là hắn thật sự sẽ thích người? Nhìn cái gương đi! Người quái dị, người quái dị!”

Bàng Cùng Hiền căn bản không có cách nào thích ứng đòi hỏi của Tần Duyệt, lần đầu tiên làm đã bị thương, lại không được trị liệu tốt, sau đó Tần Duyệt cuối cùng đáp ứng bôi thuốc, nhưng mỗi ngày ba lượt tàn phá, làm cho tinh thần Bàng Cùng Hiền cũng sắp tới cực hạn.

Hết thầy chống đỡ cho hắn chính là việc “Có thể” thích Tần Duyệt, tuy rằng Tần Duyệt đôi khi cũng sẽ nói ra một ít lời nói thô lỗ, nhưng thường thường thì còn hơn thế nữa “Ngoại trừ ta ra không ai thèm người” “Người không được rời khỏi ta” Những lời nói linh tinh bá đạo lại làm cho lòng Bàng Cùng Hiền mềm nhũn

Nhưng lúc này đây, Tần Duyệt đùa bỡn dai, yêu cầu vô lý khiến cho tâm Bàng Cùng Hiền bắt đầu dao động, giờ lại còn nói hắn kỳ thật thích người khác.

Tần Duyệt chẳng lẽ cũng muốn để người khác đùa bỡn hắn như vậy sao?

Bàng Cùng Hiền làm chuyện gì cũng không được, chỉ có thể khóc, khóc đến mức có chút không thở nổi, trong ***g ngực hít thở không thông run rẩy. Hắn chịu không nổi bắt đầu giãy dụa mạnh, ngay cả ngón tay của Tần Duyệt còn trong cơ thể hắn cũng không màng, thậm chí đá đến miệng vết thương trên người Tần Duyệt.

Tần Duyệt vốn tức quá mà nói, tuy rằng trong lòng biết đó chỉ là những ý nghĩ tiêu cực của bản thân, nhưng Bàng Cùng Hiền lại không có phản bác, hay cầu xin tha thứ giống như trước kia, điều này khiến cho trong lòng Tần Duyệt có chút sợ hãi. Bất an bắt đầu che lấp lý trí của anh. Lúc này, Bàng Cùng Hiền đột nhiên chột giẫy dụa, giống như thật sự thừa nhận những gì Tần Duyệt nói, Tần Duyệt nhất thời cũng không có cách nào khống chế nổi tức giận, đem Bàng Cùng Hiền đang giãy dụa ấn ngã vào trên giường, ngón tay còn trong cơ thể hắn cũng không rút ra.

“A!”

Hậu huyệt Bàng Cùng Hiền đột nhiên mãnh liệt co rút lại, ngón tay Tần Duyệt bị kẹp không nhúc nhích được một miếng nào. Vốn Tần Duyệt còn đang giận dữ thấy Bàng Cùng Hiền bấu chặt vào áo anh, chột tinh táo lại từ trong lửa nóng.

Từng chút, từng chút một rút ra ngón tay của mình. Dịch ruột non bị máu nhuộm thành màu phấn hồng, từ giữa hai chân Bàng Cùng Hiền chảy ra.

Bàng Cùng Hiền toàn thân run run bám víu Tần Duyệt, mặt chôn ở trước ngực Tần Duyệt, thường thường còn có thể nghe thấy âm thanh nước nở mòng manh của hắn.

Tần Duyệt bắt đầu kích động, muốn nhìn thấy miệng vết thương của Bàng Cùng Hiền, nhưng bị bấu không thể nhúc nhích, đành phải ôm lấy Bàng Cùng Hiền, thầm oán nói, “Ai kêu cậu không nghe lời ta nói!”

“Ô ô.....”

Tiếng khóc Bàng Cùng Hiền trở nên lớn hơn rất nhiều, không biết có phải do đau quá chịu không nổi hay không, trong lòng Tần Duyệt cũng chịu không nổi, “Rất đau sao?”

Bàng Cùng Hiền ở trong ***g ngực Tần Duyệt liều mạng gật đầu.

“Tôi xem một chút.”

Bàng Cùng Hiền liều mạng lắc đầu.

“VẬY CẬU SAO LẠI THẾ NÀY!”

“Ô ồ.....”

“ĐƯỢC RỒI ĐƯỢC RỒI, CẬU ĐỪNG KHÓC.....”

Tần Duyệt càng an ủi Bảng Cùng Hiền càng khóc lợi hại, hai người trước đó vì nguyên cớ gì giận dỗi đều đã tiêu tán không còn sót lại một chút nào.

Dùng khăn giấy bên cạnh lau khô dịch ruột non chảy ra của Bảng Cùng Hiền, Tần Duyệt áp sát phía sau Bảng Cùng Hiền. Bên ngoài nhìn không thấy vết thương, chỉ có chút sưng đỏ, hơn nữa huyết khẩu nhất thời không thể hoàn toàn khép kín, còn có dịch ruột non chậm rãi chảy ra.

“ĐỂ TÔI XEM XEM,” Bảng Cùng Hiền vẫn lắc đầu khóc, “Miệng vết thương nứt ra rồi thì phải?”

Nứt? Bảng Cùng Hiền ngẩng đầu, vừa kinh vừa sợ nhìn Tần Duyệt, không biết bộ dáng bản thân lúc này có bao nhiêu đáng thương.

Rõ ràng là hé ra gương mặt xấu kinh khủng, nhưng Tần Duyệt lại chỉ cảm thấy đáng thương.

Có chút xấu hổ giả bộ ho khan, nói: “Phía dưới bị tôi lộn lâu như thế đã nói lòng rồi, để lát nữa mới nhìn miệng vết thương sợ nó đã khép chặt rồi, không bằng giờ để tôi xem một chút.”

Bảng Cùng Hiền chỉ cảm thấy đau, căn bản không biết mình đã chảy máu, cũng không muốn người ta xem cái chỗ xấu hổ kia.

“CÓ, CÓ CHUYỆN GÌ.....”

Rõ ràng là vì mình nên mới bị thương, hiện tại lại bày ra đáng vẻ chỉ có dựa vào anh, điều này làm cho Tần Duyệt thực hưởng thụ.

“TÔI XEM VẾT THƯƠNG RA SAO ĐÃ.”

“MUỐN, MUỐN XEM THẾ NÀO?”

Một lần nữa đặt Bảng Cùng Hiền nằm yên, Tần Duyệt nâng chân hắn lên, ghé sát vào tiếp cận, Bảng Cùng Hiền lại không chịu phối hợp giống như lúc này.

Tần Duyệt thấy vậy cũng không có sinh khí, không nâng lên được thì tách ra.

“A.....” Bảng Cùng Hiền kêu nhỏ một tiếng, đã bị Tần Duyệt không chút ôn nhu tách hai chân ra, lộ ra khí quan bí ẩn cùng hai phiến mông cánh hoa.

Tần Duyệt lại chạm vào chỗ kia. Bảng Cùng Hiền đem mặt vùi vào một bên, cắn mu bàn tay lặng lẽ rơi lệ.

Tần Duyệt cũng không giống như trước đây thô lỗ, thật cẩn thận để cho Bảng Cùng Hiền không cảm giác đau đớn, nhưng nội cảm giác then thừng cũng đủ làm cho Bảng Cùng Hiền lúng ta lúng túng.

Tần Duyệt lần này chỉ cắm vào một ngón trỏ, thông thả chạm vào bên trong.

“A Ồ ——”

“ĐAU KHÔNG?”

Bảng Cùng Hiền yên lặng gật đầu.

Tần Duyệt nhíu mày, ngón tay lại đi vào bên trong dò xét, “Nơi này thì sao?”

“KHÔNG, KHÔNG THOÀI MÁI.....”

“ĐAU KHÔNG?”

Bảng Cùng Hiền không biết trả lời làm sao, không quá đau, chỉ là không muốn để cho Tần Duyệt tiếp tục lộn hắn như vậy, nhưng nói dối thì không tốt.....

Tần Duyệt chỉ nhìn về mặt của Bảng Cùng Hiền là biết hắn đang suy nghĩ cái gì, khẽ hừ một tiếng, ngón tay tiếp tục di chuyển ở bên trong.

Một lát sau, Tần Duyệt rút ngón tay ra, Bảng Cùng Hiền vừa thở ra một hơi, Tần Duyệt liền nâng mông hắn lên, mặt dán sát vào.

Bảng Cùng Hiền bắt hai chân trên vai Tần Duyệt, nghĩ đến việc anh ta muốn liếm, kêu to lên, “ĐỪNG, ĐỪNG!”

Tần Duyệt tựa hồ không nghe thấy lời cự tuyệt của Bảng Cùng Hiền, tự mình nhẹ nhàng khảy tiểu huyết đáng thương kia ra

“CHỖ BỊ THƯƠNG KHÔNG SÂU, ĐỂ THỂ NÀY CÓ THỂ NHÌN THẤY.....”

“Ô.....” Chỉ, chỉ là xem miệng vết thương sao? Nhưng như vậy cũng rất khó chịu, “Tần, Tần Duyệt, cậu đứng lên đi, van cậu đây thế này không được đâu.....”

“Bị móng tay cắt qua mà thôi, không nghiêm trọng lắm.”

“Tôi biết, đã biết, cậu đứng lên đi.”

“Tốt nhất thì vẫn nên khâu vết thương.....”

Câu nói cuối của Tần Duyệt rất nhẹ, Bàn Cung Hiến còn chưa kịp nghe rõ, “Cái gì —— a!”

Bàn Cung Hiến lấy hai tay che mắt, lại ô ô khóc lên.

Lại làm vậy sao, đừng mà, cái đó..... cái đó rất.....

Đầu lưỡi Tần Duyệt đã có thể thuần thục ra vào ở chỗ đó của Bàn Cung Hiến, cái loại mềm mềm trơn trơn này, cảm giác dường như bị một vật thể mềm nhuyễn sống động gì đó chèn vào, khiến cho Bàn Cung Hiến vừa thẹn vừa sợ, lại nghĩ đến ánh mắt Tần Duyệt vẫn còn nhìn chòng chọc nơi đó không rời, Bàn Cung Hiến không cách nào suy nghĩ, ủy khuất..... lại còn có chút thoải mái.....

Bản thân kỳ quái như thế làm cho Bàn Cung Hiến sợ hãi, cảm thấy mình biến đổi không bình thường.

“Đại, đại biến thái..... Tần Duyệt là đại biến thái.....”

Bàn Cung Hiến đáng thương, đây là lời nói bậy bạ hòng nhất hấn có thể nghĩ ra, hấn không thích Tần Duyệt đối với hấn như thế, vẫn là Tần Duyệt trước kia thì tốt hơn.

Tuy rằng rất lạnh lùng, tuy rằng sẽ mắng hấn, tuy rằng bề bộn nhiều việc không có thời gian gặp mặt, nhưng mà.....

“Đại biến thái, rất là biến thái..... Ô ô.....”

“Câm miệng!” Đầu lưỡi Tần Duyệt còn muốn tiếp tục liếm láp chỗ này, khí thế lời nói giảm đi một nửa

“Chính là biến thái, cậu đứng lên đi, tôi không nói nữa..... Cậu đứng lên đi, bản lắm.....”

Bản? Dám nói anh bản?

Tâm tư Tần Duyệt lên xuống đều đặt hết trong tay Bàn Cung Hiến, tuy rằng hành động của anh bá đạo lại cường ngạnh, kỳ thật trong lòng vẫn là có chút sợ hãi, không muốn nghe thấy lời cự tuyệt từ miệng của Bàn Cung Hiến.

Bàn Cung Hiến lớn lên xấu như vậy, mọi thứ đều không bằng anh, vả lại, trước kia Bàn Cung Hiến ngoan như con chó nhỏ, sẽ không nói ra những lời chọc tức anh như vậy.

Tần Duyệt hoàn toàn không biết bản thân hiện tại so với trước kia ở chung có bao nhiêu khác biệt, cũng không cảm thấy mọi việc tiến triển quá nhanh, dù sao anh đã trải qua 8 năm tâm tình biến hóa.

Chỉ là suy nghĩ trong lòng anh chưa bao giờ nói cho người khác biết, ai có thể biết anh đã thay đổi như thế này.

Nếu không phải cho rằng Tần Duyệt là vì thích mình mới có thể làm loại sự tình này, Bàn Cung Hiến đại khái đã sớm chạy trốn.

Tần Duyệt muốn nói, cảm thấy anh bản, chẳng lẽ người khác làm thì sẽ không bản?

Chỉ nghĩ thoáng qua trong đầu một cái, lửa giận của anh sắp sửa bùng lên, còn có chút sợ hãi. Nếu Bàn Cung Hiến thật sự nói như vậy, cho dù chỉ là tức giận mà nói, Tần Duyệt cũng không cách nào cam đoan mình sẽ không thương tổn hấn.

“Người tin ta sẽ ở trước mặt người khác liếm chỗ này của người không!”

Bàn Cung Hiến nhất thời không có phản ứng lại, còn anh anh khóc không ngừng, đột nhiên ngừng một chút, giương mắt thấy Tần Duyệt từ trên cao nhìn xuống, biểu tình lại còn thật sự nghiêm túc.

Bàn Cung Hiến chỉ là tưởng tượng một chút đến cái hình ảnh kia, vốn gương mặt đang khóc đỏ nháy mắt trở nên xanh lè.

“Không, đừng.....”

Trong lòng Tần Duyệt thỏa mãn với câu trả lời của Bàn Cung Hiến, bề ngoài vẫn hừ lạnh một tiếng.

Đột nhiên, anh phát hiện tiểu đệ đệ của Bàn Cung Hiến đã cứng rắn lên! Tuy rằng trước đó cũng có cương, nhưng bộ dáng hiện tại giống như sắp lên cao trào.

Tần Duyệt lộng một chút vật nhỏ kia, Bàn Cùng Hiền lại tự động đưa thất lưng một chút

Tần Duyệt trầm ngâm một tiếng, nhìn mặt Bàn Cùng Hiền cười như không cười

“Cậu. .... Muốn tôi trước mặt người khác chơi cậu?”

“Không phải!” Bàn Cùng Hiền trả lời cực kì nhanh chóng, lấy tay che mắt, dường như chỉ cần mình nhìn không thấy, người khác cũng nhìn không thấy trò hề của mình

“Vậy cậu thích tôi liếm móng?”

“Không. .... không phải!”

“Vậy cậu vì cái gì hưng phấn?” Tay Tần Duyệt vừa to vừa ấm áp, mặt trên dính chất lỏng không rõ, có chút dính dính, cảm tính khí Bàn Cùng Hiền cao thấp triệt lộng.

Bàn Cùng Hiền đã hưng phấn đến chân run rẩy không ngừng. Kỹ thuật Tần Duyệt không hề tốt nhưng Bàn Cùng Hiền kinh nghiệm cũng không nhiều, căn bản không có biện pháp trốn tránh khoái cảm to lớn, chỉ chốc lát sau liền rên rỉ đứng lên.

Tần Duyệt vào lúc liếm chỗ đó của Bàn Cùng Hiền, dùng rất nhiều nước miếng, hơn nữa Bàn Cùng Hiền đã hoàn toàn bị khoái cảm phía trước chi phối, quên đi đau đớn phía sau.

Thanh âm Bàn Cùng Hiền vẫn rất mỹ diệu, vô luận ai cũng đều thích, nhưng bởi vì hắn tự ti rất ít khi nói chuyện, lúc này đây không có cách nào không chế thanh âm của chính mình, thật sự câu nhân.

Tần Duyệt cảm thấy tim đập vừa nhanh vừa nặng, không biết có phải sắp sửa nổ tung hay không.

Trong đầu còn nhớ rõ Lạc Ninh nói cảm không được làm, nhưng hiện tại anh cảm thấy đã muốn sắp không được.

Nếu đây là lần đầu tiên, Tần Duyệt thấy với sự tự chủ của mình, có lẽ còn có thể nhẫn nại, nhưng hiện tại anh đã biết cái khoái cảm bị tiểu huyết ấm áp lại chặt chẽ kia bao vây

“A a a, chết thì chết đi!”

Bàn Cùng Hiền đầu óc đã muốn đình chỉ vận chuyển, nghe không được lời nói của Tần Duyệt, nhưng bàn tay to làm cho hắn khoái hoạt đột nhiên biến mất, làm cho hắn cảm giác mất mát buồn bã, mờ mịt nhìn về phía Tần Duyệt.

Kia ánh mắt ướt át sáng ngời, ửng hồng hai má, chân bởi vì bị đùa nghịch mà nhấc cong, phần thân nhỏ do chung quanh thể mao rất thưa thớt, nên Tần Duyệt có thể rõ ràng nhìn thấy nó phun ra chất lỏng khoái hoạt

Đó là một hình ảnh khiêu khích làm Tần Duyệt cảm thấy điên cuồng.

Tần Duyệt rất nhanh cởi quần áo mình ra, nhanh đến mức khiến cho Bàn Cùng Hiền còn chưa kịp lấy lại tinh thần đã bị một vật thô to lửa nóng gì đó đè ở móng.

Tần Duyệt há miệng hô hấp, bình ổn trái tim đang đập quá nhanh của mình, “Sẽ có, có chút đau, nhẫn một chút.”

Đau? Cậu ấy nói đau? Bàn Cùng Hiền còn chưa kịp lý giải ý tứ trong lời nói, đã bị đại bồng chậm rãi tiến vào xỏ xuyên qua.

“A a ——”

Tần Duyệt ôm lấy Bàn Cùng Hiền, không muốn nhìn thấy vẻ mặt thống khổ của hắn. Anh thật sự nhìn không được.

“Ta sẽ nhẹ nhàng .....”

Miệng hứa hẹn vĩnh viễn so với hành động thực tế đều dễ dàng hơn, Tần Duyệt ngay từ đầu còn băn khoăn làm bị thương đến thân thể Bàn Cùng Hiền, nhưng khoái cảm lần nữa kêu gọi anh, Tần Duyệt rất nhanh liền trầm luân ở trong đó, quên luôn lời cam đoan trước đó.

“A, Tần Duyệt, Tần. ....”

Lúc này đây so với lần đầu tiên cảm giác càng bùng, trải qua thời gian dài Tần Duyệt khai thác lâu như thế, tiểu huyết Bàn Cùng Hiền cho dù có đâm rút cũng không bị đau nữa, cái loại cảm giác hấp không tha này làm cho hắn điên cuồng.

Mãnh liệt sáp nhập. Bàn cùng hiền cong thân thể, tứ chi thoát lực dường như sắp ngã, cổ họng đã có chút khàn khàn không ngừng thét chói tai.

Tần Duyệt cuối cùng lấy lại tinh thần, mới phát hiện Bàn Cùng Hiền đã đạt cao trào, dịch thể bạch trọc bắn vào bụng anh, vật nhỏ vẫn còn đang run rẩy.

Tần Duyệt lấy tay tiếp tục âu yếm, vật nhỏ lại phun ra một cỗ dịch thể, thậm chí dính vào trên mặt Bàn Cung Hiến.

Tần Duyệt dường như say mê liếm láp, rõ ràng loãng đến mức cơ hồ không có hương vị, Tần Duyệt lại như trúng tà đem những chỗ Bàn Cung Hiến dính dịch thể nhất nhất liếm đi, cho đến khi khắp thân thể hắn đều bị liếm láp ẩm ướt, tất cả đều là nước miếng.

Bàn Cung Hiến sau cao trào bắt đầu thả lỏng thân thể, sắp sửa mê man.

Tần Duyệt cũng không muốn buông tha hắn, một lần nữa đem dục vọng của mình sáp nhập, Bàn Cung Hiến vừa mới qua cao trào thân thể vẫn cảm run lên, gất gao kẹp lấy cái ấy của Tần Duyệt.

Tình dịch Bàn Cung Hiến giống như thuốc kích thích, Tần Duyệt càng thêm không cách nào khống chế chính mình, không chỉ không lưu tình, ngược lại còn dùng hết toàn lực hung hăng sáp nhập.

Cả người Bàn Cung Hiến giống như rút gân, miệng há lớn, nhưng không cách nào thốt nên một câu, Tần Duyệt đã vô pháp dừng lại, mỗi động tác từng chút từng chút một đều như muốn đem Bàn Cung Hiến xuyên thấu...

Bàn Cung Hiến không biết là thoải mái hay là không thoải mái, dù sao không hề chống đỡ, gất gao bám lấy Tần Duyệt..

Hai người giống như cá bị ném lên bờ, bởi vì không thể hô hấp mà đau đớn hít thở, nhưng toàn thân lại mãnh liệt động.

Bàn Cung Hiến cảm thấy nội tạng của mình đều muốn bị Tần Duyệt lộ phá, loại cảm giác này giống như sắp chết làm cho hắn sợ hãi, chỉ có thể nắm chặt người trước mắt.

“Tần, Tần Duyệt, Tần Duyệt.....”

Tần Duyệt bị thanh âm Bàn Cung Hiến trêu chọc không thể nhẫn nại, mắt thấy sắp tiết cả ra, tức giận ngăn chặn miệng Bàn Cung Hiến

Ngay cả hôn cũng không thể gọi là hôn, khiến hai người đều thở không nổi, suýt nữa ngất đi.

Móng tay Bàn Cung Hiến lưu lại vài đường dấu vết trên vai Tần Duyệt, tiếp đó, Tần Duyệt cuối cùng dùng sức thẳng tiến cú chót, đem toàn bộ cao trào tiêm vào trong cơ thể Bàn Cung Hiến.

Bàn Cung Hiến đột nhiên mở to mắt, ngửa đầu về phía sau, “A a ——”

Sau khi thét chói tai, thần kinh yếu ớt của Bàn Cung Hiến cuối cùng bị bóng đêm bao phủ, ngất đi.

Tần Duyệt há hốc mồm hớp khí, nhìn Bàn Cung Hiến mê man, thất thần liếm lấy toàn bộ nước miếng của hắn

Đây là của Bàn Cung Hiến vì anh mà chảy ra, là vì anh.....

Sau khi Tần Duyệt đem Bàn Cung Hiến từ trên xuống dưới liếm qua toàn bộ một lần, trái tim xao động cuối cùng dần dần bình ổn, cũng mệt mỏi ngủ bên cạnh Bàn Cung Hiến.

Bạn đang đọc truyện *Sửu Thiên Nga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43

Edit: Meomeo

Lạc Ninh lần đầu tiên gặp phải bệnh nhân như vậy.

Hai người kia bình thường thoạt nhìn rất đứng đắn, trước đó không lâu thiếu chút nữa sinh ly tử biệt, đã trải qua nhiều chuyện như thế cuối cùng mới được cùng một chỗ. Hiện giờ đã qua cơn hoạn nạn đến ngày thái lai, hắn là phải càng quý trọng thân thể của chính mình không đúng sao?

Lạc Ninh lắc đầu, chuyện này Tiểu Hiến tuyệt đối không có sai.

“Còn như vậy ta liền trực tiếp đưa người một lọ độc dược uống cho khỏe.”

Tần Duyệt mặt không chút thay đổi, ngay cả nhìn đều lười nhìn Lạc Ninh.

Anh ý thức được là chính mình làm lỗi, nhưng hoàn toàn không nghĩ sẽ sửa.

Ai biết người quái dị lại yếu ớt như thế. Trái tim anh đang không khoẻ mà cũng chẳng sao, vậy mà người quái dị cứ nhiên hôn mê hai ngày.

Nhìn bộ dạng Tiểu Hiên thực thảm, nếu Tần Duyệt không phải cố ý, vậy thì Lạc Ninh chỉ có thể nghĩ theo hướng hằn anh ta là người vừa nếm qua vị yêu đương nên mới nhiệt liệt như thế. Hơn nữa ngọn lửa này khiến cho dục vọng bùng nổ đến mức dọa người, quả thực chỉ như muốn đem Tiểu Hiên hủy đi.

“Trong người thấy thế nào, không phải chỉ trông bên ngoài không có việc gì thì thật sự không có việc gì đâu đó.” Lạc Ninh cố gắng để cho lời nói của mình nhẹ nhàng nhất, tránh cho Tần Duyệt không thoải mái, hy vọng anh ta có thể nghe vào tai một chút, “Thời điểm cậu nằm viện Tiểu Hiên vốn không có được nghỉ ngơi, cậu ấy có thể chịu đựng được đến lúc này mọi người đều rất bội phục, cậu ấy hiện tại thật sự không thể lại chịu kích thích.”

“Anh nói kích thích gì?”

“Tinh thần Tiểu Hiên rất lo lắng, trong tâm cậu ấy đã không thể chịu thêm chút sức ép nào rồi, chuyên kia và thân thể không thể nữa. Coi như tôi kính nhờ cậu, có thể nhẹ nhàng chút không?”

Nếu đổi lại là mấy ngày trước, Tần Duyệt sẽ không đem lời nói của Lạc Ninh để trong lòng, nhưng mà hiện tại. . . . . Người quái dị tựa hồ thật sự không thể lại làm nữa. Tần Duyệt biết hẳn không dám cự tuyệt mình, người quái dị đối với việc phục thù mình đã là như thói quen khắc sâu vào trong xương tủy, nước mắt hẳn là sự chống cự to lớn nhất hẳn có thể trưng ra, mà gần đây hẳn lại khóc đặc biệt nhiều.

“Tôi phải làm sao?”

Lạc Ninh thở ra một hơi, tiểu tử này cuối cùng đã chịu thua. “Tạm thời không nên đụng đến cậu ấy.”

“‘Tạm thời’ là bao lâu?”

“Cậu ắt biết mà.”

Tần Duyệt nhìn chằm chằm Lạc Ninh, không khoảng khắc, cũng không nói gì.

Lạc Ninh bắt đầu dĩ nhún vai, “Quan sát nhiều một chút, quan tâm nhiều một chút, người cùng một chỗ với cậu ấy là cậu, khi nào trạng thái cậu ấy tốt lên, cậu hẳn là người rõ nhất.”

Tần Duyệt thu hồi ánh mắt, cúi thấp đầu, hồi tưởng đến người quái dị trong trí nhớ.

Thường là sẽ cúi thấp đầu, vẻ mặt thật cẩn trọng, cũng có khi cười nhưng trong trí nhớ của Tần Duyệt, tất cả đều là hình ảnh Bàn Cùng Hiên cười với người khác. Loại cảm giác này thật tình không thoải mái, anh luôn đặc biệt nhớ rõ.

Lạc Ninh nhìn Tần Duyệt chậm rãi đảo mi, nghĩ thầm: Hy vọng hẳn thật sự nghe lọt được lời mình.

Tần Duyệt bắt đầu cuộc sống cảm dục, công việc là lý do tốt nhất cho anh.

Tuy rằng tình trạng thân thể Tần Duyệt vẫn đang trong thời kì không nên làm việc quá vất vả, nhưng so với việc để anh “thao” người khác thì không bằng cho anh ta làm chút chuyện —— lời của bác sĩ Lạc.

Bàn Cùng Hiên bị Tần Duyệt ép buộc làm đến ngắt xiu đã thành chuyện của một tuần trước, thời điểm vừa tỉnh lại, hẳn cảm thấy thân thể thực mệt nhọc, cái nơi nào đó đau đến lợi hại, toàn thân cao thấp đều bị ấn đầy dấu vết, chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta ghê người.

Bàn Cùng Hiên có chút sợ hãi. Nhưng sau lần đó Tần Duyệt lại đột nhiên trở lại làm việc, anh chuẩn bị đem cổ phần công ty chuyển nhượng cho người bạn, cần tiến hành rất nhiều thủ tục cùng trình tự giao tiếp.

Tần Duyệt bình tĩnh như vậy làm cho Bàn Cùng Hiên thực sợ hãi, hẳn không biết lúc nào mình sẽ lại bị đẩy ngã, nhưng mà ngay cả chuyện trước kia Tần Duyệt rất thích là giúp hẳn thượng được anh cũng không làm nữa.

Tần Duyệt không giải thích hành vi ngày đó, cũng không nói gì, tựa hồ ngay cả nhắc lại cũng không muốn.

Cuộc sống lại khôi phục như những ngày trước khi Đường Mạnh xuất hiện, hai người cùng sinh hoạt trong một nhà nhưng đều có không gian riêng, đều tự làm chuyện của mình, không có thời gian nhàn rỗi cùng nhau xem tivi, cùng nhau ăn cơm.

Giống như cuộc sống của người nhà bình thường.

Thần kinh yếu ớt của Bàn Cùng Hiên dần dần thả lỏng, hẳn bắt đầu xuất hiện một loại suy nghĩ, Tần Duyệt có phải hay không đã đổi ý? Dù sao cơ thể của mình như vậy. . . . .

Cuối cùng có một ngày, Bàn Cùng Hiên nhịn không được mở miệng hỏi Tần Duyệt, “Chuyện ngày đó, ngày đó. . . . .”

Tần Duyệt tiếp tục ăn cơm cũng không ngừng đầu lên, anh biết Bàn Cùng Hiên đang căng thẳng, cũng biết hẳn muốn mở miệng nói cái gì, bắt đầu từ ngày hôm qua người quái dị sẽ lén lút nhìn anh với bộ dáng muốn nói lại thôi.

Bàng Cùng Hiền không nói hết lời, thanh âm đã ngưng lại, Tần Duyệt ngẩng đầu nhìn hắn, Bàng Cùng Hiền quả nhiên đang dùng ánh mắt thực phức tạp nhìn anh.

Có một chút. .... ý tứ cầu xin.

Tần Duyệt lập tức cảm thấy thể xác và tinh thần thư sướng (thư thả và vui sướng) rất nhiều.

Dù sao thì khiến một người vừa mới thường thức hương vị ngon ngọt của tình yêu, ngày ngày thấy người ta đi qua đi lại trước mặt mình mà không mần ăn gì được thì thật sự là rất ghen ghét.

Từ sau khi nghe xong lời của Lạc Ninh, anh luôn cố làm việc để phân tán bớt lực chú ý của chính mình, đồng thời lại lặng lẽ quan sát Bàng Cùng Hiền.

Trước kia Tần Duyệt cũng sẽ quan sát hắn, nhưng lúc đó anh quan sát là để xem Bàng Cùng Hiền có cùng người khác thông đồng làm bậy không, hay có ý tưởng rời khỏi anh không, hay có mún cùng anh làm gì không.

Hiện tại là dùng một tâm tình khác để quan sát Bàng Cùng Hiền, Tần Duyệt phát hiện Bàng Cùng Hiền quả nhiên lúc nào ở trong tình trạng tinh thần buột chặt, nếu thân cận quá với hắn, hắn nhất định sẽ lập tức cứng ngắt giật mình.

Người quái dị không muốn anh đến gần, biết rõ điều này khiến cho Tần Duyệt rất khó chịu.

Nhưng khi Tần Duyệt trong một thời gian dài không để ý tới Bàng Cùng Hiền, vờ như hắn là trong suốt, Bàng Cùng Hiền lại vụng trộm nhìn anh.

Bàng Cùng Hiền thường sẽ khi anh uống hết cả phê thì lên lút rót thêm cho anh; trái cây thì cắt thành hình đáng đáng yêu; sau khi anh ngủ quên trong phòng sách thì lặng lẽ tiến vào. ....chỉnh lại điều hoà.

Mọi thứ điều là những chuyện không dễ phát hiện, nếu hắn không đắp chặn cho anh thì anh sẽ không đến hiện giờ mới nhận ra.

Tâm tình lên xuống của Tần Duyệt dần dần bị sự quan sát cả ngày của Bàng Cùng Hiền nắm giữ, bởi vì động tác của hắn mà cao hứng hoặc là sinh hờn dỗi, chỉ có buổi tối có thể trộm tiến vào phòng ngủ Bàng Cùng Hiền.

Buổi tối Bàng Cùng Hiền ngủ rất say, sẽ không dễ dàng tỉnh lại, chỉ khi bị hôn đến thới điểm thật sự thờ không nổi mới có chút xú dẩu hiệuU tỉnh, khi đó Tần Duyệt sẽ dừng tay, lặng lẽ lui ra ngoài. .... trở về phòng tắm nước lạnh.

Tần Duyệt gần đây bắt đầu có ý gây sự với Bàng Cùng Hiền. Kỳ thật cũng không xem như là gây sự, chỉ là tuyệt đối không tới gần Bàng Cùng Hiền trong vòng ba thước, khi ăn cơm hai người cũng là cách nhau cả cái bàn dài.

Bàng Cùng Hiền trở nên muốn nói lại thôi, còn có bộ dáng giống như thật cô đơn khiến cho Tần Duyệt đoán, hắn là sợ bị mình vứt bỏ nha.

Đây là một chuyện tốt, giống như việc nuôi một con vật nhỏ, chuyện khiến chủ nhân cao hứng chính là sùng vật có khác vọng muốn thân cận chủ nhân.

Hắn ruột cuộc muốn nhấn đến thời điểm nào chứ? Mở miệng nói cái gì đi chứ.

Tần Duyệt bắt đầu có những ảo tưởng tốt đẹp. .... Anh thế mà ảo tưởng!

Bàng Cùng Hiền đang ngồi ở phần bàn đối diện đầu dần dần cúi càng thấp xuống, thật cố gắng che khuất biểu tình của mình, anh chỉ còn nhìn thấy đôi môi đang bị cắn chặt.

Tần Duyệt không nghĩ sẽ nhanh chóng chấm dứt thử cảm giác tốt đẹp này, “Sẽ không buông tay” lời này tạm thời còn chưa có thể nói nha, Tần Duyệt muốn cho hắn trải qua thêm cảm giác lẻ loi này, khiến hắn phải ném thử cảm giác dầy vò mà hắn đã cho anh khi mỗi ngày muốn hắn mà không thể làm gì!

Một khi đã bắt đầu, nếu Bàng Cùng Hiền không mở miệng yêu cầu anh nhất định sẽ không chấm dứt!

Đại khái là sẽ không đâu nha.

Tần Duyệt đứng lên, vờ như phải rời khỏi bàn ăn, Bàng Cùng Hiền ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt kia hiển nhiên là ngờ ngàng khi không nghĩ anh sẽ liền bỏ đi như thế.

Chuyện Tần Duyệt giỏi nhất chính là kiềm chế bản thân, thu hồi hết những biểu tình hi nộ ái ố, bày ra một bộ mặt lãnh đạm nói với Bàng Cùng Hiền, “Tôi sẽ không làm chuyện cậu không tình nguyện.”

Tốt! Chính là như vậy! Nói thế này thật sự là quá ỏn! Người quái dị đã biết ý tứ của mình, đến lúc đó sẽ không thể không mở miệng yêu cầu, ít nhất sẽ không giống trước đây kêu la loạn lên.

Tần Duyệt tựa hồ nhìn thấy được cảnh người quái dị tự mình nằm trên giường anh, bày ra bộ dáng mở ra hai đùi tron lẳng.

Trong lòng Tần Duyệt hoa tươi đua nở, cũng không phát hiện ra khi anh nói xong câu đó biểu tình của Bàng Cùng Hiền biến hóa.

Biểu tình kia. .... rõ ràng là kinh hi!

Tần Duyệt nói sẽ không làm chuyện mình không tình nguyện, anh ta thật sự nói như thế, như vậy có nghĩa là bọn họ sẽ khôi phục lại cuộc sống như trước!

Tuy rằng Tần Duyệt không có nói ra một cách rõ ràng nhưng là Bằng Cùng Hiền đã cảm nhận được tình cảm mãnh liệt bá đạo của anh. Đáng tiếc thay Bằng Cùng Hiền không vì thế mà cao hứng, ngược lại hấn vì như vậy mà thống khổ, hấn vì cái việc thân mật dọa người ấy mà sợ hãi.

Mình không thích, mình không tình nguyện, như vậy Tần Duyệt sẽ không làm chuyện ấy?

Đối với Bằng Cùng Hiền mà nói, đây quả thực là tin tức tốt nhất trên đời mà, thần kinh mẫn cảm buộc chặt của hấn cuối cùng tại khắc ấy có thể hoàn toàn thả lỏng.

Bạn đang đọc truyện *Sửu Thiên Nga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Editor: Sweet

Duyệt. ....

.....

Duyệt, mở mắt ra đi nào ——

Bên tai có gì đó nhao nhao, nhưng đang rất mệt mỏi, Tần Duyệt không muốn tỉnh lại.

Đột nhiên, có cái gì đó treu chọc hạ thân anh, nhưng cho dù là vậy, Tần Duyệt cũng chỉ cảm thấy có điểm phiền.

Cái gì đó lại đè ép lên, còn cổ tình treu chọc anh, thanh âm bên tai càng ngày càng rõ ràng, là tiếng khóc quen thuộc

Là người quái dị? Hấn khóc?

Tần Duyệt gắng gượng mở mắt ra, trước mắt có thể nhìn thấy một bóng người mơ hồ, Tần Duyệt nhắm mắt lại rồi mở ra lần nữa, bóng người kia rõ ràng hơn rất nhiều.

Người kia là ai?

Toàn thân trắng bóng như gốm sứ. .... Toàn thân? Hấn không có mặc quần áo?

Tần Duyệt giống như con mèo bị đâm phải đuôi, mạnh mẽ bật dậy, đem tên gia khóa ngồi trên người anh đẩy ngã!

Người nọ ngã ở trên giường cũng không có đứng lên, nằm úp sấp tiếp tục khóc.

Không muốn, người ta không muốn như vậy, nếu Duyệt mà nói không thích người ta, người ta không muốn sống. ....

Thanh âm thực quen tai, nhưng mà. .... Tần Duyệt xác định mình không biết người này, có điều bóng dáng hấn rất quen thuộc.

Cái lưng trắng nõn cong lên một đường tuyệt vời, tóc đen nhánh ngắn gọn che không được lỗ tai thanh tú, vẻ ngoài như thiếu niên, còn có cái mũi nhỏ tròn tròn. .... Chẳng lẽ là người quái dị?

Người nọ đột nhiên nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn lê hoa đài vũ, cái miệng nhỏ nhắn giống như đoá hoa hồng nhạt phun ra giọng điệu ai oán: Là người ta đây nè.

Ai? Chờ, khoan đã, đây là chuyện quái gì vậy?

Duyệt, đừng không để ý tới người ta.

Nói xong, Bằng Cùng Hiền trong dáng vẻ khác lạ cứ như vậy quỳ lết lại đây, Tần Duyệt bởi vì rất kinh hách, vẫn không nhúc nhích mặc hấn tới gần. Bằng Cùng Hiền không có lập tức đứng lên, ngược lại cúi đầu, giống như sùng bái hôn lấy ngón chân Tần Duyệt.

Rất kinh hãi!

Tần Duyệt theo bản năng muốn rút chân về, nhưng chân lại bị ôm chặt lấy, người dưới thân còn nâng lên hai con mắt khao khát ỳ khuất. ....

Tần Duyệt nhận ra cặp mắt kia, thật là Bàng Cùng Hiền. ....

Bàng Cùng Hiền thấy Tần Duyệt không hề động, bỗng nhiên há mồm ngậm lấy ngón chân Tần Duyệt, rồi mới hường thụ nhấm nháp lấy lòng.

Ngón chân bị răng nanh nhẹ nhàng ma sát, Tần Duyệt có thể cảm giác được phần thân mình kịch liệt biến hóa, nhưng lại cảm thấy sự tình có chút không đúng.

Cậu, bộ dáng của cậu, sao trở thành như vậy?

Người ta vì muốn làm cho Duyệt thích, cho nên đi làm giải phẫu nha, tuy rằng rất đau rất đau, nhưng là vì Duyệt, người ta cái gì cũng đều nguyện ý làm.

Tần Duyệt nói không nên lời cảm giác của bản thân, tóm lại, tóm lại không quá xấu xí là được. ....

Cậu mau đứng lên, trước tiên đứng lên đã

Tần Duyệt muốn cho mình tỉnh táo lại trước, nhưng mà Bàng Cùng Hiền lại không muốn anh làm như thế

Không cần, người ta sai lầm rồi, anh tha thứ người ta được không, làm cái gì đều có thể, không cần vứt bỏ người ta.

Bàng Cùng Hiền dường như vừa nói vừa muốn khóc, Tần Duyệt cắn chặt răng không cho chính mình bỏ nhào về phía trước. Rất kỳ quái không phải sao, người quái dị kia sao lại trở nên như thế. ....

Bàng Cùng Hiền cuối cùng buông chân Tần Duyệt ra, rồi mới nằm dưới chân Tần Duyệt, thẹn thùng chủ động tách hai chân mình ra, lộ ra động khẩu nhỏ nhỏ kia, còn có chồi non đã muốn cương.

Người ta nơi này, nơi này, còn có nơi này, đều hảo tịch mịch, muốn cho thứ thô thô gì đó của Duyệt tiến vào.

Tần Duyệt hao tổn tâm trí xoay người sang chỗ khác.

Cậu không cần như vậy, đứng lên.

Không được, Duyệt đừng có không để ý tới người ta, anh xem, người ta có thể tự làm cho mình nha.

Tần Duyệt tư tưởng đấu tranh, cuối cùng vẫn nhìn không được lại xoay người sang, mà hình ảnh lúc này thật đúng là dọa người!

Là thật dọa người, đối với người trái tim còn chưa hoàn toàn hồi phục như anh mà nói, quả thực là muốn lấy mạng của anh.

Bàng Cùng Hiền quỳ nằm úp sấp, vênh cái mông nhỏ của mình lên, ngón tay thon nhỏ ra vào tại chỗ động khẩu phần non mềm mại, dịch ruột non chảy ra thật nhiều.

Tần Duyệt thực bội phục chính mình thế mà còn có thể ngồi yên như vậy trơ mắt nhìn

Bàng Cùng Hiền khóc lợi hại hơn, khóc y chang lúc trước kia bị Tần Duyệt áp

Người ta không được, muốn lớn hơn nữa, Duyệt, van cầu anh mà, không phải Duyệt thì không được.

Tần Duyệt cứng ngắc quỳ xuống, lúc này anh mới phát hiện hóa ra tiểu đệ đệ của chính mình cũng hiện ngang đứng lên trong trạng thái hoàn mỹ, Tần Duyệt đỡ nó không chút nào gượng ép đi vào thân thể Bàng Cùng Hiền.

A. ....

Uớt át, ẩm áp, cảm giác gắt gao bao vây. Tần Duyệt bắt đầu đỉnh động, nương theo động tác của anh, Bàng Cùng Hiền thanh âm càng lúc càng lớn, hần thậm chí vào lúc Tần Duyệt không chú ý đùa bốn đầu nhũ nhỏ của chính mình

Sau khi Tần Duyệt phát hiện, vẫn duy trì tư thế sấp nhập đem thân thể Bàng Cùng Hiền lật lại đây, Bàng Cùng Hiền kêu một tiếng ngậm nga, bị bắt đối mặt Tần Duyệt.

Đó là một gương mặt xinh đẹp, nhất là ánh mắt, như trân châu đen trong vắt, khiến cho người ta muốn móc nó ra mà cất giấu.

Tần Duyệt dè dặt hai tay Bàng Cùng Hiền, làm cho hắn không có cách nào chạm vào chính mình.

Duyệt, Duyệt, thật xấu xa a, người ta nơi đó hảo cương a. ....

Vẫn giữ một tư thế như trước, Tần Duyệt đem Bàng Cùng Hiền ôm lấy, rồi mới há mồm đem vật nhỏ đã muốn dựng thẳng nuốt vào miệng.

Rõ ràng hương vị gì đều không có, nhưng cứ như vậy ngậm, liếm, cắn, giống như nghiện muốn ngừng mà ngừng không được.

Bàng Cùng Hiền tiếng kêu càng lúc càng lớn, phản ứng càng ngày càng kịch liệt, thậm chí chủ động đóng đưa phần eo.

A..... A ân..... Còn muốn..... Càng dùng sức..... Duyệt hảo bổng..... Thật thoải mái.....

Em yêu anh..... Em yêu anh..... A Duyệt ——

Hai người đồng thời lên cao trào, tinh thần cùng thân thể đều thoải mái đến không chịu được. Tần Duyệt chậm rãi buông tay Bàng Cùng Hiền ra.

Rõ ràng thực thoải mái, nhưng sao vẫn cảm thấy làm sao chưa đủ.

Tần Duyệt lấy lại tinh thần, muốn đem người trong lòng ôm thêm lần nữa, nhưng đột nhiên không thấy người đâu

Tần Duyệt đứng lên, nhìn trái nhìn phải, toàn bộ thế giới một mảnh xám xịt, ngoại trừ chính mình thì không còn người nào khác?

Hắn đi nơi nào?

Ha ha a.....

Bàng Cùng Hiền rất ít khi cười vui vẻ như thế, Tần Duyệt đột nhiên có loại dự cảm không ổn

Xoay người, anh cuối cùng đã nhìn thấy người vừa mới dưới thân mình điên cuồng phóng đăng, gương mặt xinh đẹp, làn da tinh tế trắng nõn, thanh âm như thiên sứ.

Chung quanh có rất nhiều nam nhân.

Bàng Cùng Hiền thân thể trần trụi, có rất nhiều nam nhân quay chung quanh hắn cười cợt, bộ dáng hưởng thụ kia làm cho Tần Duyệt khiếp sợ.

Hắn tựa hồ giờ mới chú ý tới Tần Duyệt, cười hướng Tần Duyệt ngoắc, Tần Duyệt theo bản năng chậm rãi bước tới gần.

Bàng Cùng Hiền hài lòng cười.

Người ta hiện tại bề bộn nhiều việc, vào lúc người ta muốn thì người ta sẽ đến tìm anh sau nha.

Cậu..... Có ý gì?

Đi? Anh không rõ sao? Người ta còn tưởng rằng anh thực thông minh đấy. Anh có biết, vốn còn có thật nhiều người thích người ta.

Bàng Cùng Hiền nói xong nâng đầu một nam nhân đang chôn ở trước ngực hắn, nam nhân kia dĩ nhiên là Leo!

Đàn ông tốt nhiều lắm, người ta cũng không biết tuyển người nào cho phải, cho nên mọi người đều làm tình nhân tốt của người ta!

Leo cười nói với Tần Duyệt: Ta vốn cũng rất thích hắn, hiện tại hắn biến thành cái dạng này, đương nhiên càng không thể buông tay.

Leo quay đầu cười với Bàng Cùng Hiền, mặt hai người càng ngày càng gần, cuối cùng hôn nhau.

Tần Duyệt cơ hồ có thể nghe được thanh âm bọn họ hôn môi, còn có tiếng rên rỉ của Bàng Cùng Hiền.

Nam nhân chung quanh cũng từ từ tiếp cận, một đám người thế nhưng cứ như vậy hôn nhau. Những thân thể cường tráng hoàn mỹ, trần trụi dần dần bao phủ Bàng Cùng Hiền, làm cho Tần Duyệt rất cuộc nhìn không tới.

Lửa giận thiêu đốt, thậm chí thế giới trước mặt Tần Duyệt đều biến thành màu đỏ.

Trong tay không biết từ lúc nào đã cầm một lưỡi dao sắc bén, trạng thái giận dữ ngược lại làm cho Tần Duyệt bình tĩnh.

Sự tình không nên như vậy, đều là lỗi của bọn họ, còn có Bàng Cùng Hiền!

Tần Duyệt cầm dao đi tới, không chút nghĩ ngợi đem thân thể trước mắt cắt như rom rạ, máu phun ra thấm đỏ anh, anh lại vẫn như cũ kiên quyết chém giết người trước mặt, cho đến khi nhìn thấy Bàng Cùng Hiền.

Tần Duyệt lòi hẳn ra khỏi đám nam nhân vây quanh, ấn ngã xuống đất, rồi mới cười lên người hắn, giờ lên con dao nhọn nhỏ máu, kiên quyết rạch xuống mặt Bàng Cùng Hiền.....

Bừng tỉnh!

Tần Duyệt mạnh mẽ run lên, sau đó mở lớn hai mắt, há miệng hóp khí

Chung quanh rất quen thuộc, là phòng sách, bên ngoài cửa sổ mặt trời đã lên cao, hóa ra anh đã ở trong này một đêm

Không biết có phải do ngày hôm qua xem GV hay không, cư nhiên lại mộng như vậy.

Tuy biết là mộng, nhưng Tần Duyệt vẫn không thể yên tâm, bước đi ra ngoài, hai chân run lẩy bẩy ngay cả chính anh cũng không chế không được.

“Bàng Cùng Hiên! Bàng Cùng Hiên!”

Tần Duyệt tìm khắp nơi. Hắn không ở trong phòng, không ở phòng vẽ tranh, không ở phòng khách ..... Chẳng lẽ thật sự không tìm thấy?

Lúc này, Bàng Cùng Hiên từ phòng bếp đi ra, trong tay còn bung rở bắp rang. “Xảy ra chuyện gì?”

Tần Duyệt thân thể đi trước tư tưởng, chờ lúc anh ý thức được, đã đem Bàng Cùng Hiên gắt gao ôm vào trong ngực, “Như vậy là tốt rồi, như vậy là tốt rồi.....”

Bắp rang vung vãi khắp ra, thân thể cũng bị ghì đến mức không thể hô hấp, nhưng Bàng Cùng Hiên không giẫy giụa.

Ngay từ đầu là sững sốt, sau cảm nhận được sự run rẩy của Tần Duyệt, cả ngữ điệu thì trào đều lộ ra cảm giác bất an mãnh liệt

Bàng Cùng Hiên mất tự nhiên bầu tay lên lưng Tần Duyệt, “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“..... Mộng.....” Tuy rằng thân thể vẫn còn run run, nhưng thần trí Tần Duyệt đã khôi phục.

“Ác mộng sao? Không có việc gì, mộng đều là giả.” Vụng về an ủi, Bàng Cùng Hiên bất giác hỏi, “Là mộng gì?”

Tần Duyệt dần dần thả lỏng lực ôm, nhưng không có buông tay, vẫn vòng quanh Bàng Cùng Hiên, mà Bàng Cùng Hiên cũng ngẩng đầu nhìn anh.

Tần Duyệt vẫn còn cảm thấy bất an, tuy rằng người trong lòng vẫn xấu như vậy, may thay là vẫn xấu như vậy, khiến anh nói không nên lời.

Bởi vì xem GV kết quả thành mộng xuân, còn nghĩ hần phóng đảng như vậy, cuối cùng còn thấy hần muốn rời bỏ mình.....

“Vĩnh viễn không được sửa mặt mũi.”

“Ái? Tôi sẽ không làm đâu, nghe nói làm thế rất đau..... Ngô ——”

Đôi môi đơn giản dán lên che lấp lời nói của Bàng Cùng Hiên

A? Sao vậy lại như vậy? Không phải muốn khôi phục loại chuyện trước kia chứ?

Nhưng đôi môi Tần Duyệt run run làm cho Bàng Cùng Hiên không thể cự tuyệt, không phải không dám, ngược lại nhắm mắt, có chút hưởng thụ nụ hôn bình thân này

Nụ hôn dần dần thay đổi hương vị, ngay từ đầu cảm xúc nhẹ nhàng, đến lúc bắt giác dây dưa chung một chỗ.

Chờ sự khó thở qua rồi, Bàng Cùng Hiên mới nhìn lại, nhưng khi đó bản thân đã bị đặt ở trên bàn com.

“Chờ.....”

“Đừng rời khỏi tôi.” Tần Duyệt nói, ánh mắt vô cùng chân thành, ánh mắt thâm thúy khiến người ta bị hút vào.

“Tôi yêu em.”

Cái gì phải đợi đối phương mở miệng trước, cái gì muốn để đối phương khát vọng, mấy thứ đó quăng cho quỷ hết đi!

Anh muốn người này, muốn đến tâm đều đau. Sao cũng được, chỉ cần không để hần rời khỏi mình, làm cái gì đều có thể!

Tần Duyệt áp trán mình lên trán Bàng Cùng Hiên, môi gần kề như vậy, có thể cảm thụ hơi thở lẫn nhau của đối phương.

Bàng Cùng Hiên vừa xấu hổ vừa sợ hãi, hần muốn quay đầu tránh né, nhưng tư thế này làm cho hần căn bản không có biện pháp di chuyển.

“Thề, vĩnh viễn chung một chỗ với tôi. Tôi sẽ chỉ yêu vĩnh viễn một mình em, vĩnh viễn chỉ có một mình em thôi”

“Cậu xảy ra chuyện gì, hôm nay.....”

Tần Duyệt hôn Bàng Cùng Hiên, lại một lần chặn lời nói của hần.

“Thề, được không?”

“..... Ân.” Bàng Cùng Hiền ma xui quỷ khiến thốt nên lời, giấy tiếp theo mặt đỏ bừng.

“Tôi muốn xác nhận. Thương đã lành rồi phải không?”

Cái gì thương? A..... Bàng Cùng Hiền mặt bắt đầu đỏ tía.

Hắn nhỏ giọng lầm bầm, “Không phải muốn giống như trước kia nữa chứ.....”

“Không được sao?”

Tần Duyệt chưa bao giờ nói chuyện ôn nhu nhiều với Bàng Cùng Hiền như vậy, Bàng Cùng Hiền tâm đều muốn chảy thành nước, mặt thì muốn bốc thành lửa, sao có khả năng nói từ “Không”.

“Không được sao?”

“Không, không phải vậy.....”

“Không được sao?”

Tần Duyệt cố chấp muốn nghe câu trả lời trước mặt của Bàng Cùng Hiền, nhưng hết thấy quá nhanh, Bàng Cùng Hiền đã sắp không thể thừa nhận.

“Tôi muốn em. Bởi vì thích, cho nên muốn điều đó, không được sao?”

Bàng Cùng Hiền bị hạ gục, hắn vẫn như trước nói không nên lời câu đồng ý, nhất thời xúc động hôn đôi môi người trước mắt, tuy rằng cũng chỉ là đơn giản dán sát vào, nhưng hành vi này đã muốn biểu đạt thật sự rõ ràng— đồng ý.

Tần Duyệt không buông tha Bàng Cùng Hiền, hôn sâu thêm nữa, tay thừa dịp lúc Bàng Cùng Hiền không chú ý giải khai quần áo hắn

Mộng kia thật sự dọa Tần Duyệt, anh sợ không phải thi thể của những người đó, không phải máu đỏ tươi, cũng không phải Bàng Cùng Hiền rời đi. Mà là khi anh giờ đao lên đâm tới Bàng Cùng Hiền, không chỉ hủy đi gương mặt trong mộng của Bàng Cùng Hiền, lại còn đâm xuyên qua đầu của hắn

Tần Duyệt thấy trong mộng mình giết Bàng Cùng Hiền. Đây là điều anh sợ hãi nhất.

Chết, tức là vĩnh viễn biến mất.

Tần Duyệt sợ hãi Bàng Cùng Hiền biến mất. Chẳng sợ hắn rời đi, vì dù sao cũng còn tốt hơn hắn sẽ chết, mãi sẽ không còn được gặp lại.

Từ trong mộng tỉnh lại, nhìn thấy thân ảnh nhỏ gầy này một lần nữa đứng ở trước mặt mình, Tần Duyệt cảm thấy cái gì cũng không còn quan trọng nữa.

Cùng với chờ mất đi rồi mới sợ hãi không thôi, anh quyết định hảo hảo trân trọng con người trước mắt đã vì anh mà trả giá quá nhiều.

Nói ra đi, không cần chờ đến khi không kịp rồi mới hối.

Yêu đi, hắn đáng giá.

Phòng vẽ tranh.

Gió thổi mạnh che bên cửa sổ, bức màn màu trắng theo gió phiêu diêu, như tiên nữ dạo lên bài ca lơ đãng, đảo qua một bức họa đặt trên bàn.

Bức họa vừa mới phối màu vẽ vào sáng nay, sống động mà đẹp dễ

Mặt trên là một con thiên nga màu xám bôi lợi trên mặt hồ xanh lam, nó cúi thấp đầu, giống như sợ hãi đối mặt với người trên bờ kia, người đó đội vương miện, mang bảo kiếm, khuôn mặt anh tuấn, nụ cười mê người.

Thiên nga tự ti cúi thấp đầu, nhìn không thấy nụ cười thiện ý của hoàng tử, nhưng cũng không muốn bơi xa, cuối cùng làm thành một hình ảnh vừa khiến người ta đau lòng, lại ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Sin Thiên Nga* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 45: Phiên Ngoại

Edit: Sweetroses

Tần Duyệt đi công tác suốt nửa tháng, khi anh cấp tốc trở lại mái ấm của hai người, lại không tìm thấy “Lão bà” của anh

Chính xác anh thích gọi Bảng Cùng Hiền là “Lão bà”. Tuy rằng chưa từng có nói ra miệng, nhưng ở trong lòng đã nhận định như thế

Đúng thôi, giặt quần áo lại nấu cơm, buổi tối còn hầu hạ trên giường, lại còn phải thường thường đối phó với cái đám bại hoại tùy thời sẽ đến nhiễu loạn cuộc sống bọn họ, người có thể khiến cho Tần Duyệt vui vẻ cũng như vất vả chịu đựng như thế, trừ bỏ “Lão bà” của anh thì còn có thể là ai nữa!

Bất quá vị “Lão bà” này gốc muốn chết, nghĩ vụ đối với chồng phải là ưu tiên vậy mà không bao giờ đặt ở trong lòng, tỷ như bây giờ chẳng hạn.

Tần Duyệt thập phần xác định mình đã thông báo trước đó cho Bảng Cùng Hiền chiều hôm nay sẽ trở về, lại không thấy hân thành thật ở nhà nghênh đón, loại hành vi không coi trọng “Phu quyền” này khiến cho ánh mắt Tần Duyệt phát lạnh.

Động tác thuần thục lấy điện thoại đi động ra, ấn một cái tên quan trọng, đầu bên kia liền truyền đến âm thanh – tí tí.

Điện thoại rất nhanh được bắt máy, “Alo, xin chào.”

Rõ ràng biết điện thoại anh gọi tới, nhưng câu đầu tiên người quái dị này nói vĩnh viễn đều là “Alo, xin chào” Loại câu cú lễ phép này làm cho Tần Duyệt cảm thấy không chút thoải mái

“Ở đâu?”

“Ở bệnh viện.”

Tay Tần Duyệt đang cầm điện thoại chợt xiết chặt, đầu bên kia điện thoại tiếp tục nói, “Lương Tiểu Mễ sinh bệnh, ta cùng Tiểu Cửu đến thăm nó.”

Tiểu Cửu, lại là cái thằng khốn đó..

“Trở về! Lập tức!” Tần Duyệt nói xong liền cúp điện thoại.

Lương Tiểu Mễ là đứa con của một người bạn hồi đại học của Bảng Cùng Hiền, hơn nữa còn là con nuôi của Bảng Cùng Hiền, có lẽ là bởi vì công việc của Bảng Cùng Hiền, thằng nhóc quý dị thường kia thường thích quấn lấy hắn. Tần Duyệt thật không đến nỗi sẽ ăn dấm chua với một đứa nhỏ chưa tới 10 tuổi, nhưng cái tên Tiểu Cửu kia thì không được.

Rõ ràng cùng tuổi với Bảng Cùng Hiền, cũng có người yêu, thế mà vẫn thích quấn lấy Bảng Cùng Hiền, còn luôn châm ngòi quan hệ của bọn họ, người như thế để kiểu nào cũng vẫn thấy đáng ghét!

Tiếng chuông đột nhiên vang lên, ánh mắt Tần Duyệt mị lên.

Chiếc điện thoại 24 giờ luôn mở máy này, chỉ tồn tại một dãy số, cũng chỉ có dãy số này gọi tới, chính là Bảng Cùng Hiền.

Vừa lệnh hắn lập tức về nhà, vì sao lại gọi trở về? Chẳng lẽ là không muốn nghe lời nói của anh?

Tần Duyệt chờ điện thoại vang nửa phút mới bắt máy “.....”

“Anh ăn cơm chưa?”

“.....”

“Nơi này có canh nga, uống ngon lắm”

Tần Duyệt nhú mày, biểu tình lạnh lùng vừa rồi cũng dịu đi chút, nhưng mà, thứ của bệnh viện sao có thể ăn.

“Tiểu Cửu bảo, còn dư rất nhiều, Tiểu Mễ uống không hết, ta mang về.....”

Oán hận đập bẻ điện thoại, trán Tần Duyệt cũng toát ra gân xanh.

Thế này là cái quái gì? Bất anh uống thứ dư thừa của thằng tiểu quỷ đó? Lại là do thằng Tiết Dương bảo thế nữa, có khi nào muốn hạ độc anh hay không!

Người quái dị sao có thể gốc đến thế, đây mà gọi là muốn quan tâm anh, hay là muốn tức chết anh đây?

Đầu bên này của bệnh viện.

Bảng Cùng Hiền đối mặt với Tiểu Cửu mắt híp cười gượng, “Anh ấy nói..... Anh ấy nói..... Anh ấy sẽ ném qua.....”

Tiểu Cửu không khách khí “Phì” một tiếng, “Không biết phân biệt, các cậu uống hết cho tót, ai cũng không được chừa lại, cả cậu cũng vậy!”

Bàng Cùng Hiền ha ha cười, tiếp nhận canh Lương Mama đưa qua, cái miệng nhỏ cái miệng nhỏ hóp hóp.

Lương Tiểu Mễ vốn là xuất viện hôm nay, ai ngờ làm thủ tục mới phát hiện vết mổ bị nhiễm trùng, may mắn còn chưa có dọn dẹp đồ đạc vẫn tiếp tục ở lại bệnh viện

Bàng Cùng Hiền biết Tần Duyệt hôm nay trở về, tưởng đón Lương Tiểu Mễ xuất viện xong, rất nhanh là có thể trở về, nhưng chuyện xuất viện bị đòi lại, Tiểu Mễ uể oải không chịu nổi, không cho hắn đi, hắn cũng chỉ đành phải ở lại.

Canh là do Tiểu Cửu nấu từ hôm qua, bỏ vào không ít đồ tốt, dùng để chúc mừng Lương Tiểu Mễ xuất viện, kết quả đành phải vội lấy đem đến bệnh viện cho mọi người uống.

Bàng Cùng Hiền lo lắng Tần Duyệt ngồi phi cơ lâu như vậy, nhất định mệt mỏi muốn chết rồi, canh uống rất ngon, dư rất nhiều, “Cà gan” gọi điện lại hỏi Tần Duyệt muốn uống hay không.

Ai ngờ.....

Bàng Cùng Hiền bị Tiểu Cửu rầy rà cùng Lương Tiểu Mễ chèo kéo ở lại một lát mới có thể ngồi lên xe của Nhiếp Khởi Dương về nhà.

Tiểu Cửu cố ý làm lơ ánh mắt của Nhiếp Khởi Dương, kéo Bàng Cùng Hiền, nói muốn đi thăm nhà hắn.

Nhiếp Khởi Dương tựa tiểu phi tiểu đem xe đưa Bàng Cùng Hiền về biệt thự Tần Duyệt, nói với Tiểu Cửu, “Anh đoán năm phút sau em sẽ đi ra.”

Tiểu Cửu hừ một tiếng, đưa Bàng Cùng Hiền xuống xe, Bàng Cùng Hiền đứng ở cửa vừa lấy chìa khóa ra, cửa liền mở.

Tần Duyệt thân trên trần trụi, phía dưới cũng chỉ quấn một chiếc khăn lông màu trắng, tóc ướt sũng nhỏ giọt.

Bàng Cùng Hiền có điểm sững sờ, cho dù nhìn lâu như vậy, vẫn sẽ bị mỹ mạo của Tần Duyệt làm ngây ngất.

Tiểu Cửu nhếch miệng, cười gian xảo, “Chào, tôi đến chơi.”

Tần Duyệt lạnh lùng liếc Tiểu Cửu một cái, kéo Bàng Cùng Hiền vào cửa, rồi đóng cửa cái rầm trước mặt Tiểu Cửu, mà còn không quên khóa cửa lại.

Tiểu Cửu không nghĩ tới sẽ bị người khác đối đãi không chút lưu tình như vậy, cho dù cậu phản ứng nhanh chóng, lại vẫn chậm hơn, bị nhốt ngoài cửa.

Không cam lòng vừa đập cửa vừa chửi bậy, cái cửa kia vẫn y xì không có ý muốn mở ra. Tiểu Cửu cuối cùng buông tha cho cái cửa không biết đã lưu lại mấy cái dấu chân, căm hận quay trở lại xe của Nhiếp Khởi Dương

Nhiếp Khởi Dương đáng vẻ nghiêm túc xem đồng hồ “Vượt qua năm phút rồi, rất giỏi.”

Cuối cùng phía ngoài cửa không còn tiếng vang nữa. Bàng Cùng Hiền đối với Tiểu Cửu áy náy muốn chết, nhưng cảnh đẹp trước mắt lại làm cho hắn nhìn không được nghĩ đến chuyện khác.

Tần Duyệt cùng Bàng Cùng Hiền vẫn còn trong phòng tối, đối với âm thanh như đập phá cửa vừa rồi làm ngơ. Tần Duyệt ôm Bàng Cùng Hiền vào trong ngực, đầu đặt lên vai hắn, ngửi mùi thuốc sát trùng cùng thuốc đông y còn sót lại trên người hắn.

Tần Duyệt cao đã gần 1m90, Bàng Cùng Hiền lại còn chưa tới 160, Tần Duyệt ôm hắn cũng chỉ có thể đem hắn nhấc lên, chân không đủ cao, làm cho Bàng Cùng Hiền thực vất vả, nhưng chỉ cần hơi chút giây giụa, Tần Duyệt sẽ đem hắn ôm càng siết.

Bàng Cùng Hiền biết Tần Duyệt tức giận việc mình không có ngoan ngoãn ở nhà chờ anh trở về, nhưng mà, hắn cũng là bắt buộc đi.

“Ăn cơm chưa?”

Tần Duyệt không nói chuyện, chỉ là thả lỏng lực ôm Bàng Cùng Hiền, đem hắn đặt lên trên, nhưng nháy mắt tiếp theo, Bàng Cùng Hiền lại bị ôm cao, cả người ngồi trên cánh tay Tần Duyệt “A ——”

Tần Duyệt bất mãn nhìn Bàng Cùng Hiền thất kinh, hướng phòng ngủ đến.

Bị ném lên trên giường mới ý thức được kẻ tiếp sẽ phát sinh chuyện gì, mặt Bàng Cùng Hiền phút chốc đỏ cả lên, “Tôi, tôi còn chưa tắm rửa.....”

“Chút nữa tắm sau.”

Hắn sợ mình sẽ không còn sức để mà tắm rửa..... Bất quá Bàng Cùng Hiền không dám đem lời này nói ra.

Suốt nửa tháng không gặp, Bàng Cùng Hiền cũng rất muốn Tần Duyệt.....

Tần Duyệt một bên hôn cổ Bàng Cùng Hiền, một bên cời quần áo hắn, Bàng Cùng Hiền miễn cưỡng cảm run nhè nhẹ, chịu không nổi lấy tay đẩy đầu Tần Duyệt, nhưng Tần Duyệt càng bị đẩy càng dùng sức hôn, sau đó dứt khoát cắn một cái

“A, đau ——”

Tùy tay bấu vào mái tóc còn ẩm ướt của Tần Duyệt, ánh mắt Tần Duyệt luôn lạnh lùng giờ đây hùng hực dục hỏa, nhìn Bàng Cùng Hiền hận không thể nuốt hân vào trong bụng

“Có nhớ anh không?”

Bàng Cùng Hiền cắn môi, chịu đựng bàn tay to của Tần Duyệt ở trên người mình lúc nặng lúc nhẹ, cúi mặt gật gật đầu.

Tần Duyệt khom người xuống, đặt hai tay của Bàng Cùng Hiền lên trên, môi hai người cuối cùng dán chặt, đầu lưỡi như sinh vật sống dễ dàng đi vào khoang miệng của Bàng Cùng Hiền, đây đưa chung một chỗ.

Bàng Cùng Hiền không thích hôn môi, cái loại cảm giác hít thở không thông này, giống như cảm giác đang nuốt phải con tôm sống khiến hân không thích, nhưng hân thích Tần Duyệt hôn hân. (_ __++)

Kỹ thuật hôn của Tần Duyệt không tính là tốt, kỳ thật, không thể gọi là kỹ thuật hôn, ngang dọc xông thẳng, có đôi khi cố ý đem đầu lưỡi vói vào tận yết hầu hân, có đôi khi dùng sức mút đầu lưỡi hân, vừa đau vừa tê.

Nhưng hai người đều thích cái loại môi hôn không mấy tuyệt vời này, muốn hôn nhiều hơn, lại hôn say đắm hơn nữa, cho đến khi đem mạng của đối phương nuốt xuống mới được.

Nước miếng chảy ra, Bàng Cùng Hiền ánh mắt mê ly, thần trí cũng cơ hồ bị nụ hôn vừa rồi khiến cho thất linh bát lạc, để mặc Tần Duyệt ôm cổ hân đến ngực mình.

“A..... Không.....”

Đầu vú đột nhiên bị ngậm vào khoang miệng ẩm áp, Bàng Cùng Hiền muốn tránh đã không kịp, đành phải hai tay gắt gao nắm lấy cái gối, không dám chống đẩy. Nếu lúc này hân đẩy đầu Tần Duyệt ra, chỉ sẽ đổi lấy đau đớn mà thôi.

Tần Duyệt rất thích ăn nơi đó của hân, lúc mới bắt đầu cảm giác còn không tệ lắm, nhưng Tần Duyệt có thể ăn rất lâu, lâu tới mức chỗ đó căng cứng. Có thể nói, Tần Duyệt đặc biệt thích cái dáng vẻ chỗ đó của hân căng cứng, ngậm tới mức cho dù Bàng Cùng Hiền cầu xin tha thứ thế nào cũng sẽ không nhả ra.

Đầu ngực bên trái có một lần thiếu chút nữa bị Tần Duyệt cắn đứt, Bàng Cùng Hiền bất ổn nhớ lại, bình thường chỉ chạm một chút đã thật mất cảm, huống chi lúc này.

“Tần..... Duyệt.....”

Tần Duyệt nghe thấy thanh âm cầu khóc của Bàng Cùng Hiền, sẽ đổi qua bên kia tiếp tục liếm láp, nhưng cả hai bên đều đã chịu không nổi.

Lúc này Bàng Cùng Hiền rất hy vọng, mình có thêm mấy cái đầu nhũ nữa.....

(Chài ôi sao càng lúc càng BT vậy T_T)

“Ô ô.....”

Đau đớn cùng sợ hãi chiến thắng cảm giác thẹn thùng, Bàng Cùng Hiền đành phải xuất chiêu cuối cùng ra —— nhẹ tay khẽ vuốt ve cái đầu trước ngực mình, đem chân nâng lên một chút.

Lúc này Tần Duyệt sẽ phối hợp ngẩng đầu lên, nhìn thấy Bàng Cùng Hiền khóc hồng mắt, vẫn như chưa thỏa mãn liếm liếm môi.

“Phía dưới..... Phía dưới muốn.....”

Tần Duyệt biểu tình không thay đổi, ánh mắt lúc nghe những lời này chợt phát ra u quang

“Cầu..... Van cầu..... Anh ô ô.....”

Tần Duyệt hôn hạt đậu bị mình nhắm nháp đến sưng đỏ, không hề tàn phá chúng nó nữa, trượt đến xung quanh vùng rốn lẩn quẩn, thẳng đến đem nơi đó cũng liếm ướt nhóp nháp mới tiếp tục đi xuống.

Cái chỗ nhỏ xinh kia đã sớm trải qua *** nên sớm phản ứng. Do lần âu yếm này của Tần Duyệt dài hơn mấy lần trước, cơn thịnh nộ nhỏ sớm hoàn toàn ngóc lên.

Nếu không phải bị Tần Duyệt áp chế, Bàng Cùng Hiền sớm đem chính mình cuốn như con tôm. Bộ vị mất cảm bị Tần Duyệt nắm ở trong tay âu yếm, dục hỏa động lại lâu sắp thiêu đốt hân cạn kiệt.

Dục vọng tới rất nhanh, lại đến lúc cực đỉnh bị Tần Duyệt buông ra, Bàng Cùng Hiền nôn nóng dùng chân cạy Tần Duyệt.

Bàng Cùng Hiền biết, Tần Duyệt muốn làm cái gì.

Quả nhiên, Tần Duyệt nằm úp sấp xuống, hai tay nâng mông Bàng Cùng Hiền lên, đem cơn thịt vẫn còn đang chảy ra nước mắt khoái hoạt của hắn mà nuốt vào.

Đầu lưỡi và môi đem chất lỏng nồng đậm hương vị nam tính trên đó liếm láp sạch sẽ, mới nâng song mông của Bàng Cùng Hiền lên, không mất chút sức nào va chạm vào miệng anh

“A a —— a —— Duyệt —— không —— a a a ——”

Bàng Cùng Hiền luôn kiên trì không lâu, rất nhanh liền đem dịch thể của bản thân ứ đọng lâu bắn ra, một lần nữa một giọt cũng không bị Tần Duyệt bỏ sót. Tần Duyệt còn không vừa lòng, mạnh mẽ nuốt vào.

“Chờ —— a —— chờ đã —— a a!”

Liên tục bắn hai lần, Bàng Cùng Hiền cảm thấy cả người mình đều hư thoát. Ý thức hắn bay xa, chỉ lo há mồm thở dốc, ngay cả nuốt đều quên, chảy ra rất nhiều nước miếng.

Tần Duyệt chính là thích bộ dáng sau đó của Bàng Cùng Hiền, giống như bị lãng nhục, sau khi được khoái cảm chi phối cả người bủn rủn, thật tiếc là nước miếng đều chảy hết lên dra giường. ....

Sau khi xác định Bàng Cùng Hiền không còn chút hơi sức để phóng thêm nữa, Tần Duyệt nuốt vào miệng dịch thể vừa hôi vừa tanh, hôn lên miệng Bàng Cùng Hiền, đem nước miếng chưa nuốt xuống của hắn hút lấy.

Là của anh! Toàn thân người quái dị, nước mắt cũng được, nước miếng cũng được, dịch thể cũng được, đều là của anh!

Ngay cả chính người quái dị cũng không được tùy tiện dùng, phải là anh!

Mà anh, là người duy nhất của người quái dị này. ....

=====

Dư vị khoái cảm chậm rãi biến mất, đầu lưỡi bị nứt tê dại, sau khi thần trí Bàng Cùng Hiền khôi phục nhìn thấy Tần Duyệt mãi mê hút nước miếng của mình

(+_+ càng lúc càng ba chấm)

Hắn đã sáng đến không chịu nổi, với tốc độ của Tần Duyệt thế này, không biết sẽ làm cho tới bao giờ.

Nhưng mà không thể cự tuyệt, không thể thúc giục, bằng không Tần Duyệt nhất định sẽ tức giận

Tay đặt lên trên bả vai Tần Duyệt, đáp lại môi anh ta.

Tần Duyệt biết Bàng Cùng Hiền đã hồi phục lại, dục vọng chưa hết liếm liếm môi.

Thực xấu.

Bất kì thời điểm nào khuôn mặt này vẫn xấu đến dọa người, cho dù làn da đã không giống như trước kia ngăm đen khô quắt, ngũ quan Bàng Cùng Hiền vẫn dị dạng khiến cho mọi người nhìn thấy đều tưởng gặp quỷ..

Gương mặt xấu đến thế, vì sao vẫn có người muốn tranh với mình?

“Tần Duyệt.....”

Trái tim nháy mắt tê dại, là vì thanh âm này sao? Trong tròng khiến cho người ta bất giác càng muốn nghe nhiều hơn, sau khi bị *** bao phủ thì lại càng không thể ngừng được nữa rồi

Còn có ánh mắt này, anh thật muốn giấu chúng đi..... Nhưng lại luyến tiếc.

“Hừ.”

Bàng Cùng Hiền cầu xin nhìn Tần Duyệt, Tần Duyệt cũng không động đậy, Bàng Cùng Hiền cắn môi, tay chậm rãi trượt.....

Ánh mắt Tần Duyệt lập tức biến sắc. Anh biết Bàng Cùng Hiền vào lúc sức lực không còn mới chuyển sang thể chủ động, hy vọng anh sớm có thể kết thúc xong, nhưng đã biết điểm này, anh lại nhìn không được cố ý kéo dài tiền hí hơn, chỉ vì muốn thấy bé xấu này bày ra vẻ thẹn thùng lại không tình nguyện “Cầu hoan”.

“Tần Duyệt..... Tôi..... Tôi thật sự rất nhớ anh.....”

Cho dù là gạt anh anh cũng chấp nhận!

Khẽ cắn một ngụm trên đầu ngực Bàng Cùng Hiền, dẫn tới Bàng Cùng Hiền thét lên một tiếng chói tai, bất quá Tần Duyệt cũng không làm nhiều ở chỗ này. Một tay anh chụm hai chân của Bàng Cùng Hiền lại, rồi mới nhấc lên.

Bàng Cùng Hiền nắm chặt gối đầu, không dám cự tuyệt, bằng không sẽ đối lấy đối đãi càng tàn khốc, trong lòng lại chịu không được thâm oán Tần Duyệt sở thích biến thái.

Cả người cơ hồ bị chống lên phân nửa, mông bắt đầu hướng về phía Tần Duyệt. Cái mông nhỏ tròn tròn điều điều tuy rằng rất đẹp, nhưng mục tiêu của Tần Duyệt vẫn là cục nhĩ giữa khe kia.

Anh giống như đang thưởng thức mỹ thực đưa mũi lại gần hít hà.

Biến thái biến thái biến thái biến thái biến thái.....

Tiếp theo là đầu lưỡi. Để cho vật thể mềm mại ướt át kia an ủi tiểu huyết đang co rút, Bàng Cùng Hiền rút cuộc nhịn không được, lớn tiếng khóc lên.

“Đừng mà..... Đừng mà..... Bắn lắm..... Không muốn.....”

Tần Duyệt giống như không nghe thấy tiếng Bàng Cùng Hiền kêu khóc, không, hẳn là lại xem đó như nhạc nền ve vãn, càng tăng sắc tình liếm hôn tiến công vào tiểu huyết mấp máy kia

Bàng Cùng Hiền khóc càng thêm lợi hại, không có biện pháp khống chế. Hắn không đau, thậm chí có thể nói là thoải mái, nhưng loại thoải mái này giống như bị điện giật, thật sự làm cho hắn chịu không nổi.

Gối đầu phía dưới bị Bàng Cùng Hiền giãy dụa rút ra đặt ở trên mặt, nhưng giây tiếp theo đã bị Tần Duyệt giật lấy, hung hăng ném qua một bên.

“Tần Duyệt..... Tần Duyệt.....”

Đây là thanh âm của anh, ai cũng không được ngăn chặn!

Bàng Cùng Hiền vốn không có cách nào phân tích nguyên nhân Tần Duyệt tức giận, chỉ có thể cầu xin, “Đừng như vậy, dùng cái kia được không..... Thật sự lâu rồi không có làm, tôi sẽ đau.....”

“Ta liếm đủ rồi dùng cái kia.”

Cái kia chính là thuốc bôi trơn, hậu đình Bàng Cùng Hiền vừa chặt vừa nhỏ, cần thời gian khuếch trương lần bôi trơn rất lâu, bằng không sẽ rất đau.

Vừa mới bắt đầu Tần Duyệt rõ ràng thực không kiên nhẫn, ai ngờ thời gian lâu, ngược lại càng thích làm tiền hí dài dòng. Lúc tiền hí thì Bàng Cùng Hiền cũng không mấy vất vả, nhưng tiền hí quá lâu, tiêu hao hết toàn bộ thể lực của hắn, đợi cho đến khi Tần Duyệt sát nhập, sẽ khiến cho Bàng Cùng Hiền có loại cảm giác chết đi sống lại.

Cho nên Bàng Cùng Hiền thà rằng tiền hí ít một chút, chỉ cầu Tần Duyệt nhanh lên là tốt rồi, nhưng Tần Duyệt làm sao có thể làm theo ý hắn được chứ.

“Ô ô..... Dùng cái đó đi.....” Nếu từ đầu đã tính dùng thuốc bôi trơn, vì sao còn muốn liếm.

“Ta sẽ không được..... Cầu anh đó..... Tần Duyệt nhanh lên..... Muốn anh cắm vào nhanh lên.....” Bàng Cùng Hiền khóc rất thảm, hơn nữa biểu tình rõ ràng không phải thật sự muốn vậy, nói thật sẽ chỉ làm Tần Duyệt sinh khí.

Tần Duyệt mặc kệ tiếng khóc của Bàng Cùng Hiền, tiếp tục ham mê của chính mình, anh đợi lâu như vậy mới có thể chạm đến nơi này, sao có thể dễ dàng đem dục vọng giải quyết hết. Một bên hôn hít một bên thâm oán, “Ai cho phép ngươi đi ra ngoài..... Ngoan ngoãn ở nhà chờ ta..... Sẽ không một như thế.....”

“Thực xin lỗi..... Thực xin lỗi..... Thực xin lỗi thôi.....”

Bàng Cùng Hiền ngoài miệng nói thế, phía sau lại co rút không ngừng, làm cho đầu lưỡi Tần Duyệt vào không được.

Tần Duyệt nâng tay vỗ một cái lên mông Bàng Cùng Hiền, khí lực không nhẹ, chỗ bị vỗ đến nháy mắt liền đỏ.

“Á!” Bàng Cùng Hiền cả người đều giật nảy lên, hẳn kỳ thật phi thường sợ đau, nhưng Tần Duyệt lúc đánh đòn cho tới bây giờ cũng không chút lưu tình. Bàng Cùng Hiền sợ Tần Duyệt đánh nữa, trước đây từng có lúc bị đánh tới mức không thể nào ngồi xuống, thậm chí ảnh hưởng đến công việc.

Tần Duyệt còn muốn đánh, Bàng Cùng Hiền lại dám giãy giụa lật người, gắt gao ôm lấy Tần Duyệt khóc không ngừng

“Thôi mà..... Thôi mà.... Đau quá..... Đừng như vậy..... Đau quá..... Ô ô.....”

Nếu là Bàng Cùng Hiền lúc bình thường, cho dù cho hấn mượn mười cái lá gan cũng không dám nói chuyện như thế cùng Tần Duyệt, bất quá lâu lâu hấn thế này, ngược lại càng khiến cho Tần Duyệt yêu thích.

Bàng Cùng Hiền ngồi xuống ôm Tần Duyệt, không thành thật trên người anh cọ cọ. Việc khiêu khích Tần Duyệt cũng không phải không hiệu quả, dục vọng Bàng Cùng Hiền động lâu rất nhanh khôi phục, đứng thẳng đứng lên.

Tần Duyệt hảo nhiệt, cứng quá, vì sao anh ta thà nhẫn nhịn cũng không muốn khi dễ mình.

“Hỗn đản..... Đại hỗn đản..... Anh xấu quá.....”

Tần Duyệt mặc cho Bàng Cùng Hiền kỹ thuật kém cỏi dùng tiểu côn thịt của mình cọ lên anh, cũng không làm gì, Bàng Cùng Hiền rất nhanh liền chịu không nổi, hai mắt nhắm lệ xoay người, đi lấy thuốc bôi trơn đặt ở trên tủ đầu giường

Thuận tay lườn về sau, mở nắp ra, dốc lên tay, trơn dịch liền chảy ra thiệt nhiều,dra giường cũng bị lan ra. Bất quá ai còn đi để ý mấy thứ đó, Bàng Cùng Hiền lấy nó bôi lên trên tinh khí Tần Duyệt, còn ngại không đủ, lại đổ rất nhiều ở phía trên.

“Lạnh.....”

Tần Duyệt cắn răng, “Ngươi khá lắm”

Bàng Cùng Hiền dường như căn bản không nghe thấy lời oán giận của Tần Duyệt, lại đổ rất nhiều ở trong tay, đầu tựa vào trên vai Tần Duyệt, tách hai chân ra, bôi lên cúc huyết bị Tần Duyệt nhắm nhấp rất lâu kia.

“Ngô, lạnh.....”

Bàng Cùng Hiền khuếch trương bản thân cũng không có mấy kiên nhẫn, tùy tiện bôi bôi, qua loa cho xong, Tần Duyệt trong lòng biết điều này, để cho Bàng Cùng Hiền tựa vào chính mình, rồi mới hỗ trợ khuếch trương.

“A ần..... A ha.....”

Bàng Cùng Hiền cảm nhận được ngón tay Tần Duyệt phía sau, liền đem tay mình rút trở về, tay còn dính trơn dịch ở trên thân thể trần trụi của Tần Duyệt sờ loạn.

Cứng rắn cứng rắn, nhưng rất trơn.

Không cần thận trọng tới đâu như Tần Duyệt, Bàng Cùng Hiền có điểm thất thần, hạt đậu nho nhỏ hồng hồng ngay trước mắt mình

Tần Duyệt thích ngoạn hấn như vậy, có phải ngoạn như thế thật sự rất tuyệt?

Rồi ma xui quỷ khiến mới cúi đầu, cắn hạt đậu đỏ ngon ngọt dính trơn dịch kia.

Tần Duyệt run rẩy một chút, nhắm mi lại, nhưng không có ngăn cản Bàng Cùng Hiền, động tác trên tay cũng không ngừng.

Cảm nhận được Tần Duyệt rung động, Bàng Cùng Hiền thả lỏng khớp hàm, nhẹ nhàng dùng đầu lưỡi chơi hạt đậu đỏ thẳng đứng, chỉ sợ Tần Duyệt cảm thấy đau.

Cũng không ngoạn đã lắm, phản ứng Tần Duyệt cũng chỉ có lúc đầu là run rẩy thôi, ăn cũng không ngon, sợ Tần Duyệt đau Bàng Cùng Hiền còn không dám dùng sức.

Bàng Cùng Hiền rất nhanh liền ngán, ngay khi hấn cuối cùng cũng buông đầu như Tần Duyệt ra, đột nhiên đầu hoa lên, bị ấn ngã lên trên giường.

Dục vọng Tần Duyệt không chút do dự nháy mắt sáp nhập, quá đột ngột, Bàng Cùng Hiền ngay cả tiếng kêu đều nghẹn ở trong cổ họng

Tần Duyệt còn không hết hận cắn một nhát lên trên vai Bàng Cùng Hiền “Giết chết ngươi!”

Mãnh liệt trừu sáp như muốn cướp lấy mạng của Bàng Cùng Hiền, khí lực lớn đến mức cơ hồ muốn đem hấn đỉnh ra khỏi giường, tuy rằng không đau nhưng cũng không thoải mái.

Bàng Cùng Hiền vô ý thức bấu lấy lưng Tần Duyệt, sau đó cào mấy nhát móng tay mà không biết.

“Nói em thích..... Nói..... em thích anh.....”

Trời biết Bàng Cùng Hiền hiện tại trong đầu loạn thất bát tao, cho dù nghe được những gì Tần Duyệt nói, cũng không có cách nào hiểu được nghĩa.

“Bàng không..... Giết chết em.....”

Hậu huyết Bàng Cùng Hiền rất nhỏ, cho dù trải qua khuếch trương đầy đủ cũng căng chặt làm cho Tần Duyệt phát cuồng. Sáp nhập là tối thoải mái, cũng là điều Tần Duyệt thích nhất. Không thể khống chế sức lực của mình, không thể khống chế tư tưởng của mình, càng không thể khống chế mệnh mình,

cho nên anh thà rằng ngay từ đầu có chút vất vả, cũng muốn làm tiền hí đầy đủ, để ngừa chính mình làm bị thương Bàng Cùng Hiền.

“Nói em yêu anh. .... Nhanh lên. .... Mau!”

“A ——” Bàng Cùng Hiền cuối cùng kêu lên, không kịp nuốt nước miếng lại chảy ra, bất quá lúc này đây cho dù là Tần Duyệt cũng không có nhân rồi hút chúng.

“Kẹp chặt. .... Đi chết đi! Đi chết đi! Giết nguoi. .... Giết nguoi. .... Dám rời đi ta sẽ giết nguoi. .... Hiếp chết nguoi!”

Bàng Cùng Hiền khóc rống ôm chặt Tần Duyệt, “Không. .... Không. .... Cùng một chỗ. .... Vĩnh viễn cùng một chỗ. ....”

“Là của ta. .... Là của ta. .... Chỉ có nguoi. .... Chỉ có nguoi. ....”

“Thích anh. .... Duyệt. .... Thích nhất anh. .... Cho nên. .... Sẽ. ....” Sẽ không rời đi, yên tâm được không.

Bàng Cùng Hiền đã sớm không nhớ rõ rốt cuộc thay đổi mấy cái tư thế, Tần Duyệt cũng không biết.

Luôn như vậy. Mỗi lần cắm vào chỗ ướt át lại ẩm áp của Bàng Cùng Hiền, anh không đem dục vọng bày tỏ đủ sẽ không bình tĩnh lại

Lần thứ hai đem nắm móng của mình tiêm vào bên trong nội bích Bàng Cùng Hiền, cả hai người đều ngã ra ở trên giường há mồm thờ dốc.

Hương thụ cao trào trong thoáng chốc kia, Tần Duyệt cho dù khép mắt, tay cũng nhất định phải đặt ở trên người Bàng Cùng Hiền

Há miệng hít thở đến toàn thân đều thuận theo hô hấp mà lay động, mồ hôi ẩm ướt dính dính trên da thịt, ngay tại những chỗ tay chân mình động vào.

Tần Duyệt mở to mắt, nhìn thấy Bàng Cùng Hiền nghiêng người đưa lưng về phía mình, bả vai xinh xắn, thân hình giống như thiếu niên, còn có mái tóc mềm mại đã ướt đầm dấp trên cổ.

Tần Duyệt nhích thân thể, tới gần Bàng Cùng Hiền.

Bàng Cùng Hiền đã kiệt sức, lẩn quẩn giữa ranh giới giữa thật và ảo, đột nhiên, một cái gì đó mềm mại ướt át dán lên sau lưng hắn.

“A. ....” Hắn đã sắp kêu lên không nổi nữa.

Tần Duyệt hương thụ liếm láp mồ hôi Bàng Cùng Hiền chảy ra, giống như Bàng Cùng Hiền là một cây kem ngon lành, nương theo đầu lưỡi của anh, từng chút một bị nhấm nháp.

“Không. ....” Bàng Cùng Hiền cố hống lại tất nghẹn, nói một chữ đã muốn dùng hết sức lực cuối cùng.

Tần Duyệt cũng vẫn tiếp tục liếm mồ hôi trên người Bàng Cùng Hiền, từng chút từng chút, liếm qua lưng, cánh tay, cho đến đem cái mũi ghé vào mái tóc Bàng Cùng Hiền, đầu lưỡi còn lẩn quẩn sau gáy của hắn.

Kỳ thật chỉ cần Bàng Cùng Hiền kiên trì lập trường, kiên quyết nói lời cự tuyệt, Tần Duyệt thật sự sẽ không tiếp tục động vào hắn nữa.

Nhưng mà. ....

Hắn không nỡ để Tần Duyệt khổ sở!

“Nước. ....”

Tần Duyệt lập tức nhảy xuống giường, lẹ làng chạy tới rót nước. Chỉ có lúc này anh mới trông như một đứa nhỏ được ban thưởng.

Uống nước xong là có thể, nước, nước. ....

Nhìn Tần Duyệt thân thể trần trụi biến mất ở cửa, Bàng Cùng Hiền bất giác khòe miệng gio lên.

Quên đi, chút vất vả mà thôi, anh ấy cao hứng là tốt rồi. .

Bạn đang đọc truyện *Sửu Thiên Nga* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.